

BARBARA HARRISON

Clinica Gorlin

Traducere în limba română de Mirella Acse

EDITURA CARMEL

București, 1994

Continuarea celebrului roman

Spitalul municipal

1

Atunci și acolo urmau să înceapă, în plină iarnă, în umbrele prelungi ale frigului cenușiu, începeau să fie medici...

Cerul palid de ianuarie era cenușiu. O zăpadă abia întrezărită, deasă, învăluia orașul. Dar într-un bloc mic, din mahalaua Lower East Side, transformat în clinică, nu exista nimic din liniștea iernii: nu era decât bucurie tinerească, încrezătoare și plină de viață. Acolo avea loc o petrecere: petrecerea lui Nick Gorlin și toți cei ce se aflau acolo sărbătoreau împlinirea unui vechi vis, realizarea Clinicii Gorlin. Se adunaseră toți doctorii, tineri și strălucitori, pentru a-l aplauda pe Nick, căci Nick era prietenul, profesorul și forța lor și, mai presus de toate, unul de-al lor. În noaptea asta nimeni nu putea să-i tempereze; în noaptea asta ei trebuiau să-și strige bucuria.

Petrecerea se desfășura pe toate cele cinci niveluri CZ3 ale noii Clinici, dar majoritatea invitaților erau adunați în holul mare, pătrat de la parter. Treizeci-patruzeci de bărbați tineri, cu cutii de bere în mână, rânjeau cu gura până la urechi, se băteau pe spate și râdeau în hohote, spunând povești din anii de studenție, din perioada de internat* și de rezidențiat", amintindu-și de foștii profesori și de vizitele la bolnavi, de surori excentrice și de primii pacienți tâfnoși, cu atâta haz încât izbucneau în râs înainte ca anecdotele să fie spuse până la capăt. Pentru acești tineri anii de rezidențiat tocmai luaseră sfârșit, amintirile erau proaspete și toți aveau în comun nu numai trecutul de la Spitalul Municipal și Spitalul Bellevue, ci și acea încredere deosebită, plină de

farmec, născută din rigurile unei pregătiri severe, din experiențele brutale și sfâșietoare din acele instituții severe. Erau asemenea celor ce câștigaseră bătălia care pune capăt războiului – puțin surprinși, puțin ușurați. Ici și colo se zăreau și câteva femei, dar prezența lor era întâmplătoare; adunarea putea să pară o întrunire a unei confrerii, atât de puternic era aerul de camaraderie masculină. Era petrecerea lor, grupul lor închis și independent și așa și voiau să fie; împărtășeau experiența de a fi bărbați și medici și în

* internat – perioada în care un student în ultimii ani sau un recent absolvent al Facultății de Medicină lucrează sub îndrumarea unor medici specialiști pentru a căpăta practică (n.t.)

** rezidențiat – perioada în care un absolvent al Facultății de Medicină își face, după perioada de internat, specializarea într-un spital sub îndrumarea unui medic specialist (n.t.)

acel moment era suficient pentru ei. D” e-abia trecuseră de treizeci de ani, deși păreau, în dezinvoltura lor, mult, mai tineri. În jeanși și pantaloni de catifea reiată, în pulovere pe gât și tricouri, în pantofi de sport și ghete pingelite de nenumărate ori, păreau niște puști fără griji. Erau ciufuliți, cu chipurile tinere și senine și aveau ochii umezi de răs, căci în acea sâmbătă noapte totul era foarte amuzant.

În mijlocul grupului se afla Nick Gorlin, înalt și lat în umeri, cu o claie de păr negru răvășit căzându-i pe frunte. Era un bărbat solid, cu aspect îngrijit, viguros și chipeș, o figură aparte. Ochii-i erau negri ca smoala, strălucitori, cu gene dese la fel de negre, iar zâmbetul luminos. La treizeci și patru de ani se simțea în el un caracter ferm, o virilitate aspră și, de asemenea, o forță intensă. Prietenii lui spuneau că în el arde o flacără înaltă, cu totul deosebită, că domina toate situațiile. Crescuse chiar pe aceste străzi de mahala și știuse să lupte la nevoie, iar mândria nu-i lipsise niciodată. Dar, mai presus de toate, lui Nick Gorlin îi păsa. Îi păsa de munca lui, de *oamenii* în slujba cărora se

afla munca lui și dacă furia lui putea să fi uneori imensă, compasiunea lui era de două ori mai mare.

Acum Nick asculta altă povestioară caraghioasă. Era o poveste din Spitalul Municipal și expresia i se îmblânzi, zâmbind cu afecțiune când își aminti de acele zile.

Tânărul, rezident pe când Nick era medic-șef, trase adânc aer în piept ca să-și stăpânească hohotul de râs și apoi se întoarse din nou către grup.

— În acel moment, Nick și-a închis pur și simplu cărțile, a acoperit scheletul și a spus: „Domnilor, dacă aceasta este atitudinea dumneavoastră, cursul s-a încheiat”. Și a ieșit. Să fiu al naibii dacă a doua zi nu erau șazece de studenți înșirați cu un aer nătâng în fața biroului lui Nick, fiecare cu câte o scrisoare de scuze în mână.

Povestea îi aduse aminte altui doctor de o întâmplare și acesta începu fericit să o povestească, pe când Nick își goli cutia cu bere, sub lumina aspră de spital, care tremura rece pe fața lui aprinsă. Se întoarse cu ochi cercetători, apoi își ridică brațul și făcu un semn cu mâna prin aerul deja greu de mirosul de dezinfectant.

— Sam... Sam, aici, strigă el. Se desprinsese din grup și-și făcu loc, printre invitații îngrămădiți, către fundul încăperii, care era mai liber. Sam, te-am căutat.

— Optimistul meu prieten! Crezi că cineva poate găsi pe altcineva în gloata asta? spuse omul, pe când îi strângea mâna lui Nick. Era Sam Matthews, hărțuitul șef de personal de la Spitalul Municipal, cel care-l văzuse pe Nick devenind din student intern, apoi rezident și în cele din urmă medic-șef; fusese printre primii care-și dăduseră seama de posibilitățile strălucite ale lui Nick. Își aminti de Nick din acele zile – dorința lui aprigă, nevoia de perfecțiune – se uită la Nick cel de acum și nu văzu nicio diferență. Zâmbi larg. Ce șanse am să capăt ceva de băut în acest așezământ fantezist?

— Întâmplător îl cunosc pe proprietar. Vino cu mine.

Nick îl conduse pe Sam ceva mai încolo, către o masă lungă de laborator, așezată lângă un perete. Masa metalică era încărcată într-o parte cu mâncare și în cealaltă cu

băuturi, iar în mijloc se aflau teancuri de farfurii și o mulțime de pahare.

Sam își turnă niște whisky într-un pahar și-l duse repede la gură. Sorbi din el și spuse:

— Așa-i mai bine. Vrei și tu?

— Prefer tot berea, spuse Nick și întinse mâna spre o găleată metalică de gunoi, transformată în frapieră și plină cu gheață și bere. Scoase o cutie de bere și o desfăcu. Hai să găsim un loc liniștit. Acolo în spate, spuse el, și îl conduse pe Sam departe de grupul zgomotos către o scară îngustă aflată în mijlocul clădirii.

Se așezară pe ultima treaptă și rămaseră un moment ascultând sunetele petrecerii care ajungeau până la eisporovăială, hohotele de râs, un doctor singuratic care cânta împreună cu Beatles-ii.

Cei doi stătură acolo și nu spuseră nimic, căci erau prea multe de spus. Atâtea gânduri, atâtea emoții. Le aveau amândoi și fuseseră atât de apropiați...

Nick și Sam nu fuseseră propriu-zis prieteni: nu se căutaseră după ce-și terminaseră treaba, nu-și făcuseră confidențe, nici nu-și deschiseseră inima și nici nu stătuseră până târziu în noapte vorbind de misteriosul viitor; și asta datorită diferenței dintre vârstele și concepțiile lor de viață. După toți anii. Petrecuți la Spitalul Municipal, Sam Matthews ajunsese un cinic binevoitor, dar Nick era încă tânăr, încă dornic să ia în piept morile de vânt; cele două personalități se ciocniseră adesea. Certurile serioase, aprige, fuseseră frecvente, vocea lui Nick răsunând percutant în timpul disputelor, Sam stând tăcut pe scaunul său, clătinând încet din cap și nevrând să cedeze. În primii ani ai lui Nick la Municipal, Sam ieșise învingător din toate hărțuielile lor și era pregătit să învingă în continuare, până ce descoperise că în tăcere, în spatele lui, Nick era acela care câștiga marile bătălii. În acea zi se născuse respectul adânc și deși discuțiile continuaseră, cei doi nu mai luptaseră niciodată unul cu celălalt la modul personal, ci numai împotriva unor puncte de vedere. Se înțelegeau, și această înțelegere se adâncea

în timp. Căci ceea ce îi legase și îi va lega și de-acum înainte era munca lor.

Nick își bău berea și puse cutia pe podea. Se rezemă de scări și se uită la Sam, atât de corect îmbrăcat în costumul lui închis la culoare, cu vestă și cravată, în mijlocul mulțimii de purtători de jeanși.

— Arăți de parcă te-ai duce la un consiliu de stabilire a bugetului, spuse Nick zâmbind.

Sam clătină din cap.

— Pe vremea mea, când te duceai la o petrecere sau la un consiliu îți puneai costumul cel bun. Acum nu mai e așa. Zilele trecute a fost o întrunire a secției de chirurgie și Cole a venit în niște pantaloni ponosiți, ca ăștia pe care-i porți tu și cu o cămașă pe care nevastă-mea ar folosi-o să steargă praful de pe pian.

Și medicii mai tineri? Uită-te bine la tinerii noștri medici, râse Sam, fluturând mâna către sala plină. Pe vremea mea, pacienții erau cei ce arătau ca dracu', iar acum sunt medicii. Numai ciuturi și haine uzate, spuse el, și se întoarse către Nick. Dar vremea mea a trecut, a venit a ta. De-asta am venit în seara asta aici, am vrut să ți-o spun.

— Sam, eu...

— Nu-ți fie frică, n-am de gând să-ți țin un discurs.

Oricum, zâmbi el, tu nu mi-ai ascultat niciodată discursurile. Vreau doar să-ți spun că sunt mândru de tine. Că toată lumea de la Municipal e mândră de tine.

Tessa m-a condus peste tot, ai aranjat totul grozav, grozav.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Când mă gândesc cum am început totul... Echipament închiriat, medici voluntari... Și-apoi donațiile au început să curgă. De peste tot, Sam, pur și simplu continuau să curgă.

Tessa îmi spunea mereu: „Sigur că vei primi ajutor, sigur că vei primi”, dar eu n-o credeam. Și-apoi, într-o zi, ne-a fost anunțată prima donație. Douăzeci de mii de dolari, n-o s-o uit niciodată. Pe urmă au venit celelalte.

— Așa deci. Clinica e bogată.

— Știi bine că nu. Dar cel puțin am putut să ne *cumpărăm* echipamentul de care aveam nevoie. Și, râse Nick, în loc să stau cocoțat pe o scară cu niște unelte cu care să nu știu ce să fac, am putut angaja niște meseriași ca să renoveze clădirea. Iar cel mai

J

CE3

Barbara Harrison.

Important lucru e că am o echipă care lucrează doar aici. Nu capătă niște sume fabuloase, cum se întâmplă azi în medicină, dar primesc un salariu decent.

— Am auzit. Ai personalul complet?

— Cinci medici cu normă întreagă, cu mine. Doi medici consultanți, nepermanenți. Cinci surori. Și un grup de medici voluntari de la Municipal și Bellevue care vor da o mână de ajutor. O să avem deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Sam Matthews își schimbă poziția pe scară și își scoase din buzunar o pipă. O aprinse cu mișcări încete și pufăi din ea un timp.

— N-ai făcut niciodată lucrurile pe jumătate, nu? ti bine, clătină el din cap, oricum știi ia ce te-ai înhămat, ăsta-i doar cartierul tău.

— M-am născut la două străzi de aici, e al meu așa cum e al oricui.

— Nick, spuse liniștit Sam, te-ai spetit muncind încă de când erai copil. Câte slujbe ai avut ca să poți să te întreții în studenție? Nu contează, nici nu vreau să știu... ești un doctor strălucit, ai primit oferte de la toate centrele medicale din America. Și totuși, iată-te aici, întors în locul de unde ai plecat. Știi la ce renunți?

— Da, știu. Dar ce scop crezi că a avut toată munca aceea, ce mi-am dorit eu întotdeauna? Să mă întorc aici. Să am grijă de oamenii care nu-și pot purta singuri de grijă. Sam... când eram mic am văzut murind vecini, prieteni, pe tatăl meu chiar, pentru că nimeni n-a vrut să-i îngrijească. Aveau două posibilități: clinica de la Municipal său. Clinica de la Bellevue. Clinici *de zi*, clinici unde

trebuia să aștepti la nesfârșit, clinici care-ți luau și ultima fărâma de demnitate. Eu știu ce e sărăcia, știu de ce e ea în stare. Nu e doar faptul că nu ai suficientă mâncare, că nu-i poți cumpăra copilului tău o pereche de pantofi... Sărăcia omoară spiritul. Stafia cenușie, obișnuiam să-i spun, pentru că era mereu prezentă, bântuindu-ți viața în fiecare clipă, până ce-ntr-o zi te uitai în jurul tău și vedeai că de fapt nu aveai cu-adevărat o viață. Nimic nu s-a schimbat aici... doar culorile s-au modificat: e mai mult negru și cafeniu, mai puțin alb, dar indiferent de culoarea oamenilor toți văd stafia cenușie.

O umbră de zâmbet strâmb tremură în colțul gurii lui Sam.

— Eu ți-am vorbit în termeni realiști, iar tu întotdeauna mi-ai răspuns la modul idealist.

— Pe vremuri, medicina era o profesie idealistă.

— Tinerii mă obosesc, oftă Sam. Auzi, idealism! Trei sferturi din bărbații și femeile tinere care trec acum prin Municipal sunt interesați doar de un singur lucru. Nu e vorba de o stafie și nu e cenușie. E verde, culoarea banilor. Idealism!

— Asta ei o-hotărăsc, Sam. Eu am decis altfel. Toți cei de aici au decis altfel. Întotdeauna mi-am zis că e o prostie să faci medicină pentru bani. Dacă vrei bani.

— Intră în afaceri - în afaceri n-ai nevoie să petreci doisprezece ani învățând și specializându-te. Poți să obții câți bani vrei și poți să și furi. De ce dracu' să faci medicină pentru bani? Faci medicină pentru că îți pasă de oameni și orice alt motiv face din tine un doctor foarte prost. E ca și cum ai urma dreptul sperând să ajungi judecător, ca să poți să fii unul necinstit.

Sam râse.

— N-o să te schimbi niciodată, Nick. O să ajungi la o sută de ani și tot o să te plângi de starea oamenilor. Și tot tu o să rămâi prostul, pentru că în cele din urmă o să afli că *oamenilor* nu le pasă cât negru sub unghie de *tine*. De fapt, o să se simtă chiar ofensați. Tu o să-i hrănești și ei o să-ți muște mâna.

Nick își trecu o mână prin părul des și ciufulit privindu-l pe Sam cu atenție.

— Nu sunt un prost, n-am fost niciodată, Mă aștept la multă ostilitate. La început oamenii de aici or să creadă că nu e decât bunăvoință amabilă, și-or să fie dușmănoși. Știu asta. Și mai știu că va mai fi o altă problemă: o mulțime de oameni de aici sunt oameni pe care-i cunosc... pe care-i cunoșteam. Am crescut alături de jumătate din cartier. Puști cu care băteam mingea, unii din ei încă mai sunt aici. Se luptă acum cu viața, la fel cum au făcut și părinții lor. Sunt surorile mai mari ale băieților pe care-i știam și frații lor mai mici. Cel mai bun atacant din vechea echipă e încă aici. A fost de nu știu câte ori la închisoare pentru tot felul de lucruri. E cel mai bun jucător de baseball din cartier, Dumnezeu!... acum poartă un pistol și e aproape întotdeauna amețit și bate femeile, spuse Nick. Și să nu crezi că n-o să vadă roșu înaintea

— QT

ochilor când o să mă zărească pe aici... Vocea i se stinse. Suntem de aceeași vârstă, am mers la aceeași școală... mama lui a lucrat cu tatăl meu în Rusia, în aceeași fabrică. Cristoase, fantomele trecutului... Și-a-cum el... face ceea ce face, iar eu practic medicina. Sigur c-o să mă dușmănească - și eu aș face-o - și asta-i valabil pentru o mulțime de oameni de-aici. N-o să le pese prea mult de ceilalți doctori, dar pe mine or să mă urască.

— Așa că de dragul urii. Lor, tu...

— Sam, zâmbi Nick, nu mă poți păcăli. De ce-ai stat atâția ani la Municipal? Municipalul e un spital orășenesc sărac ce moare de foame, cu pacienți săraci. Muncă dublă și salariu pe jumătate și fără buchete de flori. Dar ai rămas.

Sam dădu din umeri și oftă ușor privindu-l pe Nick.

— Ai avut dreptate cu un singur lucru. A fost o vreme când însemna ceva să fii medic. Sunt patruzeci de ani de când am fost student... da, pe atunci însemna ceva. Acum, oamenii își bat joc de medici și medicii o merită. Jumătate din breasla medicală e o rușine... Nu s-ar opri să

îngrijească un om care moare în stradă pentru că ar putea fi dați în judecată sau, cel mai cumplit lucru, pentru că ar putea să nu primească niciun ban pentru asta. Tăcu, uitându-se la tinerii care stăteau lângă barul improvizat. În încăperea asta e mult talent, Nick, dar al tău e extraordinar. Nu-mi place să mă gândesc că se va irosi.

— Nu se va irosi. Dacă o să pot dovedi că această clinică e viabilă, atunci vor apărea alte Clinici Gorlin în alte cartiere ca ăsta. O să continuăm să le înființăm până o să realizăm o rețea de centre de sănătate districtuale gratuite în toate orașele...

— Înțeleg. Azi Strada 5 din Lower East Side, mâine poate South Bronx.

Nick râse, se întinse după bere și luă o înghițitură lungă.

— Știi ce vreau să spun, Sam. Știi foarte bine. Cunoști toată echipa noastră de la Municipal... S-ar putea să fim ultimii de felul nostru pentru mult timp. Uită-te ce s-a întâmplat. Ted Michaelson e deja în Oklahoma, punând pe picioare o clinică mică. Nick zâmbi. Să îngrijească indienii, cum spune el. David Cord s-a hotărât deja pentru serviciul sanitar. Dan Phillips rămâne la Municipal. Porter pleacă la Los Angeles să lucreze la Clinica Free. Și trei din băieții de la secția de ginecologie a Municipalului lucrează la clinica de educație sexuală și contracepție gratuită din Harlem. Nu-i o proporție de neglijat.

— Iar tu-l ai aici pe Brian Morgan.

— Îl am. Suntem deci nouă... Nouă din grupul inițial de treizeci și cinci de medici.

— Tinerii mă obosesc.

— Am hotărât totuși să nu ținem stupefiante; asta ar trebui să te bucure. Nu folosim metadonă.

— Asta mă bucură foarte tare. Deși sunt convins că motivele tale de a nu o folosi sunt diferite de ale mele.

— Sunt. Vreau să fim medici, nu polițiști. Există o

SE? Sig mulțime de clinici pentru toxicomani dar foarte puține clinici medicale, pentru că nimeni nu înțelege că nu e suficient să-i dezintoxici. Trebuie să-i și vindecii. Să

spunem că un toxicoman are câțiva dolari în buzunar și un furuncle pe nas. Ce-o să facă, își tratează furunculul sau își ia o doză?

— Nick, să nu te aștepti la sentimente nobile în schimb. N-o să le primești. Oh, cât de bine știu asta. Ne luptăm cu toții, muncind efectiv zi și noapte și reușim să scoatem la liman un caz greu. Și pe urmă spunem: „Am vrea să te vedem în clinică, să te ținem sub observație”. Ce spune pacientul? Și nu uita că pacientul ăsta a avut în jurul patului, zi și noapte, unii din cei mai buni doctori din lume – doctorii de la Municipal. Pacientul ăsta nu plătește nimic pentru echipamentul medical și pentru medicamente și nici n-ar putea să plătească pentru toată îngrijirea primită. Îi salvăm viața. Și ce spune el când totul se termină? „Du-te dracu’”, asta spune. După treizeci de ani de „du-te dracu’”, nu mai ești cel care ai fost. Cu excepția ta. Sam râse. Tu vei rămâne același. Ei or să spună „Du-te dracu’ Gorlin” și tu o să spui

„Bine, dar vino mâine pentru radiografie”.

Nick se încruntă.

— Atunci de ce rămâi?

— La Municipal? Oh, bănuiesc că la un moment dat semănăm mult cu tine, bănuiesc că sunt schizofrenic... Mi-ar plăcea să cred asta și chiar o cred, în timp ce o parte din mintea mea știe că și cockerul meu are mai multă omenie în el decât majoritatea oamenilor pe care-i cunosc. Sigur, din când în când am câte o surpriză și poate de-asta și merg mai departe. Tessa... Ea a fost o surpriză. Noi... tu i-ai salvat viața și când totul s-a terminat nu a întors spatele și n-a uitat. A ajuns să-i pese de Municipal, de ceea ce încercăm să facem. O chestie ca asta te face să mai rezisti cinci ani. Sam îi zâmbea lui Nick. E mai frumoasă decât o știam. E atât de mândră și de fericită.

— Avem o căsnicie bună, Sam, spuse blând Nick. Am găsit amândoi un echilibru... o măsură a liniștii. Când Dumnezeu zâmbește, o face cu gura până la urechi: am Clinica și o am pe Tessa.

— Era atât de clar de la început că tu și Tessa... Dar

cât ai luptat. Sam râse. În cele din urmă te-am prins c-o greșeală. Ani de zile am așteptat să faci și tu una.

— Da, am greșit. Dar mi-a fost foarte greu să mă obișnuiesc cu banii pe care-i are. Eu n-am avut niciodată bani și nici n-o să am. Doar salariul pe care-l iau aici, asta-i tot. Din punct de vedere psihologic, a trebuit să mă obișnuiesc să trec peste această diferență.

Sam se pregătea să-i răspundă când se auzi un hohot imens de râs. El și Nick ridicară capul și apoi râseră, căci unul din medici tocmai îl imita pe decanul facultății de medicină de pe lângă Spitalul Municipal.

— Mike îl imită perfect pe bietul Steven, spuse Sam.

— Să-l fi văzut mai devreme, când te imita pe tine.

OP

— Ei mă imită întotdeauna, zâmbi Sam. Se uită la ceas, apoi se întoarce către Nick. S-a hotărât Grady Malory?

— Da, s-a hotărât. O să conducem împreună Clinica.

— Mă bucur. Avea o reputație grozavă la Bellevue, grozavă.

— Am vorbit cu el imediat ce am fost sigur că Ted se întoarce în Oklahoma. Știi, într-un fel îmi aduce aminte de

Ted. Are același fel nepăsător de a privi lucrurile, același farmec... dar și aceeași intensitate când muncește. Și are și aceeași vulnerabilitate.

— Vulnerabilitate? Sper că nu „nu aici.

— Nu fizică. Arată ca și cum ar putea fi rănit foarte ușor.

Pe dinăuntru.

— Dar o să ai tu imediat grijă de el. O să-l vindeci tu și de-asta. Nick, tu ești întotdeauna un sprijin de nădejde.

— Doar știi că am dreptate, Sam. Recunoaște.

— Da, dar mă și îngrijorezi. Nu mai e o lume idealistă, dacă a fost vreodată. În lumea asta de azi ai nevoie de orice avantaj pe care-l poți avea... ai nevoie de un obraz gros, ca să nu mai vorbim de închinătoare la geam și pază la ușă.

— Nu aici. Nu în clinica mea. Asta-i problema, Sam.

Sam îl privi lung pe Nick pentru o clipă, fără să spună nimic, apoi se uită din nou la ceas. Se ridică.

— E timpul să-mi duc trupul obosit acasă. Mă așteaptă Estelle, spuse el, și apoi râse. Așa o căsnicie vă doresc ție și Tessei... suntem de douăzeci și nouă de ani căsătoriți și tot nu se duce la culcare fără mine... Ei bine, spuse Sam întinzând mâna, încă o dată felicitările mele.

V - Mulțumesc, Sam. Venirea ta în seara asta a însemnat mult pentru noi.

— Spune-i noapte bună Tessei din partea mea. Ne vedem joi. Ai cursuri la ora cinci sau ia trei?

— Primii ani încep la cinci.

— Ai primii ani spui? Ei bine, atunci mult noroc... sunt toți foarte buni, fără excepție. Sam zâmbi și se îndepărtă de scări. Nu mă conduce, rămâi aici și distrează-te. N-o să mai petreci niciodată o noapte ca

Asta. Sam zâmbi din nou. Privi în jur. Și ai grijă de tine. Nu toți cei care te ajută îți vor binele. Sunt unii doctori cărora le-ar place să te vadă la pământ... sau să te spânzuri cu mâna ta. Ei îți dau doar funia de care ai nevoie.

— Asta n-o să se întâmple, Sam.

— Nu, nici eu n-o cred. Îi zâmbi. O să-i bați cu propriile lor arme, fir-ar ei de ticăloși. Râse și râsul lui fu tineresc și răutăcios. Brusc, Nick văzu ceva din Sam cel de acum treizeci de ani. Și la fel de brusc fu cuprins de un sentiment de singurătate și vru ca Sam să mai stea. Îl strigă, dar Sam dispăruse deja în mulțimea zgomotoasă.

Nick se întoarce și după o clipă de ezitare se îndreaptă spre partea din spate a clădirii înguste. Acolo se afla noul lor lift, cu uși roșii, în locul unde, nu cu mult timp în urmă, putrezise gunoiul, iar șoarecii și șobolanii își făcuseră sălaș. Intră în lift, apăsă pe buton și ușile se închiseră.

Nick urcă la etajul al patrulea, cu gândurile întoarse în trecut; își aminti de anii lungi, atât de lungi, de rezidențiat, de zilele de bucurie și durere, de nopțile întunecate și triste care nu se mai terminau. Toți anii aceia

îi reveniră în minte și simți durerea surdă după ceva pentru totdeauna pierdut.

Ușa liftului se deschise cu un clinchet ascuțit și Nick ridică privirea. Pătrunse în coridor și trecu încet pe lângă câteva uși închise. Etajul al patrulea era singurul unde nu existau cabinete de consultație; acolo erau laboratorul, depozitul de medicamente, o mică bibliotecă medicală și o încăpere mare care reprezenta camera medicilor. Nick se îndreptă spre această cameră și apoi se opri în prag, uitându-se înăuntru.

Tessa Gorlin se afla acolo și frumusețea ei, deși atât de bine cunoscută lui Nick, îl făcu să rămână pentru o clipă nemișcat. Stătea la biroul lui citind și în lumina palidă a unei mici lămpi frumusețea ei emoționa prin fragilitate și delicatețe. Părul ei auriu era strâns într-un coc grațios în vârful capului și câțiva cârlionți îi cădeau peste urechi și peste cerceii micuți cu perle. Purta-o rochie lungă și moale, albastru închis, plisată în jurul gâtului ei alb. Mâinile erau nemișcate, iar genele întunecate aruncau umbre lungi pe obraz pe când își întoarse capul spre pagina următoare.

— Tessa? spuse împet Nick, intrând în cameră. CD

Ea îi zâmbi, albastrul adânc al ochilor ei înălțându-se către privirea lui.

— Să nu-mi spui că s-a terminat deja.

— Oh, nu, e-n plină desfășurare. Peste o oră mai aștept un grup de la Municipal, spuse el, și se așază pe scaunul din fața ei. Trei etaje îi despărțeau de petrecere și în cameră era o liniște calmă și singurul sunet care se auzea era zăngănitul geamurilor sub vântul aspru al iernii. 1 Mick ridică privirea și se uită îndelung la zăpada care cădea dincolo de fereastră, la fulgii alții, învârtelindu-se în forme ciudate purtate de vânt.

Tessa îl privi cu atenție și zâmbi ușor.

— Fericit? întrebă ea.

Nick o privi cu ochii lui negri și blânzi.

— Sunt fericit.

— Dar și trist.

Nick își întoarse privirea, apoi se uită din nou la soția sa.

Încet, foarte încet, un zâmbet forțat îi apăru pe chip.

— Mă cunoști mult prea bine. Par trist?

— Puțin pierdut.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Sam s-a ridicat să plece și deodată m-am simțit... foarte singur. Am început să mă gândesc la trecut... primele zile la Municipal.

— Cred că în sfârșit ai realizat că începând de luni dimineață conduci propria-ți clinică. Și că zilele de odinioară s-au dus.

— Și de ce m-ar întrista lucrul ăsta? Reprezintă exact ce mi-am dorit”.

Tessa se lăsă pe spate în scaun, cu ochii ei mari fixați asupra lui Nick.

— Începutul unui lucru presupune întotdeauna sfârșitul altui lucru și asta doare. Îți aduci aminte de cartea aia a lui Memurtry, *Toți prietenii mei îmi vor deveni străini?*

Nick se aplecă către ea și îi zâmbi.

— Tessa, prietenii mei nu-mi vor deveni străini.

— Nu, dar ai sentimentul ăsta. Ceva se încheie și ai acest sentiment, ceva începe, și ai același sentiment. Ziua în care ne-am căsătorit... cea mai fericită zi din viața mea și totuși eram tristă.

— Îmi spui un lucru foarte urât!

— Deloc, râse ea. Nu-i ușor să renunți la ceea ce ai fost atâta vreme... bun sau rău. E un fel de melancolie. Orice fel de rămas bun e puțin trist. Asta simți și tu... un rămas bun puțin trist.

Nick se ridică de pe scaun și se așază pe marginea biroului. Se aplecă și luă mâna Tessei.

— Ți-a trecut tristețea?

— Foarte repede.

— Tessa... îți... îți pare rău pentru tot?

— Sunt încântată de tot. De noi, de tine, de Clinică.

Nu trebuie să mai întrebi, cunoști răspunsul...

— Sam a început să-mi vorbească despre...

— Știu. Și mie mi-a spus. Nick, el nu vrea decât să-ți folosești fiecare fărâmbă de talent, fiecare părticică din ceea ce ai de oferit. Și cred că i-ar place s-o lași mai ușor o vreme. Mi-a spus: „Tessa, e un băiat minunat, minunat, dar nu a avut niciodată șansa să trăiască cu v OED

adevărat. Viața lui a fost întotdeauna medicina, a fost întotdeauna munca¹¹. Asta cred că a vrut să spună Sam. Știe că poți să câștigi enorm în altă parte și să ai o viață ușoară. Aici vorbește Sam cel practic. Cealaltă parte din el știe însă că îți găsești fericirea dăruindu-te acestei munci.

— Și tu? Întrebă el blând.

— N-aș putea iubi un bărbat căruia să nu-i pese. N-aș putea iubi un bărbat care să nu aibă compasiune. Și, zâmbi ea, n-aș putea iubi un bărbat care e tot timpul nefericit. Tu într-un costum de trei sute de dolari într-un mara centru medical, asta ar fi îngrozitor pentru tine. Și pentru mine; aș fi din nou Tessa Cabot, turnând ceai musafirilor și frecventând petreceri sofisticate. Nu mi-ar plăcea asta. Uită-te în jurul tău, Nick, uită-te la Clinică, la binele pe care-l va face. Nu trebuie să te scuzi în fața nimănui și cu atât mai puțin în fața mea.

— Vrei să fii soția. Mea? zâmbi el.

— Regret, soțul meu nu ar fi de acord.

— Ce ghinion!

— Îngrozitor, râse ea și se ridică. Nu cumva ai o petrecere pe aici pe undeva?

— Cred că da.

— Atunci nu ești prea politicoasă. Întoarce-te și distrează-te cu ceilalți copii.

— Copii? Unii din cei mai promițători doctori din oraș sunt acolo jos.

— Mă bucur că pacienții lor nu-i pot vedea acum. Grady a venit?

— Nu l-am văzut, probabil că e încă la Bellevue. E foarte necăjit pentru pacientul ăla.

— Nu uita să-i aduci aminte de masa de mâine seară.

— Nu uit, spuse Nick și fața lui redeveni serioasă. Grady Malory... sper că o să ne înțelegem bine, pentru că

acum când am reușit să obțin Clinica e timpul să mă dau la o parte.

— Să te dai la o parte? Cum așa?

— În centrul acestei Clinici o să fie Grady... Grady și ceilalți medici. Ca și cum vremea mea a trecut și a venit timpul lui Grady. Și al celorlalți.

Tessa îl îmbrățișă pe Nick și se sărutară. Rămaseră îmbrățișați multă vreme. Apoi Nick o îndepărtă puțin de el și o privi în ochi.

— În noaptea asta ar trebui să-ți spun ceva cu totul deosebit.

— Doar că ești fericit. Asta-i tot ce vreau să aud, restul îl știu.

Nick zâmbi și o sărută ușor pe frunte.

— Sunt. Totul e perfect în lumea mea.

Tessa se apropie de ușă împreună cu Nick. Îl mângâie ușor pe mână și apoi îi dădu drumul.

— Distracție plăcută.

— Nu vii și tu puțin jos?

— Nici gând, spuse ea, și zâmbi. Noaptea asta aparține băieților mari.

— Vrei ceva? Să-ți aduc ceva sus?

— Nick, du-te și *distrează-te*, râse ea. Hai, pleacă de aici.

— Bine, bine, spuse el, și ieși în coridor. Ciar)

De data asta se opri în fața fiecărei uși și citi plăcuțele strălucitoare cu o nouă emoție. Tristețea îi dispăruse acum și tot ce simțea era o nerăbdare, un anumit elan care îl umplea de bucurie. Intră cu pași repezi în lift și coborî la parter fluierând. Când ieși din lift se îndreptă repede spre mulțimea de tineri. Făcu un semn larg cu mâna pe când un nou grup de medici dădu năvală pe ușă, cu fețele îmbujorate de frig, îndreptându-se zgomotos către ceilalți.

Afară, pe strada pustie, zăpada era viscolită cu furie, spulberată de un vânt aspru. Un bărbat singuratic înainta prin vijelie, cu umerii aduși de frig, cu părul roșcat fluturând în vânt. Grady Malory, doctorul Grady Malory,

venea la petrecere.

RL

2

Era un bărbat capricios, era un băiat vesel și în egală măsură amândouă...

„Când în Texas se naște un băiat, primește o minge de fotbal și un steag american”, îi plăcea lui Grady Malory să spună, „dar tot ce mi-am dorit de când mă știu a fost o trusă de medic”. Și era adevărat. Crescut în estul Texasului bogat în ranch-uri și petrol, Grady Malory își petrecuse copilăria visând un alt fel de viață pentru sine. Nu dorea să intre în comerț, să facă afaceri în Texas sau să ducă viața tatălui său; voia ceva special, ceva numai pentru sufletul lui. Fusesse un copil retras, rătăcind singur pe pământurile vaste, oprindu-se din când în când în câmpurile presărate cu flori sălbatice, roșii și albastre, dar mergând întotdeauna mai departe neliniștit. Căuta ceva, ceva ce nici el nu putea defini și înțelegea doar vag că ceea ce căuta era propria-i identitate, pe sine

CH)

Însuși. În al paisprezecelea an al vieții lui, într-o zi luminoasă de vară, Grady își găsi drumul. Și de atunci nu mai șovăise niciodată.

Se întâmplase un accident, nu unul deosebit de grav, dar înainte să poată protesta, copilul era deja în mașina tatălui său, cu Lucas Malory la volan și în drum spre spital. Copilul rămase tăcut tot drumul acela de douăzeci de mile; era doar vag tulburat, căci vagi îi erau sentimentele în legătură cu multe lucruri.

Dar când ajunseră la spital, planurile lui Grady pentru viața sa prinseră contur.

Nu mai văzuse niciodată atâta alb. Pereții spitalului și jaluzelele de la ferestre erau albe; bărbații și femeile erau îmbrăcați în alb; chiar și echipamentul medical, în strălucirea luminii puternice, dădea senzația de alb. Când un medic tânăr se apropie de el, Grady se simți reconfortat; mai mult, simți prima înfripire a dorinței de a fi și el un om care aduce alinare. Era prima oară când

simțea acest calm și urma să-i simtă din nou numai când se va afla în medii medicale, printre medici. V

Dacă Grady romanticul îi considera pe medici ca fiind niște eroi, Grady realistul se hotărî să afle mai multe despre medici stînd printre ei și așa începu să-și împartă timpul între școală și spital, lucrînd ca infirmier și brancardier, atent la fiecare gest făcut de medici. Nu l-a deranjat când a descoperit că de fapt doctorii la rîndul lor nu erau decât oameni, că unii dintre ei aveau sentimente nobile și alții nu; nu l-a deranjat să descopere că sângele nu avea culoarea

J

CIZ

vinului roșu de Burgundia și că era atît de puțină măreție în trupurile suferinde. Era un băiat hotărât și elevul nepăsător de odinioară a descoperit seriozitatea care exista în ființa lui și a muncit mai mult decât o făcuse vreodată. Simțea *nevoia* de a fi medic, de a fi un medic *adevărat*, mai bun decât ceilalți, pentru că numai așa se putea defini pe sine însuși. A studiat și a învățat. A ajuns la maturitate strălucind încă de vigoarea tinereții. Acum, după șaisprezece ani departe de Texas, șaisprezece ani petrecuți în New York, mai exista încă pasiunea, focul care ardea mult prea intens, dar acum nu mai erau visele. Unui băiat, ci hotărârea unui bărbat care trebuia să dovedească de o mie de ori ce e în stare, la Clinica Gorlin.

La treizeci și trei de ani, în Grady Malory mai exista încă o combinație ciudată de subtilitate și inocență; o privire dreaptă și cinstită; un zâmbet ușor, de apărare; un trup slab, ca al animalelor de preerie. La un metru optzeci, arăta chipeș într-un mod ostentativ și în același timp delicat. Fața lui era sensibilă, iar ochii calmi și înțelegători.

Grady era un bărbat capricios; de obicei era foarte vesel, dar când își schimba dispoziția, se cufunda în cea mai neagră tristețe. Era rezervat și prudent și mai presus de toate avea un ancestral instinct irlandez pentru concret, simțind lucrurile cu mult timp înainte ca ele să se întâmples. Simțea ploaia înainte ca cerul să devină cenușiu,

știa că va bate vântul când frunzele erau încă nemișcate; știa când o femeie urma să plângă.

C «O

Avea nonșalanța unui om obișnuit să aibă bani. Nu bani la modul cum se câștigau în Texas, ci bunăstarea solidă a patru generații. Străbunicul lui tratffersase un ocean ca să ajungă la New York, și apoi străbătuse țara aflată încă la începuturile ei, în căutarea banilor; cea de a patra generație

— Grady și frații lui, Garth și Logan, considerau banii ca ceva de la sine înțeles, cheltuindu-i nechibzuit, fără pic de respect pentru ei. Și dintre toți, lui Grady îi păsa cel mai puțin de bani. Grady fusese admis la Facultatea de Medicină din New York și, din momentul în care sosise avusese o existență obișnuită* și simplă de newyorkez, integrându-se în viața orașului. Se obișnuise de mult cu spațiile înguste ale orașului; se simțea stânjenit în costume și le purta foarte rar, preferând jeanșii de culoare cafenie și unul din cele aproximativ douăzeci de putere aflate în dulapul său. Când era la Clinică își puneă o haină albă, iar la ocazii fusese convins să poarte pantaloni negri și un sacou. Avea o singură cravată, lată, cu un desen albastru și două cămăși, una albastră și una cu dungi albastre, și nu purta bijuterii, cu excepția unui ceas și a unui medalion cu Sf. Cristofor, pe lanțul de aur de la gât. Avea șaisprezece perechi de jeanși, fiecare pereche ușor tocită la buzunarul de la spate și puțin decolorată. Amestec de băiat și bărbat într-un singur trup, se spunea despre el că e cu totul deosebit, că putea vrăji soarele să apară pe cer sau putea aduce norii, în funcție de toanele sale. Se mai spunea că în ciuda simplității sale de bărbat-copil, ar fi fost mai pasionat de munca sa ca oricine altcineva. Și Nick Gorlin era de acord.

Cu mâinile sale mari, puternice, vârâte adânc în buzunarele jeanșilor, cu părul creț încă ud de la duș și privirea îndreptată în jos, gânditoare, Grady se apropia de Clinică. Primăvara venise deja în oraș. Clinica împlinise cinci luni de funcționare și în acele luni Grady își făcuse un

obicei: în fiecare zi venea cu metroul până la Strada 14 și de acolo mergea pe jos, folosind timpul pentru gândurile sale, pregătindu-se pentru ziua ce începea.

Nu era încă ora șapte, în acea dimineață de iunie și nori subțiri începeau să se arate pe cer. Grady trecea pe străzile pustii, o siluetă singuratică, preocupată. Dimineața era răcoroasă, iar umbrele neregulate zămislite de soarele abia răsărit erau aspre, prelungindu-se în unghiuri ascuțite în fața lui, însă el nu le observa. Ochiul lui albaștri erau triști și o umbră de neliniște îi stăruia pe față.

Grady intră pe Strada 5 și privi împrejur, așa cum făcea în fiecare zi, la mizeria cartierului. Străzile erau înguste și aveau o culoare întunecată, uniformă. Clădirile cu patru și cinci etaje erau de un cafeniu stins, copertinele de la intrare, pe jumătate prăbușite, îmbătrâniseră ca și fațadele și singura lor culoare adevărată erau grafiti-urile aflate peste tot. Scările metalice pentru incendiu care porneau de la fiecare apartament ruginiseră și deveniseră cafenii, iar gunoiul care nu fusese aruncat în stradă era adunat în pungi cafenii, unsuroase, rupte. Grady știa că deși primăvara poposise în oraș, aici încă nu pătrunsese; aici nu erau decât locuințe obosite, îmbătrânite, unele fără geamuri, altele cu ferestre sparte, una chiar fără ușa de la intrare. Știa că în holurile înguste și întunecoase se aflau bețivi și drogați, care dormeau până își reveneau din beție și drog, șoareci și șobolani în pereții putrezi și gândaci pe podele, murdărie și nu numai, pe scările pardosite cu plăci de ceramică. Distrugerea domnea peste tot în cartier, ca și disperarea. Grady se îndreptă repede spre ușa Clinicii.

Clinica Gorlin era la rândul ei cafenie. Pătată de murdărie, de igrasie și marcată de o oboseală fără margini, bătută de vânturi și ploi, îmbătrânită în timp, clădirea transformată arăta ca toate celelalte din jurul ei: ca și când nu văzuse niciodată soarele. Clinica părea la fel de deprimantă ca și clădirile ce o înconjurau și totuși în cele cinci luni de existență, fusese singura umbră de speranță în acel cartier cumplit de sărac. Locuitorii lui - negri și portoricani, polonezi, italieni și evrei la a doua generație -

erau oameni realiști, care aveau prea puține iluzii; o generație săracă dădea naștere unei alte generații la fel de sărace, din indiferență și pentru că nu aveau de ales. Trebuiau să lupte cu prea multe; prea multe bătălii se dezlănțuiau în inimi, în minți și suflete, în acele cu care își făceau doza zilnică și în sticlele de băutură, în arme și cuțite. Sinuciderile erau ceva obișnuit, rata criminalității a doua ca mărime din oraș. Copii de doisprezece ani se tratau de boli venerice și orice puști de opt ani își putea arăta un traficant de droguri la vreun colț de stradă. Polițiștii patrulau câte doi prin cartierul ăsta... dacă patrulau vreodată.

În această lume apăruse Clinica Gorlin, și declanșase reacții amestecate și uneori violente. Pentru unii oameni, Nick Gorlin și medicii săi „își băgau nasul unde nu era treaba lor”, dar pentru mulți ei erau o adevărată salvare. Singurul lucru cert în mahalaua aceea înveninată era faptul că fiecare avea părerea lui și tot ce puteau face Nick Gorlin, Grady și ceilalți medici era să-și vadă de munca lor și să spere că în timp vor fi acceptați; îi ascultau pe cei care voiau să fie ascultați, vorbeau cu cei care voiau să vorbească, erau tăcuți cu cei care preferau tăcerea, nu încercau niciodată să se amestece. Dacă aveau păreri și le țineau pentru ei și între ei și niciodată nu le împărtășeau pacienților, prin aluzii sau insinuări sau reproduceri de afirmații. Se străduiau să facă tot ce le stătea în putință doar cu ceea ce aveau.

Ceea ce aveau era o clădire îngustă și lungă, ce încă mai semăna cu ceea ce fusese înainte. Clădirea nu era prea lată și deși apartamentele tip vagon fuseseră desființate, structura de bază rămăsese aceeași. În loc de apartamente tip vagon acum erau cabinete de consultație tip vagon, câte șase pe fiecare din primele patru niveluri. Pereții fuseseră văruiți într-un alb strălucitor, dar acum deja începuseră să devină cenușii în mizeria cartierului și apăruseră mici crăpături. Instalația electrică fusese schimbată și din tavan o lumină strălucitoare inunda totul, dar uneori, când trecea pe dedesubt metroul, se cutremura

tavanul. Oseară îngustă, acoperită cu dale mari, împărțea în - două clădirea, iar pentru comoditate, bătrâni și urgențe, în partea din spate a Clinicii funcționa un mic lift. Pe fiecare din cele patru niveluri, pardosite cu un fel de plută, se afla oficiul surorilor, cu un birou mare, acoperit cu o placă de melamină și două fișiere galbene. Fiecare oficiu avea o minicentrală telefonică și un singur telefon legat de sistemul *paging** care funcționa pe toate etajele. Oficiul de la parter era și birou de informații și cameră de gardă și era deservit de două persoane, de obicei o femeie și un bărbat, acesta din urmă un bărbat solid de la secția de psihiatrie a Spitalului Municipal, care în cursul carierei sale se ocupase de toate tipurile de violență. Lângă camera de gardă se afla o mică sală pentru urgențe, care conținea un frigider, o masă de consultație ale cărei părți laterale puteau fi ridicate, ca la pătuțurile de copii și echipament de transfuzie și oxigen. Clinica avea propria sa farmacie și farmacistul său și o linie telefonică directă cu Spitalul Municipal.

Funcționând douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pe baza unui grafic de schimburi prin rotație, Clinica avea cinci medici cu normă întreagă și doi cu jumătate de normă, un chirurg consultant, cinci surori și o duzină de infirmieri proaspăt calificați, proveniți din cartier. Personalul muncea într-o armonie bazată în parte pe afecțiunea pe care o căpătaseră unii pentru

* - Sistem telefonic special (căutare de persoană prin difuzor).

alții și parte pe afecțiunea comună pentru cauza pe care o serveau; dacă existau neînțelegeri, ele nu erau nici mai serioase și nici mai frecvente decât cele ale oricărui grup de oameni care lucrează tensionați, în contact permanent unul cu altul.

Grady era cufundat în gânduri și încruntat pe când închidea în spatele său ușa de la intrare a Clinicii. Pătrunse încet în clădire și apoi merse ușor adus de spate până la scară și urcă la etajul al patrulea, sărind câte două trepte odată. În capul scării văzu ieșind din laborator un

doctor care tocmai își termina garda de noapte. Grady îi făcu un semn vag cu mâfia pe când trecu pe lângă el spre camera medicilor. Nick Gorlin era deja acolo la biroul lui, cu capul aplecat peste un dosar gălbui. Ridică privirea, îi zâmbi scurt lui Grady și se întoarse la dosarele sale.

Grady clătină din cap pentru prima oară în acea zi.

— Ce dracu', Nick. Indiferent la ce oră ajung aici, șefu' e deja la biroul lui.

— De-abia am venit și eu de câteva minute, spuse Nick și se rezemă de spătarul scaunului. E mult de lucru.

— Nu te uita așa la mine. Eu am făcut o groază de chestii.

— Nu mă uit, știi foarte bine, spuse liniștit Nick, deși de fapt îl privea foarte atent pe Grady.

În cele cinci luni de muncă cot la cot se obișnuise cu toanele lui Grady. Dar asta nu însemna că-i și plăceau. Nick vedea trecerile rapide de la bună dispoziție la melancolie tăcută, uneori furii scurte și știa acum să le simtă din vreme, după un anumit unghi în căderea umerilor lui Grady, după privirea pierdută a ochilor lui. Dispoziția schimbătoare a acestuia îl deranja pe Nick, căci nu putuse niciodată să renunțe să-și facă probleme pentru medicii săi; era un obicei rămas de pe vremea rezidențiatului când avea grijă de interni și era un obicei care se manifesta din plin în prezența lui Grady. Nick voia să protejeze nu numai munca lui Grady; voia să-l protejeze pe el însuși, căci ajunsese să țină la el. Acum ochii lui negri îl urmăreau cu atenție pe Grady pe când acesta se îndrepta spre filtrul mare de cafea aflat pe pervaz.

Grady turnă lichidul fierbinte și cafeniu într-o cană albă și, însetat, luă o înghițitură.

— Așteptam asta de azi-dimineață.

Zâmbi și se duse la biroul său. Își așeză cana pe o tăviță de plută și se cufundă în scaunul său de piele.

— Azi e dimineața când de obicei vii târziu, îi spuse lui

Nick. Ar trebui să fii acasă.

— Sunt prea multe de făcut. O mulțime de buletine

de analiză de la laborator, o duzină de cereri de la noi medici, rețete, opt noi pacienți... Le-am împărțit, grămada galbenă de pe biroul tău e pentru tine.

Grady se uita la teancul de hărții și dosare și dădu din cap.

Se întoarse către Nick și zâmbi.

— Nu cumva ai Venit atât de devreme ca să verifici fișele lui Brian?

Nick ridică din umeri.

— Ai dreptate, asta-i motivul. Am de gând să stau cu ochii pe el până ce-o să fiu mulțumit.

— Mulțumit de ce?

— Asta-i, că nu știu. A fost la Municipal trei ani și acum e aici și totuși nu-l știu mai bine decât în prima zi când l-am cunoscut. Mă îngrijorează, nu pare... mulțumit, niciodată nu a părut. Nu cred că l-am văzut zâmbind de două ori în tot acest timp. Și dacă nu-i place-munca de aici? Și dacă ne-am înșelat asupra lui?

— Nu-i Clinica de vină și nici munca lui. Cred că așa e el.

— Asta-i temperamentul lui.

— Poate.

— Face tot ce-i cerem. Este înțelegător cu pacienții, face gărzi în plus, nu întârzie niciodată. (Și în cinci luni de verificare, n-ai găsit nicio greșală la cazurile lui. Ce vrei mai mult?

Nick zâmbi.

— Ți-ar displăcea ca Brian să plece de aici, nu-i așa?

— Chiar așa. Încă-mi mai simt fundul înțepenit după discuțiile cu toți doctorii ăia care voiau să vină la noi. Nu vreau să mai trec prin așa ceva dacă n-am un motiv serios. Știi cu câți doctori am discutat? Întrebă Grady și se lăsă pe spate punându-și picioarele pe birou. Cu o grămadă. Atât de mulți. Ai dreptate, chiar mi-ar displăcea. Și-apoi, e cel mai bun în domeniul lui dintre toți cei care vor să lucreze aici.

— Mă îngrijorează.

— Nu trebuie să te duci cu el la bal, Nick, trebuie

doar să lucrezi cu el, rânji Grady.

Nick râse și se uită din nou în dosarul de pe biroul său, bine dispus. Aprecia modul ciudat în care Grady îl intuia, tandrețea uneori absurdă cu care îl trata, ca și cum ar fi privit îndeaproape lumea și ar fi găsit-o cârn prostuță.

— Bine, hai să-l urmărim amândoi un timp pe Brian. Poate găsim vreo modalitate să-l scoatem din carapacea lui. Poate are nevoie de prieteni aici. E-adevărat că-mi place ca omul să fie serios în ceea ce face, dar el cam exagerează.

— Bine, bine, mamă cloșcă. Dacă există în el o fărâmbă de prietenie, o s-o găsesc, spuse Grady și sorbi din cafea.

Nick se întoarse la dosarele lui iar Grady rămase uitându-se în gol, ascultând liniștea dimineții. Clinica nu se trezise încă; la acea oră nu prea exista activitate. Peste o oră va fi zgomot, iar medicii și surorile vor începe să se agite. Difuzorul se va face auzit și o s-o țină așa până ce se va întuneca; pacienții vor veni și vor pleca, vor pune întrebări, vor fi speriați și ursuzi și gălăgioși în cinci limbi diferite. Pe holuri copiii vor plânge și o mulțime de lucruri vor fi scăpate pe jos și telefoanele vor suna și bâzâi, iar sertarele fișierelor vor fi trântite. De afară, zgomotul străzii se va revărsa în clinică, fluierături și zăngănituri și tuse, dar mai târziu. Nu acum, căci acum era liniște. Grady își întoarse capul și privi soarele care se strecura în cameră prin perdelele galbene, poposind pe frunza de sus a plantei de avocado, tremurând pe ea și apoi strecurându-se mai departe. Ochii săi albaștri părăsiră planta, privind absent prin cameră. Nu era mare, dar lor le ajungea, un pătrat cu pereți albi umplut cu toate lucrurile de care aveau nevoie.

Erau acolo două fișiere și lângă ele un grafic de perete cu indicatoare mobile pentru localizarea fiecărui medic al Clinicii. O bibliotecă mare, cu un scăunel pentru rafturile de sus, plină cu cărți medicale de referință. La birourile lui Nick și Grady era câte un fotoliu, iar în spatele lor era o masă lungă și câteva scaune pentru ceilalți

medici. Exista și o chiuvetă mică, nouă, cu un suport pentru prosoape de hârtie și o savonieră de plastic. Pe o masă se afla un teanc de reviste medicale, un dicționar spaniol-englez și un radio cu tranzistori. Grady își întoarse privirea către birourile lor și zâmbi, căci era o mare diferență între ele: biroul lui Nick, zgâriat și lovit, data din zilele lui de internat, iar suprafața sa era acoperită de dosare, note și diverse bucăți de hârtie: biroul său era neted, lustruit și curat, hârtiile așezate ordonat în teancuri, fiecare cu un prespapier de sticlă pe el.

— Nick, azi ai un program încărcat? întrebă el.

— Nu mai mult ca de obicei –, de ce?

— Aș vrea să mă duc la Bellevue să o văd pe doamna Vaqua... dacă îmi poți prelua pacienții pentru vreo oră. O să mă întorc la timp pentru vaccinul antipoliomielitic de diseară.

— Sigur. La cât?

— Pe la cinci... La ora aia e mai liniștit. Am doi programați, dar cred că primesc niște transferări de la Hank. Domnul Jackson și o tipă nouă.

Nick dădu din cap.

— S-a făcut, îi iau eu, dar vezi să te întorci până la

J

șapte. Aștept jumătate, din cartier. Aceeși poveste de fiecare dată, toată lumea așteaptă până în ultima zi să-și vaccineze copiii și pe urmă să te ții balamuc.

— O să mă întorc. Vreau doar să văd cum îi mai e. Era atât de palidă data trecută când am fost acolo. În sânge nu apare nimic, dar e ceva ciudat, spuse el, pe când Nick își închise dosarul și deschise altul.

— Îi iau sânge în fiecare zi? întrebă el.

— Ei! l-am rugat, dar știi cum îi apucă isteria când apare un tip care nu-i de-al lor. Cristoase, se poartă de parcă aș vrea să le iau slujba. Rezidenții se sperie al naibii de ușor.

— Și tu ai fost rezident odată, zâmbi Nick.

— Poate că am tresărit de câteva ori, dar nu mi-a fost niciodată frică. Eram prea plin de mine.

— Sau de *ceva*? spuse Nick ascunzându-și în spatele mâinii zâmbetul.

— Măi, măi, spuse Grady rânjind cu gura până la urechi, azi suntem bine dispuși: Sigur că eram plin de *ceva*. Acel *ceva* care te face să crezi că ești puțin mai bun decât cel de lângă tine. Știi vreun doctor care să nu fie plin de acest *ceva*?

Grady clătină scurt din cap, își dădu jos picioarele de pe birou, se duse cu cana la filtrul de cafea și o umplu din nou.

— Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc, mai am.

Grady se întoarse cu cafeaua la birou și se trânti pe scaun.

— Cred că în curând stomacul meu va fi terminat.

Știi câtă zeamă din asta beau în fiecare zi? spuse el ridicând în sus cana.

— Tu ar trebui să știi mai bine.

— De ce? Pentru că am o diplomă de medic? Oamenii cred că dacă un om e medic e un tip înțelept. Nu-i adevărat. Nu-i deloc adevărat și eu sunt aici ca s-o demonstrez, spuse Grady.

Brusc, vocea îi devenise ironică, puțin tristă și Nick se uită repede la el. Îl privi liniștit, și nu văzu proastă dispoziție, ci doar ceva vag și nedefinit, care îi înceteșă ochii. Era o umbră îndoielnică de tristețe și poate, își spuse Nick, nici Grady nu știa ce e.

— Apropo, de ce ai venit așa devreme? întrebă Nick. Grady ridică din umeri și își flutură mâna prin aer.

— Fără vreun motiv special. Apoi zâmbi. Nu ești singura persoană care poate veni aici înainte de răsăritul soarelui. Un băiat de la țară ca mine e obișnuit să se scoale devreme.

— Chiar așa?

— Nu-i mare lucru. Deșteptătorul sună și tot ce ai de făcut e să te scoli și să te dichisești.

Nick își trecu o mână prin păr și spuse:

— Tot nu dormi bine noaptea, așa-i?

— N-am nimic, Nick. M-am hotărât să mă scol și să mai lucrez la raport. E aproape gata. Încă vreo două nopți și l-am terminat.

— Grady, spuse îngrijorat Nick, e suficient timp pentru raport, aş prefera să dormi mai mult. O să-l terminăm, te ajut și eu.

— Nu. Tu ți-ai terminat partea și eu vreau s-o fac pe a mea. Și-așa să fii aici atâtea ore, zi și noapte, e prea mult pentru tine. Plus cursurile de la Municipal. Plus întâlnirile cu toți cei care vor să-și înființeze propriile lor clinici. Aproape că nici nu mai ajungi acasă. Mă mir că Tessa n-a început să țipe. Nu e drept.

— Ea înțelege, spuse liniștit Nick.

— Știu că înțelege, dar nu asta-i problema. Măcar atât să fac, partea mea și dacă vrem să prezentăm raportul la convenția AMA* ar trebui să iasă bun. Avem nevoie de toată muniția de care dispunem. N-o să convingem pe nimeni în legătură cu clinicile de cartier doar cu vorbe frumoase. Ei vor date exacte. Există o mulțime de date din cele cinci luni de activitate și vreau să fiu pregătit să le expun.

Nick dădu din cap aprobator.

— Va fi un început. Însă doar atât. Ne așteaptă ani întregi de rapoarte până ce vom impresiona cu adevărat. Oamenilor care citesc cotațiile de la bursă înainte să citească o revistă medicală n-o să le pese prea mult de lucrurile pe care le avem noi de spus.

— Știu. E trist, spuse Grady. Sprâncenele i se apropiară într-o ușoară încruntare. Tessa chiar înțelege, nu-i așa? E fericită?

— Da... de ce?

— Oh, nu știu. E grozav, atât. Că e fericită. E grozav să știi că e așa, spuse el calm și se uită în altă

* - American Medical Association (toate notele din acest volum aparțin traducătoarei)
parte.

Nick oftă în sinea sa. Voia să ajungă într-un fel la

Grady, să descopere ce nu mergea, dar îl cunoștea

suficient de bine ca să știe că nu putea fi forțat, nu putea fi bătut la cap; trebuia să fie lăsat în pace până ce era pregătit să accepte pe cineva alături de el.

Grady luă primul dosar de pe masă.

— Nick, știi cine vine în dimineața asta, nu?

— Familia Carlino. Mama și fiul, răspunse Nick și în vocea Lui se simțea o nouă încordare.

— Te rog, nu-mi pune bețe-n roate. Am răgușit...

De cât te-am rugat să-l lași pe Frankie Carlino să lucreze aici în vacanța de vară. Mi-ai promis un răspuns și-l vreau acum.

— Speram c-o să uiți.

— N-am uitat. Tot mai cred că-l putem pregăti ca infirmier, așa cum facem și cu ceilalți puști.

— Frankie Carlino să lucreze *aici*, murmură Nick.

Toate semnalele de alarmă sună în capul meu.

— Tare-aș vrea să nu mai ai atitudinea asta față de el.

Dacă o să lucreze aici n-o să mai stea pe străzi. Și mediul s-ar putea să-i facă bine.

— Nu cred, spuse tăios Nick. Cred că *el* va influența mediul și nu în bine.

Grady îl fixă încăpățânat pe Nick, dar nu spuse nimic și începu să frunzărească încet fișa lui Frankie.

După un timp se întoarse din nou spre Nick, cu buzele strânse.

— Și?

— Și ce?

— De ce trebuie să închizi tu discuția pe care o deschid eu?

Nick ezită și tulburarea i se citi pe față, apoi se uită la Grady.

— Cred că probabil așa trebuie, de asta.

— *Probabil?* „Probabil” nu e suficient. Nu când e vorba să ajutăm un copil.

— Instinctul meu îmi spune că e prea târziu să-l mai ajutăm pe Frankie.

— Are cincisprezece ani, Nick. Mai e mult până să fie târziu.

Nick se încruntă și răsuflă adânc.

— De unde vii tu, la cincisprezece ani ești încă un copil. Aici, la cincisprezece ești deja bărbat, spuse încordat Nick. Frankie e rău. Grady încercă să vorbească, dar Nick ridică o mână, oprindu-l. Nu neapărat pentru că a avut necazuri... majoritatea puștilor pe care-i luăm la Clinică au avut. Mă refer la *ce este* Frankie, ce e înăuntrul lui. Eu am crescut aici.

Grady și fie că mă crezi sau nu, îi cunosc de ia o poștă pe cei răi. Uită-te la banda aia a lui. Știi ce fac, nu? Merg prin autobuze și metrouri și terorizează oamenii... le iau banii, bijuteriile ieftine, dar mai întâi îi *terorizează*. Se întorc aici și-i sperie dă moarte pe bătrâni, fluturându-le pe la nas cuțitele, înjurându-i, nelăsându-i să facă o mișcare... îmbrâncindu-i și lovindu-i. Pentru cei câțiva dolari pe care-i iau? Nu. Oh, nu, pentru *distracția de a speria* niște oameni fără apărare, pentru amuzamentul torturii. Vinerea, când se împart pensiile și cecurile de ajutor social, nimeni

JL

nu iese în stradă dacă banda e pe acolo. Schwartz le dă zece dolari pe săptămână numai ca să nu intre în prăvălia lui și să amenințe oamenii. La fel face Goodman, la fel Vargas și Mateos. Copiii ăștia sunt mari, sunt puternici, au cuțite și lanțuri și sunt sadici, spuse Nick clătinând din cap. S-ar putea ca Frankie să fie cel mai rău dintre ei. Nu sunt sigur, n-am nicio dovadă, dar are uneori o privire care-mi spune că am dreptate. Văd insolența și-mi pot imagina cruzimea.

— Nu pot să te contrazic, tot ce spui e adevărat.

— Și atunci? De ce mă bați la cap cu el?

— Poate că merită să fie șters de pe listă, poate... Dar dacă are nevoie de o șansă? Și dacă are nevoie de o șansă și noi i-o putem da, dar n-o facem? Grady tăcu o clipă, apoi continuă. Acum ai ce-ai vrut, propria-ți clinică... poate că asta înseamnă că poți să stai de o parte și să cauți să ocolești problemele grele.

Privirea lui Nick deveni periculos de calmă.

— N-am auzit ce-ai spus... o s-o las moartă. De data

asta, spuse el, foarte încet...

— N-o lăsa moartă, vreau să te gândești la asta. Când ai venit prima dată la mine, când mi-ai spus prima dată de Clinică... ai spus că avem o șansă să fim mai mult decât doar niște” simpli medici... că avem o șansă să aducem o schimbare în viața oamenilor... că dacă o să ferim măcar un copil de la distrugere o să facem mai mult decât fac majoritatea medicilor în toată viața lor. Bun, unde sunt toate astea când e vorba de Frankie?

Nick se ridică brusc. Se îndreptă spre fereastră și QD rămase acolo, uitându-se afară, cu pumnii strânși pe când încerca să-și stăpânească furia. Când se întoarse către Grady, fața îi era albă.

— Toate astea sunt aici, și tu știi al dracului de bine că așa e... Sunt în tot ce facem... cele câteva slujbe pe care am reușit să le găsim pentru cei câțiva oameni care aveau nevoie cu disperare de ele, familia pe care am convins-o să-și ducă băiatul la dezintoxicare, mama pe care am convins-o să o lase pe fata ei la școală, proprietarii pe care i-am forțat să-și repare casele. Vocea lui Nick începu să devină mai puternică. Discuțiile pe care le organizează Brian cu copiii, să le vorbească de boli venerice și contracepție... ieșirile pe care le aranjează Hank Mitchell pentru puști, Programele de club la care-i faci tu să participe... avocatul pe care l-ai convins să lucreze gratis pentru noi două seri pe lună. Sunt în tot ce facem... avem grijă de oameni, de trupurile lor, da, dar privim mai departe... să vedem ce trebuie făcut cu *viețile* lor. Mă acuzi că întorc spatele, că *evit* problemele? strigă Nick. Îndrăznești să mă acuzi de asta?

— Nick, eu...

— Îți pare rău? N-ai vrut să spui ce-ai zis?

— N-am vrut. Știi că n-am vrut.

Nick se întoarse și-și propti palmele pe pervaz. Rămase un timp așa, apoi se îndreptă și-și trecu mâinile peste față.

— Bine, știu că n-ai vrut, spuse el, mai calm acum. Frankie Carlino a fost subiectul nostru de discuție încă din

prima săptămână. De ce? De ce. El? Mai sunt o mulțime de copii în cartierul ăsta care au nevoie de ajutor.

— Poate pentru că asta spun toți mereu... ajută-i pe ceilalți, e prea târziu pentru Frankie. Problema e că noi nu știm dacă-i așa, pentru că nimeni nu a încercat vreodată.

— Asta mă include și pe mine, vrei să zici. Grady ridică din umeri.

— Ascultă, dacă se dovedește că e o problemă, nu trebuie să-l mai ținem. Dacă ne face greutăți, îl dăm afară, dar până atunci... Nu vreau să o luăm din nou de la capăt, dar ce probleme crezi tu că o să ne facă?

— Nu știu, fir-ar să fie. E ceva ce *nu știu*, dar o simt. Nick se uită la Grady. Brian nu s-a descurcat deloc cu el, de-asta ți l-am trecut ție. Acum regret, cred că te-a păcălit. Ce-ai văzut tu în Frankie și noi n-am văzut? Ce are el deosebit?

Grady își întoarce privirea, dar nu înainte ca Nick să vadă brusca melancolie din ochii lui. Apoi Grady spuse, cu o voce ușoară, îndepărtată.

— Am văzut un băiat abia trecut de vârsta copilăriei... sfidarea care doar ascunde frica... un puști de cincisprezece ani fără un loc al lui... singurătate.

Grady clătină ușor din cap, alungândparcă un vis urât.

Cuta dintre sprâncenele lui Nick se adânci; auzise cuvintele, tonul pe care fuseseră spuse, și brusc fu sigur că Grady vorbea despre el însuși la o altă vârstă.

Barbara tiarrison

Grady îi văzu privirea și spuse repede.

— Și-am văzut provocarea. N-aș fi medicul care trebuie să fiu dacă nu aș răspunde acelei provocări. Nu pot să fiu un medic oarecare, Nick, spuse el încordat. Trebuie să fiu bun, trebuie să fiu cel mai bun. *Trebuie*, încheie el, cu privirea senină și hotărâtă.

— Asta e o înțelegere romantică a...

— Toată Clinica asta e o înțelegere romantică, îl întrerupse repede Grady. Medici tineri care renunță la salarii mari ca să vină într-o mahala și să-i ajute pe cei

săraci. De ce ar fi înțelegerea *mea* romantică mai proastă decât a voastră?

Nick zâmbi ușor și se întoarse la biroul lui.

— Bun, dar ne îndepărtăm de subiect. Problema e Frankie. Sunt de acord, spuse el încet, că Frankie a pornit-o de la început rău. O știu pe maică-sa de când eram mic și n-a fost niciodată de treabă. Obişnuiam să joc baseball cu fratele ei. Și ea se învârtea tot timpul pe lângă noi, și nu ne lăsa în pace. Era o jigodie și a rămas la fel... l-a înnebunit pe bărbat-său până ce n-a mai rezistat și s-a apucat de băut. A continuat să-l înnebunească și el s-a aruncat în fața unei mașini. Apoi a început cu cei doi copii și de atunci îi sâcăie mereu. Biata Marie. De ea îmi pare cu adevărat rău, e o fată atât de drăguță și cuminte. Dar Frankie? E un nemernic, din ziua în care l-au îngropat pe taică-său.

— Și e de mirare? După tot ce-ai spus?

— Nu, nu e deloc, nici nu spun că n-ar avea motive, mă.

Întreb doar dacă puteril noi face ceva. Cred că nu prea sunt șanse.

Grady ridică brusc capul.

— Merită să încercăm?

Nick nu răspunse. Urmă o tăcere lungă și Nick rămase uitându-se lung la Grady. Grady se foi în scaun, simțind aproape material negrul intens al ochilor lui Nick.

— Cred că riscul este enorm... spuse într-un târziu Nick... Dar dacă asta simți tu, dacă ești atât de sigur, da, merită.

Grady zâmbi și dădu din cap.

— De fapt aveai de gând încă de la început să spui „da”, nu-i așa? Dar a trebuit să mă fierbi puțin, râse el.

— În weekend-ul ăsta am hotărât să mai încerc o dată să te conving să renunți. Am mai hotărât și că dacă tu ești atât de convins de ceea ce vrei o să te las să încerci... pentru că întotdeauna regula a fost să merg pe instinctul doctorului meu dacă instinctul ăsta e puternic și dacă există vreo posibilitate să se dovedească corect. Unii medici ai naibii de buni s-au maturizat datorită acestei

reguli. Poți să încerci.

— Unchiul Nick îl mângâie pe copilaș pe cap, zâmbi Grady.

— Unchiul Nick știe ce face, spuse Nick și-i zâmbi și el. Unchiul Nick nu a venit de azi de ieri în clinica asta, așa cum crezi tu... Grady, mi-am dorit Clinica asta de atâta vreme. Am condus Clinica asta de atâta timp în capul meu, încât simt că sunt aici de mulți ani. Sunt pregătit să iau decizii grele și sunt pregătit să sufăr pentru unele din ele. Tu nu. Tu trebuie să

CED

Înveți.

— Se spune că tu conduci Clinica...

— Se spun multe despre felu' în care conduc eu Cu -, nica asta. Sunt multe interpretări. Ceea ce spun *eu* e că această Clinică e condusă în primul rând în folosul pacienților și abia pe urmă în folosul medicilor. La fel gândeam și la Municipal. În sfârșit, n-o să-i faci niciun rău lui Frankie și s-ar putea... *s-ar putea* să-l și ajuți. Asta-i prima mea responsabilitate. A doua e pentru medicii mei, pentru voi. La Municipal am, început cu câțiva studenți buni și ei au devenit medici *excelenți*, minunat pregătiți. Aici am început cu câțiva medici grozavi și ei vor deveni și mai grozavi. Un an de muncă aici și veți fi cu toții mai buni decât credeți că sunteți. Brian trebuie să învețe să se implice; Hank, cum să fie calm. Tu... nu sunt foarte sigur ce-i cu tine, dar cred că trebuie să înveți să pierzi și să nu te simți umilit.

Grady zâmbi scurt și se întoarse. Își aminti de o altă zi când auzise aceleași cuvinte, când avea cincisprezece ani și era singuratic și temător și fără un loc al lui. Își aminti de un dar, un dar de la tatăl lui - un căluț care nu se lăsa îmblânzit. Se urcase pe el de nenumărate ori și tot de atâtea ori fusese aruncat la pământ, până ce Lucas Malory venise și-l trăsese deoparte. Grady își aminti de rușinea și furia simțite atunci. Și-și aminti de cuvintele tatălui său. „Un bărbat trebuie să învețe să piardă”, spusese el. „N-o să valorezi nici doi bani pentru nimeni dacă nu poți pierde

și apoi să te ridici singur și să mergi mai departe¹. Dar Grady știa că nu putea pierde, căci a pierde însemna un eșec, și odată cu eșecul venea și sentimentul acela ciudat.

Grady alungă amintirile și se îndreaptă în scaun. Îi aruncă lui Nick o privire rece.

— Tatăl meu spunea mereu că un bărbat trebuie să învețe să piardă, dar niciodată nu l-am văzut pierzând nici măcar un singur lucru în viața lui. Nicio bătaie, nicio femeie, nicio partidă de cărți, nicio afacere, niciun pariu. În orașul nostru lumea spunea că Dumnezeu l-a creat pe Lucas Malory ca să-l bată la șah.

Nick deschise gura să vorbească, apoi o închise imediat. Își aminti ce spusese odată Ted Michaelson „Tot ce-i rău cu Grady e că n-a pierdut niciodată serios. Cred că l-ar afecta foarte tare”. Nick se lăsă pe spate în scaun.

— De ce crezi că Frankie o să accepte slujba? Până acum am făcut teorie, acum hai să vorbim concret.

— Adevărul e că n-a fost chiar ideea mea. Încercam să descopăr o modalitate de a comunica cu el, când a adus el vorba de asta... M-am gândit mult până să discut cu tine.

— *Frankie* a spus de Clinică?

— N-a spus-o direct. Nu chiar. Dar la asta făcea aluzie, sunt sigur.

Unul din băieții cu care merge la școală începe munca aici peste câteva săptămâni... Frankie spunea că asta îl face grozav în ochii celor din cartier și ceilalți puști îi zic „doctor” și altele de genul ăsta. A spus foarte clar că *pe el* n-o să-l. Lași niciodată să lucreze aici. A spus că întotdeauna toată lumea se poartă urât cu el.

— A spus cumva că întotdeauna *el* se poartă⁷ urât cu toată lumea?

— Haide, Nick, știi ce vreau să spun. Sunt sigur că așa e bine.

— Spune-i că-l luăm dacă vrea. Dar spune-i că-i condiționat. Va fi aici de probă în fiecare zi și *eu* sunt judecătorul. O clipă dacă ne face probleme și-a zburat, indiferent ce poveste tristă mi-ar spune. Știi, de fapt nu

există decât un singur motiv pentru care vrea să muncească aici.

— Care?

— Nu va trebui să-și mai caute oamenii pe care să-i terorizeze, îi va avea aici pe toți, captivi.

Grady zâmbi.

— Fără idei preconceptionale nu se poate?

— Crede tu ce vrei. Eu am de gând să fiu atent la fiecare pas pe care-l face.

Grady rânji și, odată cu lumina zâmbetului, privirea îi deveni din nou caldă. Fața i se relaxă și trăsăturile i se destinseseră.

— Asta a fost... spuse el și se întrerupse când ușa se deschise și infirmierul lor cel solid, Jim Trankos., intra greoi în încăpere.

Era imens, mai înalt chiar decât Nick și aproape de două ori mai lat. În pantalonii și haina sa albă părea un luptător îmbătrânit purtând hainele altcuiva. *Ultimul* lucru la care te-ai fi gândit privindu-l era legătura

lui cu medicina; *primul* lucru, că părea rău. Părul lui castaniu era rar și scurt, iar trăsăturile îi erau aspre, sprâncenele groase și ochii mici, cu multe linii mărunte în colțul lor. Avea un zâmbet degajat și plăcut.

— 'neața, spuse el prietenos. Cei doi zâmbiră muntelui de bărbat, ai cărui mușchi se umflau sub haina albă. Uite corespondența, spuse el, aruncând spre ei un teanc mare de plicuri și ziare legate cu sfoară.

— Ce mai e pejs? întrebă Nick.

— Nimic. Jean tocmai a venit, acum se trezește. Pe curând, spuse el și-și răsuci trupul uriaș și ieși din încăpere.

Nick era obișnuit cu dimensiunile Igi Jim, pentru că lucraseră împreună la Municipal; se întoarse la corespondență, dar Grady rămase cu ochii la ușă.

— Nevasta lui Jim are vreun metru șaiszeci, zâmbi Nick uitându-se printre plicuri. E caraghios.

— Mă întreb cât de caraghios crede ea că e,

murmură Grady. Ceva interesant? făcu un semn cu capul către teanc.

— Da, e ceva, spuse încet Nick, citind hârtia pe care o ținea în mână. Ceva ce-o să-ți placă, zâmbi el și-i întinse hârtia lui Grady.

— Știam eu. Omule, am știut-o. Cineva de la Municipal ar trebui să primească un picior în fund pentru că a speriat-o în halul ăsta pe femeie. Știam că se înșală.

— Ei, cred că tot ce-am auzit despre tine e adevărat... ești destul de bun.

— *Destul* de bun? Grady zâmbi. Unde e buletinul de analiză? întrebă el și Nick îi dădu altă hârtie. Bun... bun. Așa aș vrea să încep fiecare săptămână, spuse Grady și apoi tăcu. Puse hârtia într-un dosar de pe biroul lui și se aplecă asupra dosarului Carlino. Câteva minute în încăpere fu liniște, apoi ușa se deschise brusc și un alt medic intra grăbit.

— 'neața, Nick, bună Grady, spuse Hank Mitchell traversând grăbit camera. Își băgă capul în dulap și scotoci până găsi un sac de plastic pe care scria „MITCHELL”; trase de pe umeraș una din hainele albe proaspăt venite de la spălat și o puse peste cămașa lui albastră. Se aplecă să-și toarne o ceașcă de cafea și apoi se îndreptă repede spre ușă, ținând ceașca în sus să nu se verse. Nick, aș vrea să vorbești cu îngrijitoarele. Se întâmplă ceva la trei... podeaua-i al naibii de alunecoasă.

— Mai ales luna, când picioarele tale nu-s prea sigure, râse Grady.

— Caraghiosule... caraghiosule, strigă Hank și dispăru pe scări.

— Derviș, zâmbi Grady.

— Gigolo, spuse Nick amuzat.

Grady notă ceva în dosarul Carlino, apoi îl închise și-l împinse deoparte. Nu-i aștepta înainte de ora opt, așa că se întinse spre biroul lui Nick după ziar. Se uită repede la prima pagină, apoi îl puse jos, oftând.

— Ce-i? întrebă Nick.

— Nimic.

— De ce oftatul ăsta?

— Cine știe? În unele dimineți aș putea să jur că am capul înșurubat invers... Asta nu înseamnă că nu există tipi care să-mi spună că așa îl ja. M de la naștere, spuse el, și zâmbi.

Nick se uită lung la Grady.

— E ceva în neregulă?

— Nimic. Cred că sunt puțin nervos. Poate e Courtney... A

fost atât de... agitată în ultimul timp „e molipsitor.

Nick nu spuse nimic. Courtney Ames. Se întrebă dacă ea și Grady or să-și rezolve vreodată problemele. Se încruntă când îl văzu pe Grady aprinzându-și o țigară.

— Iar te-ai apucat?

— Ei bine, Nick, stau aici cu o țigară în mână, așa că aș putea spune că da. Mă știi doar. Am perioade, săptămâna asta mă las, următoarea mă apuc din nou. Sunt nervos, asta-i tot. Courtney o să-mi scoată fire albe și o să mă îmbătrânească, știu bine. Grady rânji. Cel puțin, spuse el pe un ton ghiduș, când fumez nu beau cafea. Nu știu care din ele o să mă omoare prima.

— Încearcă să ghicești, spuse Nick și se feri când Grady aruncă în el cu ziarul.

— Știi, Nick, ai stat cam prea mult pe lângă mine. Ai început să faci pe deșteptul, răsă Grady.

Nick ridică de jos ziarul și-l puse pe birou. Își termină cafeaua și se lăsă pe spate, frecându-și ochii. Căscă și se uită la ceas, apoi se întinse către un *j-y* umeras de lângă el, trase haina albă și și-o puse peste cămașa galbenă, apoi își potrivi cravata lată, înflorată.

— Cam e timpul, spuse el.

— Așa-i, răspunse Grady și se ridică. Se duse la dulap și luă o haină din sacul pe care era scris „MALORY”. Și-o puse, apoi își agăță stetoscopul la gât, verifică în buzunar dacă are carnetelul și stiloul, după care își scoase lampa de buzunar, o aprinse și apoi o stinse. Mulțumit și pregătit, mai trase o dată din țigară, apoi o stinse și se duse la chiuvetă să se spele pe mâini. Dădu drumul cu putere la

jetul de apă și se spală de două ori cu săpun, se dăți cu grijă și se șterse încet.

— Azi ar trebui să aflăm ceva de John Woods, spuse el întorcându-se spre Nick.

— Nu mă grăbesc... nu cred că o să fie bine.

— Vii? întrebă Grady.

Nick aruncă o privire graficului de pe perete și mută indicatorul purtând numele lui în altă parte. Se uită la el o clipă, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă, unde îl aștepta Grady.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, zâmbi Grady. O să fii un timp pe etajul lui Brian.

— Un timp, spuse Nick, și ieșiră din cameră îndreptându-se către scară.

— Dr. Malory... Dr. Malory. Parter. Parter, se auzi difuzorul și Grady își încheie haina. Cei doi medici coborâră repede scările.

3

Luni, începutul unei noi săptămâni.

Nici nu-și vor da seama cât de ocupați erau...

Virady îl lăsă pe Nick la etajul întâi și coborî mai departe pe scări la parter. Se duse direct la recepția aflată lângă ușa de intrare. Jean puse jos receptorul interfonului și îi zâmbi.

— Bună dimineața, îi spuse ea și-i dădu o listă lungă prinsă cu o clamă de o tăbliță.

— 'neața. Ai avut un weekend plăcut? întrebă el, bifându-și numele.

— N-a fost rău.

— Au venit?

— Doar Frankie, răspunse ea și luă înapoi lista. Ridică din umeri și-și dădu ușor capul pe spate. Ochii lui Jean erau strălucitori, dar resemnați ca întotdeauna, ca și cum nimic nu ar mai putea-o surprinde. Părul ei negru scurt păăea o tocă satinată în jurul feței mici.

Barbara tlarmon

Frankie a, bălmăjit ceva, cum că mama lui vine mai târziu, în drum spre muncă, spuse ea.

— Fir-ar să fie. Voiam să discut cu amândoi odată. Era important.

Jean ridică din nou din umeri.

— Vrei să vezi fișa lui Frankie? Sau a ei?

— Nu, nu, nu azi, spuse el preocupat. Care...

— Cabinetul trei, spuse Jean și apoi își întoarse capul către ușă când un pacient intră în clinică.

Grady se îndreptă spre cabinet și deschise încet ușa. Frankie Carlino stătea pe unul din cele două scaune din camera îngustă, cu o privire indiferentă, plictisit. Nu-și întoarse capul când intră Grady. Grady îl privi cu o față lipsită de expresie și se așeză pe celălalt scaun.

Frankie părea mai mare de-cincisprezece ani, chiar cu câțiva ani mai mare. Avea ceva senzual în înfățișare, nici plăcut, nici respingător, și un aer ușor încrezut. Pielea era smeadă, cu mici pete de grăsime în jurul nasului îngust, ascuțit. Părul negru era lung și prost tăiat, deși curat și strălucitor, căci Frankie era foarte mândru de felul în care arăta și mai ales de părul său. Gura plină, cu buze moi, era ușor lăsată la colțuri, dându-i un aer insolent, iar sprâncenele groase se ridicau ciudat deasupra ochilor negri. Bărbia era bine conturată și puternică, iar obrajii plini, deși era slab. Era deja înalt și încă mai avea să crească. Jeanșii îi erau puțin cam scurți.

Grady se uită la el și văzu provocarea din privire.

— Speram să te văd împreună cu mama ta.

— Mama tocma' se scula când am plecat. Vine-n drum spre muncă. Zice că să se merite, că n-are timp de pierdut, spuse Frankie. Avea o voce adâncă, inexpressivă, fără intonație și ciudat de groasă, ca și cum ar fi avut ceva în gât. Purta o jachetă de doc peste un tricou albastru, desfăcut la primii patru nasturi. Frankie scoase din buzunar un pachet de țigări și-l aruncă pe masă.

— Vrei una?

— Nu, mulțumesc.

— Bine, spuse Frankie și luă pachetul. Scoase o țigară, o aprinse și trase un fum, cu gesturi studiate. Și deci ce vrei? întrebă el în cele din urmă, cu un ochi

aproape închis din cauza fumului.

— Să vorbim. Voiam să vorbesc cu tine și mama ta despre vară. Despre vacanța de vară.

— Vrei să mă trimiți în tabără, Malory? rânji el batjocoritor.

— Vrei să mergi în tabără?

— Sigur, omule. Arte și meserii și împletituri de coșuri de nuiele. Omule, mă vezi pe mine la așa ceva?

— Nu, spuse Grady calm. Cred că tu ai nevoie de străzi.

— Străzile au nevoie de mine. Cartieru' ăsta nu-i nimic fără mine. Lo-s cartieru, omule.

— De acord. Dar te-ai gândit ce-o să faci în vara asta?

— Râzi de mine, Malory? Ce fac mereu? Băieții... ne învârtim pe-aci, avem treburi

SSM

— De pildă?

— De pildă nu-i treaba ta, barosanule. Cântec crezi, așa deodată, babacu' meu? Nici măcar bătrânul nu mă întreba niciodată ce fac... Frankie se răsti la el și privirea îi deveni furioasă, deși era o furie rece; era o privire de gheață și Grady înțelese ce spusese Nick despre privirea lui.

— Scuză-mă. Ce voiam să spun era că ce câștigi dacă doar te învârtești fără rost? Poliția te hărțuie, și...

— Câștigu' e, într-o zi bună, io și băieții scoatem cinzeci, șazeci de lovele. Iar caralii nu-l hărțuie niciun pic pe Frankie

Carlino, vin și se fac că-s mari și tari, da' niciun porc d-ăsta nu-și pune laba lui pe mine. Io și băieții, avem noi grijă de noi și-avem grijă unu' de altu', spuse Frankie și-și desfăcu jacheta larg, o trase înapoi cu gesturi încete și Grady văzu un lanț strâns într-un buzunar interior.

— Într-o bună zi asta o să te trimită la închisoare.

— Maiory, sunt *mi-nor*. Știi ce vrea să zică asta? Vrea să zică o viață dulce.

— Bun, hai să lăsăm gluma deoparte. Vreau să-ți ofer

o slujbă aici la Clinică pe timpul verii. Și vreau să știu'ce părere ai de asta.

— Mă iei la mișto, omule?

Grady clătină din cap și se rezemă de spătarul scaunului. Frankie se uită lung la Grady, cu buzele strânse și apoi un zâmbet ușor, sardonice îi apărură pe față.

— Îmi ceri să lucrez aici în vara asta? Am priceput

CIO

Io bine?

— Ai priceput bine.

— Nu vorbești niciodată cu amicu' tău Gorlin? Încă n-ai auzit că sunt un ticălos?

— Am vorbit deja cu Nick. Nu-i nicio problemă cu Nick. Frankie trase adânc din țigară.

— Care-i gluma, Malory?

— Nu-i nicio glumă. Oferta stă în picioare și vreau să știu care-i părerea ta.

— Cum ți-a trecut prin cap că aș vrea să vin aci? Io am treaba mea pe stradă. Din plin.

Grady oftă.

— Frankie, când am vorbit zilele trecute despre Bobby mi s-a părut că erai interesat.

— Mda? Adică cum?

Grady se lăsă din nou pe spate și scutură din cap.

— Ce atâtea vorbe? Ori te interesează, ori nu. E-adevărat că am vrea să nu mai bați străzile, măcar și numai pentru o vară... și-am vrea să-ți dăm un impuls să te îndrepti. Dar n-o să te forțăm. *Eu* n-am de gând să-ți țin un discurs. Am de gând-doar să-ți spun că ești binevenit aici dacă vrei să vii. Că o să-ți umplem timpul mai bine decât o faci sperînd bătrânele pe stradă. Oricine e tânăr și puternic poate să facă asta, Frankie, dar nu oricine e chemat să lucreze aici. Problema e că vreau să te ajut.

— De ce?

— Contează de ce?

— Da.

HED

— Hai să spunem doar că eu cred că poți face ceva

cu viața ta. Ești un băiat isteț, mai isteț decât majoritatea puștilor de pe-aici, dar nu faci nimic cu istețimea ta. Într-o bună zi o să te uiți în jur și-o să vezi că ești un șef de bandă fără nicio bandă pe care s-o conduci. Acum e timpul să te gândești la asta.

Mai târziu e prea târziu.

Frankie nu spuse nimic. Ochii lui se întunecară puțin, se îngustară abia vizibil și rămase nemișcat.

Părea că se arcuise, gata să țâșnească și Grady nu putea să ghicească nici măcar ce gânduri îi treceau prin cap.

— Mda, spuse încet Frankie, ca pentru sine. Unde ar trebui să muncesc aci?

— Peste tot. Infirmerii lucrează pe toate etajele. Frankie privi în jos, către podea, pierdut în gânduri.

— Plătim trei dolari și jumătate pe oră, spuse Grady.

Frankie ridică ochii cu o umbră de zâmbet pe față.

— Io scot trei dolari juma' în trei minute, stând în colț, spuse el calm și apoi își întoarse din nou privirea.

Grady bătu nerăbdător darabana pe birou. După un timp Frankie se uită la Grady și privirea i se limpezise; părea să fi luat o hotărâre.

— Când ar trebui să încep? întrebă el.

— Când se termină școala.

— Și Gorlin n-o să-mi stea în spate?

— Nu.

Frankie zâmbi, deși era un zâmbet subțire, rece.

— Deci vin să lucrez aci și-așa deodată viața-i

— Q 62 y grozavă, eh? Așa deodată nu mai am probleme?

— Vii să lucrezi aici și poate o să-ți schimbi felul de a gândi. Așa sper. N-o să-ți faci rău să fii printre oameni de treabă, Frankie. Vreau să-ți ofer o alternativă la stradă.

— Poate c-ai făcut o afacere. Mă mai gândesc la asta, spuse el și-și stinse țigara. Cu mama ce ai?

— Trebuie să vorbesc și cu ea. N-ai decât cincisprezece ani, trebuie să...

— Bătrâna n-are treabă cu nimic, spuse Frankie

repede. Frankie hotărăște ce face Frankie și nimenea al cineva, spuse el, și se ridică. N-ai învățat prea multe despre cartierul ăsta, Malory. Nimeni nu se duce la bătrâna vrunuia să-i zică

„Pot?”. Io o să hotărăsc.

— În regulă, tu hotărăști. Dar oricum trebuie să-i spun, răspunse liniștit Grady. Se ridică și el și se uită la băiat. Era mulțumit și totuși nu simțea nicio mulțumire. De fapt era neliniștit, într-un fel nedefinit. Grady se scutură ca să îndepărteze senzația. Dorise ca Frankie să vină la Clinică și acum era sigur că va veni. Și totuși nu simțea nicio bucurie. Zâmbi în sinea lui de propria sa prostie – nu era decât reacția de relaxare, era sigur că doar asta era.

— O să te sun, Malory, spuse Frankie din ușă. Te anu, nț io, spuse el, și ieși în coridor.

— Grozav. Asta-i grozav, spuse Grady și ieși și el din încăpere.

Merseră împreună în tăcere spre ușa de la intrare. Când ajunseră la recepție, Jean strigă, oprindu-l pe Grady.

— Domnul Benke e la cinci. Dureri de piept, spuse ea și-i întinse lui Grady o fișă. El o luă și se întoarse în direcția din care venise. Nu văzu privirea plină de ură cu care Frankie părăsi Clinica.

Egon Benke stătea cocoțat pe masa de consultație acoperită cu hârtie din cabinetul cinci. Își dăduse deja jos cămașa și pantofii când intră Grady.

— Ei, bună dimineața, domnule Benke, spuse Grady și rânji vesel, căci fața bătrânului era scăldată în zâmbetul lui obișnuit, aproape fără dinți. E plăcut, își spuse Grady, să vezi un zâmbet în încăperile astea, căci erau întunecate și triste și nimic nu le putea schimba. Camerele trebuiau să fie mici, ca niște cuiburi, iar pereții deveneau din zi în zi mai cenușii. În fiecare cabinet se aflau o masă de consultație, un birou, două scaune, un cântar și un dulap încuiat în care medicii își țineau rețetarul și tensiometrele, iar pe pereți erau un program pl laboratorului, în engleză și spaniolă și o serie de afișe împotriva drogurilor. Cabinetul în care stătea domnul Benke avea o fereastră, cu

jaluzelele ridicate pe jumătate ca să lase să intre lumina soarelui; podeaua acoperită cu dale cafenii de plută era aceeași din întreaga Clinică. Un paravan subțire era rezemat de un perete și un teanc de halate era așezat pe un raft mic lângă masă.

Grady se îndreptă spre domnul Benke și-i luă mâna, verificându-i pulsul.

— Ce nu-i în regulă azi, domnule Benke? întrebă el.

— Durere. Durere mare. Aici, spuse el și-și lovi pieptul lat.

— Să ne uităm, spuse Grady și-i așeză stetoscopul în partea dreaptă și apoi stângă a pieptului. Întinde-te te rog. În timp ce domnul Benke își aranja trupul masiv pe masă, Grady se duse la dulap și luă manșonul tensiometrului, i-l înfășură în jurul brațului, îl strânse și urmări acul; i-l strânse din nou și iar privi acul. Ridică-te, te rog, spuse el, și repetă procedura. Satisfăcut, dădu din cap și puse din nou stetoscopul pe pieptul bătrânului. Ei bine, spuse el, îndreptându-se de spate, nu aud nimic din ce n-ar trebui să aud, Grady zâmbi. Când a început durerea? După ce-ai mâncat?

— A fost o durere cumplită. Ca un foc.

— A fost în timpul mesei, domnule Benke? Poate după masă?

— Da. Mănânc bine și pe urmă durerea. Ca un foc.

— Cred că n-ai decât indigestie, spuse Grady și se întoarse, puse aparatul în dulap, încuie ușa și băgă cheia în buzunar. Se uită din nou la bătrân. Mai ai bulinele pe care ți le-am dat data trecută?

— Da, le am.

— Le-ai luat?

— Nu, n-am știut. Poate inima. Inima mea e bătrână. Fac șaisapte săptămâna viitoare.

C 65):

Barbara Harmon

— Domnule Benke, inima dumitale o să trăiască mai mult decât a mea, râse Grady.

— Ești doar un băiat, spuse domnul Benke, părând dezamăgit și Grady zâmbi cu îngăduință.

— Bine, hai să fim siguri, spuse el. Îi întinse domnului Benke pantofii și zâmbi din nou. Puneți-i, mergem să facem o electrocardiograma. Hai, ia-ți cămașa.

— Cu mașina? întrebă bătrânul cu speranță în glas.

— Cu mașina, spuse Grady și-i luă fișa, deschise ușa și-l conduse afară. Du-te în camera din față și pornim mașina.

— Doctore, spuse domnul Benke pe când mergeau pe coridor, poate e inima?

— Poate, spuse Grady, căci știa ce mult se bucura bătrânul când i se dădea atenție. Dar dacă e așa, continuă el, cred că ai toate șansele să o birui. Toți... cârnații ăia afumați pe care-i mănânci... te fac puternic. Zâmbi și-și strânse pumnul, ia-o înainte și intră, sora e acolo, spuse el, și se întoarse la recepție. Jean, pregătește-l pentru un EKG.

— Iar?

— Știi că se dă în vânt după asta. La naiba, e mai ieftin decât la cinema și mai sigur decât o plimbare pe stradă. E o ocupație.

— Bine. Jean dădu din cap și luă fișa bătrânului din mâna lui Grady. Doamna Carlino te așteaptă la doi.

EKG - electrocardiogramă

— Mă duc acum. Făcu câțiva pași și apoi strigă peste umăr.

Să mă chemi să văd rezultatul EKG-ului înainte să plece.

Jean dădu din nou din cap și ieși din oficiu, Grady mai făcu un pas, apoi se întoarse repede când auzi ușa de la intrare trântindu-se cu putere. Oftă văzând că nu era decât Jim Trankos, întunecând cadrul ușii pe când intra.

— O femeie și-a rupt piciorul pe strada Hester. Hank stă cu ea până vine ambulanța, explică el și Grady dădu din cap.

— Pacientă de-a noastră?

— Nu. N-am mai văzut-o. Puștiul ei a sunat și m-am

dus cu Hank să vedem ce s-a întâmplat, spuse Jim.

Grady zâmbi privindu-l pe uriaș cum își strecoară trupul masiv în spatele biroului de la recepție ca să răspundă la telefonul care suna.

— Sunt la doi, spuse Grady și se îndreptă spre a doua încăpere pe stânga. Se opri o clipă în fața ușii și apoi o deschise. Doamnă Carlino, ce mai faceți? spuse el așezându-se în spatele biroului.

— N-am venit aci ca să fac conversație, mă așteaptă slujba.

— Iertați-mă, spuse el. O privi - o femeie ce se apropia de patruzeci de ani dar arăta mult mai bătrână. Mănâncă prost, își spuse el absent, căci tenul ei era uscat și lipsit de culoare și prea ridat pentru vârsta ei, iar părul des era lipsit de strălucire. Era grăsuță, deși talia era subțire, iar șoldurile înguste, dar stomacul se rotunjea mult în față. Avea pleoapele fardate cu verde și era rujată cu un roșu strident, dar în ciuda culorilor fața ei părea obosită. Lut Grady i se făcu milă de ea. Frankie a fost aici azi-dimineață, spuse el calm.

— Și?

— Am vorbit despre...

— Nu mă-nteresează. Am venit după rețeta mea, asta-i tot ce mă-nteresează. Ai vrut să-l vezi, i-am zis. A venit, e-n regulă. Dacă nu, e tot în regulă. Eu vreau doar rețeta, spuse ea și-și puse pe birou geanta mare de plastic, neagră.

Grady se ridică de la birou și se duse la dulap. Luă rețetarul și rupse o pagină. Puse la loc rețetarul în dulap, trânti ușa și o încuie.

— De data asta o să ți le dau pe toate, dar vreau să le mai rărești, spuse el, scriind repede pe hârtie.

— Am nevoie de ele.

— Începi să depinzi de ele. O dată, din când în când, e-una, dar în fiecare noapte e prea mult.

— Dacă nu vrei să-mi dai pilulele, tot ce am de făcut e să mă duc pe stradă. Pe stradă pot să capăt tot ce vreau.

Se spune că ești deștept, ar trebui să știi asta!

Grady îi dădu rețeta și se aplecă în față, către ea.

— Hai să vorbim despre Frankie.

— N-am nimic de spus.

— Atunci o să vorbesc eu. Doamnă Carlino, tot ce încercăm noi să facem e să-l ajutăm pe băiat. De ce. Ești împotriva noastră? E fiul dumitale, nu al nostru.

— Nu tre' să-mi aduci aminte.

— Te rog, cel puțin ascultă-mă. V r 68 3".

— Uite ce am să-ți zic. Puștiu-i de capu' lui. Data trecută la tribunal l-am implorat pe judecător să-l trimită la Casa de corecție. Judecătoru' a zis nu, copilu' are dreptu' să i se mai dea o șansă... nu treb'e trimis la casa de corecție până nu i se mai oferă o șansă să se îndrepte. Așa că îmi fac datoria. Îi dau un acoperiș deasupra capului și un pat. Fac mâncare pentru el și-i dau haine curate. Fac asta, dar e tot ce-am de gând să fac. Nu-mi mai pasă de Frankie. Nu-i un copil bun. E rău pentru Marie a mea. Și nici pentru mine nu e bun.

Grady se lăsă pe spate încercând să-și controleze furia. Așa se întâmplă mereu, își spusese el. La început îi e milă de ea și pe urmă trebuie să facă eforturi să nu o înjure pentru duritatea ei.

— Trebuie totuși să ții cât de cât la băiat, spuse el liniștit.

— Nu. Am zis-o foarte clar. Cu cât pleacă mai. Repede din casa mea cu atât mai bine. Cum am zis, nu-i bun pentru Marie a mea.

— Marie a ta, Marie a ta. Și Frankie al tău?

— Eu l-am născut, da' nu-i al meu. Nu... e un alt Gus Carlino, ticălosu' Cu care m-am măritat, 'nainte să mă mărit m-am uitat bine în jur, mi-am ales cu grijă bărbatu'. L-am ales pe Gus Carlino pentru că era ambițios. Voia să se facă polițist și plecam și noi din cartieru' ăsta împutit.

— O casă în Queens, spunea

— Unul din cele cinci districte ale New York-ului

(alături de Bronx, Brooklyn, Staten Island și Manhattan).

Gus. Așa că îl iau pe Gus care se dovedește a fi o lepădătură. Știi ce-au zis vecinii când l-a călcat mașina aia? Au zis „Slavă Domnului!... da, „Slavă Domnului”. Și Frankie... nu-i decât un alt Gus. Bucățică ruptă. Îl are pe taică: su în el. Frankie n-a iubit decât un singur om în viața lui și ăsta a trebuit să fie jigodia aia de Gus... pentru că ei doi erau exact la fel. Erau la fel, de-asta. Dacă Gus trăia, ai fi văzut. La fel amândoi.

— Doamnă Carlino, încep Grady.

— Nu... O s-o zic acu' și pe urmă n-am să mai zic nimic. N-o să-mi mai spuneți voi ticăloșilor ce. Să fac. Nick Gorlin, spuse ea cu scârbă, pe vremuri îl ștergeam la nas pe Nick Gorlin. Ș-acu vine aici și se dă rotund. Și-și aduce prietenii... alții care se dă mare și nu știu ce înseamnă să trăiești aci. Un singur vis am avut, Malory, unu' singur. Să plec din cartieru' ăsta... undeva un să pot dormi cu lumina stinsă și să nu mă gândesc la șobolanii care ies din găurile lor... undeva un să nu fie bețivi care să-și facă nevoile în hol... undeva un să-mi fie cald iarna. Ei bine, n-am reușit cu Gus și Frankie e și mai rău, da' am o șansă cu Marie a mea. Am crescut-o bine. Fiecare bănuț pe care-l scot merge pe ea.

— O investiție? întrebă încet Grady.

— Da, s-ar putea zice așa. Fac așa ca să aibă haine frumoase și să învețe să vorbească bine la școala de maniere elegante. Are o educație catolică bună și în vara asta ia lecții de stenografie ca să-și îmbunătățească talentele. Apoi o să înceapă să muncească. O muncă respectabilă. O să muncească într-un birou ca lumea, o să întâlnească un om ca lumea. Oricum, un om cu ceva bani și un viitor.

— Și o s-o ia de nevastă. Și pe urmă o să fiți voi trei, nu?

— Da, o s-o ia de nevastă. Ea-i fată cuminte. Dac-o prind că face prostii îi sucesc gātu' și știe asta. O să se mărite, cu acte și când s-o duce la casa ei o să mă duc și eu cu ea. Doar mi-o datorează.

— Și Frankie?

— Nu-i loc pentru Frankie în planurile mele. Drăguțu' ei nici n-o să știe că are un frate.

Grady se ridică și se îndepărtă de birou. Voia să umble, să-și înăbușe furia și neputința, dar nu avea loc în încăperea și se întoarse la scaunul său.

— Totu-i aranjat pentru voi două. Sau Marie nu știe de planurile dumitale?

— O să știe când îi vine timpul să știe. Acu' învață stenografie.

Grady clătină din cap, cu privirea rece.

— Ești mama lui.

— N-o spune de parcă-ar fi ceva sfânt, să fii mamă. Oricum, sunt ce tre' să fiu și tre' să-mi pese de mine... cine nu poa' să m-ajute, n-am nevoie de el. Așa că stai acolo și te gândești ce femeie ticăloasă-i Anna Carlino. Ei bine, eu știu ce înseamnă să trăiești toată viața într-o ladă de gunoi. Știu, Domnu' Mare Doctor. Ce știi tu? Crezi că dacă-ți pui o haină albă și lucrezi aci, po să-nțelegi? Unde locuiești? Nu pe-aci, nu. Și nici Domnu' Mare Doctor Gorlin, nu mai stă pe-aci...

sunteți grozavi amândoi. Nici nu v-ați pus numele în cartea de telefon. Știu, că v-am căutat p-amândoi. Sigur, când voi doi vă duceți acasă, când voi toți vă duceți acasă, vă duceți în niște locuri plăcute. Eu mă duc acasă și mă duc într-o ladă de gunoi. Eu...

— Doamnă Carlino, eu nu judecam pe nimeni. Nu sunt aici pentru asta. Nu voiam decât să discut despre Frankie, atât. Am încercat și n-am făcut bine, spuse el. Brusc Grady se simți stânjenit în fața femeii. Văzu părul tapat și bătos, dat cu fixativ, picăturile de transpirație deasupra buzei superioare, privirea dură și vicleană sub fardul verde; văzu ura și egoismul și totuși simți milă față de ea, tot atât de mult pe cât dezgust, căci știa că fiecare clipă a vieții ei fusese o continuă disperare. De-acum o să vorbesc direct cu Frankie, spuse el, ca o concluzie. Doar

dacă nu e neapărată nevoie să te implic și pe dumneata, adăugă el ridicându-se. Se uită la ceas. Farmacia ar trebui să fie deschisă acum.

— Nu-mi vorbi de parcă. Mi-ai face o mare favoare, Malory. Nu există favoare. Ce-i de luat, o să iau. Cel puțin atât am învățat de la Gus.

Grady își trecu o mână obosită peste ochi.

— Lasă-l în pace pe Gus, spuse el, și apoi regretă. Fața ei se înroși brusc și ea sări de pe scaun.

— Nu mă face, Malory. Ți-o zic frumos. N-am nevoie de înțepături deștepte de la tine. Ți-am văzut drăguța... și o văzui și pe nevasta lu' Gorlin. El nu știe, da' am văzut-o în aceeași zi în care am văzut-o pe drăguța ta. Amândouă așa delicate, spuse ea furioasă, așa niște doamne grozave... Fă tu pe deșteptu' cu mine și n-o să-mi pară rău să le zic niscaiva cuvinte unor cioroi despre fetele astea albe grozave.

Într-o clipă Grady ocolise biroul și acum era aplecat deasupra ei, plin de furie. Privirea îi era dură, oțel albastru, obrații două pete roșii; când vorbi, vocea îi era foarte joasă, dar tonul plin de o mânie rece.

— Ascultă-mă cu atenție, doamnă Carlino. Nu vreau să te mai aud vreodată pomenind de fetele alea. Din clipa asta fetele alea nu mai există. Înțelegi? Ea făcu câțiva pași spre ușă. Încercă să pună mâna pe clanță, dar el fu acolo înaintea ei și-i bară drumul. Și încă ceva, continuă Malory, ca să nu uiți ce-am spus. Oricând vreau pot să am o lungă discuție cu Marie, prețioasa dumitale Marie. S-ar putea să nu o intereseze planurile dumitale după ce discut cu ea. Gândește-te la asta, gândește-te bine înainte să te *gândești* măcar să mai pomeniști de fetele alea.

Anna Carlino scoase un geamăt puternic ce se transformă în țipăt. În ochii ei licări înțelegerea și înainte ca Malory să se poată apăra cu brațul, ea-și ridică geanta și-l lovi peste față, o dată și încă o dată, înjurându-l și urlând la el, până când cineva o trase înapoi. Era Jim Trankos, tăcut, calm, ținându-i brațele strâns la spate.

În clipa următoare, Nick Gorlin se năpusti în cameră,

se uită întâi la ea și apoi la Grady și văzu tăietura de pe fața lui.

— Oprește-te, spuse el tăios. Când vorbi din nou CzD privirea îi era furioasă. S-a auzit...

— Nick, spune-i amicului tău... spune-începu Anna Carlino, cu vocea sugrumată de furie. Renunță să mai vorbească și începu să se zbată în strânsoarea lui Jim. Dă drumu', strigă ea, dar Jim continuă s-o țină până ce Nick clătină din cap, și atunci îi dădu drumul și ea fugi din încăpere.

Nick se uită liniștit la Jim.

— E-n regulă, spuse el, și Jim ieși, închizând încet ușa în urma lui. Nick așteptă o clipă înainte să vorbească. Trase adânc aer în piept și se așeză pe un colț al biroului și-l privi calm pe Grady, deși privirea îi era mânioasă. E-n regulă?

Întrebă el.

Grady își scoase o batistă din buzunar și și-o puse pe obraz.

— Rea ca un șacal, asta e.

— Te-ai atins de ea? întrebă aspru Nick, încrucișându-și brațele la piept, cu pumnii strânși.

— În viața mea n-am dat într-o femeie. Nu că nu m-aș fi gândit s-o fac adineauri, spuse Grady și brusc rânji. Scutură din cap și un cârlionț roșcat îi căzu pe frunte. Tu ai fost cel care a zis să lupți împotriva focului cu foc.

— Ce s-a întâmplat?

— A obosit să ne amenințe, pe mine și pe tine. A început cu fetele, l-am întors-o și s-a schimbat la față și mi-a ars una.

— Fetele? întrebă Nick și brusc deveni prudent. Adică Tessa și...

— Doar vorbe, ridică din umeri Grady, dar am vrut să știe că nu-mi place și că n-o s-o las să spună orice. Nick se încruntă.

— O ceartă cu un pacient. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva la Municipal, aș fi vrut capul doctorului, știi asta, nu?

— Aici nu-i nici Municipalul, nici Bellevue. S-a

terminat cu ele, spuse Grady și se rezemă de masa de consultație privind undeva în depărtare. Cele mai frumoase vise le-am avut când eram rezidenți. Totul se putea rezolva doar fiind mai bun decât cel de lângă tine... *
Mi-aduc aminte, n-am uitat. Dar câte *nu* știam atunci. Cri stoase, când mă *gândesc* câte nu știam. Apoi, lucram în locuri unde pacienții veneau și plecau. Nu trăiam cu ei, ca aici. Aici suntem cu toții împreună și trăim într-un mic oraș. Cineva strănută în Strada 5 și cineva pe Houston zice „Noroc”. Câteodată primești un șut în fund. Îmi tot spui să învăț cartierul. Grady se uită la Nick. Ei bine, învăț că ei trebuie să știe că nu ne pot călca pur și simplu în picioare.

— Prea multe se întâmplă. Săptămâna trecută Hank a luat un pumn în gură de la un tip pe care-l trata. Dacă Brian n-ar fi. Intrat acolo Hank l-ar fi făcut praf.

— Am auzit. O să mai dureze, Nick, spuse Grady și se uită la batista pătată de sânge. Dar până atunci noi trebuie să le arătăm că nu vrem să stăm liniștiți și s-o încasăm. Dacă le arătăm că ne e frică, doar o dată, putem să ne facem bagajele și s-o întindem, spuse el și-și strânse batista într-un ghemotoc și o vârî la loc în buzunar.

În

— Ei și noi. Asta e greșit, atitudinea lor și a noastră... două tabere diferite.

Grady se uită în altă parte și apoi din nou ia Nick.

— Doamna Carlino tocmai a spus același lucru. Furioasă că nu locuim și noi aici. Cu adevărat furioasă.

— Asta pot să înțeleg. O să înțelegi și tu curând.

— Am simțit nevoia să mă apăr. Și apoi, când a spus că nu suntem în cartea de telefon, am...

— De unde știe? Întrebă repede Nick.

— Ne-a căutat.

— Asta dovedește că e necesar. Cine știe cine ne mai caută adresele? Nu pot s-o expun pe Tessa la așa ceva. Nu pot să-i expun pe medicii mei la așa ceva.

Grady tăcu o clipă, apoi se uită atent la Nick.

— Totul e atât de ciudat... trebuie să trăim și noi și ei. Să avem grijă de oameni și în același timp să ne temem de

ei.

— Nu e vorba de teamă ci trebuie pur și simplu să știi care e situația.

Grady zâmbi.

— Te joci cu cuvintele. Oricum ai spune-o, e o separare. Ca și cum ai vrea să te duci undeva, dar n-ai vrea să întorci spatele. Așa cum doamna Carlino mă scoate din minți, dar îmi și pare rău pentru ea. În tot ce facem există două atitudini, așa se pare.

— Mă bazez pe faptul că timpul va șterge linia de demarcație. Când cartierul va înțelege că suntem sinceri... spuse Nick și lăsă gândul neterminat. Ai

C 70 - vorbit cu Frankie?

— Cred că vrea. O să mă lase să aștept o zi, două, dar o să vină.

— A fost chiar așa ușor?

— Da. Ți-am spus, a fost în mare parte ideea lui de la început. Fără țipete, fără rugăminți, am spus doar că-l vrem.

— Mi-ar plăcea să mă înșel asupra lui, știi doar.

Difuzorul se auzi deodată și amândoi ridicară privirea.

„Dr. Gorlin la telefon. Dr. Gorlin la telefon.11 Era vocea lui Jim, și ieșiră amândoi din cabinet, străbătând cu pași mari coridorul. Nick se duse la telefon iar Jean îi întinse lui Grady câteva fâșii lungi și înguste de hârtie. Grady le urmări repede cu degetul, dând din cap pe când citea liniile sinuoase.

— Exact ce-am crezut. Nimic. Trimite-l pe domnul Benke acasă, spuse el zâmbind.

Jean plecă spre camera de urgențe și Grady se rezemă de birou, așteptându-l pe Nick. Nick închise telefonul și se uită la Grady.

— John Woods. Clătină din cap. Inoperabil, îi dau drumul în dimineața asta.

— Fir-ar să fie. Îmi pare rău. Cât i-au mai dat?

— Patru luni. Poate.

Grady privi fix către podea.

— Știe?

— A spus că ar prefera să afle de la noi. Vine direct aici, spuse Nick și răsuflă adânc. Fir-ar să fie, numai cei de treabă o pățesc.

— Iisuse! auzise vocea lui Jim și se uitară amândoi la el și-i urmăriră privirea ațintită spre ușă.

— Repede, spuse Nick și toți trei se repeziră spre ușa de la intrare.

O femeie se prăbușise în prag. Știură cine e numai pentru că recunoscură fetița agățată de picioarele ei. N-ar fi recunoscut-o după față, căci fusese bătută și era plină de sânge. Partea dreaptă a feței părea să se desprindă, sângele era peste tot, iar ochiul drept era deja închis și umflat. De durere femeia nu mai avea glas și brațele îi atârnavă inerte în părți; fetița era încă în pijama, plângea și era buimacă, de parcă ar fi fost sculată brusc din somn.

Jean o luă pe fetiță și o duse la recepție. Jim ridică ușor femeia. În brațe și merse cu ea în camera de urgențe. O întinse pe masă și apoi plecă, lăsându-i pe doctori să-și facă treaba. Grady se spală de câteva ori pe mâini cu săpun și apoi se duse la dulap. Scoase dezinfectant, vată și pansamente și le puse pe o tavă lângă masă. Se aplecă și șterse fața femeii, vorbindu-i tot timpul cu blândețe. Nick îi puse stetoscopul pe piept, cu fața încruntată de concentrare. Grady continuă să curețe sângele, în timp ce Nick îndreptă lampa de buzunar spre pupilele ei.

— Ține-o, îi spuse lui Grady apoi îi deschise ușor ochiul drept și-l cercetă la lumina lămpii. Oftă și dădu din cap. A avut mare noroc, spuse el liniștit. Nu are nimic. A scăpat ca prin urechile acului, adăugă el și se duse la frigider. Luă o seringă și o umplu cu un lichid transparent și se întoarse la masă. Șterse brațul femeii cu un tampon și introduse acul; ea era atât de amortită de durere încât nici nu simți când acul pătrunse. Jean se întoarse în cameră și rămase în picioare lângă Grady.

— Termină tu, spuse el arătând spre fața pe jumătate

curăţată a femeii, apoi se dădu puţin în spate şi-l trase pe Nick deoparte.

— Pare mai rău decât e de fapt, dar fruntea ei are nevoie de câteva copci.

— Ştiu. Lasă-mă să-i iau tensiunea, spuse Nick, suflecând mâneca pe braţul ei slab.

Se aplecă asupra ei, umflând de câteva ori manşonul tensiometrului până ce fu mulţumit.

— E bine... doar ameţită. Mai las-o câteva minute până s-o coşi.

— Am terminat, le strigă Jean.

— Librium 10, spuse Nick şi Jean ridică părţile laterale ale mesei şi se duse la dulap.

Grady se uită la femeie şi apoi la Nick.

— Ce facem? Nu vreau s-o tot trimit acasă; luna viitoare o să se întoarcă aici în acelaşi hal.

— Îl iubeşte, spuse liniştit Nick.

— Asta-i grozav, dar într-o bună zi o s-o omoare. În fiecare săptămână se îmbată tot mai tare şi loveşte tot mai tare.

— Am vorbit cu ea, Grady. Nu vrea să depună mărturie şi sergentul Mendez nu-l mai arestează dacă ea nu vrea. Ultima dată când l-a arestat ea a negat totul. Nick îşi întoarse privirea. Problema e că ea *aşteaptă* să fie bătută, o acceptă ca parte a înţelegerii. Nick tăcu şi privirea i se îmblânzi. Vezi tu, el nu vrea, nu vrea s-o facă să sufere, dar nu se poate abţine. Disperarea se adună şi se adună, până ce simte nevoia să lovească.

— Şi noi trebuie să-l lăsăm să facă ce vrea? Întrebă exasperat Grady şi atunci văzu brusca oboseală din ochii lui Nick.

— Nu, oftă Nick. Diseară mă duc să discut cu Tony. Încă o discuţie. O să-i spun că de data asta mai avea jumătate de centimetru şi-i atingea ochiul... că putea să-l piardă. O să-i spun toate astea.

— Şi ştii ce-o să facă? O să plângă. O să-mi toarne un pahar de bere. O să-mi spună cum era în ţara lui. O să-mi spună cât regretă că a venit aici... cum nu poate câştiga

suficienți bani să-și hrănească familia... cum îndură și îndură până când în final începe să bea și devine furios și o lovește. O să-mi spună cum ieri a tras apa la toaletă și odată cu apa a apărut și un șobolan. Cum un nenorocit l-a atacat pe copilul lui pentru cei douăzeci de cenți pe care-i avea pentru mâncare. O să-mi vorbească despre cartier, Grady. Și despre ura lui. Nick lăsă în jos privirea și lovi absent podeaua cu piciorul. Numai că nu-i nevoie să-mi spună. Eu știu. Timp de cinci ani Tony Nadez a fost lovit, *schilodit* de cartierul ăsta și lovește și el în singurul fel pe care-l cunoaște. Nu e drept, dar asta e. Termină o duzină de cutii de bere sau jumătate de rom și începe să viseze un loc înșorit și palmieri, un loc unde din când în când oamenii sunt drăguți unul cu altul. Apoi se uită în jurul lui și vede realitatea... gândacii de pe pereți, patru copii înghesuiți într-un dormitor nu mai mare ca o debara. Tencuiala crăpată, firele care ies din perete, găurile, din dușumea gnde trăiesc șobolanii. Vede apartamentul înghețat iarna și sufocant vara și vede că nevasta lui arată atât de bătrână, din cauza grijilor și a muncii și se înfurie, spuse Nick. Se înfurie foarte tare.

Nick își trecu o mână peste față. Grady își întoarse privirea, căci nu știa ce să spună. Îl văzu apoi pe Nick întorcându-se către femeia de pe masă.

— Rosa... o să fie bine, spuse el cu blândețe. Odihnește-te puțin și în curând doctorul Malory o să... o să-ți aranjeze tăieturile... înțelegi? o să coasă, spuse el, și îi arată cu mâinile. Ea dădu din cap și încercă să zâmbească. O văzu uitându-se la Grady și-i văzu ochii întunecându-i-se de frică. Îl privi întrebător pe Nick și el îi luă mâna subțire în mâna lui. N-o să-l chemăm pe Mendez. Îți promit, o liniști el. Ea se uită din nou spre Grady și Nick îi strânse mai tare mâna. Nici doctorul Malory n-o să-l cheme pe Mendez. Rosa? în seara asta o să vin la voi și o să vorbesc cu Tony. O să vorbim despre multe, cum facem mereu. În regulă? E în regulă? îi zâmbi blând până ce ea se destinse și neliniștea îi dispăru din ochi. Bun, odihnește-te puțin și noi o să te facem frumoasă. Connie e bine. E cu Jim... știi,

Jim cel mare. Nick zâmbi din nou și făcu un semn larg cu mâinile în aer. Apoi se îndepărtă de masă și se apropie de Grady. Cât e aici, fă ceva cu tăietura aia, îi spuse el.

— În regulă.

— Fă-o.

— Da, mămico, o s-o fac, spuse Grady, dar nu zâmbi, iar ochii lui erau triști și foarte liniștiți, căci uitându-se la Nick cum îi vorbea Rosei Nadez se simțise deodată ca un străin.

Nick îl bătu ușor pe umăr.

— Te simți puțin lăsat pe dinafară, zâmbi el.

— Tu înțelegi toate astea, spuse Grady Uitându-se la femeia de pe masă. Uneori îmi spun că eu n-o să fiu în stare niciodată.

— O să fii, Grady. O să-ți pară rău, dar o să fii, spuse Nick și ieși din încăpere.

Grady se uită lung după el, zâmbind ușor pe când își amintea ce spusese unul din medicii de la Municipal. „Nick îmi amintește de ce spunea yoghinul Berra despre cineva. Te învață din experiența lui”.

— Grady, cred că e gata acum, spuse Jean.

— Pregătește tava. Grady dădu din cap și se aplacă spre Rosa Nadez. Atinse ușor pielea umflată din jurul ochiului. Acum o să ne opupăm de tăieturile astea, da? spuse el dându-i la o parte părul castaniu de pe frunte. Mă ajuți?

Femeia își mișcă buzele și ochii îi deveniră blânzi.

— Da.

N GH)

4

Dimineața deveni mai zgomotoasă pe măsură ce se îndrepta spre amiază.

Pacienții întrebau și cereau, se burzuluiau și glumeau, se uitau sfidător și zâmbeau.

Doctorii erau calmi și ajutau, se încruntau și zâmbeau. Dar era acolo un medic a cărui expresie nu se schimba niciodată.

— — Întinde

-te te rog, spuse Brian Morgan pe când degetele sale examinau cu grijă, pe îndelete, pacienta de pe masă. Nu se grăbea, gesturile sale erau încete, căci Brian Morgan era precaut, fără hotărâri bruște sau capricii. Trecea în mod logic de la A la B și apoi la C, nestânjenit de grabă, nepăsător la impertinență.

Avea o față plăcută, o gură frumoasă, iar părul lui zburlit era de culoarea castanelor coapte. Avea ochi frumoși, cenușii ca fumul, mari și tiviți cu ciudate gene aurii. În ochii aceia se citea un spirit viu, iar mintea lui *care zâmbea foarte rar...*

era ageră și inteligentă, deși gândurile sale, în cea mai mare parte, erau știute numai de el, într-atât era de închis în sine.

Brian se îndepărtă de masa de consultație și deschise un paravan alb mare.

— Te poți îmbrăca acum, spuse el, și se duse la chiuveță, se spălă pe mâini și se șterse feu grijă, apoi ieși din încăpere și se duse la oficiu.

— Unde o fi? se întrebă el, apoi văzu ce căuta, se apropie de căruciorul laboratorului și luă un stativ cu eprubete din duzina aflată acolo. Aruncă o privire în jur.

Etajul întâi era aglomerat; fețe negre tinere sub claia de păr creț, fețe albe tinere, cu păr ciufulit, prost tăiat acasă, se priveau cu suspiciune. Câțiva copii se jucau zgomotos pe podea sub privirile mamelor lor, concentrați asupra unor camioane de plastic și a cuburilor de lemn împrăștiate peste tot. Sărăcia, ce cu greu, putea fi văzută la copii, era vizibilă la femei, în hainele lor jalnice, ieftine, care nu le veneau bine. Cele mai tinere, mamele, își dădeau silința să arate cât de cât moderne, dar ceea ce de la depărtare părea modern, privit de aproape era un amestec de pantofi de plastic și cusături destrămate, de țesături ieftine și mărgele de sticlă; femeile în vârstă, bunicile, nu-și mai dădeau nicio silință – erau în rochii de

casă fără formă.

Brian se strecură sprinten printre copii și se întoarse în cabinetul său. În pragul ușii se răsuci și privi peste umăr, dând impasibil din cap către Nick, care tocmai intra împreună cu un copil în cabinetul alăturat. Așteptă până se auzi ușa închizându-se și apoi se întoarse la pacienta sa. Legă un garou în jurul brațului și-i dădu câteva lovituri până ce apăru o venă. Introduse acul și privi sângele scurgându-se în seringă.

— Am scăpat acum de infecție. De săptămâna viitoare o să mergi la doctorul Strugis.

— Oh, doctore, de ce? Cum vine asta?

Brian scoase acul și puse în locul lui puțină vată și-i îndoi brațul ca să-l țină strâns. Îi scoase garoul și-l puse împreună cu sângele într-un stativ de sârmă. Tânăra se dădu jos de pe masă și se așază pe scaunul de lângă biroul lui, privindu-l cum scrie în fișa ei, cu scrisul lui mare, ordonat. După câteva clipe Brian puse jos stiloul și se uită la ea.

— Doctorul Strugis e obstetrician.

— Care-i diferența? Și tu ești doctor.

— Eu nu sunt obstetrician, spuse el calm. Chiar vrei copilul ăsta? Ești sigură?

— Da, sunt sigură. Știu că po să scap de el dacă vreau, da' vreau să-l țin. Poate Petey și cu mine ne căsătorim, poate nu, da' vreau copilul... O să am grijă de el.

Brian dădu din cap și închise fișa.

— N-ar trebui să ai probleme cu sarcina. O a doua sarcină...

— N-am niciun copil, spuse ea repede.

— Nu, dar ai mai avut o sarcină. Cu avort sau fără, asta e acum considerată a doua sarcină.

Mary Ganter îl privi și apoi se uită în altă parte. Cu gândul aiurea, își puse o mână pe stomac, deși fiind în luna a doua, nu avea ce simți.

— Petey nu știe de prima dată.

— O să-i spui?

— Nu știu. Poate îi spun, dacă ne căsătorim. Nu știu. Nu tre' să știe neapărat, nu?

— Tu hotărăști.

— Tu ai face-o dac-ai fi în locu' meu?

— Mary, ești foarte tânără. Ca și Petey. Aveți amândoi mulți, mulți ani înainte. Nu mi-ar plăcea să văd anii ăștia stricați de vechi secrete care oricum nu contează. Toată lumea greșește, nu ești singura.

— Eu greșesc mai mult decât toți. Sunt tare ghinionistă, doctore.

— Nu-i bine să gândești așa. Ești și tu om și ești tânără, asta-i tot. Acum trebuie să începi să te gândești la viitor. Uită ce-a fost, spuse el liniștit și se ridică. Și dacă ai vreo întrebare, despre orice... vino și întreabă-l pe doctorul Strugis, sau întreabă-mă pe mine. Nu încerca să afli răspunsurile... orice răspunsuri... pe stradă. De obicei sunt greșite și probabil periculoase. Acum trebuie să te gândești la copil.

— Da, în regulă.

Ea dădu din cap și se ridică. Brian o privi o clipă fix, apoi se aplecă asupra fișei ei, scoase de acolo un pliant și i-l dădu.

— Asta e despre un cămin-maternitate. Un loc unde te poți duce să stai până se naște copilul.

Citește-l. Dacă te interesează, o să discutăm despre asta.

— Un cămin? întrebă ea și privirea îi deveni prudentă.

— Doar un loc unde stau. Fetele până ce nasc. Nu e casă de corecție, n-are nimic de-a face cu poliția sau cu legea, sau altceva de genul ăsta. Doar un loc unde poți fi îngrijită bine, cu atenție. M-am gândit că te-ar putea interesa. Citește-o și vezi ce crezi.

Ea se uită cu suspiciune la pliant și apoi îl băgă în geantă.

— O s-o citesc da' nu vreau să vorbesc despre ea cuălălalt doctor. Chiar... chiar dacă tre' să mă duc la el în loc de tine, po să mai vorbesc cu tine? Despre... niște chestii.

Dacă o să vreau.

— Sigur, dădu el din cap. Aici mă găsești, spuse el, și se duse la ușă. O deschise și ieși și el în urma fetei, privind-o cum se îndreaptă spre oficiu pentru următoarea programare. O văzu discutând cu sora, dând aprobator din cap și îndreptându-se spre scări. Paisprezece ani, și fața plină de coșuri. Brian se întoarse și se uită la șirul de pacienți. Se duse la femeia cea mai aproape de el, care se chinuia să țină în brațe un copil ce se zbătea.

— Bună, spuse el și-i luă din mână fișa; se uită la numele scris pe ea, apoi la copil.

— Aretha? Bună dimineața, domnișoară. Hai să facem o plimbare împreună, spuse el, și o luă în brațe și o duse în cabinet. O așază pe masă și se întoarse către mamă.

— Ce-o supără?

— O durere afurisită de gât. Asta-i a patra anu' ăsta, din iarnă. Și glandele e toate umflate. Jur că de fiecare dată când mă uit la ea se ține de gât.

Brian se uită cu atenție la însemnările din fișa copilului și spuse:

— Când vine toamna va trebui să ne gândim să-i scoatem amigdalele.

— Nu... nu! se bosumflă fetița. Brian se aplecă mai mult spre ea.

— O să mănânci câtă înghețată vrei.

— Nu vreau nicio înghețată.

Brian își scoase din buzunar lampa și aplecă pe spate capul fetiței.

— Deschide gura mare. Fă „A”, spuse el blând.

— Nu, nu, nu, nu, spuse încăpățânată fetița, scuturându-și capul.

— Nu, spuse Brian, rezemându-se de marginea mesei —, cu brațele încrucișate, cu spatele la copil. Pun pariu că aâtceva nu știi decât să spui „nu”.

— Ba știu.

— Poți să spui... se uită în jur... geam.

— Geam.

— Asta-i prea simplu. Pun pariu că nu poți să spui...

oaie.

— Pot! Oaie, spuse fetița, lovindu-l cu pumnul în spate. Brian se întoarse.

— Mai tare.

— Oaie!

— Nu te aud, insistă el.

— Oaie! țipă fetița și într-o clipă lampa lui Brian îi lumina gâtul.

— Mai tare, mai tare... Tot nu te aud, repetă el, mereu, până ce putu să-i vadă bine gâtul.

Niciunul din ei nu-l observă pe bărbatul care stătea în prag, privindu-i. Era Nick, care se uita amuzat la ei, cu un zâmbet larg pe față. Stătu și-i privi, așteptând, așteptând ca Brian să înceapă să zâmbească. Dar Brian nu zâmbi; își continuă treaba cu o față lipsită de expresie și Nick se întoarse și se îndepărtă.

— John Woods tocmai urcă! îi strigă o soră și se întoarse în scaunul ei turnant și se întinse spre un teanc de fișe. Îi dădu una fără niciun comentariu, deși îi văzuse privirea brusc întunecată. E rău?

— Rău, răspunse scurt Nick.

O porni încet pe coridor, lovindu-și fișa de picior.

5

O ruptură în haos, o ruptură în zgomot. Amintește-ți bine de anii dinaintea acestui an, de vremurile dinaintea acestor vremuri.

Clipele.

Amintește-ți în liniște...

IDA ora două valul de pacienți se rărise și Grady mergea alene de-a lungul coridorului de la parter spre recepție. Se uită la programări, apoi îi spuse ceva lui Jim înainte de a se îndrepta spre o ușă care ducea la subsol. În timpul zilei subsolul era sală de mese pentru personalul Clinicii; seara devenea un club pentru tinerii din cartier. Nu era o sală prea grozavă, dar era suficientă pentru medicii, surorile și infirmierii care o foloseau. Era un subsol mare, înalt, mobilat cu obiecte vechi, dar confortabile. Erau acolo o masă de biliard luată de ocazie,

o combină muzicală mică, o măsuță veche joasă și rotundă, încărcată cu reviste de sport și o canapea albastră cu arcurile rupte. Un automat pentru băuturi răcoritoare și unul pentru cafea și supă. Un automat pentru dulciuri stătea rezemat de un perete cafeniu, iar în fața lui un automat pentru țigări. Într-un colț se afla un joc mecanic nou și strălucitor, darul unui medic din Chicago; în alt colț, o masă dreptunghiulară de metal. Mai erau în cameră un frigider mare și șase scaune. Grady pătrunse în încăpere și se îndreptă spre masa de metal. Luă o farfurie de plastic și o umplu cu salată și gustări reci, apoi, ținând-o în echilibru într-o mână, își turnă cafea într-un pahar de plastic. Se duse la canapea și se așază, începând să mănânce absent. Privirea îi era încețoșată, pierdută undeva departe, în camera goală și liniștită, și stătea aplecat în față, cocoșat peste măsuța joasă. Frunzări alene o revistă sportivă, fără să se uite cu atenție, oprindu-se din când în când să privească o fotografie. Deodată simți o mână pe umăr și tresări. Ridică ochii și-l văzu pe Nick stând în picioare lângă el, cu un sandvici în mână.

— Ești la un milion de kilometri depărtare, spuse Nick și se așază lângă Grady. Mușcă din sandvici și mestecă repede, înfometat. Ei bine, spuse el după ce înghiți, l-am văzut pe John Woods, l-am spus.

— Cum a primit vestea?

— Așa cum m-am așteptat. A spus să nu plâng pentru el... că mai are ceva timp de trăit și are de gând să folosească fiecare minut. Am încheiat citatul, spuse liniștit Nick.

— Ce om de treabă! Un om adevărat. Ascultă-mă pe mine, dacă aș duce o viață ca a lui John, o viață bună, o viață cumsecade și ar veni cineva și mi-ar spune că am cancer... Cristoase, aș urla. Crede-mă. Dar John nu.

— Nu, John nu, spuse încet Nick. Apoi se întoarse și se uită la Grady. La ce te gândeai adineauri, când erai la un milion de kilometri depărtare?

— La nimic în mod special. La diverse, spuse Grady, apoi ridică privirea când ușa se deschise și Brian intră în

încăpere.

Grady îi făcu semn cu mâna.

— Vino-ncoace, strigă el.

Brian se uită la ei și se apropie de canapea. Nu spuse nimic, îi privi doar cu atenție și văzu bandajul de pe obrazul lui Grady și privirea abătută a lui Nick.

— O dimineată agitată? întrebă el, uitându-se de la unul la altul.

— Ca de obicei, răspunse Nick.

— Hei, Brian, ghici cine o să lucreze aici în vara asta, spuse Grady.

— Cine?

— Frankie Carlino.

— Oh.

— Asta-i tot ce ai de zis? zâmbi Grady.

— Nu-i puștiul meu preferat. Nu cred că e puștiul preferat al nimănui.

— Te deranjează c-o să fie aici?

— Nu, deloc. Probabil că are nevoie de tot ajutorul pe care-l poate căpăta, spuse liniștit Brian, apoi se întoarse să plece.

— De ce nu-ți iei o farfurie să mănânci cu noi? întrebă Grady...

— Mulțumesc de invitație, dar mi-am adus asta, spuse Brian și scoase din buzunar o ediție broșată, ponosită, a povestirilor lui Updike.

Plecă fără niciun cuvânt și se duse la masă și se așeză cu spatele la ei. Nick ridică din umeri.

— Vezi? De asta vorbeam.

— Lasă-l în pace, Nick. Nu forța nota. Grady zâmbi. Nu toată lumea e fermecătoare ca mine.

— Sau la fel de modestă.

— Sau la fel de modestă, spuse Grady și apoi tăcu și-și plimbă neliniștit privirea prin încăpere.

Nick se rezemă pe canapea și-și întinse brațele deasupra capului.

— Ce face Courtney? în afară de neliniște...

— Courtney e Courtney. N-am știut niciodată să spun

exact ce face... Ți-am spus, e într-o stare ciudată.

— Mi-ai spus.

— Cred că asta-i tot ce pot să spun.

— În regulă.

Grady scoase din buzunar o țigară și o aprinse. Trase adânc în piept, apoi se lăsă pe spate și rămase privind fumul cum se pierde în sus.

— Mă gândeam azi-noapte când am văzut-o prima dată, spuse ol încet, ca pentru sine. Nick se uită la el dar nu spuse nimic, Grady își întoarse puțin capul și continuă alene.

— John Hoyer Updike (1932), romancier și poet american, autor, printre altele, a romanelor *Rabbit, Run* (Iepure, aleargă) și *Rabbit Redux* (Iepurele și-a revenit).

Veneam pentru prima oară la New York; aveam șaptesprezece ani și eram speriat. Singur. Aici nu puteam avea un cal, sau măcar un câine mai mare. Nu aveam un prieten. Și toate clădirile alea înalte... era ceva. Și Empire State Building*... m-a făcut praf, spuse el, tăcu o clipă, apoi reluă. Prima dată când am văzut-o pe Courtney... ne-am întâlnit la crematoriul de gunoi, știi? Mătușa mea m-a trimis într-o seară să duc gunoiul. Deci, sunt în halat și mă simt cam tâmpit umblând pe coridor pe jumătate dezbrăcat, cu *gunoi* în mână. Grady zâmbi scurt. Ajung la crematoriu, și-o văd pe fata asta stând acolo cu gunoiul *ei*. Aproape că mi-a sărit inima din piept de spaimă. Mi-aduc aminte că am scăpat din mâini gunoiul. Nick zâmbi. Ce m-a apucat... Dacă asta s-ar fi întâmplat acasă, în Texas, ar fi fost cu totul altfel. Fata ar fi început să chicotească și ar fi fugit, roșie toată. Ar fi încercat să-și astupe cu mâna bigudiurile și să-și strângă mai bine halatul și să facă mare caz. Dar fata asta... Courtney, a rămas acolo doar zâmbind. Apoi s-a aplecat și m-a ajutat să-mi strâng gunoiul, martor mhe Cerul. Avea aproape șaispe ani atunci, Grady clătină din cap, dar cât calm și câtă siguranță. Ar fi putut să o servească cu ceai și pe regina Angliei. Și drăguță. Foarte, foarte drăguță. Grady răsuflă adânc, cu lenevie, și-și întinse picioarele în față. Acasă în Texas, cel mai apropiat

oraș de

— Empire State Building - a doua clădire din New York ca înălțime (și a treia în lume), după World Trade Center, construită în 1931; are o înălțime de 381 m și 102 etaje.

ranch-ul nostru era Norther. Am mers la școală în Norther... și am ieșit și cu cea mai drăguță fată din Norther. Debbie Ann. Pe lângă Courtney, Debbie Ann nu era nimic. Nimic. Grady își dădu deoparte buclele de pe Frunte și continuă. Și deci fata asta... Courtney îmi întinde mâna, se prezintă și-mi aruncă un zâmbet cum nu mai văzusem până atunci. Și de fapt nici de atunci încolo. Arată spre apartamentul părinților ei și spune că ar trebui să venim odată să bem ceva. Eram copleșit, zău așa. Atunci mi s-a părut ceva dintr-un film... un băiat de la țară o întâlnește pe Grace Kelly.

Grady tăcu, dar Nick văzu vulnerabilitatea atât de clară în ochii lui. Văzu din nou cât de sensibil era Grady, și oftă, căci știa că asta avea legătură cu Courtney Ames, și nu știa ce să spună despre ea. Uneori credea că o place foarte mult și alteori nu era sigur; e puternică, își spuse Nick, poate să fie la ananghie, dar nu se prăbușește niciodată, și Nick nu știa despre cine mai putea spune asta - nu despre Tessa, nici despre el însuși, cu siguranță nu despre Grady.

— Pentru prima oară, spuse Grady, am înțeles exact ce voiam. Se terminase cu Norther, pentru mine se terminase. Mintea mea spunea „adio, Debbie Ann”. Grady mai trase un ultim fum și aruncă țigara într-o scrumieră. Față de provincie, voce de provincie, minte de provincie. În fața mea stătea o fată numită Courtney și ea urma să-mi fie prietenă, iubită. Minunea asta... da, așa am simțit atunci, spuse încet Grady.

Nick așteptă până ce fu sigur că asta era tot ce dorise Grady să spună, apoi se uită la ceas. Mai era destul timp și se bucură.

— De fapt, ce e în mintea ta, Grady?

— Doamne, n-o să uit niciodată acea primă dată,

spuse Grady ca și cum nu auzise întrebarea lui Nick. N-am fost niciodată atât de... impresionat. Mi-am spus că e mai grozavă ca Empire State Building. Și bănuiesc că încă o mai cred, încheie el încet.

Nick îl privi gânditor pe Grady, cu buzele ținute, încercând să se hotărască ce să-i spună Grady simți privirea lui Nick și se întoarse.

— De ce mă privești așa?

— Ai probleme cu Courtney? întrebă Nick.

— Asta-i o prostie!

— Nu-i chiar o prostie. Ar trebui să pui ordine în toate.

— N-am în ce să pun ordine. Încerc de mult să înțeleg viața mea și a lui Courtney... N-ai niciun răspuns pe care să nu-l am și eu.

— Am unul.

— Oh, sigur. Toată lumea asta blestemată divorțează, iar tu propovăduiești căsătoria. Ce logică e asta?

— Ce face toată lumea n-are nicio legătură cu tine. Și pe urmă, *nu* toată lumea divorțează. De pildă, eu.

— Asta-i altceva, spuse repede Grady.

— De ce? De ce e altceva? Nick tăcu o clipă, se uită atent la Grady, apoi continuă. Grady, nu-mi place să-mi văd doctorii la pământ. Sau să nu „funcționeze” bine pentru că au probleme în viața lor personală.

— Eu „funcționez” perfect, mulțumesc frumos, spuse politicoas Grady...

— Schimbările astea ale tale de dispoziție nu sunt în regulă. Poate că ar fi fost suportabile dacă tu ai fi doar un om de afaceri, dar tu nu ești doar un om de afaceri. Tensiunile vieții de medic se acumulează rapid și înainte să-ți dai seama. Și-așa e destul de greu să te descurci dacă viața ta e-n regulă, dar dacă nu e, te pot depăși. Anii de facultate, anii de internat, cei. De rezidențiat, asta se repetă mereu și nimeni nu-i dă atenție. Nu știu de ce, pentru că e ce! mai important lucru care se spune în toți aniiăștia.

— Ce anume? întrebă nerăbdător Grady.

— Că medicii sunt oameni obișnuiți, dar *nu pot fi* oameni obișnuiți.

— Nu știi ce dracu' vrei să spui.

— Știi, dar faci ce faci întotdeauna când un subiect te neliniștește, îl ignori. Grady, ce vreau să spun e că doctorii în primul rând trebuie să fie echilibrați. Dacă nu au acest echilibru, trebuie să-l învețe.

Grady se uită repede la Njck.

— Vrei să spui că sunt dezechilibrat, râse el.

— Nu știu cum ești. Știu doar că am văzut cum schimbările tale de dispoziție devin tot mai de neînțeles.

— Eu îți povestesc cum am întâlnit-o pe Courtney într-un crematoriu de gunoi într-o noapte și tu îmi servești prelegerea specială Gorlin. Nick, nu sunt un mucos de intern, spuse încet Grady. Nu vorbești cu un puști. Mi-am plătit datoriile. Sunt aici. Iar tu nu mai ești la Municipal... nu mai poți să construiești pe toată lumea după chipul și asemănarea ta.

— Asta crezi tu că vreau?

— Cred că vrei ce-i mai bun. Dar ceea ce tu consideri a fi cel mai bun, nu e părerea tuturor. Viața mea personală nu te interesează.

— Fiecare medic din Clinica asta mă interesează. Și asta include și viața lui personală, pentru că ceea ce afectează viața personală a unui medic îi afectează și munca. Eu nu încerc să mă amestec, încerc să ajut, asta-i responsabilitatea mea, tot așa cum sunt răspunzător pentru orice pacient.

— De ce? întrebă Grady și tonul amuzat dispăruse. Cine te-a făcut pe *tine* răspunzător pentru toată lumea? Unii dintre noi vrem să fim răspunzători pentru noi înșine.

— Nu-i așa ușor. Locul ăsta are multe lucruri în comun cu Municipalul și unul dintre ele e că aici, ca și acolo, o să ne aflăm în situații foarte dificile. Mai devreme sau mai târziu vom fi într-o situație limită, trebuie să se întâmple asta. Și ceea ce vreau să știu sigur e cum o să ne descurcăm. N-o să mai avem timp de toane. Mă îngrijorează Brian și într-un alt fel și tu, pentru că nu pot

să-mi dau seama cât de vulnerabili puteți voi doi să fiți.

— O să ne descurcăm.

— Nu sunt atât de sigur. De aceea sunt îngrijorat. O umbră de surâs apărui pe fața lui Grady.

— Te-ai simți mai liniștit dacă m-aș căsători cu Courtney, asta e? Te-ai simți mai liniștit dacă Brian ar zâmbi?

G*D

— Termină, știi bine ce vreau să spun. Nu-ți spun să te însori cu Courtney, nu-ți spun să te însori cu nimeni. Sigur că nu vreau să-ți spun că răspunsul la orice întrebare e căsătoria. Ceea ce-ți spun e să te privești bine. Înfruntă acel ceva care te face să fii mereu gânditor. Ceva te frământă.

— Nimic.

— Grady, ori nu poți să te scoli dimineața, ori nu dormi deloc. Râzi în hohote și în clipa următoare ești în cea mai neagră tristețe. Știu că iei calmante, e trecut în evidența farmaciei. În nopțile în care nu ești de gardă ești întotdeauna... *întotdeauna* roșu de cât whisky bei. Mă uit la tine uneori și ești departe, foarte departe de realitatea momentului... foarte preocupat. Dacă ar veni la tine un pacient în starea asta, nu i-ai spune să-și analizeze bine viața? Nu j-ai spune că sunt motive de îngrijorare?

Grady râse, cu ochi strălucitori și cu o sclipire malițioasă.

— Nu l-aș angaja să lucreze în clinica asta. Nick zâmbi.

— N-am văzut nimic în neregulă în munca ta. Dar să nu crezi că stau cu ochii numai pe fișele lui Brian.

— Oh, grozav.

— Nu cred că ți-ar place altfel, spuse Nick și se ridică.

Trebuie să mă întorc sus.

— Și eu, spuse Grady uitându-se la ceas.

Nick luă farfuriile și le duse la un coș de plastic. Aruncă fugitiv o privire estimativă asupra mâncării de pe masă și apoi se întoarse către Grady.

Barbara Harrison

— Ți-a spus Courtney că o să lucreze cu Tessa? Să adune fonduri?

— Da, mi-a spus. Azi se întâlnesc, așa cred. De-abia așteaptă să înceapă.

— Și Tessa. Dacă se ocupă amândouă de latura financiară, nu trebuie să ne mai facem deloc probleme.

— Sper, spuse Grady și cei doi urcară scările, înapoi la lucru.

6

Ea era o licărire de culori dulci. Era atâta calm în făptura sa și uneori neliniște...

În pantaloni albi largi și o cămașă albastră mătăsoasă, Courtney Ames stătea în picioare lângă bufetul elegant și strălucitor din apartamentul pe careul împărțea cu Grady Malory. Nu era încă ora trei; mai era timp până venea Tessa și de aceea își turnă încet niște vin roșu sângerieu într-un pocal de cristal. Traversă camera, se așează pe canapea și-și zări imaginea reflectată de geamul gravurii înrămate de pe peretele din fața ei. Era o femeie frumoasă, o blondă palidă, calmă și distinsă. Era genul de femeie care îți venea în minte când te gândeai la lumea bună a New York-ului; avea grație, stil, strălucire și o tinerețe ce părea veșnică. Frumosul ei păr blond era pieptănat peste cap și cădea pe umeri. Pielea ei era deosebit de albă, ochii de un albastru delicat, iar la cei treizeci și unu de ani ai ei era numai umbre, secrete și toane, ca un fum subțire gri albăstrui. Avea în ea ceva inocent, poate prea mult pentru vârsta ei, dar și o anumită gravitate, o gravitate a cunoașterii; uneori părea foarte obosită, uneori într-o privire scurtă și bruscă sau în nemișcarea mâinilor se citea că știe prea bine tot ce trebuie știut și e îngrijorată și uneori neliniștită. Dar totul» în ea era liniște. Gesturile ei erau delicate și adesea nesigure.

Courtney era scriitoare; lucra acasă scriind, nuvele, în apartamentul care de cinci ani era al ei și al lui Grady.

Era Un apartament spațios și înșorit, într-o clădire mică și veche de piatră de pe Strada 68 și totul purta amprenta vie a stilului de viață al lui Grady. Grady era cel care îndepărtase straturile de vopsea și tencuială așternute în timp, până ce ajunsese la cărămida originală și apoi o stropise cu mult var, Grady cel care aranjase apartamentul până ce ajunsese să arate puțin ca în Sud-Vest și puțin ca în Noua Anglie, cele două ținuturi pe care el le iubea. Podeaua, lemn vechi întunecat, era lustruită și lucea, și peste tot se aflau obiecte strălucitoare de sticlă, cositor vechi și aramă incandescentă. Plante agățătoare atârnav din ghivece de lut deasupra șemineului de cărămidă, iar mobila era o simfonie de cafeniu, bej și auriu, canapele și fotolii mari și confortabile, îmbrăcate în huse în culorile șalurilor mexicane. Mai erau acolo balansoare cu linii sinuoase și taburete joase acoperite cu goblenuri, uriașe gravuri înrămate și tablouri în ulei fără ramă, sute de cărți.

Soarele strălucea prin cele două mari ferestre boltite și Courtney privi o panglică lungă de lumină gălbuie înfășurându-se în jurul unui vas cu margarete. Văzu un boboc care începea să se deschidă din învelișul lui verde și zâmbi, căci Grady știa cum să se poarte cu florile. Se plecă spre boboc și-l atinse ușor cu un deget, apoi își ridică paharul și învârti gânditoare vinul înainte de a sorbi din el. Lăsă căldura lui să se scurgă încet în ea, să o liniștească, să șteargă tensiunea pe care o simțea acum zi și noapte. Courtney nu știa când începuse, dar știa că nu poate scăpa de ea; era abia simțită, ca o tulburare ușoară și o neliniște. Scrisul îi lua puțin timp, trei sau patru ore pe zi și asta nu-i mai ajungea; simțea nevoia să fie ocupată cu mai mult decât propriile ei cuvinte și propriile ei personaje, avea nevoie de ceva în plus, ceva din afara ei și, într-un fel, a lui Grady. Proiectul pentru Clinică păruse ideal. Merita osteneala și asta o mulțumea, căci simțea nevoia să fie utilă; însemna să muncească alături de Tessa, și asta o mulțumea pentru că spera că seninătatea și calmul Tessei o să-i influențeze viața. Avea nevoie de așa ceva acum, ca un tampon între ea și neliniștea ei.

Courtney ridică repede privirea când soneria o smulse din gânduri. Traversă încăperea și deschise ușa Tessei, strălucitoare și elegantă într-o haină de un galben intens.

— Intră, spuse Courtney și se dădu într-o parte când Tessa trecu pe lângă ea. Ce-i asta? întrebă ea, luând din mâinile Tessei un teanc de pliante și carnete de notițe...

— Materialul pe care-l ai de citit. Trebuie să te familiarizezi cu toate astea, dar nu-ți face probleme, cuvântul-cheie e „rentabilizare”. Când un paragraf începe cu

„Rentabilizare”, citește-l.

Tessa își scoase haina, o puse cu grijă pe un fotoliu și se așeză pe canapea.

Courtney aruncă o privire pliantelor, apoi le puse deoparte.

— Vrei niște vin, sau altceva? întrebă ea.

— Vinu-i perfect, mulțumesc...

— Roșu sau alb?

— Oricare.

Tessa se așeză mai comod pe canapea. Courtney se duse la bufet, își umplu din nou paharul și turnă unul și pentru Tessa.

— Pentru orice, spuse ea, ridicându-și paharul.

— Pentru orice, dădu din cap Tessa și sorbi încet din vin, uitându-se liniștită în jur. Întotdeauna arată atât de plăcut aici, nu știu cum reușești.

— Grady e cel care se descurcă aici. Eu sunt îngrozitor de dezordonată, iar Grady e întotdeauna ca scos din cutie. Câteodată îmi spun că nu ne prea potrivim. Tessa se uită repede la Courtney și Courtney zâmbi. Vreau să spun că uneori e enervant să trăiești cu un bărbat care face totul mai bine decât tine. Gătește mai bine, se pricepe mai bine la cumpărături. Face chiar mai bine curățenie, când se străduiește.

— Nick nu gătește prea rău, dar nu se omoară cu curățenia.

— Cred că de fapt nici Grady, spuse Courtney și după

câteva clipe de tăcere continuă. Dar oricum o face. Doamne ferește să-mi ceară *mie* să fac ceva pe aici. Insistă să facă singur tot.

— Poate că nu vrea să profite.

Courtney se uită la vinul rubiniu din paharul ei și o umbră de zâmbet trist îi apăru pe față.

— Să profite? Să trăiești cu un bărbat cinci ani... să-l știi pe bărbatul ăsta de cincisprezece ani... nu cred că ar însemna să profite dacă m-ar lăsa... m-ar lăsa să simt că nu sunt doar un musafir aici, spuse ea încet. Doi oameni care se poartă normal unul cu altul, fără ca unul să-l servească pe celălalt, asta nu înseamnă a profita.

O ușoară încruntare apăru pe fruntea Tessei și apoi dispăru când se uită gânditoare la Courtney.

— Te servește, asta vrei să spui?

— Da, răspunse Courtney și se uită în jur. În toți anii ăștia n-am simțit niciodată că locuiesc aici, că e și apartamentul meu. Courtney se întoarse către Tessa. Uneori am senzația că suntem doar două siluete tăiate din hârtie.

— N-am mai văzut niciodată doi oameni care să fie atât de puțin siluete tăiate din hârtie ca tine și Grady, spuse încet Tessa. Ori de câte ori sunteți împreună vă țineți de mână... sau Grady se joacă cu părul tău, sau tu te sprijini de el. E atâta tandrețe între voi doi.

— Da, e tandrețe. Courtney zâmbi. Ce prostie, cum am ajuns la asta? Ai venit aici să vorbim despre

Clinică și iată-mă... vorbind vrute și nevrute.

— Avem tot timpul. Vorbește dacă vrei. Tessa se aplecă puțin în față-și-i zâmbi cu blândețe lui Courtney. Ce te supără? Întrebă ea.

— E ciudat, dar nu știu. Într-un fel, e Grady, dar în *ce* fel mi-ar fi foarte greu să spun.

— Nick mi-a spus că în ultimul timp Grady a fost mai abătut ca de obicei.

— E vina mea. Pe mine mă apucă năbădăile și apoi îl apucă și pe Grady năbădăile lui.

— Ați discutat?

— Discutăm tot timpul. Dar pur și simplu nu discutăm despre lucrurile care ne sunt foarte apropiate... Poate că de fapt e mai bine așa, habar n-am ce-aș spune. Ceva nu e în regulă, cred că amândoi simțim asta... și nu e ceva care a apărut pe neașteptate. Mai degrabă s-a adunat bucătică cu bucătică, de mult, mult timp, până ce a devenit un întreg. Cuvintele sunt greu de găsit, spuse ea, mișcând paharul în aer și chiar dacă aș găsi cuvintele, mă îndoiesc că le-aș spune. Grady devine atât de neliniștit ori de câte ori discut ceva cu adevărat personal. Ca și cum s-ar simți mult mai bine dacă râu știe prea mult, spuse Courtney. Știi... odată mă frământa ceva, nu-mi mai aduc acum aminte ce... ceva mă tulbura și în final i-am scris o *scrisoare* despre asta. Așa am făcut, l-am scris-o și i-am pus un timbru și am pus-o la poștă. Pe adresa apartamentului *nostru*. Apoi m-am dus la un film ca s-o poată citi singur. Când m-am întors acasă nici măcar n-a pomenit de ea. Au trecut trei săptămâni până ce a deschis discuția și încă vreo două până ce am discutat serios.

— Grădy e foarte rezervat, știi asta.

— Rezervat? Așa numești tu asta? Eu i-aș spune surd și orb. Numai când simte în el whisky-ul discutăm cu adevărat și atunci nu e discuție, e mai degrabă o învârtire în cerc. Un cerc încântător, dar totuși cerc. Courtney făcu o pauză, apoi reluă. Cred că ce nu e în regulă cu mine e că mă simt dezrădăcinată... nu-mi găsesc nicăieri locul. Situația asta... cred că n-are nicio noimă ce spun, zise ea văzând zâmbetul ce apărea încet pe fața Tessei.

— Nu, nu, nu-i asta, râs e Tessa, mă gândeam că toată lumea e înnebunită să *devină* dezrădăcinată. Să rupă firele ce-o țin legată, să scape de obligații, înțelegi?

Ochii albastru pal ai Mui Courtney deveniră brusc amuzați.

— Cred, doamnă, că te referi la mișcarea de emancipare. Oh, da, da... ei bine, e grozav dacă simți nevoia asta, dar eu întotdeauna m-am simțit liberă. Dacă mă uit în urmă...

Părinții mei mi-au dat întotdeauna libertate; școlile la

care am învățat m-au tratat ca pe-o ființă umană inteligentă, responsabilă. Când am câpătat prima slujbă am dat la o parte un bărbat și nici nu m-am sinchisit de asta. Am ieșit cu ce băiat am vrut și niciodată n-am făcut ceva pentru că așa se cuvenea să fac, spuse ea, și mai bău puțin vin. Părinții mei au avut marea înțelepciune... și bunătate să înțeleagă că viața este ceea ce vrei de la ea, nu ce spun ceilalți că *trebuie* să fie. Am vrut să scriu, așa că am renunțat la slujbă și am început să scriu. Am vrut să plec în weekend, am plecat unde am vrut, fără obligații, fără să mă simt vinovată. Am vrut să mă mut cu Grady, m-am mutat... fără restricții, fără vreo pretenție. N-aș putea să fiu mai liberă decât sunt, întotdeauna totul a fost așa cum am vrut eu, spuse încet Courtney. Cred că asta-i problema... toată această libertate. O am de prea multă vreme, Tessa, Cred că am ajuns într-un moment când mi-ar plăcea să mi se ceară ceva. Să am responsabilități nu numai pentru mine. Mi-ar plăcea chiar dacă din când în când nu mi s-ar cere părerea. O dată, măcar o dată, să vină Grady acasă și să spună: „Unde dracu-i cina?... Unde-s rufe de la curățătorie?... Sunt obosit, hai să ne culcăm”. Dar nu „cu Grady totul e „ai vrea să... ți-ar place să... te-ar deranja să...” Vocea lui Courtney deveni deodată gravă, îngândurată. Știi, poți să te sature al dracului de mult de libertatea asta nesfârșită. Și să-ți fie teamă de ea.

Tessa mai luă o gură de vin și puse paharul jos, privind-o tot timpul atentă pe Courtney. Se întinse absentă după o țigară, și-o aprinse încet, continuând s-o privească pe Courtney. Văzu roșeața apărând pe pomeții proeminenți și apoi dispărând. Văzu nesiguranța din ochii albaștri și crisparea tristă a gurii.

Tessa se îndreptă de spate și încercă să pună mai multă voioșie în expresia feței sale, în voce.

— Grady o să crească într-o bună zi. Până la urmă bărbații cresc, chiar și bărbații ca Grady.

— Bărbații ca Grady?

— Cei care au suportă eșecul. E ciudat, îi vezi din când în când riscând cu adevărat, aproape *provocând*

eșecul, dar în viața lor personală... când e ceva legat de căminul lor, nu îndrăznesc. Pur și simplu nu îndrăznesc.

— Ce-ar risca? Ce-ar îndrăzni?

— Grady ar putea să-ți ceară ceva... ar putea să-ți dezvăluie sufletul său și să: ți arate că vrea ceva de la tine... chiar dacă e un lucru mărunț. Dar dacă tu nu-i răspunzi? Dgca-i spui: „nu, las-o baltă!” S-ar simți ca un prost... și, după. Cum îl știu eu pe Grady, ar simți-o ca Un eșec în relația cu femeia pe care o iubește.

Courtney se uită la Tessa.

— De unde știi toate lucrurile astea despre Grady?

— Nu știu exact, bănuiesc. Și mai sunt câteva lucruri pe care le-a spus Nick și câteva pe care le-am observat eu. Vezi tu, Nick cere să se facă totul bine pentru că dorește ca totul să fie făcut bine. Cât despre Grady, se pare mai degrabă că vrea ca nimic să nu fie făcut prost.

— Crezi că el se măsoară în termenii ăștia? Că nu vrea să greșească?

— S-ar putea. Se întâmplă, uneori... umbra unui tată puternic și lucruri de genul ăsta.

— Frații lui Grady nu sunt ca el și au același tată.

— Grady e băiatul mijlociu. Nu-i întotdeauna ușor. Courtney zâmbi.

— N-am vrut ca totul să devină atât de analitic. Dar aș vrea să știu exact ce nu e în regulă... de ce nu-i în regulă, dacă tot am ajuns aici.

Tessa își termină vinul și se uită calmă la Courtney.

— E întotdeauna mai ușor când ești în afară. Din afară se poate auzi sensul cuvintelor, se poate vedea ce Spune privirea.

— Atunci spune-mi. Spune-mi ce mă frământă. Courtney se plecă încordată în față.

Tessa rămase mult timp tăcută și genele ei coborâte aruncau umbre lungi pe obrajii palizi. Părea să cântărească niște gânduri, dar când își ridică din nou privirea spre Courtney păru să se fi hotărât.

— Nu eu sunt cea care trebuie ș-o spună. În primul rând, impresiile mele pot să fie greșite, iar în al doilea,

degeaba ți-aș spune dacă nu te lămurești tu singură. Toți avem nevoi, Courtney, atât pot să-ți spun. Și ele se schimbă în timp. Poate să ne meargă grozav ani la rând și totul să fie minunat, până într-o zi când nu mai e minunat. Chiar așa, nu mai e.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Da, văd că nu înțelegi, spuse liniștită Tessa.

Simțea cum o cuprinde o umbră de neliniște, o bănuială, o intuiție că Grady și Courtney se apropiau într-un fel de necazuri, se apropiau într-un fel de suferință. Dorea s-o prevină pe Courtney, s-o protejeze, dar își dădea seama că nu poate; indiferent ce urma, trebuia să vină de la ei. O să-i pună la încercare, o să-i verifice și Tessa se întristă, căci nu credea că ei, în teribila lor inocență, în vesela lor nepăsare, vor putea face față. Era atât de cufundată în gânduri încât tresări când sună telefonul.

— Nu-i decât telefonul.

Courtney se încruntă pe când se întinse să răspundă.

— Alo? Bună, Grady, spuse Courtney și deodată fața i se luminează într-un surâs cald și ochii îi străluciră.

Tessa zâmbi și ea, căci mai văzuse privirea asta la Grady, ori de câte ori se uita la Courtney și la Courtney, ori de câte ori era cu Grady. Aveau aceeași plăcere să fie împreună; în amândoi era o bucurie aproape copilărească. Clipele lor fericite aveau într-adevăr strălucire, își spuse Tessa; momentele lor de nefericire trebuie să le aducă o suferință îngrozitoare, trebuie să fie ca o cădere din lumina soarelui în întuneric.

— Bine, așa voi face, râse Courtney la telefon și apoi închise. Se uită o clipă la telefon și se întoarse către Tessa. Mesaj de la Malory și Gorlin. Deci...

„Nick și Grady întârzie amândoi. După vaccinul antipolio de diseară Nick se duce să discute cu soțul unei paciente și Grady rămâne la Clinică și se ocupă cu fișe până se întoarce Nick. O să încerce să sune mai târziu, dar dacă nu sună noi să nu-i așteptăm și să mâncăm. Și-și cer scuze, zâmbi Courtney.

— Își *cer scuze*? Tessa râse și susurul cristalin răsună

în camera înaltă. Vrei să spui că *Grady* își cere scuze. Nick e obișnuit să lucreze douăzeci de ore pe zi fără scuze, spuse cu tandrețe Tessa.

— Ar trebui să-ți vezi fața, Tessa. Cum e când ești atât de fericită?

— E cam cum arătai tu când vorbeai la telefon cu

Grady... foarte, foarte bine. Tessa își întoarse privirea. Renunțasem aproape, când l-am întâlnit pe Nick. Întotdeauna toată lumea a crezut că am o viață grozavă... Toată averea familiei Cabot, toate lucrurile pe care le aveau ei... Dar asta, asta e adevărat, avem o căsnicie minunată. Este numai al meu. E-ngrozitor să spui așa ceva azi, nu? E al meu? Da, e-adevărat. N-am crezut niciodată că sunt foarte egoistă, dar, iisuse, cât de egoistă sunt cu el, spuse ea, și apoi tăcu.

După un timp continuă. Courtney, el e al meu la fel cum Grady e al tău, la fel cum voi vă aparțineți unul altuia. Sper că o să țineți minte asta amândoi. Tessa clătină din cap. Cuvinte... discursuri... îți dau voie să-mi spui să tac.

— Îmi place să te ascult. Tu ești un happy-end al propriei tale vieți... așa cum e în povestirile mele.

— Dar tu nu mai scrii așa ceva. Tocmai am terminat de citit povestea cu sinuciderea.

— Nu-i vina mea. Asta vor oamenii și nimeni nu mai vrea un sfârșit fericit dacă povesteandi se petrece în anii '50. Ultimele trei povestiri ale mele s-au terminat cu o moarte, un divorț și o sinucidere. Asta îți spune câte ceva despre vremurile pe care le trăim, nu?

— Prefer să nici nu mă gândesc la asta.

Courtney se uită la ceasul micuț de aur de la mâna ei și se ridică.

— Ar trebui să vedem ce-avem de mâncare. Rămâi, nu?

— Cu mare plăcere. Nick mă poate lua de aici. Te ajut cu ceva?

Courtney aruncă o privire spre bucătărie, apoi se așeză din nou.

— Decă mă gândesc mai bine, am o oală mare cu

fasoie cu paprica, dacă nu te deranjează că nu-i mâncare făcută acum.

— Fasole à la Malory? Aș putea să mănânc în fiecare zi așa ceva.

— Grady practic asta face. Courtney zâmbi. Se ridică și se duse la masa de lângă ușă, luă de pe ea pliantele și se întoarse cu ele la masă și le întinse în fața ei. Cred că ar trebui să ne apucăm de asta. O să avem suficient timp să discutăm mai târziu. Tessa se aplecă spre teancul de hârtii și puse un deget pe pliantul de deasupra.

— Va trebui să le citești pe toate, dar ăsta e cel mai important. Pe ăsta va trebui să-l înveți aproape pe dinafară.

Și repede. /i-am fixat o întâlnire, sper că nu te deranjează.

— Nu, cu cât mai repede cu atât mai bine. Cu cine?

— Joint Charities of America. Anul ăsta au un supliment de 100.000 de dolari pentru donații, așa îmi spun spionii mei. Un oarecare Peter Joshua ia hotărârile și semnează cecurile. Cu el te întâlnești.

— Încep la cel mai înalt nivel. Când ne vedem?

— Peste două săptămâni. Are sediul în Washington, dar vine la New York pentru vreo zece zile să se întâlnească cu cei care solicită donații. E o mare șansă. Suta aia de mii ar salva Clinica pe toată vara, dar n-o s-o câpătăm ușor. Așa că... pliantele astea, toate posibilele întrebări și răspunsuri sunt aici. Și vreo duzină de modalități de a formula cererea. Probabil că o să ai nevoie de toate. Am auzit că e un tip cam capricios, acest domn Joshua.

Privirea lui Courtney trecu peste pliante și apoi se îndreptă spre Tessa. Zâmbi.

— De-abia aștept să-i spun lui Grady despre toate astea.

Nu credea că o s-o fac.

— De ce?

— Spunea că crsă fie plicticos.

— O să fie, zâmbi Tessa.

— Nu atât de plicticos ca Irene și Justin. Mi-e scârbă de Irene și Justin.

— Cine?

— Povestea pe care-o scriu acum, răsese Courtney. Irene și Justin sunt cei mai plicticoși oameni pe care i-am văzut vreodată. Și apoi, trebuie să fac ceva total diferit înainte ca nervii mei să fie la pământ. Indiferent ce crede Grady, adăugă ea.

Tessa se uită repede la Courtney.

— Pe Grady nu-l deranjează că faci asta? întrebă ea.

— Nu știu. Chiar dacă l-ar deranja n-ar spune-o. Courtney se duse la bufet, își umplu din nou paharul și se întoarse la Tessa. Ne iubim, ne iubim, ne iubim, spuse ea liniștit, dar într-un fel nu ne apropiem unul de celălalt. Cred că vreau să spun că nu... nu ne băgăm unul în viața celuilalt. Politica de neamestec a lui Grady. Fără critici, fără complimente. Courtney zâmbi. Cu excepția unei singure dăți când mi-a spus că intru într-o cameră ca Joan Fontaine. Cred că asta a fost un compliment.

— Courtney, -nu poate să fie atât de rău, altfel fața ta n-ar mai străluci așa când sunteți împreună.

— Oh, îl iubesc îngrozitor de mult. Când e cu mine. Când vorbesc cu el la telefon. Când mă uit pe fereastră și-l văd venind. Dar doar atunci când nu e aici, sau la telefon, sau când nu-l văd, încep să mă întreb ce nu e în regulă, ce lipsește.

Courtney își duse paharul la gură.

7

Se făcu târziu în seara de iulie, aproape zece. O noapte cenușie dantelată, o noapte blândă de primăvară...

— CTE faci aici? întrebă Brian Morgan intrând în cameră.

În noaptea asta eu sunt de gardă.

— Știu, răspunse Grady ridicând privirea de la biroul lui.

Încerc să termin cu fișele astea până se întoarce Nick.

— Vrei niște cafea?

— Mulțumesc. E ceva jos?

— E liniște. Nimic până acum.

— Atunci poți să mai rămâi puțin aici, să stăm de vorbă, oricum, aproape am terminat.

— Bine, spuse Brian.

Puse o ceașcă de cafea pe biroul lui Grady și o așeză pe a sa pe biroul lui Nick, instalându-se în scaunul acestuia. O tăcere calmă se lăsă în încăpere.

Brian sorbi încet din cafea, în timp ce Grady îl privea cu buzele ținute.

— Ești fericit aici? întrebă brusc Grady. Brian ridică surprins privirea.

— Fericit? Da... Nu mi-am pus așa problema, dar da, aș putea spune că sunt. De ce naiba mă întrebi?

— Îl îngrijorezi pe Nick.

— Eu? Cu ce?

— Ei bine, crede că poate nu-ți place aici". A observat că nu zâmbești niciodată, sau oricum nu foarte mult, niciodată nu-ți arăți sentimentele, spuse Grady privindu-l atent pe Brian.

Brian se uită lung la Grady pentru o clipă.

— Toată viața oamenii m-au întrebat dacă sunt fericit, spuse el cu o voce inexpressivă. Mama se ținea după mine prin casă întrebându-mă dacă sunt fericit, dacă e ceva în neregulă. „Brian, îți place la școală?... Ți-e foame? Te simți bine"? Adevărul era că mă simțeam grozav, școala îmi plăcea, nu mă bătusese cu Stanley, vecinul de alături, nu mi-era foame, mi-era bine.

— Da? Și?

— Și ce?

— Și ce era?

Brian își deschise puțin mai larg ochii cenușii și aproape îi zâmbi lui Grady.

— Păi, nu era nimic. Așa eram eu. Așa sunt. Nu mi s-a părut niciodată ciudat. Tu crezi că e?

Grady ridică din umeri și luă un creion, și. Se jucă cu el pe când căuta un răspuns. În cele din urmă ridică diD din nou din umeri și rânji.

— Mă simt prost că am întrebat. Întotdeauna am considerat că un om are dreptul să fie așa cum vrea el să fie. Nu pot să spun că ți-am acordat o atenție deosebită, ție și felului tău de a fi, până ce Nick nu a pomenit de asta.

— Nick nu a trecut încă de perioada de tranziție.

— Ce tranziție?

— De la Municipal aici. A încercat să recreeze aici Municipalul, și într-un fel a reușit, dar nu poate să recreeze doctorii. Așa cum era acolo. Eram foarte apropiați. Lucram în gărzi absurde, nu aveam aproape niciodată timp liber și mulți dintre medici locuiau în spital, așa că nu prea părăseau deloc spitalul. Era ca o mică comunitate și Nick era primar și șef al poliției și comandantul pompierilor și grefier municipal și duhovnic, toate în același timp. A fost cel mai minunat om care a existat vreodată la Municipal, a ținut totul în frâu, aproape singur, a făcut să reziste totul. Și a făcut-o în felul lui, controlându-i strâns pe medici, pe studenți. Știa ce gândesc înainte să știe ei înșiși. Exista o armonie, un calm. Cu excepția mea. Eu întotdeauna l-am neliniștit. Și văd că încă o mai fac, adăugă impasibil Brian. Asta mă surprinde, căci am crezut că Nick a înțeles deja că ceea ce a fost la Municipal nu va mai fi niciodată. Oricum, nu aici. Mă tem că o să mai fie neliniștit din cauza mea până când o să înțeleagă asta, încheie Brian și-și ridică ceașca.

Grady zâmbi.

— Asta e cel mai lung discurs pe care l-am auzit vreodată de la tine. Se pare că te-ai gândit mult la Nick.

— Destul de mult. Înainte să vin la Clinică. N-am venit aici pentru că voiam în mod deosebit să ajut oamenii. Nu sunt atât de devotat oamenilor cum este Nick, dar și eu doresc din tot sufletul să fiu cel mai bun doctor atât cât pot fi eu... așa cum e Nick. El o să mă ajute să devin și o știu. El îmi deschide mintea mai mult decât am crezut că poate fi ea deschisă... și face asta doar stând pe scaun și revăzând și discutând cazurile. Și datorită lui deja încep să am intuiție, capacitatea de a simți lucrurile, de a le anticipa. De aceea Nick va avea întotdeauna medici tineri

dornici să lucreze la clinicile lui... și sunt sigur că vor fi mai multe clinici. Sigur, unii dintre ei, vor fi niște misionari, doctori care cred tot atât de mult ca și el în tragedia celor săraci. Dar mult mai mulți vor dori pur și simplu să lucreze cu el pentru că munca cu el îi desăvârșește *pe ei*. Nick mai are încă de învățat că lumea în care trăim e o lume foarte practică, că medicii lui au scopuri diferite, nu toți suntem așa cum ne-ar dori el. Dar va fi o zi tristă pentru el. Îmi pare rău pentru oricine descoperă că lumea asta e o lume foarte practică.

— Bun, asta îl explică pe Nick.

— Și eu? Sunt ceea ce par, Grady. Nici mai mult, nici mai puțin. Cred că de fapt niciodată n-am avut prieteni.

— Nu i-ai vrut niciodată?

— Nu m-am gândit la asta niciodată. N-am avut niciodată farmecul tău și n-am avut niciodată... forța

Barbara Harrison lui Nick. N-am avut niciodată umorul lui Hank Mitchell și nici exuberanța lui Pete Strugis. Niciodată nu m-a deranjat asta în mod special; pur și simplu așa eram. Așa sunt. Mi-ar plăcea ca Nick să mă accepte ca prieten, dar până atunci eu efectiv nu am ce face în sensul ăsta. Dar sunt fericit aici. Mă folosesc total, mulțumită lui Nick, deși el nu o vede așa. Deocamdată.

— Nick o să fie întotdeauna o cloșcă grijulie cu puii ei", așa cred eu.

— Sper să fie, dar o să învețe să accepte diferența dintre ei. Poate că-la început datorită ție. În fond, tu nu te prea conformezi liniei generale apropo de stilul de viață. La Municipal ți-ar fi dat Un ultimatum. Așa că deja învață să cedeze puțin.

— Dacă tu numești asta cedare. Nu face decât să-mi țină prelegeri. Grady râse. În fiecare zi mi se oferă discursul lui special. „Aranjează-ți viața”.

— Nu-i niciun secret, spuse Brian și ochii îi sclipiră ușor ironici. Vocea lui Nick se aude foarte bine.

— Fir-ar să fie. Grady zâmbi. Nu cred că sunt mai capricios decât alții. E temperamentul meu artistic, sângele meu irlandez. Nick nu e niciodată mulțumit. E

îngrijorat pentru că eu am toane și e îngrijorat că tu n-ai.

Telefonul sună și Brian apăsă pe un buton și ridică receptorul.

— Da... da, îi spun... liniște totală, adăugă el și închise.

Nick e jos.

Grady se ridică, își scoase haina și o aruncă într-un sac mare pentru spălătorie, aflat în fundul încăperii, își scoase cheile din buzunar și le puse în sertarul biroului și apoi se întoarse către Brian.

— Am întins-o. Ai nevoie de ceva înainte să plecăm?

— Nu, mulțumesc, mă ocup eu de toate.

— Ne vedem mâine, spuse Grady din ușă. Hei, Brian, nu te superi pentru...

— Deloc, spuse repede Brian. Mi-ar plăcea să fiu mai apropiat de tine și de Nick, dar mă tem că va trebui să mă luați așa cum sunt, adăugă el liniștit.

— S-a făcut, zâmbi Grady și ieși.

Ezită în fața liftului și apoi alege scările, coborând rapid cele patru etaje. Când ajunse la parter se îndreptă spre ușă și apoi se opri și-și plimbă privirea prin holul larg de la intrare. Nu-i plăcea cum arăta la ora aceea - învăluit în obscuritate. Surorile și infirmierii de mult plecați, interfonul închis. De la subsol veneau sunetele muzicii, râsetele puștilor și zgomotul biliardului mecanic. Auzi rostogolirea lungă, surdă, a mingii de joc și apoi o pocnitură de lemn. Sunetul îi risipi gândurile. Se uită la ceas și ieși repede în noaptea cenușie și răcoroasă. Nick era la câțiva pași de Clinică, de vorbă cu un bărbat din cartier și Grady se apropie de ei.

— Bună seara, domnule Stimik, bună Nick!

— Bună, doctore. Tocmai vorbeam despre vreme. Plăcută pentru iunie, nu? Pun pariu c-o să fie o. Vară fierbinte. Dacă e frumos în iunie înseamnă întotdeauna o vară fierbinte.

— Nu m-aș mira, răspunse Grady. Ce-ți face piciorul? Te-a mai necăjit?

— Nu, doctore. Mi l-ați aranjat bine.

— Mergem, Grady? întrebă Nick.

— Sigur, spuse el și-i făcu cu mâna omului pe când se îndepărtau și-i strigă zâmbind: Nu bea tot în seara asta și arată spre punga maron care conținea, știa bine, o sticlă de whisky. Păstrează ceva și pentru mâine, mai strigă el pe când traversau strada.

— Fii sigur că n-o s-o facă, îi spuse Grady lui Nick când ajunseră la colț.

— Nu, răspunse Nick și apoi amândoi tăcură.

Trecură de al doilea cvartal cu pași potriviți, simțind puternic în jurul lor prezența cartierului. O mulțime de oameni ieșiseră afară în seara plăcută; copii mici adunați sub o copertină, jucându-se pe rând cu o minge veche de cauciuc, fete și băieți mai mari, adolescenți, cu mărgelile și sandale cu talpă groasă și haine în culori vii, bătrâni, amintiri din alte timpuri, uitându-se timid de la ferestre, neîndrăznind să iasă în stradă. Din câteva clădiri se auzea muzică, ritmurile latine vii amestecându-se cu hard rock, iar undeva dintr-un televizor se auzeau exploziile unui meci. Cartierul părea normal, dar nici Grady, nici Nick nu se lăsau înșelați. Cunoșteau prea bine această perioadă a nopții pe aceste străzi, știau că eră începutul orelor grele, aspre, adeseori violente. Nick și Grady merșeră încet pe străzile slab luminate, dar merșeră cu grijă, privind cu atenție în umbrele în care nu aveau încredere.

Ajunseră la alt colț și Grady se uită la Nick.

— Am avut o discuție agreabilă cu Brian.

— Bun.

— Poate că e puțin ciudat, dar e-n regulă. Cred că o să-l invităm la masă, Courtney și cu mine:

— Despre ce-ați vorbit?

— Diverse. Despre tine, Clinică, spuse Grady și se uită din nou la Nick. Te frământă ceva?

— Discuția cu Tony. A fost așa cum mă așteptam. N-a vrut să-i facă rău Rosei, n-a vrut să facă niciun

— Ce-a vrut să facă?

— Totul a început sâmbătă, spuse calm Nick. Venea spre casă de la lucru. Făcuse un schimb în plus ca să mai

ia niște bani pentru rochia de primă comuniune a fetei.

— Și?

— Nu fi așa nerăbdător, Grady. Nu fi așa nerăbdător cu el. Trebuie să încerci să vezi situația așa cum o vede el, așa cum o simte el. Venea spre casă și trecea prin Piața St. Marks. Trecea pe lângă toate buticurile alea... știi, acolo unde o bluză de bumbac costă o sută de dolari? Ei bine, a văzut toți oamenii ăia... oameni bine îmbrăcați, nu din cartier, ieșind din magazinele alea cu brațele încărcate cu toate lucrurile alea scumpe. Mi-a spus că atunci nu i-a dat importanță, dar când a ajuns acasă a început să se înfurie. Mai căzuseră tencuială din tavan. Căzuse în supă, așa că au trebuit să mănânce din nou orez și era ultimul orez până la următoarele cupoane de alimente. Instalația de la baie era spartă și proprietarul a spus să plătească ei un instalator dacă voiau să fie reparată repede. Pe puștiul de șase ani îl durea rău o măsea și Tony n-avea bani pentru dentist. Și atunci Rosa i-a spus că omul de la magazinul de televizoare a zis că dacă nu plătesc în trei zile își pierde aparatul. Nick tăcu când cotiră în altă stradă, apoi continuă. Tony începu să bea. Și începu să se gândească la viața lor, a familiei lui și la toți... oamenii ăia bogați. Oamenii bogați care erau la buticuri și cumpărau toate lucrurile alea scumpe și se distrau. A spus că s-a simțit rușinat că ai lui trebuiau să trăiască precum animalele în timp ce oamenii bogați cheltuiau atâția bani și se distrau.

Grady clătină din cap.

— Și de-aici...

— Exact. Duminică seara era furios și și-a descărcat furia pe Rosa. Dar o iubește, o iubește cu adevărat. Văd cum se uită la ea, cum vorbește despre ea. Dacă *nu* ar iubi-o, nu s-ar înfuria așa, v nu s-ar simți atât de neputincios. Tot ce vrea e să-și hrănească familia, să fie bărbatul, cum spune el. Dar bietul de el nu poate nici măcar să-și plătească rața la televizor.

— Dar are o slujbă.

— Are, dar ce câștigă? E analfabet, nu are o calificare și e portorican. În fiecare zi se duce la fabricuța aia

igrasioasă din Queens și răsucește filamentele în becuri. Se roagă să lucreze suplimentar... și totuși, ce câștigă? l-ar fi mai bine cu ajutorul de șomaj, dar n-o s-o facă. Se luptă să mai păstreze fărâma de mândrie care i-a mai rămas, dar o să piardă și băătăia asta. În ziua când a semnat pentru cupoanele de alimente a fost dăruit. Iar acum mai moare câte puțin în fiecare zi.

— Ce putem face noi? Rosa...

— O să sfârșească prin a o omorî pe Rosa. Fără să vrea s-o facă, dar o s-o omoare. O să fie închis și copiii or să fie duși la cămine. Și cu asta am încheiat cu Tony și Rosa, spuse Nick cu o voce joasă, obosită. Țasta-i cartierul, Grady. Ce-am spus despre Tony și Rosa poate fi spus despre o sută de oameni de aici, o mie. Între timp căutăm soluții de moment. Ca de pildă, ce să facem cu televizorul lui.

— Nick, pot să mă ocup eu de asta, nu-i mare lucru.

— Nu, spuse hotărât Nick. De aici trebuie să începem, să ne delimităm. Dacă e televizorul lui Tony, atunci de ce n-ar fi și un palton pentru doamna Soma, care umblă în pulover la - 20°? De ce n-ar fi chiria pentru Roosevelt Johnson? Câteva mese mai decente pentru familia Rodrigo? Mi se rupe inima, dar nu putem începe să facem asta. Ce dăm unuia trebuie să fim pregătiți să dăm tuturor. Altfel spus ar însemna să ne împărțim gospodăria.

— Bun, dar mă interesează ca Rosa să fie în siguranță un timp. Ochiul ei n-ar mai suporta încă o bătaie.

— De-asta și fac o mică excepție. Dar nu-i dau nimic lui Tony. O să se revanșeze muncind. Eu o să am grijă de televizor și el o să zugrăvească depozitul de la subsol. Și știe că asta e o excepție, că n-o să putem face asta mereu pentru că nu ar fi cinstit față de ceilalți.

— E frumos din partea ta, Nick.

— E ca și cum ai vindeca un picior rupt punându-i un platură, fir-ar să fie, dar e tot ce-mi vine în minte. Nu e suficient, dar altă idee n-am.

Ajunseră la mașina lui Nick, urcară în ea și porniră încet, în liniște spre centrul orașului.

*

— Noapte bună, noapte bună. Courtney zâmbi în pragul uşii. Mulţumesc pentru vin, Nick. Tessa, ne vedem mâine.

— Mulţumim pentru masă, spuse Nick.

— Lui Grady trebuie să-i mulţumeşti pentru asta, îi zâmbi Courtney. Nu? se întoarce ea către Grady.

— Aşa-i. O veche reţetă de familie.

— Sunteţi siguri că trebuie să plecaţi? întrebă Courtney. E încă devreme.

— Da, trebuie, răspunse Tessa. Dacă ăştia doi insistă să înceapă munca din zori...

— Te-ai măritat cu un doctor, îi zâmbi Nick soţiei sale.

— Şi nu mă plâng, spuse Tessa şi ieşi.

Grady aşteptă până ce Nick şi Tessa dispărură pe scări şi apoi închise uşa.

— Plăcută seară.

— Da... şi plăcută zi, spuse Courtney şi se lăsă pe canapea.

A ta cum a fost?

Grady se așează lângă ea pe canapea, își petrecu brațul pe după umerii ei și-și întinse picioarele pe măsuță.

— Jumi-juma. L-am spus unei femei că nu are leucemie. Am convins pe un puști din cartier să lucreze la noi în timpul verii. Jumătatea proastă e că indiferent ce facem știu că ar trebui să facem mai mult.

— De-asta tu și Nick erați atât de încruntați când ați intrat pe ușă?

— Bietul Nick, el suferă mai mult ca mine. După un timp eu uit, dar el nu se gândește decât la asta.

Courtney oftă, se rezemă de Grady și-și puse capul pe pieptul lui.

— Ți-am spus că ai o scrisoare de la tatăl tău?

Grady aruncă o privire peste umăr către birou și văzu micul teanc de scrisori.

— Poate să aștepte până mâine. Pun pariu că e încă o ofertă să-mi deschid un cabinet acasă în Texas.

— Nu vrea decât să te ajute, Grady.

— Știu și apreciez asta, spuse el liniștit. Dar vreau să înțeleagă că mă pot descurca și singur... în marele oraș. Cristoase, am treizeci și trei de ani, e timpul să reușesc ceva de unul singur.

— Ai făcut-o. Bellevue, Clinica, ai făcut asta singur.

— Încă n-am făcut nimic. Când e vorba de Clinică, încă mai învăț. Și nu pot spune că am avut de

Barbara tlarrison înfruntat o provocare cu adevărat mare. Asta a spus întotdeauna tata, trebuie o provocare mare ca să devii un om mare.

Courtney râse și se strânse mai mult în ei.

— Spiritul și înțelepciunea mărețului Sud-Vest, murmură ea.

Grady îi rânji larg.

— E ceva în neregulă cu asta?

— E scandalos, zâmbi ea.

— Ei bine, nu toată lumea poate vorbi ca Irene și Justin, slavă Domnului, l-ai terminat deja?

— Aproape. Băiatul nu obține fata, fata nu obține băiatul.

— Sunt norocoși amândoi, nu mi-ar place niciunul din ei.

Pe vremea mea citeam despre oameni mai drăguți.

Courtney râse din nou, luă mâna lui Grady și o păstră în mâna ei.

— Facem o înțelegere. Eu nu mai spun nimic despre mărețul Sud-Vest dacă tu nu mai spui nimic despre ce scriu eu.

— Asta-i înțelegerea, deci?

— Asta e, n-ai de ales.

— În regulă, cred că n-am încotro. Îi zâmbi și se aplecă mai mult către ea. O sărută ușor pe vârful nasului și apoi rămase cu bărbia sprijinită pe capul ei. Îmi place nasul tău. Ți-am spus vreodată că-mi place nasul tău?

— Nu. Și altceva?

— Vezi? Vezi cum e? Dă-i femeii un deget... spu Pi

Clinica Gorlin se el încet și o strânse mai tare lângă

el.

Putem merge acum la culcare? Hai să ne culcăm.

— Bietul de tine. Bietul Grady cel obosit. Mori de somn?

— Ei bine, și somnul e plăcut, spuse el încet și ridicându-se o trase și pe ea de pe canapea.

Zâmbi și-și strecură mâna în jurul mijlocului ei și se îndreptară amândoi spre dormitor.

*

În apartamentul lor albastru, alb și galben din Irving Place, Tessa stătea așezată în fața unei măsuțe de toaletă și-și peria părul. Părul ei des de culoarea aurului vechi scliffea în tonuri mate pe umerii goi, până la marginea de dantelă a cămășii de noapte.

Nick era întins în pat și o privea.

— Ai avut o zi plăcută cu Courtney?

— Grozavă. O să meargă de minune, așa cred. Are *nevoie* de munca asta.

— Nevoie?

— Să-i ia gândul de la tot ce o frământă.

— Și ce-o frământă?

— E într-un fel de iad. Cel puțin așa se simte ea acum. Asta o neliniștește.

— Părea liniștită în seara asta. Părea că se simte grozav.

Amândoi păreau să se simtă grozav.

— Oh da, se simt bine împreună. Totu-i perfect împreună.

Dar pot să înțeleg... spuse Tessa și-și întoarse privirea de la oglindă la Nick. Pot. Să înțeleg că atunci când nu sunt împreună apare neliniștea. E singură, are o mulțime de timp liber și începe să se gândească la faptul că ceva lipsește.

Nick privi fumul ce se ridica în rotocoale subțiri din scrumieră, din țigara Tessei.

— Îi lipsește ei sau lui Grady?

— *Lor* le lipsește. Încă nu înțelege asta și sper să nu înțeleagă încă mult timp. Ceea ce simte ea e că Grady nu-i

spune „Uite, asta e pentru noi. Tu, eu, împreună, împărțindu-ne viața unul cu celălalt”.

— Dar fac asta de foarte mult timp.

— În acel aranjament drăguț și simplu care se numește „a trăi împreună”. Împart același apartament, același pat, dar nu se împart pe ei înșiși. Acum ea vrea ceva mai mult. *Știu* asta, sper doar ca ea să nu înțeleagă ce vrea înainte ca Grady să fie gata să i-o ofere.

Nick își răsuci picioarele peste marginea patului și se ridică.

— Courtney Ames este al naibii de independentă, va face exact cum va dori.

— Nu-i cinstit, dragul meu. Are voință, da, și e încăpățânată, dar nu e forța imuabilă pe care o crezi tu. Independența de care vorbești o chinuie acum pentru că vrea mai mult de-atât. Are nevoie de ceva ce n-a avut niciodată, ceva statornic, un liman. Ea și Grady trăiesc împreună de cinci ani, dar relației lor îi lipsește... angajarea. Cred că ea crește mai repede decât el. Ea vrea să riște o angajare, Grady nu.

— O adoră, știi bine.

— Întrebarea e... de ce îndoiala? De ce după cinci ani încă mai există ceva nelămurit în relația lor? O s-o piardă din cauza acestei îndoieli, ascultă-mă pe mine. Pentru că ea este încăpățânată, *este* neliniștită și fie că își dă sau nu seama de asta, vrea o confirmare. De la el. Ceea ce la douăzeci de ani se poate accepta, la treizeci este adeseori cumpănit, reevaluat.

— Ce vrea?

— Mai mult decât are. Vrea ca Grady să fie mai apropiat de ea.

Nick clătină din cap.

— Într-un fel, am vorbit despre asta azi. Grady e atât de greu de înțeles. Nici el nu e fericit, deși nu vrea s-o recunoască. Prevăd că se va întâmpla... Viața lor personală va deveni din ce în ce mai complicată și Grady...

— Nu va ști cum să se descurce, îl întrerupse încet Tessa.

— Așa e.

— În felul lor, sunt amândoi niște copii, spuse Tessa și se ridică din fața măsuței. Se așează lângă Nick și-i luă absentă mâna. Uneori mă enervează atât de tare. Amândoi niște copii răsfățați, încăpățânați, care vor să facă numai ce le place... doar că n-o fac deloc. Nu le pasă de nimic, Nick. Spirite jucăuse în lumina strălucitoare a soarelui.

— Mă bucur că noi n-avem problemele astea, Tessa. Mă bucur pentru noi, spuse el liniștit.

(jâi)

Tessa îl sărută și el o strânse în brațe. Tessa întinse mâna și stinse lumina.

*

La douăzeci de cvartale de apartamentul lui Nick Gorlin, la șaptezeci de cel al lui Grady și Courtney, Frankie Carlino și alți doi membri ai bandei șerpilor Sălbatici stăteau pe acoperișul unei vechi clădiri cenușii. Fusesse o seară plină, căci băuseră aproape patru litri de vin dulce, fumaseră un pumn de hașis și-și urziseră planurile. Mai exact, Frankie Carlino le spusese planurile lui. Cu dinții lui albi sclipind în întuneric, cu buzele lui pline și moi mișcându-se repede pe când vorbea și cu râsul lui aspru și vulgar, le reținuse atenția ore în șir, iar din când în când băieții aplaudau aprobator, sau îl loveau cu pumnul, exaltați. Unul din băieți adormise acum pe piatra tare a acoperișului, dar celălalt, Charley, un negru mare, de aceeași vârstă cu Frankie, se uita cu mândrie la el și Frankie savura această privire cu o plăcere aproape senzuală.

Frankie își dădu capul pe spate și ridică sticla de vin ieftin la gură, înghițind și ultimul strop. Aruncă sticla, care se rostogoli pe acoperiș, fără să-i pese de cei care dormeau sub ei, știind că oricum n-or să cheme poliția. Se lăsă apoi pe spate, mulțumit de sine.

— Omule, asta-i ce numim faza unu, rânji el, cu o voce plină de insolență. Da, omule, faza unu. El îmi dă biletu' de intrare. Văzuși vreodată un tip mai tâmpit ca barosanu' de Malory? Omule, ce-o să ne mai distrăm.

Charley râse împreună cu el. Faza unu, omule și să fii pe aproape pentru următoru' buletin de știri, spuse el, și fața lui deveni urâtă, plină de ură. O să le-arăt io la lepădăturile alea cine e Frankie Carlino. O să le-arăt io la toți.

— Omule, spuse Charley Jefferson, cu ochii strălucind în lumina palidă a lunii, ești ăl mai rău tip dintre toți.

8

Era vineri, orașul se calma, deși pentru medici nu era încă sfârșitul săptămânii...

Clinica era aglomerată, sufocată de pacienți și aproape întreaga după-amiază difuzorul nu fusese decât un geamăt monoton, chemând, insistând, până ce doctorii nu mai reacționau la auzul propriilor lor nume. Jean era în fața difuzorului de la parter și la ora șase, când în cele din urmă ritmul se mai domoli, își așază obosită brațele pe birou și se uită la Jim Trankos, care tria fișele lângă ea.

— Grozavă zi și-a găsit soția doctorului Strugis să se îmbolnăvească. O să stăm aici toată noaptea ca să-i terminăm pacienții.

— N-o să fii aici toată noaptea, spuse pe un ton vesel Jim. De-abia a trecut de șase, trebuia să pleci de-aici acum o oră.

— Cu tot ce-i aici? spuse ea și-și flutură mâna într-un cerc larg spre șirul de pacienți care așteptau pe scaune.

— Știi regula lui Nick, nicio femeie aici după ce se întunecă.

Ea se uită spre ușă.

— Nu s-a întunecat încă. Vine vara, se întunecă mai târziu.

— L-ai văzut vreodată pe Nick furios? Adică furios cu adevărat?

— Am auzit cum e.

— Ascultă-mă pe mine, e mai bine să auzi decât să vezi. Dacă aș fi în locul tău, aș pleca înainte ca Nick să se întoarcă de la Municipal.

Jean aruncă o privire spre ceas și apoi clătină din cap.

— Mai are o oră cu studenții lui. Nu termină înainte

de șapte.

— Fă cum vrei. Dar nu uita că te-am avertizat.

— Bine. O să... începu ea și apoi se opri când ușa se deschise brusc. Ce naiba! spuse ea și se ridică. Clovis... ce-ai în mână? întrebă Jean privind în jos spre copil, spre mica creatură cu pene pe care-o ținea în palmă.

— O pasăre, spus. E el și o privi fix cu ochii lui întunecați, încăpățânați.

Avea nouă ani și era un băiețel mărunț, cu pielea cafenie, cu o față serioasă și sumbră, o fire liniștită. Îi privea pe oameni cu suspiciune și Jean văzu suspiciunea apărând acum.

— Clovis, spuse ea cu blândețe. Nu poți să aduci 135
y aici o... o pasăre.

— Am adus-o deja.

— Du-o imediat afară, aici sunt oameni bolnavi.

— Și ea îi bolnavă, spuse băiatul fără să se clinească. Aripa ei îi ruptă.

Jean se aplecă mai mult spre el și se uită mai bine la păsăruică; ochii ei mici nici nu clipiră. Jean văzu că fusese stropită cu cruzime cu vopsea metalică și vopseaua îi năclăise penele galbene. Clătină din cap și se uită la copil.

— Clovis, de unde ai luat-o?

— Din aleea de lângă Strada 3.

— Nu poți s-o aduci aici. E probabil plină de microbi.

— Și ei are microbi. Ei are microbi mai mari decât ea, vspuse Clovis arătând spre pacienții care așteptau.

Jean se uită întrebătoare la Jim. Jim se ridică, dar rămase pe loc, așteptând atent. Copilul văzu bărbatul masiv ridicându-se, dar nu se mișcă și nici nu fu intimidat. Clovis se uită protector la pasăre și Jean fu surprinsă să vadă o blândețe neobișnuită trecându-i peste chip. Îl cunoștea pe copilul ăsta, copilul ăsta își pierduse un frate mai mare din cauza unei supradoze, iar un alt frate în Vietnam și îndurase cu stoicism moartea lor; copilul ăsta își trimisese mama la Clinică cu o coastă ruptă, o coastă ruptă de pumnul lui când încercase să-l țină în casă într-o noapte. Copilul ăsta nu avea sentimente, sau cel puțin așa

credeau ei și totuși copilul ăsta stătea acum acolo cu ochii plini de bunătațe și ținea cu tandrețe în palmă pasărea slabă și buimăcită. Jean oftă și puse o mână pe umărul slab al copilului.

— De ce-ai adus-o aici? întrebă ea blând.

— Doctoru' Morgan o face bine.

— Doctorul Morgan nu-i veterinar.

— E doctor, nu? Dacă-i doctor bun pentru oameni, e bun și pentru ea.

— Dar, Clovis, sunt oameni care așteaptă, *pacienți*. Oameni bolnavi.

— Mi-așteptându' ca ceilalți, spuse Clovis și ea știu că nu-l poate convinge să renunțe. Se uită din nou la Jim și ridică din umeri.

— Întrebă-l pe Grady, spuse Jim.

— Nu-ntreb pe nimenea, spuse Clovis și trecu pe lângă Jean și se îndreptă spre scări.

Jean râse în ciuda supărării și Jim se aplecă asupra telefonului și apăsă pe un buton.

— Sunt Jim. Clovis Williams urcă cu o pasăre. O pasăre bolnavă, spuse el, și apoi tăcu. Ascultă câteva clipe apoi închise și-i zâmbi lui Jean. E grozav tipu'. Tot ce-a spus a fost că e-n regulă, o să se ocupe de pasăre după ce termină cu erupția și cu entorsa, râse Jim și ridică privirea spre tavan.

Și el și Jean se întoarseră când Grady ieși dintr-un cabinet în coridor.

— Cine urmează? strigă el.

Jim luă o fișă și se îndreptă spre el.

— Ellen Train, spuse el.

Grady dădu din cap și se îndepărtă.

— Ellen? spuse el. Hai înăuntru.

Ellen Train se ridică și intră în cabinet, închizând Gei)

ușa în urma ei.

— Ce mai faci, Grady? zâmbi ea.

— Asta eu trebuie să te întreb pe tine.

— Mă simt grozav.

— Bun, mă bucur să aud asta, spuse el, și trase paravanul lângă masa de consultație. Îi dădu un halat și se dădu deoparte. Dai totul jos, te rog, spuse el, și se duse la chiuvetă. Se spălă și se șterse încet și apoi se duse la birou și desfăcu o seringă din ambalajul ei de hârtie.

— Ellen, greața a dispărut? întrebă el uitându-se în fișa ei.

— Din când în când mi-a fost puțin rău, dar e mult mai bine.

— Bun, cred că i-am venit de hac... Gata?

— Gata, spuse ea, și el dădu deoparte paravanul.

Îi palpă ușor abdomenul, ficatul și apoi îi legă un garou în jurul brațului.

— Cred că în timpul liber ești vampir, zâmbi ea pe când Grady îi băga acul în venă.

— N-am timp liber, spuse el privind sângele cum se scurgea în seringă. Oricum, știi că avem nevoie de sânge pentru analiză. Problema cu ficatul tău n-a fost glumă.

— După două săptămâni în spital nu-mi vine să râd.

Grady trase seringă și desfăcu garoul. Le duse la birou și le puse într-un stativ de sârmă, apoi se întoarse lângă ea. Ellen era o tânără drăguță și cumsecade, de-abia trecută de douăzeci de ani. Părul ei blond era lung și strălucitor, împletit într-o coadă groasă ce-i cădea pe spate. Avea fața luminoasă și serioasă, cu trăsături fine și el știa că nu era ca ceilalți din cartier.

— Tot în fundătura aia nenorocită locuiești? întrebă el zâmbind.

— Nu e o fundătură nenorocită. E... sărăcăcioasă, atât.

— Ellen, când erai la Municipal ai promis că o să te gândești să te muți.

— M-am gândit, dar nu pot să mă mut. Îmi place aici. E un cartier plin de viață, emoționant, în ciuda lucrurilor urâte care se scriu despre el în ziar.

Fața lui Grady deveni brusc serioasă.

— Știi că-i iei apărarea?

— Apărarea? Nu vreau asta. Dar e emoționant. Plin

de viață. Așa cred eu că e.

— Dacă nu *trebuie* să trăiești aici. Dacă nu trebuie să trăiești aici, e plin de culoare. Întreabă câțiva oameni care n-au de ales și ai să vezi ce plin de viață îl văd *ei*, spuse Grady și se aplecă din nou asupra ei, palpând-o cu blândețe. N-ai auzit?

— Te-am auzit, dar știi ce-am vrut să spun. Ellen zâmbi. Aici văd o bucățică din Italia și Puerto Rico și Harlem și Israel și Polonia. Iar în apropiere e Chinatown. Iar în East Village încă mai există o comunitate puternică de artiști. Nu vreau să renunț la toate astea. Pentru ce? O cutie înaltă de sticlă cu pereți subțiri și chirii ridicole? O stradă în centrul orașului, în mijlocul circulației? râse. Și pe urmă, acum *eu* n-am de ales. Tata mi-a tăiat subvenția.

— Da? spuse Grady. Când s-a întâmplat asta?

— Săptămâna trecută. Mama e furioasă, dar nu vrea să se certe cu el. Tata a spus că mi-am stricat destul viața pe banii lui. Ori vin acasă la Dearborn și accept ajutorul lui, ori rămân aici și nu-l mai primesc.

— E cam tranșant.

— Așa sunt cei ce fac comerț cu Chryslere în Dearborn.

Tranșanți. Ellen zâmbi. Dar rămân aici.

— Rămâi, dacă asta vrei. Dar nu trebuie să rămâi aici. Ai putea să te dichisești și să te duci în centru și să-ți folosești educația primită.

— Și să cunosc un tip serios și să mă mărit. Aș ajunge ca mama și e plictisitor, spuse Ellen. Își mișcă degetele de la picioare, pline de praf din cauza mersului în sandale pe străzile murdare și-i zâmbi lui Grady. Nu plec încă și poate n-am s-o fac niciodată. Lui Drew a început să-i meargă bine... în sfârșit lucrările lui se vând.

— Da? spuse Grady și în minte îi apăru imaginea unui tânăr - Drew, studentul californian devenit clar, mare și afabil. Asta vrei? Drew?

— Suntem fericiți, Grady... Face lucruri din ce în ce mai bune, iar bijuteriile mele au început să se vândă.

— Am făcut tot ce-am putut. Să nu spui că n-am

încercat.

Grady clătină din cap. Altceva nu-ți mai spun.

— S-ar putea să deschidem o expoziție luna viitoare.

— Să-mi trimiți o invitație.

— Dacă-ți aduci carnetul de cecuri.

— Ca și celelalte, tot ce te interesează la mine sunt banii.

— Bietul Grady, spuse ea, și el o privi surprins, căci pentru o clipă semănase cu Courtney și brusc simți nevoia să o protejeze pentru că îi aduse aminte de

Courtney.

— Ai o privire ciudată, doctore, îl necăji ea.

— Pentru o clipă mi-ai adus aminte de cineva.

— Cineva nemaipomenit?

— Da. Nemaipomenit. Grady zâmbi. Ridică-te, te rog, spuse el, și o ascultă puțin la piept. Bun, am terminat acum.

— Nu-mi mai dai medicamente?

— Inflamația a scăzut, încă vreo lună și o să te simți grozav. Dar *te rog* să ai grijă ce mănânci. Și ia vitaminele alea, mai spuse el și trase din nou paravanul spre masă.

Se așează la birou și scrisese repede în fișa ei, concentrat, iar părul blond și ondulat îi căzu pe frunte.

— Persoana asta nemaipomenită, îi strigă Irillen, cum de n-am văzut-o niciodată pe aici?

— Nu vreau să vină în cartier. Dacă aveți expoziția aia, o aduc și pe ea.

— Nu contează asta acum. Grady rânji. Bucuria unui doctor e că pune întrebări personale dar nu trebuie să răspundă la niciuna.

Cadrul de metal al paravanului scoase un sunet puternic, enervant, când Ellen Train îl împinse deoparte. Se apropie de birou și se uită la Grady.

— E...

— E atât de deosebită? Întrebă încet Elien.

Grady își întoarse privirea, nevrând să răspundă, căci știa prea bine răspunsul, și *deosebită* nu era cuvântul potrivit - nu era deosebită, era toată viața lui.

— Clovis, spuse Brian Morgan din ușa cabinetului. Copilul se ridică și intră purtând cu grijă pasărea în mână, și o așează încet pe masa acoperită cu hârtie.

— Ce jalnic arată, spuse Brian. Cine ar putea să fie atât de ticălos încât să toarne vopsea pe un mic papagal, întrebă Brian încet, ca pentru sine.

— L-un papagal? întrebă cu o voce subțire Clovis.

— Da. Vorbesc, știi, dacă-i înveți. Arată tare rău. Brian își întoarse ochii cenușii spre copil.

— Fă-l bine.

— Nu știi dacă pot.

— Po să-ncerci... în loc să stai degeaba și să vorbești cu mine.

Brian își încrucișă mâinile pe piept și îl privi pe băiat lung și serios.

— Dacă-l fac bine, ce-o să faci cu el, Clovis? E o pasăre de casă, n-o să reziste afară. O să-l ții la tine?

— Maică-mea o să-l gătească pesemne. E o jigodie, spuse Clovis.

Brian îl privi în tăcere pe băiat, fără expresie, uitându-se adânc în ochii lui negri, până ce înțelese că trebuia să facă tot ce putea pentru biata pasăre.

Trebuia s-o facă, pentru că în ochii copilului văzu mai mult decât cruzime și viclenie, văzu inocența oarbă. Brian își desfăcu mâinile și luă în palmă pasărea și-i puse cu grijă stetoscopul pe piept. Auzi o bătaie ușoară, mărunță și puse pasărea înapoi pe masă.

— Trăiește... O să începem cu asta, spuse el, și se aplecă peste birou să scrie o rețetă. Rupse hârtia și i-o dădu lui Clovis. Du-te jos și ia astea de la farmacie. Pe urmă du-te la subsol și ia o bucată de pâine. Poți să faci asta?

— Mă-ntorc, îi spuse Clovis și apoi se aplecă peste pasărea galbenă. Mă-ntorc, spuse el.

Jim ciocăni la ușă și-i dădu lui Grady o fișă.

— Noroc, îi șopti zâmbind.

Grady se uită mirat la Jim și apoi închise ușa. Aruncă o privire noului pacient și apoi fișei sale, încruntându-se pe

când se așeza la birou.

— Cât ai stat la dezintoxicare?

— Am terminat-o săptămâna trecută. După două luni.

— Două luni? spuse Grady și notă ceva pe fișă. Nu-i rău.

— Nu-i rău pentru tine, spuse scurt omul și Grady se uită la el. Era un negru înalt și slab, trecut de treizeci de ani. Avea pe față o cicatrice lungă, de pe obraz până la bărbie și una mai mică în colțul gurii.

Ochii erau mici și dușmănoși, iar în părul lui creț și bogat se vedeau câteva fire albe.

— Te-ai mai atins de ele? întrebă Grady.

— Nu-i treaba ta. Asta nu-i o afurisită de clinică de droguri. Fir-ar să fie, abia m-am obișnuit cu un alb... și acu' îmi pasează altu'. Și tre' să fie unu' din Sud. Colac peste pupăză, un alb din Sud.

— Nu-s din Sud, chiar dac-așa ai auzit. Sunt din Texas.

— Tu ești ăla despre care-am auzit. Barosanu' cu ranch-ul.

— Tatăl meu are ranch, nu eu.

— Da? Tac-tu are și niște negri pe care-i tratează ca pe cioroi?

Grady ridică privirea din fișă și se uită lung și liniștit la om.

— Tatăl meu nu face discriminări, spuse el calm. El îi tratează și pe albi ca pe cioroi.

Negrul se uită la Grady cu ochii mijiți și apoi pe față îi apărură un zâmbet care se transformă încet în râs.

— Omule, poate că totuși o să te las să ai grijă de mine, Albule. Te superi dacă-ți zic Albule?

— Zi-o zâmbind, rânji brusc Grady și de data asta negrul râse din toată inima, un râs plin de satisfacție, sonor, care făcu să dispară tensiunea din cameră.

— Te-ai căptușit c-un nou pacient, omule, spuse el și-și suflecă mâneca.

— Mă bucur, zise Grady și asta era adevărul, se simțea bine.

*

Nick intră cu pași repezi pe ușa Clinicii și se opri brusc când o văzu pe Jean la recepție. Fălcile i se încheștaseră și se schimbă la față. Trase adânc aer în piept și apoi se apropie de ea.

— Câți mai sunt? îl întrebă el răstit pe Jim.

— Numaiăștia trei, spuse Jim și lovi ușor cu palma fișele din față lui.

— Vino cu mine, îi ordonă Nick lui Jean.

Ea îl urmă tăcută, fără să îndrăznească să spună nimic, căci îi simțise mânia din voce. Intrară în camera de urgențe și ea se așeză în liniște pe scaun și rămase uitându-se la el, pe când el măsoara încăperea cu o privire amenințătoare, cu pumnii încheștați, alb de furie. În cele din urmă se întoarse către ea.

— Știi cât e ceasul?

— A trecut de șapte, dar a fost aglomerat, Nick. Niciodată n-a fost așa aglomerat.

El făcu un pas către ea și ea se trase înapoi, clipind repede, căci Nick arăta îngrozitor în furia lui.

— Care-i regula aici? întrebă el. La ce oră trebuie să plece surorile?

— Femeile trebuie să plece la cinci, știu, știu. Dar nu e chiar așa întuneric și...

— Pentru numele lui Dumnezeu, tună Nick. Crezi că vă trimit acasă din cauza *întunericului*? Vreau să plecați toate de aici la cinci pentru că la cinci începe să fie urât pe aici. Tot ce trăiește în casele astea nenorocite începe să iasă afară, strigă el, iar ochii lui erau două puncte întunecate, nemișcate. Atunci încep toți să *simtă nevoia*. O doză, o femeie, o băutură, o bătaie. Jean, crezi că am stabilit regulile Clinicii pentru că n-avem altceva mai bun de făcut? Crezi că stau să mă gândesc la capriciile mele? Eu cunosc cartierul ăsta, și fir-ar să fie, când spun că e periculos aici după cinci, *chiar e periculos*. Fundul tău încerc să-l salvez, nu pe-al meu. Primul lucru pe care vi l-am spus, tuturor, e că trebuie să respectați regulile de siguranță și să le respectați sută la sută. Trebuie să vă

amintesc asta în fiecare dimineată afurisită? în fiecare afurisită de zi?

— Numai o dată s-a întâmplat, spuse ea calmă și se întoarse, dar el o apucă de braț și o răsuci cu fața spre el.

— Numai o dată! Un nenorocit care are *nevoie* de ceva n-o să știe că a fost numai o dată. El o să *ia* ce are nevoie. O să *înșface*, înțelegi? Crezi că exagerez, du-te și întreabă-l pe sergentul Mendez. Întreabă-l despre ce se întâmplă în cartierul ăsta după ora cinci. Un bărbat ar putea să aibă o șansă să se apere. *Ar putea*. Ce greutate ai tu? Cincizeci și cinci de kilograme? Un puști de zece ani de pe aici se poate descurca cu cincizeci și cinci de kilograme. Nick îi lăsă brațul. Mai fă o dată asta, doar o dată și ai plecat definitiv de aici.

— Bine, bine, am înțeles, chiar trebuie să țiți?

— Se pare că da. Se pare că trebuie să-mi fac probleme pentru tine, pentru că tu nu-ți faci. Crezi că-i un joc... o familie mare și fericită. În noaptea în care o să dai de un drogat care nu mai poate rezista, n-o să mai crezi că e un joc.

Ea se uită lung la el pentru câteva clipe și apoi îi spuse liniștită.

— Mi-ar plăcea să cred că acest cartier devine și cartierul meu, că nu. Apartine doar bărbaților de aici. De ce să fiu exclusă doar pentru că sunt femeie?

Nick clătină din cap.

— Nu e vorba de discriminare, e vorba de siguranță. O femeie e o pradă ușoară aici. Poate tu vrei să riști, eu nu vreau. O să faci cum spun eu sau deloc. Da sau nu?

— Bine, am spus bine.

— Acum hai, Jim o să te conducă. Cu ce mergi acasă?

— Cu metroul.

— Minunat. Metroul în cartierul ăsta, spuse el, și o privi sever. În seara asta iei un taxi, dacă poți găsi unul pe aici.

— Dar eu...

— Un taxi, ordonă el și o conduse în tăcere la fișier. Du-te cu Jean, îi spuse lui Jim. Vezi dacă poți găsi undeva

un taxi. Mă ocup eu de pacientul următor, spuse el, și luă repede prima fișă din cele câteva rămase pe masă. Făcu câțiva pași și apoi se întoarse. Ai nevoie de bani? îi strigă el. Ea clătină din cap și Nick își continuă drumul. Sam Greemberg? spuse el către pacienții care așteptau și un bătrân se ridică și dădu din cap pe când intra în cabinet.

Grady ieși în coridor și. Văzu că mai rămăsese o singură persoană. Era obosit, dar se simțea bine și-și trecu repede o mână peste față, ca pentru a îndepărta oboseala.

— Bună. Stai să-ți iau fișa. Îmi pare rău că a trebuit să aștepti atât. Cum te cheamă?

— Doctoru' Gorlin are fișa mea acolo înăuntru, spuse femeia. Îl aștept pe el.

Grady se uită la ușa închisă și se apropie de ea și ciocăni ușor.

— Ce-i? întrebă Nick crăpând puțin ușa.

— Vrei să mă ocup eu de ea?

— Nu, termin aici într-un minut, o văd eu.

— Atunci mă duc sus, spuse Grady și se îndreptă către lift.

Urcă în el, apăsă pe butonul 4 și-și scoase obosit haina albă, mototolind-o în mâini. Ușa se deschise și merse de-a lungul coridorului de la etajul patru, îndreptându-se către camera medicilor. Se opri brusc în ușă când îi văzu pe Brian și Clovis aplecați peste ceva mic și strălucitor aflat pe un birou.

— Ce-aveți acolo? întrebă el intrând în cameră.

— Sper că nu te deranjează că fac asta aici, spuse Brian fără să se întoarcă. Vino să vezi.

— Da, Cowboy, vino să vezi, spuse Clovis cu o privire rece în ochii întunecați îndreptați spre Grady. Grady ridică din umeri și făcu câțiva pași spre ei, uitându-se cu atenție către birou. Privi uimit și apoi izbucni într-un hohot puternic de râs...

— Asta nu-i pasărea paradisului, râse el din nou.

— L-un papagal, spuse nervos Clovis. Grady se uită la Brian.

— Facem și puțină medicină veterinară? întrebă el

zâmbind.

— Mulțumită lui Clovis, spuse calm Brian.

Grady întinse mâna și atinse ușor pasărea cu un deget.

— E pictat ca un păun, spuse el.

— Ți-am zis, Cowboy, i-un papagal.

Grady îi zâmbi lui Clovis și se uită din nou la Brian.

— Ce-i faci?

— Am reușit să-i pun o atelă mică și să-i desfac câteva pene. Tocmai voiam să încercăm să-i dăm niște apă, spuse Brian ridicând o pipetă. Clovis, ia. Te rog un pahar și adu niște apă proaspătă și niște tampoane de vată din depozitul de medicamente.

Clovis îl privi încruntat pe Grady și apoi se îndreptă în silă către ușa.

— Doctore Morgan, stai cu ochii pe Cowboy, spuse el, și ieși.

Grady se uită după el și simți cum îi pierе buna dispoziție.

— Tocmai am convertit pe cineva jos... dar cu Clovis e altă poveste. Indiferent ce fac, puștiul nu mă pițice.

— Accentul, spuse blând Brian.

— Ce accent?

— Încă mai ai un ușor accent texan, dar care aici se simte. Clovis și-a petrecut primii cinci ani în Alabama, știi? își amintește. Mi-a spus odată că acolo îi ziceau „Cap-de-oaie”.

— Și ce crezi tu că fac aici? spuse Grady, brusc furios. Nimeni nu o spune aici, dar toți o gândesc. Crezi că-i mai bine să vorbească frumos și apoi să nu-l lase pe un negru să se mute în prețiosul lor Forest Hills? Cineva ar trebui să scrie o carte despre istoria unui accent din Sud, spuse Grady și se trânti într-un scaun.

Brian se uită la el lung, liniștit.

— Grady, ce-ai pățit? Știu că nu ești rasist. Sau fanatic.

N-am spus decât că Clovis...

— Iartă-mă, îl întrerupse Grady. Doar că acum câteva

minute mă simțeam grozav. Cred că m-a făcut să mă dezumflu, spuse Grady. Își aprinse o țigară, apoi se apropie de birou și se uită la pasăre.

— O să se facă bine?

— Cred că da. Dar ce facem cu ea?

— O să rămână aici. Clovis are nevoie să țină la ceva.

— Aici? pătrunse în cameră vocea puternică și adâncă a lui Nick.

Brian și Grady se întoarseră și-l văzură pe Nick, urmat de Clovis.

— Nick, spuse Grady, uită-te puțin la... Clovis, cum vrei să-i spui?"

— Mi-ar plăcea să-i zic T.K.

— Nick, uită-te la T.K.

Nick traversă camera și se uită la pasăre, apoi la Grady și Brian.

— A cui e opera? zâmbi el, arătând spre atelă.

— A mea, spuse Brian. Nu-i prea rău, ținând seama că a trebuit să lucrez cu un apărător de limbă.

Nick se uită din nou la pasăre.

— Va trebui să facem rost de o colivie.

— N-ai de gând să ne certî? îi zâmbi Grady lui Nick.

— Clovis și-a dat osteneala să-l aducă aici Nick făcu o pauză. Brian și-a dat osteneala să se ocupe de el... T.K. Va fi un proiect al Clinicii, spuse Nick, în timp ce se minuna din nou de Brian, Brian cel metodic, care nu se emoționa niciodată și care acum pierduse timpul ca să se ocupe de o pasăre. Clovis, o să-l ținem aici în cameră. Poți să urci aici și să te joci cu el când vrei. Va trebui să-l îngrijești, să-l hrănești, să-i cureți colivia, înțelegi? întrebă cu blândețe Nick.

— Po s-o fac, spuse repede Clovis. Făcu un pas înainte și se uită la pasăre. Pe curând, T.K., spuse el, apoi îl privi pieziș pe Grady. Ai grijă, Cowboy, fă-l bine până vin să-l mai văd, îi recomandă el și apoi se uită la Brian.

Copilul păru că vrea să spună ceva, dar brusc se răzgândi și dădu doar din cap către Brian. Îi mai aruncă o privire lui Grady și ieși din cameră fără niciun cuvânt, cu

spatele țeapăn și umerii drepti; pentru moment își făcuse datoria. Medicii îl priviră plecând și apoi se uitară unul la altul.

— E o enigmă, spuse Nick.

— Se face ușor de înțeles când vrea, spuse Grady zâmbind. Nu are încredere să mi-l lase pe T.K., spuse el, și se întinse. Mă duc acasă. Brian, mergi și tu? Pot să te las unde vrei.

— Sunt gata. Doar dacă Nick nu mai vrea ceva.

— Nick nu mai vrea. Să-mi spui doar unde sunt fișele de azi.

— Sunt adunate toate, ca de obicei.

În regulă, plecați acasă. Ne vedem duminică.

— Și nu înainte. Măine e o zi liberă de care am de gând să profit.

Cei doi se întoarseră și se îndreptară soră ușă. Grady se uită peste umăr la Nick.

— Cine te ajută în noaptea asta? N-o să rămâi aici să te descurci singur într-o noapte de vineri, nu?

— Vin mai târziu doi rezidenți de la Municipal. Hai, plecați înainte să mă răzgândesc.

— Nu, nu, nu face asta, zâmbi Grady. Hai, Brian, sau omul cel rău ne pune să facem ore suplimentare.

Nick zâmbi în urma lor și apoi se așeză la birou. Privi absent în jur și ochii îi căzură pe pasăre. Mângâie ușor penele galbene și zâmbi din nou.

— Bine-ai venit la Clinică, T.K. Gel)

9

Vineri noapte, aproape sâmbătă dimineață și oamenii vor avea puțin timp și pentru ei înșiși...

CTourtn. Ey dăți în chiuvetă și ultima farfurie și o așeză alături, într-un suport galben de cauciuc. Se șterse pe mâini, ieși din bucătărie și intră în living, unde Grady se uita la televizor, concentrat. Courtney clătină din cap și părul ei blond deschis tremură ușor.

— Un puști și televizorul lui color. Mă emoționează. Zâmbi și se așeză lângă el pe canapea. El o cuprinse cu brațul și zâmbi cu ochii la televizor.

— Râzi de mine?

— Poate. Poate, puțin. Cum e meciul? întrebă ea uitându-se la ecran.

— Mets primește o groază de șuturi în fund la San Francisco, așa-i afurisitul ăsta de meci.

Ea îl privi ciudat, mirându-se de tonul tăios.

— Ești într-o dispoziție grozavă în seara asta.

— Dispoziție. M-am săturat să tot aud cuvântul ăsta.

— Ce cuvânt ți-ar place? întrebă ea blând. N-ai fost fermecător ca de obicei toată seara. Fără flecăreli mușcatoare, fără cuvinte de duh, fără glume.

El zâmbi ușor.

— Fără scamatorii, fără pași de dans. Iartă-mă... o parte din gânduri sunt la Clinică. La... copii. Ți-aduci aminte că ți-am spus de papagalul ăla căruia Clovis îi spune T.K? întrebă el. Ea dădu din cap. Nu ți-am spus ce mi-a zis Brian în drum spre casă.

— Ce?

— Despre Clovis. Era foarte mic când tatăl lui i-a părăsit. Și de-atunci nu l-a mai văzut niciodată. Și totuși, când găsește o păsăruică, ceva pe care-l să-l iubească, îi dă numele tatălui său, T.K. Williams. Ce-ți spune asta?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Courtney, când un copil are un animal preferat, orice fel de animal, îi dă numele unei persoane la care ține, sau îi dă un nume oarecare. Clovis i-a dat păsării un nume de persoană, dar singurul la care s-a gândit a fost numele unui om pe care nu l-a văzut niciodată, în viața lui nu există nimeni, nici măcar o singură persoană, al cărei nume să-l dea unei păsări. Ce să facem noi cu copiii ăștia, Courtney? Ce le putem noi da? Dumnezeu, de ce oamenii îi părăsesc întotdeauna pe oameni? De ce pleacă întotdeauna?

— Nu întotdeauna oamenii...

— Ba da. Întotdeauna pleacă. Mai devreme sau mai târziu, fiecare își ia talpășița.

— Tu ești încă aici, eu sunt încă aici.

El o privi atunci, o privi lung și ea văzu durerea și

tristețea din ochii lui și i se făcu brusc frică.

— Oricum, spuse ea încet, tu și Nipk și toți ceilalți dați copiilor tot ce puteți. Uite, de pildă băiatul pe care-l luați la Clinică pe timpul verii... îi dați ceva ce n-a mai avut până acum.

— Și o să fie bine. Grady îi strânse mai tare umărul. Pot s-o fac și o s-o fac, spuse el încordat.

— În regulă, Grady, dar trebuie să-mi jertfesc brațul pentru cauză? Întrebă ea ușor.

El simți atunci apăsarea degetelor sale și-și luă mâna și se uită la carnea albită de strânsoare.

— Iartă-mă. Cred că uneori mă ia valul.

— Așa cred și eu.

— Te doare?

— Bruta nu-și cunoaște forța, râse ea și-și mișcă brațul în sus, în aer. Oricum, e-n regulă, am nevoie doar de mâna dreaptă.

El se uită din nou la umărul ei și zâmbi.

— O să te învinețești.

— Lumea o să creadă c-am încasato pe bune, în pat.

— Ce limbaj! rânji Grady. Femeile astea de la oraș, mi-a spus mie tata cum sunt femeile de la oraș.

— Tatăl tău mă place.

— Te place ca pe-o femeie de la oraș.

— A spus că sunt atât de drăguță încât îl fac să plângă.

Courtney râse. Tu de ce nu spui niciodată așa ceva?

— Știi că ești drăguță, spuse el liniștit, apoi se luminează la față. Și-apoi, asta-i ce numești tu remarca ta sexy.

— Ești imposibil, Grady, ce să fac eu cu tine?

— Iubește-mă, spuse el încet. Cât de mult poți, adăugă el, punându-i capul pe umărul lui.

Ea își strecură mâna și-l cuprinse de mijloc și-l strânse tare. Se uită la el și zâmbi, și el îi zâmbi și rămaseră așa, ca și cum fiecare era învăluit în gândurile celuilalt. După un timp el slăbi strânsoarea și se lăsă pe spate.

— Cred că nu mi-ar strica o dușcă. Nu vrei să torni tu

ceva?

Courtney se strecură pe sub brațul lui, se duse la bufet și turnă niște whisky într-un pahar, în care puse apoi niște gheață. Își turnă și ea un pahar de vin și se întoarse la canapea.

— Mulțumesc, spuse Grady și luă o înghițitură zdravănă.

Courtney se întinse spre un teanc de pliante aflat pe masă.

— Sunt ale Tessei? întrebă el.

— Ultimele. Se apropie prima mea întâlnire și am de gând să știu despre Clinică tot atât de mult ca și tine.

— Bun, poate termini și raportul A.M.A. În locul meu.

— Ce facem mâine? întrebă ea ridicând privirea.

— Ce ți-ar place să facem?

— Tu hotărăști.

— Ce-ți face plăcere.

— Grady, termină.

— Am putea... am putea să mergem să ne plimbăm. Să mergem să ne plimbăm în Central Park dacă e frumos, ți-ar place?

— O plimbare lungă, lungă. Da, mi-ar plăcea. Departamentele. Departamentele Grady, foarte departe.

El auzi disperarea din vocea ei și se întoarse privirea și se uită la televizor.

— Fjr-ar să fie, tipul ăla aruncă mingea de parcă ar avea timp berechet.

— Grady? Ea îi scutură brațul. O plimbare lungă, lungă?

Putem?

— Sigur, spuse el, și o privi cu atenție. Departamentele.

Simți o durere bruscă în suflet și luă o înghițitură din pahar. Simți neliniștea ei ciudată.

Courtney se lăsă pe spate oftând.

— Știi, în ultimul timp m-am simțit cam sufocată. Sunt într-un loc și vreau să fiu în altul. Mă duc în locul ăla și vreau să mă întorc în primul. În unele zile... când nu ești

aici, când nu e nimeni în jurul meu... nu pot să stau locului, spuse ea, și se uită la hârtiile din mâna ei. Încep... încep să lucrez la masa din bucătărie și până să-mi dau seama ce se întâmplă sunt la birou. Apoi mă trezesc lângă măsuță... apoi sunt din nou în bucătărie. Nu-mi găsesc locul... ca și când apartamentul ar fi prea mic pentru mine, orașul prea mic; dar nu-i așa. Caut ceva, dar nu știu ce. Poate... poate... spuse ea și se uită la el.

Îi văzu ochii fixați în ecranul televizorului, văzu tensiunea în buzele lui strânse. Courtney nu se miră, căci știa că scrutase mult prea adânc în sine și-l făcuse pe Grady să se simtă stingher. Simți o tresărire scurtă de neliniște și apoi răsă ușor, și-și trecu mâna prin părul lui Grady, împrăștiind buclele blonde strălucitoare pe frunte.

— În regulă, spuse ea veselă, eul meu interior s-a acoperit din nou... te poți uita acum.

— Ce? Întrebă el inocent.

Dar Courtney văzu ușurarea din ochii lui.

— Nu contează, spuse ea, și zâmbi. Uneori vorbesc cu mine însămi... doar așa, de-a naibii.

Grady se aplecă și o sărută pe frunte, apoi îi luă fața în mâinile lui.

— Fac tot ce-mi stă în putință, Courtney, spuse el liniștit.

O privi o clipă în ochi, apoi își întoarse privirea, ușor neliniștit. Ea îl privi în tăcere și apoi scutură din cap. Întinse mâna și-i dădu un pumn în coaste, o lovitură zdravănă.

El se îndoi brusc.

— Pentru ce dracu' a fost asta?

— Așa, răsă ea. Și acum ce-ai să-mi faci?

— Știi, în Texas o femeie are mai mult respect. Grady rânji. Bărbatul e domnul și stăpânul... n-o să vezi o femeie în Texas dând într-un bărbat. Ar trebui să te învăț să fii mai respectuoasă.

— Măine. Astă-seară sunt prea obosită pentru asta.

— Putem să ne uităm la ăsta întinși în pat. Ce zici? Întrebă el, arătând spre televizor.

— Bună idee, spuse ea, și se ridică.

Se învârti prin cameră stingând luminile și Grady se duse în dormitor. Courtney îl auzi dând drumul la televizorul portabil și apoi auzi fâșâitul cearșafului când luă cuvertura de pe pat. În auzi pe Grady aruncându-se în pat și zâmbi, pe când ducea paharele în bucătărie. Ascultă zgomotele liniștite, atât de cunoscute, ale lui Grady, ale nopților lor și deodată o fericire caldă, puternică, o învălui. În zgomotele familiare, pașnice, simți dragostea ei pentru Grady ca o prezență fizică reală în fiecare fibră a trupului său. Minte ei rătăcea la diverse lucruri și la nimic, în timp ce dăți paharele și aranjă prin bucătărie. Nici nu-și dădu seama când ridică mâna să agațe un prosop, să șteargă un strop de grăsime, să închidă o ușă a dulapului, sau să stingă lumina. Courtney tocmai ieșea din bucătărie când își dădu seama că plânge. Rămase nemișcată și ridică mâna să atingă lacrimile care i se scurgeau pe față. Era speriată și se scutură să scape de senzația de spaimă. Se întoarse în bucătărie și-și lăsă capul peste chiuvetă, apucându-se strâns de marginile ei, până ce spaima fără nume trecu, până ce neliniștea din sufletul ei încetă. Ieși încet din bucătărie, cu fața tulburată și întristată, căci nu avea niciun motiv, un motiv pe care să-l înțeleagă, care să explice lacrimile. Lângă ușa dormitorului auzi sunetul liniștitor al mormăitului lui Grady la televizor și chiar în clipa când credea că totul trecuse, simți din nou lacrimi pe obraz. Se întoarse de la ușă, se duse spre canapea, se așeză încet și-și cuprinse fața palidă în mâini.

— Ce *nu merge*? șopti ea către sine. Ce s-a întâmplat? se întrebă ea, mereu și mereu, deși singurul răspuns în camera întunecată era tăcerea. Gândurile i se învârteau năucitor pe când încerca să înțeleagă. Acum fericire, își spuse ea și în clipa următoare... în clipa următoare ce?

— Courtney? îl auzi pe Grady strigând-o. Courtney, nu vii? Scotoci în buzunarul fustei lungi, albastre, căutând o batistă, dar nu găsi decât o bucățică de hârtie și un capăt de creion. Brusc simți o furie puternică și azvârli creionul

undeva în cameră. Îl auzi lovind instalația de aer condiționat cu un șuierat scurt și se uită repede spre ușa dormitorului.

— Courtney?... Courtney? se auzi din nou vocea lui Grady.

Ce faci?

Courtney se uită la ușă și se forță să respire adânc.

— Într-o... într-o clipă, spuse ea încet. Mai... lasă-mă... o clipă, adăugă și se ridică.

Simți un fior în ceafă, o nouă senzație ciudată de singurătate în întunericul camerei. Înjură cu voce tare, deși nu atât de tare cât s-o audă Grady.

— Courtney? strigă Grady, încruntat și cu privirea întunecată. Fără să se uite la ea, Fără să-i vadă fața, știa din vocea ei că era necăjită. Voia să se ducă la ea, să alerge s-o ia în brațe și să facă totul să fie bine. Se ridică, gata să se dea jos din pat, apoi rămase nemișcat, cu fața îngrozitor de tristă. Nu se putea duce la ea, nu i se putea oferi; era ceva în el care-l ținea pe loc. Se întinse din nou, întristat pentru ceea ce pierdeau, câte puțin, în fiecare zi.

10

Ultima zi a lui iunie era caldă și respira începutul verii.

Aerul era sufocant. Clipele de liniște vor fi scurte...

— Mu mă interesează poveștile tale triste, se răsti Nick în telefon. Mișcă-ți fundu-ncoace și aranjează chestia asta, țipă el și trânti telefonul, instalație de aer condiționat nou-nouță, îi spuse el lui Grady, prima dată când trebuie s-o folosim și nu merge. Poți să crezi așa ceva? întrebă el și furia i se citea în ochii întunecați.

— Vine tipul?

— Cine știe? Mecanicul american... noua elită americană. Nu fac decât ce le place dracului să facă, spuse Nick și se ridică de la biroul lui și se duse la micul panou care reprezenta sistemul central de răcire. Îl lovi cu pumnul, cu putere și Grady se întoarse.

— Asta nu ajută la nimic.

— Fără glume, spuse Nick și se sprijini de panou,

uitându-se la Grady. Și de fapt, ce faci tu aici la ora asta? Ești programat în garda de diseară.

— Strugis m-a sunat acasă. Soției lui iar îi e rău, nu putea să vină. A ajuns abia acum un sfert de oră, spuse Grady și apoi regretă, căci îl văzu pe Nick pâlind de furie.

— *Iar?! Mă întreb ce fel de șmecherie învârte Strugis pe-aici.*

— Șmecherie?

— Șmecherie. N-ai observat că nevastă-sa se îmbolnăvește când ninge, sau când avem prea multă treabă, sau vinerea după-masă... sau azi, când e al dracului de cald?

— Nu mi-a trecut prin cap, zâmbi Grady.

— Ticălosule. Și tu ai observat. De câte ori l-ai acoperit, ia numără?

— N-am numărat, Nick. De câteva ori, asta-i sigur.

— Cel puțin de două ori pe lună, în toate cele șase luni de când suntem aici. Așa cred *eu*. Sigur și-a găsit un fraier... bunul bătrânul Grady Malory la dispoziția lui.

— Ei bine, ce trebuie să fac? Să las un etaj descoperit?

— Nu-ți face griji, nu trebuie să faci nimic. O să fac eu. Mă ocup eu de fundu' lui în după-masa asta.

— Ar fi bine să te liniștești întâi. E inutil să ții, cel puțin cu el. Trebuie să-i vorbești și să-l convingi.

— Să-i vorbesc? Oh da, o să vorbesc, o să-i țin un discurs.

O să-i spun despre Centrul Medical al UCLA*
University College of Los Angeles.

și o să văd dacă place. Știi că-și omoară timpul pe aici până reușește să intre la Centru, anul viitor. Ei bine, ceea ce amicul Strugis pare să fi uitat e că Centrul o să țină seama de părerea mea despre el. Spun eu „nu”; spun și ei „nu”; spun eu

„Poate”, ei tot „nu” spun. Dacă mai continuă așa, Strugis poate să-și scoată din geamantan costumul de baie.

Grady dădu din cap dar nu spuse nimic; îl privi gânditor pe Nick, cântărind furia grea din vocea lui.

— Ce te-a supărat atât de tare? întrebă el în cele din urmă.

— Totul. E atâta dezordine aici. Vin azi-dimineață și văd un avizier gol. Acum două săptămâni i-am spus lui Jean să pună. Anunțurile... meciurile de baseball de pe terenul de sport, înotul și baschetul Clubului Băieților, toate lucrurile pe care puștii de aici le-ar putea face. Acum o săptămână i-am adus din nou aminte. Și-acum trei zile. Azi mi-a sărit țandăra. Apoi instalația de aer condiționat... trebuie să fie vreo patruzeci și ceva de grade afară și nici măcar nu și-au bătut capul să-i dea drumul. Bun, nu merge, dar ei nu știau. Pe urmă am văzut că infirmierii nu s-au obosit să scoată halate noi și nici fișele pentru azi... Există patru eprubete sparte în stative. Tu ești aici când n-ar trebui să fii, Strugis nu e aici când ar trebui să fie. Herb îmi spune că de șase zile farmacia nu mai are tetraciclină... două din becurile de la telefonul de la recepție nu se aprind. Nick scutură din cap scârbit. Lucrurile mărunte încep să se strice, și nu mai e mult până când cele mari se vor duce dracului.

W

shapetype32 linewidth8890 shapetype32
linedashingline width12065



Clinica Corlin

Deschise brusc robinetul filtrului de cafea și un șuvoi de cafea izbucni în ceașca pe care o avea în mână. Nick se duse cu ceașca la birou, o trânti pe el și puțin lichid se vărsă. Grady se ridică încet și se apropie cu un prosop de hârtie și șterse liniștit cafeaua vărsată.

— Mda, cred că toate astea ar putea să te enerveze.

— *Ar putea?* Chiar m-au scos din minți.

— Aseară, când am vorbit la telefon, erai puțin cam nervos, spuse Grady pe un ton nonșalant.

Nick se uită repede la el, apoi se așează în spatele biroului și-și cuprinse ceașca în mâini. Privirea lui se pierdu un timp în gol, apoi se uită la Grady.

— Ai dreptate, eram, spuse el liniștit.

— Probleme?

— Nu știu.

Grady se cufundă din nou în fișele lui fără niciun comentariu, știind că Nick o să vorbească atunci când va simți nevoia. Întoarse o foaie și apoi se lăsă pe spate în scaun și-și aprinse o țigară. Stătu așa un timp, fumând, apoi își aplecă din nou capul asupra hârtiilor.

— Tessa i-a promis tatălui ei că petrecem o săptămână la Cabot's Landing, spuse brusc Nick.

— Și ce-i așa de rău în asta?

— Nu știu, spuse Nick și-și întoarse privirea. Am crezut că am rezolvat cu Tessa problema banilor familiei Cabot. Aș spune că am crezut *că eu* am rezolvat-o și că o pot suporta. Adică am stabilit ca

V

J

Tessa să folosească cât vrea din ei, dar *noi* trăim din ce câștig eu.

— Și ce legătură are asta cu mersul la Cabot's Landing?

— Grady, tu știi cum obișnuiam eu să-mi petrec verile? Bătutul mingii pe străzi... hidranți de incendiu deschiși ca să mă răcoresc, ștranduri și Coney Island* dacă mama avea bani de metrou. Tessa... își petrecea vara la Cabot's Landing. Am văzut poze de-acolo. E o proprietate imensă. O casă enormă și încă vreo șase mai mici pentru invitați. Toate sunt lângă apă și au și piscină. Debarcadere private. Au o barcă... Iisuse, e mai degrabă un vapor decât barcă. Terenuri de tenis. Terenuri de tir la talere, pentru numele lui Dumnezeu! înșiră el. O să mă duc acolo în hainele mele de bumbac de 20 de dolari, în tenișii mei ieftini și acolo va fi Jason Cabot, stăpânul tuturor acelor minunății, în costumul lui de tenis de 200 de dolari și tenișii făcuți de comandă. -, uitându-se la Tessa și știind că putea să se mărite cu oricine din lumea asta. Nu cu un tip oarecare, ce se juca pe vremuri la gurile de apă pentru incendiu.

— Problema e că totuși s-a măritat cu tipul ăla.
— Și o să privească bine tot ce-i al ei, ce i se cuvine și apoi ce are acum, și...

— Și ce? O să divorțeze și o să se mărite cu un prinț?
Grady zâmbi cu blândețe. Parcă n-ai ști?

— Sigur că știu, spuse repede Nick.

Zonă cu plajă și parc de distracții în Brooklyn.

J66

— Atunci de ce-ți faci atâtea probleme?

— Mă simt ca un prost acolo. Grady zâmbi.

— O să-ți facă. Bine. Du-te. Când vreți să plecați?

— Prin septembrie. Dacă plecăm.

Grady ezită o clipă și fața lui deveni serioasă.

— Tessa nu cere prea multe.

— Ce vrei să spui?

— Că nu merită să pui în pericol ce aveți voi doi. Nu risca să o pierzi pentru o greșeală prostească.

Nick se uită surprins la Grady.

— Să o pierd? N-o s-o pierd niciodată. N-o să ne pierdem niciodată, ținem prea mult unul la altul ca să se întâmple asta.

— Oricine poate pierde pe oricine! spuse aspru Grady. Se ridică brusc și se uită la ceas. E timpul să cobor. Vii?

— Mai am câteva minute. Vreau să mă uit pe îndelete la fișa lui Marie Carlino, înainte să vină.

— Bine, spuse Grady și se întoarse spre ușă.

— Grady! strigă Nick. Ce te supărare atât de tare adineauri?

— Nimic, căldura, începu Grady, dar se opri când telefonul porni să sune.

— Gorlin... ce?... când?... da... da, mă ocup eu de asta, cobor, spuse el, și trânti receptorul. Era Municipalul. Strugis i-a sunat să-și anuleze consultațiile de azi. A zis că-i prea *ocupat*, spuse Nick și se ridică de la birou.

— Unde te duci? întrebă Grady.

— Să am o discuție lungă și sonoră cu Strugis înainte să sun din nou la Municipal și să le spun să-l aștepte. La

ora fixată, adăugă el încet, îndreptându-se repede către ușa.

Telefonul sună din nou, oprindu-l în prag și cu o pufnitură Nick se întoarce în birou.

Grady coborî repede la etajul trei.

— Unde-i Strugis? întrebă el apucându-l pe un infirmier de braț.

Acesta arată spre unul din cabinete și Grady se grăbi într-acolo și ciocăni scurt. Ușa se deschise și el îi făcu un semn cu degetul lui Strugis și-l scoase în coridor.

— N-ai vrut să m-ascuți, nu-i așa, Strugis, spuse furios Grady.

— Ce vrei să...

— Ei bine, ți-am spus că o să se întâmple și s-a întâmplat.

Nick îți vrea acum capul, omule și ești descoperit.

Doctorul Strugis se uită prudent în jur și apoi la Grady.

— L-ai spus...

— Nu i-am spus nimic... dar acum văd că trebuia s-o fac. Singura ta șansă e ca lui Nick să nu-i. Vină ideea să se uite mai bine la fișa ta, Strugis. Și așa e gata să te sfâșie... Dacă află că nu există o doamnă Strugis... că toată povestea aia cu nevasta bolnavă a fost o minciună... te face bucăți. Iisuse, clătină din cap Grady, asta-i genul de șmecherie pe care-o foloseam la facultate... o șmecherie ieftină, de puști. Ar fi trebuit să mai crești și să renunți la porcăria asta. Un intern n-ar trebui să fie așa de dobitoc.

— Grady, știi că am probleme. Încerc să...

— Probleme? Tu ai probleme? spuse furios Grady. Toată lumea are probleme. Aș putea să-ți spun eu câte ceva despre probleme. Crezi că eu trăiesc în grădinile raiului?

— Liniștește-te, Grady, eu...

— Taci și ascultă-mă. Dacă scapi de data asta întreg, ai face bine să te gândești serios la munca pe care încercăm s-o facem aici. La cooperare. Adună-te și începe, din clipa asta. Dacă n-o faci, o să am o discuție lungă și

plăcută cu Nick. Zău c-am s-o fac. Dobitoc fără minte, asta ești. Probleme! auzi! se răsti el și se întoarse repede și se îndreptă spre scări.

În capul scărilor o soră se ciocni de el și Grady se răsti la ea.

— Uită-te pe unde mergi. Uită-te naibii pe unde mergi.

Se opri pe palierul următor, trase adânc aer în piept și-și șterse fața umedă cu o batistă. Încercă să se calmeze, să liniștească furtuna pe care o simțea înăuntrul lui. Nu trebuia să fie așa, își spuse el, nu trebuia deloc să fie așa. Părea mai mult decât putea suporta, și indiferent cum privea totul, nu era decât un singur răspuns. Courtney.

Grady mai respiră o dată adânc, apoi se îndreptă spre recepție, aruncând o privire în fugă, după care o porni spre un cabinet.

— Domnule Benke, iar ai venit? îl întrebă Grady pe

— (ies-y bătrânul care-i rânjea vesel și apoi oftă și se strădui să-i zâmbească.

Nick intră în cabinet și-i zâmbi lui Marie Carlino. Marie avea șaptesprezece ani, era brunetă, cu ochi căprui, și nu reușea să fie drăguță, așa cum nu reușea nimic în viață. Avea un glas dulce și era timidă – total opusă ca personalitate, ca fire, fratelui ei Frankie și Nick știa că lui Marie îi era frică de fratele ei mai mic. Nick își amintea de ea când era foarte mică, un copilăș cuminte și liniștit, care nu plângea aproape niciodată. Acela fusese ultimul lui an în cartier, dar ori de câte ori se întorsese aici nu uitase să se ducă s-o vadă; el fusese cel care o mângâiasă în ziua înmormântării tatălui ei; el avusese grijă de ea la Municipal când făcuse o cădere nervoasă. Atât de demult, își spuse el și acum era aproape femeie, dar nu-și pierduse tristețea, îngândurarea. Nu era decât o ființă vulnerabilă, dominată de mama pentru care avea un devotament orb, terorizată de fratele care își bătea joc de ea și o amenința.

— Cum te simți, Marie? o întrebă el cu blândețe. Ea se juca nervos cu cureaua poșetei.

— Ca întotdeauna. Poate mai întremată de când mi-

am început injectiile. Eu... îmi pare rău că am venit mai devreme, dar trebuie să... trebuie să mă înscriu mai târziu la școala aia.

— E-n regulă. Spune-mi despre școală.

— E o școală pentru secretare. Stenografia mea nu-i prea bună, așa că mama a spus că trebuie... trebuie să mă duc acolo în vara asta și pe urmă pot găsi o slujbă la toamnă. Mama zice că pot găsi o slujbă bună la toamnă, zice că toată lumea caută o secretară bună. Oameni importanți, poate.

— Vrei să fii secretară, Marie? întrebă el blând. Sau e ideea mamei tale?

— Îmi spune de munca asta de secretară de mult timp... de când eram mică. Mama spune că e o cale de a mă impune... știi, prin oamenii pe care-i întâlnesc. Oameni din cartierele selecte, poate.

— Întotdeauna am avut o bănuială că ai pus ochii pe Jimmy, de pe strada ta. Nick zâmbi. Întotdeauna am crezut că tu și Jimmy o să fiți împreună și-o să vă faceți propria voastră viață.

Marie își întoarse privirea și obrajii ei începură să se înroșească. Făcu un mic semn cu mâna, jenată și apoi se uită din nou la Nick.

— Furăm... am fost prieteni, aș putea spune, din clasa a treia, dar mama spune că Jimmy e doar o pierdere de vreme. Nu ca oamenii pe care i-aș putea întâlni... dacă învăț să vorbesc corect și să mă port mai frumos. Mi-a făcut rost de cartea asta, cum să mănânc frumos, ca la restaurant, știi? Și cum să fac conversație, lucruri de-astea. O studiez acum.

— Deci Jimmy e o pierdere de vreme, spuse încet Nick. Are o slujbă, nu?

— Îhî... adică da. E funcționar în centru. Mi-a spus că o să pună bani deoparte să se ducă la un curs seral. Dar mama spune că nu poți pune visele la bancă. Spune că-i mai bine să găsesc un bărbat cu o slujbă bună și permanentă. Un bărbat cu viitor.

— Marie, trebuie să faci întotdeauna ce-ți spune

mama ta să faci? Nu ești un copil, ai dreptul să gândești singură, la singură hotărârile.

— Nu, nu înțelegi. Mama întotdeauna... uite, asta-i situația. Când tata a murit, mama era singură, cu doi copii de care să aibă grijă, ca să nu mai vorbim de toate celelalte. Și toată viața ei a muncit din greu ca să putem noi avea o viață mai bună decât ei... a ei. Întotdeauna mă încurc cu a *ei* și *ei*, se scuză Marie.

— Nu-ți mai face atâtea probleme, spuse liniștit Nick. Sper să-ți meargă bine, Marie, crede-mă. Dar ascultă un sfat, da? Nu înseamnă că nu-ți respecti mama dacă vrei să faci altceva cu viața ta... ceva ce ea n-a planificat pentru tine. E viața ta, nu a ei.

— N-aș fi nimic fără mama.

— Și ea îți amintește asta cam prea des, murmură el.

— Ce? Adică, poftim?

— Nu contează, Marie. Hai să vedem cum te simți.

Dezbracă-te să-ți văd greutatea.

Ea dădu din cap și se ridică și se duse în spatele paravanului. El se sculă de la birou și trase cântarul de la perete.

— A venit și Frankie cu tine? întrebă el.

— Îhî... da. Așteaptă jos la subsol. Jean spune că acolo o să-l învețe ce să facă.

— Așa-i. Ce zici de munca lui aici?

— Marie nu răspunse și el nu mai repetă întrebarea.

— QzD

Când ea ieși de după paravan îi văzu privirea speriată și 6 conduse în tăcere la cântar.

— Bun, ai pus jumătate de kilogram săptămâna asta. Vitaminele își fac efectul. Acum o să-ți iau puțin sânge, spuse el, și ea se așeză pe marginea mesei de consultație.

Nick îi luă brațul și văzu cât de fragil era, cât de fragilă era ea toată, deși în ciuda fragilității, în ciuda subțiririi ei, avea un corp frumos, cu rotunjimi surprinzătoare și plăcute. N-o să aibă niciodată rotunjimile voluptuoase pe care le avusese mama ei la aceeași vârstă, dar va avea un corp frumos și lui Nick îi părea doar rău că

niciodată nu-i trecuse prin cap că era atrăgătoare.

— Te uiți ciudat la mine, Nick.

— Deloc, mă gândeam doar că devii o domnișoară frumușică, spuse el, deși știa că nu „frumușică” era cuvântul și n-o să fie niciodată. *Drăguță* se apropia mai mult de adevăr, dar știa că ea n-o să înțeleagă cuvântul acela așa cum îl găwdea el.

— Zi mai departe. Mama mi-arată... mi-a arătat câteva poze de când era tânără. Mi-a spus cum toți băieții se ținea... se țineau după ea. Jimmy e singurul băiat care s-a uitat vreodată la mine. Am bărbia asta ascuțită. Și mama spune că ochii mei sunt prea mici.

— Marie, îi spune el blând, ce să mă fac eu cu tine? Când un bărbat îi spune unei femei ceva drăguț, când îi face un compliment, ea trebuie să spună „mulțumesc” și apoi să schimbe vorba... să nu mai discute despre asta.

GzD

— Oh, tu ești doctor, e meseria ta să fii drăguț.

— Renunț. Nick zâmbi. Bun, hai să vedem brațul ăla, spuse el, și caută o venă. Băgă acul și privi cum se umplea seringă, când deodată Marie tuși de câteva ori și-și puse mâna pe brațul lui Nick.

— Ce-i? Te doare?

— Nu... nu, nu-i asta. E ce m-ai întrebat... înainte. Despre Frankie. N-am spus asta la nimeni... nimănui... mama a spus să nu... dar nu știu... pentru că o să lucreze cu tine, poate ar trebui să știi ce cred.

— Și ce crezi?

— Ei bine, e cum i-am zis și mamei... cred că Frankie e cam ciudat... poate chiar puțin sărit de pe fix.

— Și eu m-am gândit că e ciudat, da.

— Dar te-ai gândit vreodată că e... țicnit? Nick se uită lung la Marie.

— De ce întrebi asta?

— Ți-am spus, pentru că o să lucreze cu tine, poate că ar trebui să știi ce cred... Cred că după ce-a murit tata a început să devină... ciudat. Ca atunci când a dat foc pisicii.

— Ce? întrebă Nick tresărind de uimire.

— Pisica mea, Mumps. Frankie a venit într-o seară acasă cu niște resturi de vopsea din pivniță. L-a legat pe Mumps în cadă și în clipa următoare pisica ardea... A murit, spuse Marie și-și întoarse privirea. Mama a venit acasă și-a văzut ce... l-a bătut pe Frankie cu cureaua tatii. L-a bătut până i-a dat sângele și apoi a zis să nu spun niciodată ce făcu... ce-a făcut.

Nick scoase repede acul și-i dădu brațul deoparte.

Simțea ceva greu în stomac, o gheară surdă de rău și se aplecă peste marginea biroului.

— Poți să te îmbraci acum, Marie, spuse el liniștit.

— Nick? Poate că nu trebuia să-ți spun nimic.

— Mă bucur c-ai făcut-o. Fratele tău are nevoie de mult ajutor, Marie. Poate i-l putem da noi, poate că nu e încă prea târziu, spuse încruntat Nick, cu fața întunecată și obosită.

GzD



Primele zile de iulie erau fierbinți și anunțau vara. Era un nou anotimp și viețile lor se vor schimba...

— Mu cred, pur și simplu nu cred. Nu cred nimic din toate astea, îi spuse Nick lui Grady.

Cei doi discutau cu voce joasă, atenți să nu fie auziți de Clovis care stătea într-un colț al camerei medicilor privind-l pe T.K. Cum țopăia pe podea.

— Frankie avea doar nevoie să știe că cineva o să-i dea o șansă, îi răspunse Grady. I s-a dat șansa și a răspuns.

— Chiar crezi asta? Nu, îmi pare rău, nu pot să cred.

— Gândește-te și tu. E deja aici de cinci zile și ce-a făcut? A muncit pe rupe. Vine aici dimineată rânjind cu gura până la urechi, își face treburile mărunte și mai cere... La naiba, vrea să muncească mai mult decât îi cerem noi.

„(17 p:

— Știi, toată Clinica nu vorbește decât despre asta.

Chiar și Brian avea o figură uluită în ziua când Frankie a lucrat la etajul lui. Dar n-are importanță.

— Pentru Frankie are importanță și asta contează.

Oricum, cred că l-ai urmărit suficient de mult. Aș vrea acum să lucreze la parter. În fond, am făcut asta ea!

Să mă apropii de el, să-i înlătur rezervele. J

— Știi, n-am crezut că o să reziste aici nici măcar cinci minute.

— Bun, te-ai înșelat, acum nu-ți vărsa mânia pe băiat.

— Grady, eu nu-mi vărs mânia asupra nimănui. Încerc să mă asigur că n-am făcut o mare greșală cu el.

— Și când ai să fii sigur? Când o să te convingi o să se termine vara, spuse Grady cu voce tare și Clovis își ridică privirea de la T.K.

— Cowboy, de ce-ți place așa mult tipu' ăla de nimic? Întrebă el și privirea lui liniștită avea ceva batjocoritor în ea.

— Nu-i mai spune **t**, de nimic", spuse blând Grady.

Noi suntem aici să ajutăm oamenii care au nevoie de ajutor... așa cum ai făcut și tu cu pasărea asta. Ai văzut că are nevoie de ajutor și ai adus-o aici.

— Asta-i altceva. T.K. Nu are lanț în buzunar și nici cuțite;

— Încercăm să-l schimbăm pe Frankie. Încearcă un înțelegi că...

— Pare-mi-se că-nțeleg bine. Băieții negri înțelege la fel de bine ca și băieții albi, spuse el.

Ostilitatea se citea clar pe fața lui îngustă și Grady își ținu respirația pentru o clipă.

V

(jti)

Barbara tlarrison:

— N-am vrut... începu el, dar Nick îl întrerupse.

— Bine, bine, spuse Nick nerăbdător. Clovis, ce vorbim noi nu e treaba ta. Dacă începi să te bagi în discuțiile noastre n-o să mai ai voie să vii aici sus. Și.

Grady, spuse Nick întorcându-se către acesta, ți-e frică să-i spui și „dă-te-ncolo” lui Clovis pentru că știi că o să-ți arunce ceva despre băieții negri. Și Clovis o știe. E destul de șmecher pentru un puști de nouă ani.

Îi zâmbi băiatului, apoi se întoarse din nou spre Grady. Ascultă, acum mergem jos și discutăm cu Frankie. Îl mut mâine la parter, dar vreau să înțeleagă că e aici în permanentă supraveghere. Știu că s-a comportat foarte bine în aceste prime zile, dar vreau să știe că trebuie să continue așa. Hai să mergem.

Grady se ridică și se apropie de Clovis. Îl privi o clipă, apoi se aplecă și luă pasărea în palmă.

— T.K., T.K. Poți să-ți spui numele? T.K., T.K., repetă el.

— Lo-l învăț, spuse hotărât băiatul și Grady lăasă pasărea jos pe podea.

— Hai, Grady, strigă Nick din prag.

— Vin. La revedere, Clovis.

— Mda, murmură băiatul și Grady se întoarse și ieși din birou.

Coborâra pe scări, oprindu-se la fiecare palier să se uite la pacienții care așteptau.

— Văd din ce în ce mai multe fețe noi în fiecare zi, spuse Nick.

— Și eu. Doctore, începem să devenim celebri, zâmbi Grady.

J (JK)

— Asta ar trebui trecut în raportul AMA.

— Asta și intenționez. De fapt, Courtney chiar a menționat asta.

— Da?

— Da. Are prima întâlnire în după-amiaza asta și, zău, a învățat pe de rost toată Clinica. Știe ce avem și ce n-avem până la ultimul pansament.

— Tipul de la Joint Charities.

— Da. De două zile se agită. Ca și cum eu nici n-aș exista, spuse liniștit Grady.

Nick se uită la el încruntat.

— Grady...

— Lasă tonul ăsta, Nick. Nu începe iar.

Nick ridică din umeri. Ajunseră la parter și se

apropiară de recepție.

— Cheamă-l pe Frankie aici, îi spuse Nick lui Jean. Suntem acolo, adăugă el și se îndreptă împreună cu Grady spre camera de urgențe.

Nicie se așază și începu să bată nerăbdător darabana pe birou; Grady se rezemă de marginea mesei de consultație și niciunul nu spuse nimic până ce Nick nu ridică privirea spre Grady.

— Un alt lucru pe care nu-l înțeleg e de ce nu pari mai încântat de felul în care Frankie pare să se fi acomodat. Credeam că o să te bați cu pumnii în piept.

— Nu știu. Poate pentru că nu mi-ai dat posibilitatea să lucrez direct cu el. Când o să pot face *eu* ceva important cu el o să mă bat cu pumnii în piept. Acum «sunt doar spectator.

— M-ați chemat? întrebă Frankie și cei doi se ȳm ȳntoarseră.

Părea același Frankie Carlino și totuși era diferit. Din buzele lui moi și pline dispărase insolența; era ȳmbrăcat ȳn pantaloni de doc curați și jacheta bej de infirmier, și nimic nu era amenințător ȳn mersul lui târșăit... Părul lui lung era pieptănat cu grijă și strălucea, iar zămbetul lui era luminos. ȳn acel moment arăta ca orice băiat de cincisprezece ani dornic să fie pe placul șefului său. Nick ȳl studie câteva clipe și apoi reuși să zămbească ușor.

— Se pare că-ți place aici, Frankie.

— ȳmi place. Și nici n-am făcut nimica rău.

— Știu. Asta mă și ȳntreb, de ce n-ai făcut nimic rău.

— Nu-nțeleg, spuse Frankie ȳncruntându-se. Ai zis că toți tre' să aibă grijă, nu vrei să ai necazuri.

— Așa am spus. Dar, Frankie, până acum nimic din tot ce-am spus nu conta pentru tine, spuse ȳncet Nick.

— Oh... oh, acu' te-nțeleg. Te-ntrebi de ce. Păi, uite, asta-i, mi-am zis să văd cum e să fiu un timp pe drumu' ăl drept.

Fără promisiuni, spuse repede, da' o să-ncerc. Vezi tu, nimeni nu mi-a mai oferit o slujbă. Banii nu-nseamnă nimic, scot mai mulți pe stradă, da' poate că nu tre' să fiu

toată viața o haimana ca bătrânu'. Pricepi? Vezi, dacă po să capăt o slujbă și-n altă parte. Poate că-ntr-o zi o să po să mă mut din cartier. Asta zice mama tot timpul, să ne mutăm, spuse el, și după o pauză continuă. Și mai e ceva... slujba asta mă face mare în cartier, fin'că-s singuru' Șarpe Sălbatic pe care l-ai chemat aci. Începi să pricepi? Nick, n-o să-mi dai pașaportu'?

Că zic că mă descurc bine, că fac bine.

Nick fu surprins să descopere că aproape îl credea pe băiat. Își trecu o mână prin păr.

— Nu-ți dau pașaportul dacă n-am motive. Ai grijă doar să nu-mi dai motive. Începând de mâine te mut aici jos. La parter vin o mulțime de bătrâni, oameni neajutorați și nu vreau să-i sperii. Frankie, nu vreau să te folosești de ei în niciun fel.

— Da, Nick, sigur, pricep.

— Am auzit că te-ai oferit să lucrezi ore suplimentare în laborator, așa-i?

— Da.

— De ce? Întrebă Grady.

— Am văz't în ziua în care-mpărțeam prosoapele, îs grele, toate eprubetele și sângele și toate șmecheriile alea. Pot?

— O să vedem.

— Bine, Nick, n-ai încredere în mine, spuse băiatul pe un ton serios, da' un om se poate schimba, știi. Mama zice-ntotdeauna, „uită-te la Nick... o duce mai bine, a plecat din cartier”. Nu vreau să mă fac doctor, da' poate-ntr-o zi o să po să fiu și io o persoană respectabilă.

Nick se uită câteva clipe în tăcere la Frankie, apoi se întoarce.

— O să vedem, Frankie. Acum du-te la treburile tale, mai vorbim noi.

Frankie plecă încet din cameră și Grady se uită la Nick.

— Ce crezi?

— Cine știe? spuse Nick. Îmi pare tare rău că trebuie s-o spun, dar e convingător. Nu ce spune... nu toată

aiureala aia că vrea să fie cineva... ci faptul că încearcă să fie corect. Problema e că Frankie e un puști atât de deștept că ne poate păcăli zdravăn și noi să n-o știm. Are istețimea celor cu școala străzii. Nu știu. A fost... spuse Nick și apoi tăcu, pierdut în gânduri.

— Ce? Ce a fost? îl îmboldi Grady.

— Am văzut odată întâmplându-se aici așa ceva. Era un puști rău, bun de nimic. Locuia vizavi de Pitlik's Market și obișnuia să se învârtă pe acolo și să se lege de lume. Până la urmă bătrânul Pitlik s-a hotărât să-i ofere o slujbă... așa, deodată. Bănuiesc că s-a gândit că oricum băiatul stătea pe acolo, poate că reușea să-l câștige de partea lui. Oricum, puștiul a luat slujba și toată lumea a văzut că a devenit alt băiat. Nu un înger, dar nici prea rău. Nu știu, poate că e un caz asemănător cu cel din Pitlik's Market...

— Și noi suntem bătrânul Pitlik? râse Grady.

— Poate, am spus poate. Oricum, tot nu bag mâna în foc pentru el.

— De-abia aștept să lucrez cu el.

— Se pâre că o să ai șansa asta, spuse Nick și se uită la ceasul de pe perete. Ar trebui să ne întoarcem.

Frankie stătea afară în coridor și asculta. Când îi auzi îndreptându-se spre ușă, o luă la fugă spre scări, până ce nu mai putea fi văzut. Va trebui să fie atent cu Nick, își spuse el, dar Grady Malory, pe Grady Malory îl avea în buzunar. Frankie chicoti și apoi se

shapetype32 linewidth8890 shapetype32
linedashinghline width15240 shapetype32
linedashinghlinewidth12065 shape type32
linedashinghlinewidth15240

Clinica Corlin lăsă pe vine lângă perete și râse, cu mâna la gură ca să nu fie auzit; râse până îi dădură lacrimile.

Courtney coborî din taxi pe trotuarul din fața hotelului *Piazza*. Era încă devreme, dar intră repede

Înăuntru, grăbită să scape de căldura după-amiezii. Era răcoare în vechiul și elegantul hotel și ea rătăci încet prin imensul hol, uitându-se la vitrinele micilor buticuri, la plante, la oameni – femei zâmbitoare în rochii de vară elegante, bărbați drepți, siguri pe ei, în sacouri cu nasturi aurii. Dacă existau acolo turiști, ea nu-i vedea; nu vedea decât newyorkezi stând destinși la cocktailuri, mese de afaceri și întâlniri de îndrăgostiți și brusc se simți bine dispusă. Era o zi minunată, într-un hotel minunat, printre oameni minunați și pentru prima oară după multe luni simți că nervozitatea obsedantă îi dispăruse. Se privi într-o oglindă și zâmbi, căci văzu acolo o neașteptată încredere în sine și apoi intră în lift. În scurtul timp cât urcă cu liftul, își rememorează statisticile legate de Clinică, deși mintea ei era mai puțin la Clinică și mai mult la noua stare în care se afla, la buna ei dispoziție. Courtney merse de-a lungul coridorului tăcut, hotărâtă să se bucure de această stare, căci avea senzația că trecuse foarte mult timp de când nu se mai simțise așa de bine. Găsi apartamentul lui Peter Joshua și sună, cu un zâmbet larg pe față.

— Courtney Ames. Intră.

Ridică privirea și fu surprinsă. Se așteptase la un bărbat atrăgător, sigur pe el, dar nu se așteptase la bărbatul *acesta*. Acest bărbat era elegant; foarte înalt și subțire, numai unghiuri ascuțite, cu părul negru presărat cu fire argintii. Avea un zâmbet subțire, ironic și ochi de culoarea vântului.

— Mulțumesc, spuse ea repede și intră în apartament.

Sper că n-am venit prea devreme.

— Asta înseamnă că vom fi mai mult timp împreună, spuse el liniștit. Stai jos. Ce vrei să bei?

— Oh... cred că nimic.

— Nimeni nu bea nimic, spuse el, și se îndreptă spre o tavă cu băuturi așezată pe o măsuță joasă, rotundă, cu ornamente aurii. Avem de toate.

— Atunci puțin vin, vă rog.

— Vin, spuse el.

Courtney se așează într-un fotoliu de catifea vineție și-și întoarce privirea spre una din cele două ferestre uriașe ale încăperii, simțindu-se și mai bine dispusă pe când privea orașul aflat dincolo de geam. Brusc avu un sentiment de apartenență - aparținea acestei camere, acestui hotel, jocului de zgârie-nori albiți de soare pe care-i cuprindea privirea ei. Cu părere de rău își aminti scopul acestei întâlniri și-și aranjă repede pliantele în poală. Se întoarce și se uită din nou la Peter Joshua. Văzu croiala impecabilă a pantalonilor lui cafenii din stofă moale, țesătura scumpă, elegantă și cămașa în dungi, bine croită, deschisă la gât unde se vedea o eșarfă maron de mătase. Purta niște mocasini maron, marca Gucci și un ceas îngust de aur. Se mișca ușor, distins și soarele din încăperea cădea pe aurul de la mână și se reflecta luminos pe fața lui colțuroasă. Îl privi cum venea către ea cu paharele în mână și, fără să știe de ce, zâmbetul îi dispăru; simți o ușoară teamă, o neliniște pe care nu și-o putea explica.

— Pentru Courtney Ames, spuse el și-și ridică paharul. Era un pahar înalt, plin pe trei sferturi și el bău grăbit. Ai o părere proastă despre mine, Courtney Ames? Întrebă el zâmbind.

— Sigur că nu, răspunse ea repede.

— Atunci nu trebuie să pari atât de serioasă. În paharul ăsta e whisky vechi de doisprezece ani și un whisky vechi de doisprezece ani e foarte bun pentru un bărbat de patruzeci și doi de ani. Face minuni. Îl face să creadă că de fapt are optzeci și doi și e pe punctul de a se sfârși. Îl face să creadă că de fapt are douăzeci și doi și de-abia începe. Ambele sentimente sunt Valabile pentru bărbații de patruzeci și doi de ani. Sunt un expert în bărbații de patruzeci și doi de ani, spuse el, și mai bău din pahar. În curând o să fiu expert în bărbații de patruzeci și trei.

Courtney se uită. Lung la el, neștiind ce să spună... În cele din urmă îi trecu prin cap că deja băuse prea mult.

— Poate că preferați altă zi, domnule Joshua.

— Nu, nu prefer altă zi. De ce să prefer altă zi? Crezi că beau mai puțin joia decât miercurea? Sau luna decât vinerea?

Zâmbi și zâmbetul lui era ușor batjocoritor.

— Voiam să spun...

— Nu, nu minți, Courtney Ames. Îți spuneai: bărbatul ăsta e beat și-ar trebui să plec. Numai că dacă plec s-ar putea să nu capăt cei 100.000 de dolari ai lui.

— Domnule...

— Nu-mi spune „domnule Joshua”. Dacă o faci va trebui să-ți spun „domnișoară Ames”. Și iată-ne trecând prin viață spunându-ne „domnule” și „domnișoară”. Ce-ar spune copiii? Întrebă el pe un ton serios, apoi râse, un sunet grav, ironic, din gât.

— Noi vrem cei 100.000 de dolari ai dumneavoastră, dar nu știu nimic de copii.

— Păi, vezi tu, eu privesc în viitor.

— La ce? Întrebă ea și se foi în fotoliu.

— Nu-ți fie frică, spuse el cu același zâmbet batjocoritor.

N-o să te atac acolo unde stai... nici măcar de unde stau eu.

— E foarte ciudat totul. De obicei vă purtați...

— Nu.

— Aș vrea să mă lăsați să-mi termin propoziția, spuse ea.

— Bine, continuă.

— Eu... e un mod ciudat de a... de a începe o întâlnire. Sau ne-am mai întâlnit? Am uitat eu?

El îi zâmbi și o măsură cu privirea, apoi se ridică și dispăru în dormitor, Courtney se uită după el, cu sprâncenele încruntate de nedumerire. Nu știa cum să interpreteze purtarea lui sau faptul că în numai câteva minute buna ei dispoziție fusese stricată.

Tresări când simți o mână pe umăr.

— Recunoști asta? Întrebă el și ridică în fața ochilor ei o carte subțire.

— Da, da, spuse ea surprinsă. E a mea. Am scris-o

acum trei ani.

— *Povestirile oraşului*, spuse el uitându-se la copertă. Şi de atunci nimic. De ce?

— E mult de lucru... să aduni suficiente povestiri ca, să iasă o carte. Prea mult de lucru. Acum scriu câte una din când în când.

— Prea mult de lucru, spuse el liniştit. Unele din ele erau nişte povestiri foarte promiţătoare. Până acum ar fi trebuit să scrii mult aşteptatul roman. Aşa îi spun criticii, nu? Mult aşteptatul roman?

— Dacă eşti Norman Mailer*, aşa îi spun. Dacă eşti bun, aşa îi spun.

— O să-ţi dau ceva să citeşti. Nu vreau să spui nimic. Îl iei acasă şi îl citeşti.

— Ceva... oh, spuse ea dând din cap. Ceva ce-ai scris. Vreţi să fiţi scriitor, despre asta e vorba.

— *Sunt* scriitor, spuse el încet. O să ştii asta când o să-l citeşti. E un scenariu de film, terminat pe trei sferturi şi e bun, Courtney Ames. Ştiu precis, e bun.

— Sunt sigură că e.

— Nu minţi. Cum poţi să fii sigură? Asta-i conversaţie de salon, Courtney Ames. „Sunt sigură că e”. Văd că trebuie muncit mult pu tine. Dar o s-o facem.

Norman Mailer (1923), romancier, eseist şi ziarist american, autor, printre altele, al romanului *The Naked and the Dead* (Cei goi şi cei morţi), tradus şi în limba română.

nu-ţi face probleme. Azi e începutul.

— Credeam că azi e începutul a 100.000 de dolari.

— Ah, da, e bine şi asta. Întâmplător, puţin îmi pasă cine capătă banii. E treaba mea să adun banii şi apoi să-i trimit mai departe. Asta fac şi o fac foarte bine. Când a telefonat Tessa Cabot...

— Tessa Gorlin. El zâmbi.

— Eşti la fel de sensibilă ca şi ea. Nu contează, secţia noastră de documentare este foarte serioasă şi când ea a telefonat am primit un dosar gros şi complet despre Clinică. În el se menţiona că domnişoara Courtney Ames va

fi persoana cu care voi lua legătura. Courtney Ames. Și în tot acest timp *Povestirile orașului* era pe biroul meu. Interesant, am spus. Mă întreb dacă e aceeași Courtney Ames. Am spus că poate Clinica va primi cei 100.000 de dolari ai noștri pentru că negroteii lui Courtney Ames merită probabil tot atât cât și negroteii altcuiva.

— Ascultă, încep eu, dar el își ridică mâna subțire și lungă și o opri.

— Fără supărare, evident. Nu știai că toți cei care fad rost de bani sunt niște animale. Da, dădu el din cap, noi intrăm în sindicatul animalelor înainte să avem voie să ne adunăm banii. Noi nu suntem persoane stilate, Courtney Ames. Avem clasă pe dinafară, dar pe dinăuntru suntem de speță joasă. De exemplu, îl numim pe negrul cel nobil „negrotei”.

— Nu-mi place discuția asta, spuse ea tăios. Doctorii fac o treabă minunată la Clinică. Sunt mândri de munca lor și la fel sunt și eu. Dacă trebuie să trecem prin așa ceva ca să câpătăm banii voștri, cred că ne putem lipsi de ei. Și cred că Nick Gorlin ar fi de aceeași părere.

— Și eu cred asta, spuse el calm. Cum am mai spus, dosarul e foarte gros. Nobilul Nick, nobila Tessa. E o adevărată curte regală. Dar, spuse Peter și-și flutură paharul spre ea, e adevărat. Am fost foarte rău. Nici măcar sindicatul animalelor n-ar fi de acord cu comportarea mea. Eu, Peter Joshua, mare maestru adunător de fonduri, bărbat la patruzeci și doi de ani, băutor de whisky vechi de doisprezece ani, îmi Cer scuze. Umile scuze. Ajută dacă-ți spun că am redus opțiunile doar la Clinica ta și încă o organizație?

— S-ar putea.

— Atunci consideră că ți-am spus-o, îi zâmbi el.

— Care e factorul decisiv? E clar că nu vrei să vezi materialul pe care l-am adus. Nu vrei să întrebi nimic. Cum ai să te hotărăști?

— Vreau să-i cunosc pe doctorii cei buni.

— Sigur. Ești oricând binevenit la Clinică.

Peter Joshua se uită la ea și râse, un râs plin, încărcat

de oboseală.

— La *Clinică*? Nu vreau să merg la *Clinică*. Am văzut suficiente clinici ca să știu că toate sunt la fel. Cartiere periculoase, oameni săraci, puști cu ciorapi murdari cărora le curge nasul. Asta nu se potrivește cu înfățișarea mea distinsă. Vezi tu, după câțiva ani în slujba asta elegantă mi-am pierdut conștiința socială pe undeva. Undeva în apropierea unei nenorocite de

Barbara Harrison

mahalale, săracă și plină de durere. Am fost recompensat... dar nimeni nu mi-a redat conștiința socială. Acum, cu criza asta, nici nu mai pot căpăta una nouă. Criza, spuse el sorbind din pahar, a fost o lovitură. M-a luat pe nepregătite. M-a luat pe neașteptate. Joshua zâmbi. Puțin mi-a părut de criza alimentară sau criza de benzină sau criza de putere sau criza de hârtie sau criza de adevăr. Dar criza de conștiință socială... doamnă, asta-i dură. Trebuie să mă descurc fără ea. Nu-s destule cupoane în cartela mea. Unii ar putea spune că e ciudat pentru cineva cu slujba mea să trăiască fără...

— Ești nebun, râse ea. Ai putea fi Lewis Carroll.*

— Aș putea fi oricine. Din nefericire, sunt Peter Joshua. Se lăsă pe spate și mai bău puțin whisky. Își întinse în față picioarele sale foarte lungi. Ceea ce vreau să subliniez e că nu vreau să mă duc la Clinică. Vreau să mă întâlnesc cu doctorii cei buni. Vreau să-i întreb pe doctorii cei buni câte ceva despre fonduri. Dar nu vreau să mă duc la Clinică.

— Ce sugerezi? întrebă ea sorbind din vin.

— O masă, spuse el cu un aer decis, ca și cum luase de mult hotărârea asta. Cred că o masă e o modalitate grozavă să cunoști oamenii, nu? întrebă el.

— În marele tău cinism crezi că atunci ar apărea punctele slabe, așa-i?

— În marele meu cinism cred că oamenii sunt la un Lewis Carroll (pseudonimul lui Charles Lutwidge Dodgson) (1832-1898), scriitor și matematician englez, autor al cărții pentru copii *Alice în țara minunilor*.

CĂ9°)

moment dat mai naturali într-o seară împreună decât sunt la o clinică. Este capriciul meu, Courtney Ames, dar niciodată n-a existat o criză a bunului plac, așa că... și Joshua își desfăcu larg brațele.

— În regulă, o masă. Nicio problemă.

— Sigur că nu e. Joshua zâmbi vesel. Există alte probleme reale... ca de pildă de ce nu scrii cărți. Ca de pildă de ce nu scriu eu cărți. Ca de pildă ce dracu' facem și de ce. Ca de pildă de ce sunt singur, spuse el liniștit. Tu de ce ești?

— Nu sunt singură.

— Nu ești? Chiar nu ești? Joshua zâmbi ușor. Am citit *Povestirile orașului*, scrisă acum trei ani. Am citit câteva din povestirile tale mai noi săptămâna trecută. Doamnă, e o diferență. Acum trei ani nu exista singurătate, acum trei ani bărbații și femeile tale se înțelegeau bine, erau apropiați. Acum... acum scrii cuvinte însingurate, Courtney Ames. Cuvinte singure. Bărbații și femeile tale nu se mai înțeleg prea bine. Ei nu vorbesc de lucruri personale, de lucruri apropiate. Separare, izolare, alienare. Numai despre asta scrii acum.

— Sunt mai bătrână acum, spuse ea liniștită, deși își întorsese privirea.

— Și te-ai trezit la realitate.

— Nu, spuse ea repede.

— Pare-mi-se că nu e totul în regulă. Courtney ridică brusc capul și-l privi furioasă.

— Te înșeli, spuse ea sec. Și nu-i treaba ta.

— Plângi uneori, Courtney Ames? Eu da. Uneori.

(j5T)

Barbara Harrison

Târziu în noapte. Când băutura veche de doisprezece ani și-a pierdut efectul miraculos... când întreaga lume blestemată e singură. Rămase cu privirea în gol. Și totuși, trebuie să vină și a doua zi... într-un fel sau altui, fără niciun ajutor din partea mea... trebuie să vină și a doua zi și mă scol și-mi pun hainele lui Peter Joshua și-mi fac

numărul. Îi las pe oameni să-și facă numărul cu mine. Nu-mi pasă. Și apoi se face din nou noapte. Așa cum vine ziua, așa vine și noaptea, al dracului să fiu dacă nu-i așa. Citește-ți poveștile, Courtney Ames, citește-le ca și cum ar fi ale altcuiva și-ai să vezi că scrii cuvinte însingurate, spuse el ivind-o. Așa ai ajuns azi aici... pentru că Tessa ei ibot a spus că la întâlnire va veni Courtney Ames și eu. Știam că această Courtney Ames scrie cuvinte însingurate. Știam că o s-o înțeleg pentru că îi înțeleg cuvintele. Joshua râse. Grozav fel de a conduce o instituție de binefacere, nu? Ei bine, o conduc cum vreau. Am primit o scrisoare de felicitare de la Președintele bunelor și bătrânelor State Unite ale Americii și știi cât valorează asta, nu?

Courtney scutură din cap și părul ei blond mătăsos flutură pe umerii bluzei albe.

— Nimic, spuse el, și zâmbi.

Courtney râse și se rezemă de spătar. Nu putea deloc să-l înțeleagă și totuși era intrigată, era cucerită de ciudățenia lui, de lipsa lui de respect.

— S-a decis doamna Ames?

— Asupra? Întrebă ea încruntându-se din nou.

— Asupra mea. Da sau nu? Am trecut proba cu succes?



Am folosit înțelept ultimele zece minute? Vrajindu-te? Sau te-am derutat? La început nu ți-am plăcut, spuse el sec.

— Ești foarte perspicace.

— Chiar așa. Peter cel perspicace. Asta scrie în anuarul liceului meu. Se distinge prin perspicacitate.

— Bănuiesc că erai cel mai indicat pentru așa ceva. Peter redeveni serios pentru o clipă și privirea lui rătăci undeva departe.

— Sunt din Midwest... unde există o lege, nescrisă că toți copiii între 13 și 17 ani trebuie să se distreze. Și această distracție este bine definită. Mașini, sporturi, fete, Clubul 4H. Asta pentru că, vezi tu, după vârsta de 18 ani nu te vei mai distra niciodată. Va trebui să ai grijă de

ferma ta, să-ți crești copiii, să-ți achiți notele de plată, să-ți steagul sus...

— Să-ți tragi căruța.

— Râzi, dar e o treabă serioasă. Eu nu m-am bucurat de tot carnavalul ăla. Nici măcar n-am fost membru al Clubului 4H și asta, copilule, echivala cu a fi comunist, unul din roșii. Oamenii se uitau la mine suspicios. De ce nu te *distrezi*, Peter? Asta-i ultima ta șansă, Peter, la anu' dai de greu.

Courtney zâmbi.

— Credeam că ești din Est. Vorbești și arăți de parc-ai fi de-acolo.

— Născut în Iowa, crescut într-o fermă. Am stat în

Club înființat de Departamentul Agriculturii al S.U.A. Având scopul de instruire a tinerilor mai ales din zonele rurale. În metodele agriculturii moderne și principiile de bază ale calității de bun cetățean...

camera mea întunecată și am scris despre inima mea tânără, în timp ce ticăloșii erau la 4H. Scandalul aproape că i-a ucis pe taică-meu. Regret să spun că n-a făcut-o de tot, ci doar aproape.

— Vai de mine!

— Da. Așa a fost. Într-un an m-am străduit să-i fac pe plac. Anul ăla împruțit mi l-am petrecut la Animal Husbandry. Am ajuns apoi la concluzia că suferința nu e felul meu de a fi. Nu-mi prea păsa de animalele alea. Nici de Iowa. Nici de ferme, nici de fetele alea de prin părțile baltice și nici de un tată ticălos care n-a pus vreodată preț, pe altceva în afară de iepele sale. Lepele alea erau hobby-ul lui, fie-i țărâna ușoară.

— Și restul e istorie.

— Acum sunt încântătorul Peter Joshua, faima Georgetown-ului. Daaa, așa m-a numit *Washington Post*. Și noi știm că *Washington Post* nu minte.

Ea îl privea în tăcere, fără să-și poată lua ochii de la fața lui slabă, sarcastică. Brusc, îi apărură în față imaginea lui Grady, deschis, zâmbitor, inocent și avu un sentiment ciudat de trădare. Se foi stânjenită în fotoliu și-l privi pe

Joshua.

— Ți-a mers bine, spuse ea, căci nu știa ce altceva să spună.

— Ai în fața ta un om de cultură, un erudit. Pot să-ți spun numele celor patruzeci de regi ai Franței. Și pot să stau într-un apartament la *Piazza* și să discut despre oferirea a

100. O de dolari, spuse el, și se aplecă în față către ea. Și mai pot să-ți spun că nu ești prea fericită în viață.

— Ascultă...

— Dar n-o s-o fac, evident. Îți enumăr doar diferitele lucruri pe care le pot face cu grație.

Courtney își ridică paharul și-și termină vinul. Își privi ceasul și apoi se uită la Peter.

— Ce-i spun Tessei? Că o să te hotărăști după ce luăm masa cu toții?

— Asta-i spui.

— Oricum, îți las materialele astea, spuse Courtney și îi întinse pliantele.

— N-am nevoie. Tot ce-ai putea să-mi spui despre Clinică am mai auzit înainte. Nu mai vreau să aud. Sunt obosit, Courtney Ames. Sunt obosit, spuse el brusc, cu îndârjire. Văzu uimirea de pe fața ei și-și ridică mâna. Iartă-mă, nu mă refeream la tine.

Courtney se ridică.

— Când vrei să te întâlnești cu doctorul Gorlin și doctorul Malory?

— Și Tessa... Rămân în oraș câteva săptămâni, dar aș vrea cât de curând posibil. Spune tu.

— Va trebui să vorbesc cu ei, dar să zicem... eventual duminică?

— Să zicem.

— Bun atunci. Cred că asta-i tot. Peter se ridică și se apropie de ea.

— Deocamdată. Pot să te conving să mai bei un pahar de vin?

— Nu mulțumesc. Avem un invitat la masă, mai am ceva de pregătit.

— Avem? 15

— Doctorul Malory și cu mine. Stăm împreună.

— Grozav, spuse el, și o conduse la ușă. Să mă suni pentru duminică.

— Sigur. Și mulțumesc pentru o... după-amiază ciudată.

— Ai fi putut să te ridici și să pleci, spuse el liniștit. N-ai făcut-o.

— La revedere.

Courtney îi întinse mâna. El o luă și se aplecă afectat către ea.

— Asta-i alt lucru pe care-l fac cu grație. La revedere, Courtney Ames, spuse el, și ea ieși din apartament și se îndepărtă de-a lungul coridorului.

Peter Joshua privi o clipă în urma ei și apoi închise fără zgomot ușa. Traversă încăperea largă spre tava cu băuturi și-și turnă un pahar. Îl ridică și se uită gânditor la lichidul întunecat.

— Pentru Courtney Ames, spuse el.

— Lucrarea lui Steimberg? E mai bună cea a lui Bradley, îi spuse Grady lui Brian Morgan.

— Mai vrei cafea? întrebă Courtney.

— Da, mulțumesc.

Courtney se aplecă și turnă cafea în ceașca lui Brian, apoi în cea a lui Grady. Ceașca ei era plină și cafeaua se răcise, căci nu se atinsese de ea. Sorbea din când în când dintr-un păhăruț de coniac, dar o făcea cu gândurile aiurea; toată seara fusese preocupată și răsuflase ușurată când bărbații începuseră o discuție medicală.

— Ai multă răbdare, îi spuse Brian.

— Sau altceva, spuse Grady, uitându-se cu atenție la ea. Courtney îi văzu privirea și se îndreptă în scaun, zâmbindu-i lui Brian.

— Nu știu nimic despre medicină. Nici măcar nu mă uit fa emisiunile medicale de la televizor, dar îmi place să ascult discuția dintre doi doctori. E atât de... serioasă.

— Courtney nu știe nimic despre medicină, dar știe tot despre Clinică, îi spuse Grady lui Brian. Azi a fost

plecată să adune fonduri pentru noi și de atunci plutește în alte sfere, spuse el zâmbind, dar tonul era tăios.

— Ai avut noroc? întrebă Brian.

— Perspectivele sunt promițătoare... dar hai să nu discutăm despre asta.

— De ce nu? Brian, n-am putut să scot niciun cuvânt de la ea despre întâlnire. Prima ei zi de muncă și deja e plină de secrete, zâmbi Grady dar zâmbetul lui nu era prea fericit.

— A fost foarte plictisitor, zău, îi spuse Courtney lui Grady și apoi tăcu, căci cuvintele sunau fals și asta o deranjă.

— Brian, spuse repede Grady, ai văzut meciul de aseară?

— Nu prea mă omor eu după baseball. De fapt, după nimic. Am jucat puțin în școală, dar nu cu prea mare entuziasm.

— O să te luăm într-o seară la un meci. Nu trebuie să fii microbist, trebuie doar să ai simțul umorului.

— Nici de-ăsta nu prea am, așa mi s-a spus, răspunse pe un ton amabil Brian.

— Te necăjesc tipii ăștia de la Clinică, Brian, zâmbi Courtney. Nu-i băga în seamă, mai ales pe ăsta. Îl privi pe Grady. El râde aproape de orice.

— Cu efect, spuse Brian și-l privi pe Grady. Te-am văzut azi cu puștiul Carlino. Poate că încrederea ta dă rezultate.

— Am avut o lungă discuție în după-masa asta. Mă apropii din ce în ce mai mult de el, știu asta. Nu mă mai necăjește, nu-și bate joc de mine. Mi-a spus că nici nu-și mai petrece așa de mult timp cu banda lui.

— Dacă-i așa, e remarcabil.

— N-am fost niciodată mai sigur de ceva. O să reușesc Brian. O să scot ceva din el.

— Sper; se pare că e foarte important pentru tine.

— Este, răspunse repede Grady, cu ardoare. E ceva ce trebuie să fac.

Brian fu surprins de furia care se ghicea în cuvintele

lui Grady. Deschise gura să spună ceva, când sună telefonul.

— Răspund eu, spuse Grady și intră în dormitor. Brian se întoarse către Courtney.

— Grady ia asta mai serios decât am crezut.

— Nu știu ce-i *asta*. Grady nu-mi spune prea multe despre munca lui, răspunse Courtney, privind spre ușa

Clinica Cnorlin dormitorului, dar știu că întotdeauna a căutat diferite modalități de a-și dovedi... apartenența. De a-și dovedi valoarea. Sper că asta nu e una din ele.

— De ce spui asta?

— Nu știu. Brusc... brusc am avut o senzație ciudată. Se implică prea mult, am văzut-o în ochii lui. Nu vreau să sufere.

— E o persoană foarte complicată, nu-i așa? Nu doar un tip vesel, așa cum pare întotdeauna?

— Când e fericit, e foarte foarte fericit. Când e trist... e îngrozitor. Courtney se uită la Brian. Observi mai multe decât pari. A observa.

Brian zâmbi ușor și sorbi din cafea.

— Mă tem că n-am fost un musafir prea grozav. Îmi pare rău, dar așa sunt eu întotdeauna. Întotdeauna par distant și gazdele mele cred că nu mi-a plăcut puiul, sau apartamentul lor, sau altceva. Probabil că sunt îngrozitor de plicticos, spuse el gânditor.

— Spui niște lucruri îngrozitoare, ești...

— Ellen Train, spuse Grady ieșind din dormitor. Avea în mână geanta lui neagră de medic și mișcările îi erau repezi. Se pare că are probleme cu ficatul. Mă duc s-o văd.

— N-a fost de curând în spital? întrebă Brian.

— Ba da. Și se simțea bine. Grady clătină din cap. Poate că doar a mâncat ce nu avea voie... dar trebuie să văd. Brian, îmi cer scuze că plec așa, spuse el în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Să vin cu tine?

— Nu, rămâi cu Courtney.

— Da, te rog, nici n-am prea vorbit, spuse Courtney. Se ridică și se apropie de Grady. Nu-mi place să te știu în

cartierul ăla așa de târziu.

— E-n regulă, o să iau un taxi.

— La mașină. S-ar putea să nu mai găsești un taxi la întoarcere...

— La naiba, mașina-i departe...

— Mașina e doar la un cvartal depărtare, Grady. Te rog, nu vreau să stau aici toată noaptea îngrijorată.

— Îngrijorată pentru mine? Întrebă Grady, sincer surprins.

Courtney îi văzu privirea, văzu că nu-i trecuse prin cap că ea ar putea fi îngrijorată pentru el și-și scutură părul blond.

— Grady, vreau să iei...

— Bine, bine, trebuie să plec. O să iau mașina.

— Ne vedem mai târziu, Brian, sau mâine, spuse el, și deschise ușa. Se opri și o sărută pe Courtney pe obraz și apoi plecă.

Courtney îl privi coborând scările, apoi închise încet ușa și se întoarse spre Brian.

— Încep să fiu paranoică de nesiguranță. Ori de câte ori aud că se întâmplă ceva acolo, îmi spun, Dumnezeu, putea să fie Grady. Sau oricare dintre voi.

— E destul de normal să fii îngrijorată. Și eu sunt, uneori. În momentul în care mă gândesc că m-am obișnuit cu cartierul, îmi dau seama că de fapt nu prea țin să fiu pe străzile alea după ce se întunecă. Gărzile de noapte sunt groaznice. Nu-mi aduc aminte ca orașul să fi fost așa înainte.

— Drogurile sunt cauza.

— Nu numai drogurile. E... un fel de ură teribilă. Toată lumea urăște pe toată lumea. Drogurile fac parte din această ură și o măresc. Oficial se consideră că în oraș există 160.000 de toxicomani. Asta-i mai mult decât poate înghiți populația oricărui oraș.

Courtney mai turnă puțin coniac în paharul lui Brian, apoi în al ei.

— Privești lucrurile într-un mod științific, nu?

— Cred că da. Mai degrabă decât emoțional. Se pare

că sunt un tip care nu se emoționează.

— De ce ești așa de pornit împotriva ta?

— Nu sunt, nu cred că sunt. Doar exact. Nu sunt renumit pentru umorul meu, sau entuziasmul... și nici măcar ca un invitat plăcut la masă, spuse el liniștit. Nu sunt prea des invitat și-a doua oară. E o societate foarte elocventă, asta a noastră. Toată lumea trebuie să spună tot. Asta mă face ciudat.

— Ești prea aspru cu tine.

— Am doi nepoți, doi băieți. Mă plac și-și dau seama ce simt pentru ei. Dar nu cred că fratele meu și soția lui sunt convinși că puștii îmi plac. Așteaptă să-mi exprim sentimentele și nu e genul meu s-o fac. Copiii, dintr-un oarecare motiv, acceptă asta. Așa că mă împac foarte bine cu copiii. Dar adulții sunt suspicioși pentru că nu pot să mă dezvălui. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— De aceea e așa de plăcut să ai în preajma ta oameni ca tine și Grady. V-am privit tot timpul mesei. Afecțiunea care există aproape material între voi. Căldura. Mi-am spus că dacă întind mâna pot s-o ating.

— Ne simțim minunat împreună, zâmbi Courtney și, ușor stingherită, se jucă cu o șuviță de păr.

— Și totul e deschis... toată lumea o poate vedea. Asta mi-ar plăcea să am. Asta-mi lipsește. Așa sunt copiii, fără bariere. Țin mult la asta. Cred că de-asta și sunt medic pediatru, spuse el pe un ton calm. Clătină din cap aproape imperceptibil. Dar n-am vrut să te simți stânjenită.

— Nu, nu mă simt. Nu ești prima persoană care ne compară cu niște copii.

— Știi, e mai mult decât atât. Vorbeam cu cineva zilele trecute despre personalul Clinicii, și am spus că în afară de mine mai sunt doar doi doctori necăsătoriți. L-am inclus pe Grady printre cei căsătoriți pentru că e ca și cum Grady și cu tine ați fi căsătoriți de mulți ani. Acum chiar că te simți stânjenită, spuse Brian când Courtney își întoarse capul. N-am vrut să fac o gafă.

— Nici gând, spuse liniștită Courtney. Ce vezi când te

uiți la noi?

— Ceva adevărat, cred. Ceva ce nu vezi prea des, așa că e remarcabil. E foarte frumos. Mă întreb dacă o să mi se întâmple și mie așa ceva.

Dar Courtney nu auzi ultimele lui cuvinte; se gândea la Peter Joshua.

— E ciudat cum oameni diferiți văd lucruri diferite, spuse ea gânditoare. Cineva vede ceva adevărat, altcineva vede necazuri.

— Necazuri?

Courtney se uită repede la Brian.

— Iartă-mă, gândeam cu voce tare. Și era o prostie.

Spune-mi, ai fost vreodată însurat?

— Nu, niciodată. Nici măcar logodit. În liceu aveam drăguța mea, cum se spunea pe atunci și de-atunci au mai fost câteva idile. Dar n-am întâlnit niciodată marea iubire.

— S-ar putea să-ți pară rău când în cele din urmă o s-o întâlnești.

— Poate, dar oricum o vreau, i-am spus odată lui Grady că lipsește o parte din mine. Poate asta-i partea pe care n-o simt. Aștept marea iubire, oricare ar fi ea, să vină și să trezească acea parte.

— Poate că ar trebui să pleci de aici, spuse brusc Courtney, să te duci într-un alt loc.

— Adică să fug?

— Nu, doar să cunoști oameni noi. Mă tot gândesc că poate de asta am și eu nevoie... relații noi. Sau măcar să mă desprind de toate.

Brian o privi o clipă cu o față lipsită de expresie.

— De toate?

— Ei, sigur că nu de Grady, spuse ea repede. Problema e că viața lui e aici, deci cum am putea pleca?

— Chiar și Nick își ia concediu, spuse Brian liniștit. Și cred că trei săptămâni.

— Sunt caraghioasă. N-are rost să plecăm. În fond, când pleci nu te iei decât pe tine. Dar mă tot gândesc la un orașel, dacă mai există în țara asta vreun orașel. Crezi că există?

— Cred că întotdeauna idealizăm exact opusul a ceea ce avem, spuse el încet. Și mai cred că ar trebui să plec. Am stat prea mult.

— Nu, te rog. Eu mă culc foarte târziu.

— Totuși mâine sunt de gardă de la opt dimineța, spuse el, și se ridică. A fost o seară foarte plăcută. Îți mulțumesc, îi spuse el. Sper că n-am vorbit prea mult. Când sunt cu Nick sau cu ceilalți sunt monosilabic... dar cu tine și Grady cuvintele curg singure.

— Toți ne-am simțit foarte bine, Brian. O să mai repetăm asta curând. Aici o să primești a doua și a treia și a o sută invitație. Avem o casă deschisă, zâmbi ea.

— Mulțumesc. Tu și Grady sunteți foarte drăguți, spuse el liniștit. Dacă reușesc vreodată să-mi fac ordine în apartament, vă aștept pe amândoi la o pizza și bere.

— Și-o să venim. Noapte bună, Brian.

— Noapte bună, spuse el.

Courtney închise ușa în urma lui, se gândi să spele vasele, dar se întoarse în cameră. Cu colțul ochiului văzu plicul mare, galben, adus de un comisionar în acea după-amiază. Se duse la masă și. Rămase privind lung plicul. Întinse mâna, îl atinse, apoi o retrase repede. Courtney plecă de lângă masă și se îndreptă spre bucătărie, dar se întoarse și se uită din nou la plic. Oftând, îl luă de pe masă și-l deschise. Scoase manuscrisul, se jucă puțin cu el, nervoasă, apoi îl deschise la prima pagină. Pe o hârtie prinsă de ea era scris: „Asta-i ce-ar trebui să scriem. Împreună, într-un loc deosebit, unde n-a mai fost nimeni până acum. Peter Joshua”. Courtney luă paginile cu ea, se întinse pe canapea și-și aranjă câteva pernuțe galbene sub cap. Deschise manuscrisul la scena I.

Ceasul mic și vechi, aurit, de deasupra căminului numără minutele scurse. Courtney citi aproape o oră, ici și colo zâbind, încruntându-se uneori, ochii fiindu-i învăluiți de tristețe pe când se apropia de sfârșitul ironic, amar. Când termină și ultima pagină, ochii ei aveau culoarea și adâncimea cerului albastru palid, liniștiți și pierduți în depărtare. Nu-și dădu seama cât rămase acolo, după ce

pusese jos manuscrisul, dar când auzi în ușa cheia lui Grady sări în picioare, alergă spre el și îl cuprinse în brațe.

— Ei, spuse el dând drumul genții, ce-i asta?

O luă în brațe și nu spuse nimic până ce n-o simți destinzându-se.

— Ei, e-n regulă, spuse el blând. Indiferent ce s-a întâmplat, o să fie în regulă.

— Știu, dădu ea din cap.


— Sunt aici, Courtney, șopti el, aici.

Grady rămase cu ea în brațe până ce ea se îndepărtă puțin.

— Eu... nu știu ce-i cu mine. Poate că mi-a fost teamă că nu te întorci.

— De ce-ai crede așa ceva? întrebă el nedumerit.

— Nu știu... Crezi că sunt pe punctul de a face o cădere nervoasă? îi zâmbi. Crezi că sunt... cum spui

 tu, sărită de pe fix?

El zâmbi, în ciuda neliniștii pe care o simțea.

— Zdruncinată, da, sărită de pe fix nu.

— Mulțumesc, doctore. Acum m-am liniștit, spuse, ea prefăcându-se foarte serioasă.

— Voiai să fug de-acasă?

— Nu. Aici ești, aici rămâi.

— Chiar așa? Așa decretează fata cu păr blond?

— Ea și numai ea.

— Bun. El zâmbi, deși era îngrijorat, foarte îngrijorat de starea ei sufletească. Îi privi fața și o sărută ușor pe frunte, apoi o strânse lângă el. Hai să ne culcăm. Acum, șopti el.

Ea îl atinse, apoi deodată luminile se stinseră, hainele fură smulse și ei erau pe podea, tandri și zgomotoși, blânzi și pretențioși, luând de la celălalt și dăruind celuilalt, până când în cele din urmă o incredibilă pace îi umplu pe amândoi și o plăcere pe care ei și numai ei o simțiră și nimeni altcineva înaintea lor. După un timp se ridicară, îmbrățișați, și încet, foarte încet, se îndreptară spre dormitor și se cufundară în somnul nopții, ținându-se

strâns în brațe.

N jwi

12

Duminica veni, o zi incredibilă, trandafirie, liniștită ca un oftat. Mai târziu, poate o furtună de vară, dar nu acum. -...

— Intră, intră, spuse Courtney. Ești într-adevăr nemaipomenită că ai venit să mă ajuți la afurisitul meu de *quiché*. Tăcu o clipă și o privi lung pe Tessa. Dumnezeu, arăți fantastic.

Părul auriu și des al Tessei era strâns deasupra capului în bucle moi, iar buzele ei de un trandafiriu aprins străluceau. Purta o rochie albă de vară, mătăsoasă, ce atingea podeaua, iar corsajul încrețit urca până la gâtul ei lung. În urechi avea cercuri subțiri și strălucitoare de aur și aurul strălucea și la încheieturile mâinilor și pe degete.

— M-am hotărât să pun pe mine tot ce-am mai bun.

— Un fel de tartă cu slăninuță prăjită și brânză rasă, umplută cu cremă de ouă și băgată la cuptor.

zâmbi Tessa. Dacă tot facem ceva spectaculos, am putea s-o facem așa cum se cuvine. Văd că și tu ai avut aceeași idee.

Courtney se uită la propria ei rochie și dădu din cap.

— Cel puțin ne potrivim, spuse ea, căci purta o rochie lungă și subțire cu desene albe și negre, un motiv geometric îndrăzneț, contrastând cu calmul zilei de vară. Părul ei de culoarea lămâii era pieptănat peste cap și legat la ceafă cu o fundă alb cu negru. Clipsurile din urechi erau de aur și bombate ca și brățara de la mână, iar buzele-i erau de un roșu stins.

— Grady poartă cămașă și cravată, râse Courtney.

— Nick m-a sunat de la Clinică să-mi spună. Murea de râs. Tessa se îndreptă alene spre canapea și se așeză, uitându-se la florile proaspete din vaza aflată în fața ei. Ce s-a întâmplat cu quicheul tău?

— Nu știu. Am făcut unul de probă și a ieșit îngrozitor. Restul e gata, dar ăsta... m-am gândit să-l servesc la apetitive. Grady a spus să cumpăr ceva, dar eu

nu, a trebui să insist să *fac* ceva.

— Nu durează mult, nu-ți face probleme. Ce mai ai de mâncare?

— Grady a făcut aseară un Bourguignon* fantastic. M-a lăsat pe mine să presar carnea cu făină și să spăl ciupercile, drăguț din partea lui, nu? Și avem orez și salată, spuse ea, și se duse la bufet, turnă vin în două pahare și-i întinse unui Tessei.

— Friptură de vită cu ceapă, ciuperci și vin roșu.

— Nu-i o zi frumoasă? spuse ea sorbind din vin.

— Da, minunată. Mă simt grozav.

— Am vrut să te întreb... tu și Nick ați rezolvat-o, cu Cabot's Landing?

— Da. Am descoperit ceva, Courtney. Nu-i nimic rău să ai din când în când o ceartă serioasă, care să te dărâme, o ceartă care să te doară. Am adus din nou în discuție Cabot's Landing și din nou Nick s-a albit la față și a început să ridice vocea... și vocea ridicată a devenit țipăt și eu... eu, chiar eu, am țipat și eu. A fost atât de uimit. Tessa râse. A stat și m-a ascultat zece minute fără să scoată un cuvânt. Apoi a rămas un timp gânditor și nori negri s-au adunat pe fața lui. *Apoi* a spus, ei bine, *poate* că se înșelase. Am mai țipat puțin și-a renunțat la „poate”. Oricum, plecăm în septembrie. După întrunirea A.M.A.

— Bravo ție.

— Să știi că da! Adică, a fost bine. M-am simțit foarte bine după aceea. Și Nick la fel. Toate lunile astea cred că am fost amândoi îngroziți că n-am putea rezista la o discuție serioasă. Și că n-o să putem rezista la banii familiei Cabot. Acum știm că o să rezistăm la certuri și sunt convinsă că o să rezistăm și la banii familiei Cabot.

— Și iată-te, apărând la apusul soarelui. Tessa râse.

— Ei, a fost o prostie. Credeam că banii vor dispărea dacă nu admitem existența lor. Credeam că va dispărea și Cabot's Landing. Acum știu că atâta timp cât vorbim deschis, cât nu refuzăm să discutăm toate problemele, avem o șansă. Recunoașterea existenței tatălui meu, a banilor, face parte din șansa asta. Asta-i tot ce i-am cerut

lui Nick pentru noi. Suntem într-un punct unde putem fi maturi unul cu altul. Ultimele zile au fost foarte plăcute, zâmbi ea:

— Poate că toți avem noroc. Grady a stat jumătate de noapte să-i scrie o lungă scrisoare tatălui său. O scrisoare lungă, foarte lungă.

— Da?

— A scris pagini întregi despre un băiat pe care-l ajută la Clinică. Planurile lui pentru băiat. E așa de mândru de el însuși. Și încrezător, iar Grady e foarte rar încrezător.

— Mă bucur pentru el. Am auzit lucruri bune despre băiatul ăla.

— Eu n-am auzit nimic, dar e ceva normal. Ascultă, la cât pleacă de la Clinică?

— Nick a promis că sunt aici la șapte. O să avem deci o oră pentru noi până sosește domnul Joshua.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Courtney. Tessa o privi cu atenție.

— Nu ți-a plăcut? Știi, n-ai spus prea multe despre el, Doar că totuși crezi că o să câpătăm donația. Și că vrea să ne vadă *en familie*.

— Dacă mi-a plăcut? Întrebă încet Courtney. Da, da, mi-a plăcut foarte mult. Și în aceeași măsură nu prea mi-a plăcut. E... e... ei, o să vezi și tu, nu e chiar ca toată lumea, spuse ea și-și coborî privirea.

— Asta nu-mi spune prea mult.

— O să vezi ce vreau să spun. Mi-e greu să-l descriu, spuse nerăbdătoare Courtney și-și termină vinul. Cred că e timpul să ne ocupăm de *quiché*.

Tessa se ridică.

— O să facem compoziția și-o băgăm în frigider până când o punem în cuptor, da?

— Nu-l contrazic niciodată pe maestrul bucătar, spuse Courtney pe când intrau în bucătărie.

Courtney își puse un șorț mare cu dungi roșii și-i dădu unul albastru Tessei. Deschise apoi frigiderul, scoase un castron cu ouă, smântână, brânză și unt.

— Și slăninuța? întrebă Tessa.

— Ai dreptate, spuse Courtney și puse pe masă alături de celelalte ingrediente, un pachet cu slăninuță.

— Tu te ocupi de ea și eu tai ceapa, spuse Tessa.

Și în următoarea jumătate de oră cele două femei tăiară, amestecară și condimentară. Când în cele din urmă compoziția fu în frigider, Tessa își șterse mâinile pe un prosop și se dădu un pas înapoi.

— Acolo înăuntru e o capodoperă, spuse ea.

— Bun. Pot să-i spun lui Grady că eu am făcut-o?

— Sigur, râse Tessa. Hai în casă, să stăm puțin jos. Courtney dădu din cap și se întoarseră în living.

Turnă niște vin în pahare și le puse pe măsută, după care se așează într-un fotoliu cafeniu, în fața Tessei.

— E scriitor, spuse ea după un timp.

— Cine?

— Peter Joshua.

— Scriitor? Ce fel de scriitor? Credeam că adună fonduri.

— Da, sigur că adună fonduri, dar e scriitor. Mi-a... Czii)

mi-a trimis ceva din ce-a scris, spuse ezitând Courtney.

— Scrisul e deci hobby-ul lui?

— Oh nu, nu. E prea bun ca să-i spui hobby. Ceea ce-a scris nu e încă stilizat, nu încă, dar e foarte frumos. E... dacă aş putea scrie și eu așa, cred că nu m-aș mai mișca de lângă mașina mea de scris.

— Ce scrie? întrebă Tessa, și o umbră de încruntare trecu peste fața ei delicată.

— Scenarii de filme. E un scenariu. Ai vrea... ai vrea să-l citești? întrebă Courtney, cu o ciudată timiditate în glas.

— Păi... da, sigur, dacă vrei tu.

— Aș vrea să înțelegi ce vreau să spun. E într-adevăr foarte, foarte bun. Nu poți să-l lași din mână, înghiți paginile și totuși vrei să citești mai încet pentru că-i atât de minunat încât nu vrei să se termine.

— Courtney, de ce ți l-a dat să-l citești?

— Ah, a citit câteva din povestirile mele și voia să-mi arate ceva din ce-a scris el.

— Înțeleg, spuse Tessa, deși nu înțelegea deloc și nici nu-i plăcea expresia de pe fața lui Courtney; era ceva ciudat și secret, care o neliniștea pe Tessa.

— S-a întâmplat ceva în timpul întâlnirii, ceva despre care nu mi-ai spus? De fapt ai spus atât de puțin...

— Nimic. El nu-i ca ceilalți, atât.

— Ei bine, da, aș vrea să-i citesc scenariul. După... Auziră un zgomot la ușă și apoi sunetul unei chei.

— Am venit, spuse Grady intrând în apartament, urmat de Nick.

— Dar nu-i încă șapte. Courtney sări în picioare. E imposibil.

— Cinci și jumătate, spuse Nick. Aproximativ. Se uită la ceas. Domnul Joshua m-a sunat la Clinică și m-a întrebat dacă poate să vină la șapte în loc de opt. L-am rugat pe Hank Mitchell să-mi țină locul și...

— Te-a sunat la Clinică? Întrebă Courtney.

— Da. A întrebat de mine sau de Grady.

— Dar de unde știa că sunteți la Clinică? Întrebă Courtney, roșind brusc.

Nick se uită la ea curios.

— Dacă are vreo importanță, a spus că știa că suntem acolo duminică. A remarcat că... de ce? Întrebă Nick.

Courtney simți deodată nu numai privirea lui Nick ațintită asupra ei, ci și cele ale lui Grady și Tessa și zâmbi repede.

— Fără motiv, eram doar curioasă. Voiam să fiu sigură că nu m-am înșelat.

— Nu te-ai înșelat, spuse liniștit Grady și se apropie de ea. O sărută pe creștetul capului și-și puse mâna pe brațul ei într-un gest liniștitor. Ușurel, nu vine Aga Khan* la masă.

— Nu fi prost, spuse Courtney, prea repede. Nu vreau decât să iasă totul bine.

— Pari surescitată, spuse încet Grady.

— Aga Khan (Sultan Mahomed - Șah), (1877 - 1957), om politic pakistanez, șeful sectei ismailiților, președinte al Ligii Musulmane și al Ligii Națiunilor (1937).

— N-am nimic. Toți doctorii sunt la fel, râse ea.

Nick își plimbă privirea de la Courtney la Grady și apoi la Tessa. Tessa îi făcu semn din ochi să nu spună nimic și el ridică din umeri și întrebă:

— E ceva de mâncare pe aici?

— O să avem imediat niște *quiché Lorraine*. Ai răbdare Grady, spuse ea uitându-se la el, arăți minunat.

— Ar trebui să bag carnea de vită la cuptor, îi spuse el lui Courtney. Dacă vine mai devreme.

— Mă duc eu, spuse Courtney și ieși repede din cameră. Grady se uită lung după ea, apoi o privi pe Tessa.

— Totu-i în regulă pe aici? întrebă el liniștit.

— Da. Courtney e puțin nervoasă, atât. În fond, ăsta e proiectul ei.

Grady se uită spre bucătărie.

— Așa e de când a avut întâlnirea aia, spuse el încet, ca pentru sine. Da, cred că ăsta e într-adevăr proiectul ei.

Se jucă gânditor cu capătul cravatei late, cu desene albastre, pe care o purta la cămașa lui bleu. Pantalonii erau deschiși la culoare, ocru, iar sacoul lui bleumarin avea nasturi de metal. Tessa observă că păru! lui blond începuse să se deschidă și mai mult la culoare odată cu venirea verii și zâmbi văzând cei câțiva pistrui care apăruseră pe obrajii lui albi.

— Arătați foarte radios azi domnule, îi spuse ea.

Grady nu răspunse și continuă să privească spre bucătărie.

Nick clătină din cap și se uită la soția sa.

— (214 y

— În ce viespar am nimerit? întrebă el îngrijorat.

— Nu fi prost, spuse ea pe un ton vesel.

El își întoarse din nou privirea către Grady.

— Toată lumea spune tuturor să nu fie proști, murmură el și se uită la Tessa. Ce se întâmplă?

— Vorbește cu Grady, dragă, înveselește-l. Sau și mai

bine, de ce nu ne dai ceva de băut?

Nick se ridică și se duse la bufet. După un minut Tessa veni lângă el.

— Și tu pari puțin cam trist. Ce s-a-ntâmplat?

— În primul rând nu voiam să plec așa devreme de la Clinică.

— Și-n al doilea? întrebă ea, dându-i la o parte părul negru de pe frunte.

— Doamna Vâtero ne-a invitat la masă în seara asta. Pe Grady și pe mine. E prima dată când cineva din cartier ne invită acasă... oficial. M-am simțit atât de bine, în sfârșit eram incluși în comunitate. Apoi a trebuit să spun nu.

— A înțeles?

— S-a simțit stânjenită, spuse trist Nick. Primul pas pe care-l așteptasem atât și a trebuit să refuz pentru Joshua. A doua oară n-o să ne mai invite.

— O s-o facă altcineva.

— Tessa, sunt acolo zi de zi și noapte de noapte. Facem parte din comunitate și totuși nu facem. Fir-ar să fie, suntem încă niște străini.

Tessa se pregătea să răspundă când Grady se apropie de el.

— Unul din astea e pentru mine? întrebă el. R2Ă5

Nick îi dădu un pahar.

— Tocmai îi spuneam Tessei despre doamna Vitero. Grady nu răspunse și Nick se încruntă. Grady?

— Ce? Ah, iartă-mă, nu te-am auzit. Tessa, nu vrei să te duci să vezi dacă totu-i în regulă cu Courtney?

— Mă duc s-o ajut, spuse Tessa.

Îl mângâie pe braț pe Nick și plecă. Nick se uită lung la Grady.

— Ești cu gândurile aiurea. Ce dracu' ai? întrebă el.

— Nick, nu începe, spuse Grady sec și se îndepărtă, luând o înghițitură zdravănă din pahar.

Stăteau cu toții în jurul mesei mari de stejar din sufragerie, Grady lângă Courtney, lângă ea Peter Joshua, apoi Nick și lângă el Tessa. Pe fața de masă din damasc, de un galben pal, se aflau veselă de ceramică albă, simplă și

pahare fine de cristal, pline cu vin roșu. În mijlocul mesei era un vas de sticlă transparentă cu margarete, iar lângă el un serviciu de sare și piper din lemn încrustat. În aer plutea o aromă plăcută de ulei de lămâie și lumânări, de flori, pâine caldă și friptură în sos de vin.

Zâmbeau toți, pentru că toți erau niște oameni frumoși în fața unei mese bune într-un apartament plăcut într-o seară minunată; zâmbeau și pentru că erau nervoși, toți cu excepția lui Peter Joshua, căruia-i plăcea tensiunea din încăpere. Văzuse tensiunea apărând și crescând imediat ce sosise și fusese foarte amuzat și, prin urmare, încântător în timpul cocktailurilor. Faptul că ei uneori nu înțelegeau ce spunea el, sau felul în care-o spunea și schimbau mereu priviri între ei, nu făcea decât să-l amuze și mai mult. Era destins, se simțea în largul lui, în timp ce ei zâmbeau și râdeau prea des, încercând să întrețină o conversație banală până ce se puteau așeza la masă. Admirase masa și mâncarea de pe ea, atât în sinea lui cât și cu voce tare și era conștient că era studiat cu atenție de două persoane, Grady Malory și Tessa Gorlin, așa că cele mai frumoase zâmbete ale sale fură pentru ei doi.

— Da, sunt de acord cu asta, îi spuse el lui Grady și apoi tăcu o clipă, după care continuă. Și totuși, sunt surprins. De fapt mă întreb. Pentru că de fapt sunt surprins de câteva lucruri. Doamnele se retrag undeva în timp ce noi rămânem aici, la un trabuc și un pahar de porto, sau discutăm cu toții problemele pe care le am?

— N-avem trabucuri și porto, așa că bănuiesc că o să discutăm cu toții, spuse Grady.

— Începeți fără mine, spuse Courtney și se ridică, încep să strâng masa.

— Lasă-le. Te ajut eu mai târziu.

— Nu, Grady, devin slinoase.

— Te ajut eu să le duci la bucătărie, spuse repede Tessa și-și împinse scaunul în spate. Ce-ar fi să vă duceți în living și să ne lăsați pe noi aici?

— Ce drăguț. Peter Joshua zâmbi încet, uitându-se

la Grady. Sunteți norocoși, domnilor doctori... ziua munciți din greu pentru cei săraci, câștigându-vă bunăvoința Celui de Sus... noaptea vă bucurați de femei frumoase.

— Mulțumesc, Peter, spuse repede Tessa, înainte ca Grady sau Nick să aibă timp să răspundă.

Tessa se uită la Nick și-i făcu un semn aproape imperceptibil cu capul spre living. Nick se ridică.

— Grady, nu torni tu ceva de băut? spuse el și ceilalți doi îl urmară înspre bufet.

Tessa nu spuse nimic, adună farfuriile teanc în timp ce Courtney strângea cu gesturi stângace tacâmurile de argint. Duseră farfuriile, furculițele și cuțitele murdare în bucătărie, în aceeași tăcere.

Apoi Courtney scăpă din mână niște tacâmuri.

— Fir-ar să fie, e a doua oară în seara asta când îmi cade ceva din mână.

— Le iau eu. Tu pune farfuriile în chiuvetă.

Cu gesturi repezite, Courtney deschise robinetul și turnă niște detergent în chiuveta în care se aduna apa. Puse acolo teancul de vase și se șterse pe mâini, apoi se întoarse către Tessa.

— Ei?


— Ei ce? Peter Joshua? întrebă liniștită Tessa. Plăcut. Arogant. Tipul de „Domn al întinericului”. Conștient sau inconștient. A simțit că suntem stânjeniți și asta i-a plăcut teribil.

— Așa-i, a devenit brusc stânjenitor.

— Și ne-a măsurat pe fiecare.

— Măsurat?


Clinica Corlin


— Pe rând pe fiecare. Cu excepția ta, Courtney.

— Pe mine mă știa deja.

— Da. Te știa, spuse blând Tessa. O privi pe Courtney și oftă. Se joacă cu oamenii, se amuză pe socoteala lor.

— Poate.

— În seara asta e pornit să chinuie pe cineva... Nu știu cine, nici de ce, dar cred că deja a început. Cu remarca aia despre femeile frumoase. De ce? Știi de

Courtney se așează la masa mică din bucătărie, acoperită cu marmură.

— Știu că e puțin... ciudat. Poate de-asta. Dacă e așa cum zici tu, poate ăsta-i felul lui de a se distra. De unde să știu eu? Tessa se așează pe celălalt scaun și se întinse către o cutie mică de marmură după o țigară. O aprinse și se aplecă spre

Courtney.

— Ce știi despre el?

— Nu prea multe. A bătut puțin câmpii ciespre copilărie.

Asta și chestia cu scrisul, atât.

— Hm, scrisul. Dacă-i atât de bun pe cât spui, de ce se mai obosește să lucreze pentru Joint Charities? Nu-i nimic creator în operele de binefacere... și e clar că puțin îi pasă de binefacere, pentru el sau pentru ceilalți.

— Nu știu, Tessa, spuse Courtney cu o privire nedumerită.

Cred că scoate mulți bani făcând asta.

— Vorbește ca un scriitor. Sau așa cum se presupune că vorbește un scriitor... doar că scriitorii de ce?

Barbara flarrigon) - obicei vorbesc ca niște oameni obișnuiți. Cu excepția lui Bill Buckley, dar el nu contează.

— Tessa, ți-am spus... nu știu nimic despre el. Ce atâtea presupuneri?

— Pentru că și el a făcut același lucru cu noi. Tot timpul mesei. Cât am băut cafeaua. Ne cântărea pe fiecare, am simțit asta. Trebuie să recunosc că mi-a stârnit curiozitatea.

— Dar îți place?

— Nu știu, nu cred. Are vreo importanță? Întrebă ea cu prudență.

— Nu, sigur că nu.

Tessa trase un fum și apoi îi zâmbi lui Courtney.

— Grady e o persoană reală și la fel e și Nick. Când

întâlnesc un om ca Peter Joshua apreciez asta și mai mult. Tu nu?

— Nu știu ce înțelegeți tu prin reală.

— Vreau să spun că ei lasă deoparte ascunzișurile și umbrele. Peter Joshua este *numai* ascunzișuri și umbre. Poate de aceea, cum spui tu, scrie atât de bine.

— Nu-i nimic rău în asta. Courtney zâmbi nesigură. Viața ascunsă reprezintă un vechi obicei american.

— Asta nu pune cărțile pe masă, spuse Tessa.

Courtney râse.

— Asta nu pune ce? Mai zi o dată, doamnă.

— M-ai auzit foarte bine. Tessa o privi atentă pe Courtney.

Cât de mult te poate face să visezi? întrebă ea foarte calmă.

Courtney tresări uimită. Gura i se deschise ușor.

220 **y** ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi își împinse scaunul și se ridică.

— Hai să mergem la ei, da?

Tessa își stinse țigara, se ridică și ea și ieși din bucătărie în urma lui Courtney. În living îi văzură pe bărbați stând Ce vorbă cu paharele în mână, Nick și Peter pe canapea, Grady așezat pe jos.

— Ai răspunsurile la toate întrebările? întrebă Courtney.

— Am aflat de ce la Clinica voastră nu există doctori femei sau minoritari, spuse Peter.

— Satisfăcut? zâmbi Tessa, așezându-se lângă Nick.

— Personal, nu-mi pasă. Am însă un consiliu de administrație sensibil, ca să zic așa. Acei bărbați respectabili... toți niște domni, sunt plătiți ca să-și facă griji pentru orice păcat îngrozitor pe care l-aș putea comite împotriva minorităților, sau a femeilor, într-un moment al whisky-ului vechi de doisprezece ani. Joshua îi privi pe rând pă toți. Nu le pasă de minorități sau de femei, dar sunt angajați cu înverșunare în lupta pentru a pune capăt criticilor împotriva celor care adună fonduri. Printre altele, asta înseamnă că trebuie să răspundă pentru orice

acuzatie. Incluzând minoritățile și femeile în instituțiile pe care le sprijină.

— În primul rând, Clinica nici n-ar putea exista dacă am face discriminări. Cartierul nostru aparține minorităților, spuse Nick sec. Dar e greu ca să ceri minorităților să se pună în slujba minorităților. De pildă, un medic negru s-ar putea să nu se grăbească să se *întoarcă* în ghetou. S-ar putea să vrea doar ăă plece de acolo.

— Și cine-l condamnă? spuse Peter, cu un zâmbet ușor batjocoritor pe fața lui îngustă. Cine aruncă prima piatră? Nu eu, nu eu. Nu, nu condamn pe nimeni care face ce-i bun pentru” fel. Nu-i așa, Courtney Ames? spuse el și se uită la ea.

— Așa cum o spui sună egoist.

— Egoist? Toată lumea e egoistă, într-un colțișor ascuns al sufletului. Sunt puțini bărbați ca bunul Nick și bunul Grady, dar chiar și ei, cred eu, sunt egoiști într-o anumită privință. Nu, Grady? întrebă el, deși continua s-o privească pe Courtney.

— Prefer cuvântul atașat, răspunse Grady, și privirea îi era limpede și neșovăitoare.

Courtney se uită la el ciudat, căci o spusese foarte încet și cu tristețe. Se trase mai aproape de el, dar nu-i putu vedea ochii.

— Ne îndepărtăm de subiectul Clinicii, spuse Tessa liniștită.

— Ah, da, Clinica, spuse Peter. Gâturi nespălate și lenjerie împutită.

— Generalizările facile despre oameni săraci, spuse tăios Nick, nu sunt motivul pentru care suntem aici în seara asta. Încercăm la Clinică să le oferim celor săraci ceva... o șansă. O șansă pe care altfel n-ar căpăta-o pentru că nimănui nu-i pasă de oamenii săraci.

— Ce excepția voastră. Murdăria... Nick se uită furios la el.

— Unii oameni sunt curați, alții sunt murdari. Ce dracu' contează asta?

— Ai dreptate, spuse Peter și mai bău. Din paharul

său. Ei bine, în regulă, e alegerea voastră și trebuie să recunosc că probabil Clinica voastră e bună la ceva. Suficient de bună ca să pot semna cele unsprezece formulare în trei exemplare, ca să vă puteți căpăta donația. Ca să puteți continua cu amărății ăia.

— Asta înseamnă că primim banii? întrebă Grady.

Peter se uită la el și ochii lui cenușii cântăriră nerăbdarea de pe fața lui Grady. Se uită gânditor la Grady și văzu ascuțimea minții din spatele privirii inocente, spiritului de dincolo de cuvinte.

— Îi primiți, spuse el în cele din urmă. Courtney Ames o să completeze formularele cu mine. Asta ia uneori aproape o săptămână, spuse încet Peter. Și durează patru săptămâni, până se rezolvă cu biroul din Washington. Mai durează alte patru săptămâni până ce este completat cecul și apoi sunt ai voștri. Este o donație pe doi ani și după această perioadă poate fi reînnoită pentru alți doi ani. Sigur, cu condiția ca totul să fie în regulă. Peter râse. Adică, cu condiția să n-o fi șters-o la Buenos Aires cu fondurile noastre, cu condiția să nu vă fi cumpărat un Rolls Royce... cu condiția ca nimic suspect să nu se fi întâmplat. Dar voi nu sunteți capabili de așa ceva. Peter zâmbi din nou. Noi cerem foarte puțin în schimb. La un moment dat o să trimitem la Clinică o echipă de filmare, să tragă câteva cadre cu dotările voastre. Pentru campaniile noastre publicitare. Unul din voi s-ar putea să trebuiască să ia cuvântul la unul din dineurile noastre. Cu alte cuvinte, în momentul în care căpătați banii deveniți partenerul nostru în eforturile de a obține bani.

— E un procedeu obișnuit? întrebă Nick.

— Serviciu contra serviciu. Un principiu fără de care nicio instituție de binefacere n-ar putea supraviețui. Vedeți voi, adunarea fondurilor e o mare afacere. E ca politica. Faptul că sprijină multe instituții este accidental; ce este important e ca două-trei duzini de oameni să trăiască bine, într-adevăr bine. Salarii, beneficii suplimentare, călătorii, băieții puternici ai companiei din Washington. Mulți s-au îmbogățit datorită instituțiilor de binefacere.

— Cum suporti asta? Întrebă Courtney, cu indignare în glas.

O clipă Peter tăcu, apoi brusc râse.

— V-am șocat. Nu, nu pe toți, nu l-am șocat pe Nick... și probabil nici pe Doamna Clinică. Ei știu cum stau lucrurile în lumea asta, spuse el prietenos, uitându-se la Tessa. Courtney Ames, ce ochi mari ai făcut... dar e normal, pentru că ești o fetiță atât de *drăguță*. E o lume sălbatică și urâtă, fetițo. Și o nenorocire nu vine niciodată singură, și asta-i adevărul, spuse el și-și termină dintr-o singură înghițitură whisky-ul. Grady îi luă paharul, îl umplu și i-l întinse în tăcere. Mulțumesc, spuse Peter și sorbi din el. Asta-i partea cea mai nostimă. În legătură cu Clinica. Bunul Nick, atât de preocupat de cei săraci, de gloata care moare de foame. Și totuși, uitați-vă în jur. Pentru cineva atât de preocupat de cei săraci, de gloata muritoare de foame, sunteți înconjurați de bani. Familia Cabot de partea soției tale. Grady și familia Malory. Trebuie să recunoașteți ironia.

Tessa fu gata să răspundă, dar Nick o atinse ușor pe mână și se întoarse către Peter.

— Recunosc. Nu ești primul care o spune. Fundația Cabot ne-a dat o donație. Și familia Malory a avut un aport substanțial. Nu pretind că aici e cineva sărac, dar ceea ce spun e că ajutăm o comunitate săracă.

— Oh, știu toate astea. Avem un dosar despre voi toți. Știu cine, ce și cui a dat.

— Și atunci care-i problema?

— Problema... Nu sunt sigur că aveam vreuna. Nu am întotdeauna, spuse el și-i zâmbi lui Courtney.

— Ce-i cu formularele astea care trebuie completate? Întrebă Grady.

— Unsprezece formulare. Unele lungi, altele scurte. O mulțime de informații, o mulțime de semnături. Toată lumea este apărută de orice pentru orice eventualitate. Precauții înțelepte mai ales când ai de-a face cu bani publici. Așa nu ne trezim cu delicatele noastre funduri târâte în vreun comitet al Congresului.

— Nu crezi că Nick... sau altcineva de la Clinică ar trebui să se ocupe de formulare cu tine? întrebă Grady.

— Nu, nu cred. Am motivele mele, Grady. Unul din ele e că deja Courtney Ames apare ca solicitant în unsprezece formulare în trei exemplare.

— De fapt ea nu are nicio legătură cu Clinica, spuse Tessa.

— Ea este persoana de legătură, spuse rece Peter și veselia îi dispăru brusc din privire. A venit în apartamentul meu să susțină o cerere pentru donație. Dacă nu are legătură cu Clinica, atunci. De ce a venit? Cu cine are legătură? Reprezintă Cercetașii? ASPCA*? Harlem Globetrotters? A venit în mod fraudulos? îmi veți permite, sper, să rezolv lucrurile în felul meu.

— Sigur, spuse Tessa, dar pare un capriciu. Îmi vei permite, sper, să fiu intrigată.

— *Touché*. Courtney Ames ar fi trebuit să-ți spună că sunt capricios. E polița mea de asigurare. Fiecare cu polița lui. Nu, Grady?

— De ce nu? spuse el și se ridică să-și umple din nou paharul.

— Chiar, de ce nu? Spune-mi, Grady, cum îi place unui băiat de treabă din Texas să se ocupe aici de frații noștri cu pielea neagră?

Grady se întoarce ce la bufet și se așează la loc pe podeaua bine lustruită. Împinse un taburet pătrat din fața lui și ridică privirea spre Peter.

— Frații noștri cu pielea neagră, spuse el încet, lungind cuvintele. Adică ceea ce numești „cioroi tăi”?

— Grady! spuse Courtney, nesigură acum ce o deranja mai mult – purtarea lui Grady sau cea a lui

— American Society for the Preventive of Cruelty to Animals (Societatea americană pentru prevenirea cruzimii față de animale).



Clinica Cnorlin



Peter.

— Haide, Courtney, zâmbi fără umor Grady. Asta a așteptat toată seara să audă. Întreabă-l dacă nu-i așa. A așteptat ca eu să spun că există cioroi de treabă și cioroi ticăloși, dar cum eu cred că toată lumea merită o șansă de a fi un cioroi de treabă. N-am dreptate, Peter?

Gura lui Peter se crispă într-un zâmbet strâmb.

— Absolut. Am așteptat. Mă amuză gândul că există cu adevărat un loc ca Texas-ul. Texanii ar trebui să fie mitici, ca inorogii.

— Daaa, spuse trăgănat Grady, bătrânii texani tâmpii.

— Înțeleg acum. Te-am subapreciat, spuse Peter și mai bău din pahar. Tăcu o clipă, apoi zâmbi ușor. Eu sunt din Iowa. Și cei din Iowa ar trebui să fie mitici.

— Poate că sunt, spuse încet Tessa și toți se întoarseră și se uitară la ea.

Nick și Grady zâmbiră, dar Courtney păru stânjenită, căci se temea că în curând vor ajunge să-și spună cu toții lucruri urâte. Se blestemă în gând; știa că ea era cea care trebuia să pună punct, cea care să-l conducă pe Peter la ușă. Dar nu putea; era fascinată de el.

— E un joc în doi, sau putem participa cu toții? Întrebă pe un ton destins Nick.

— Ai dreptate, nobile Nick, sunt rău. Întotdeauna am fost rău. După un timp oamenilor începe să le placă asta. Nu, Courtney Ames?

— Mai vrea cineva ceva de băut? Întrebă ea.

— Nu, mulțumim. Trebuie să plecăm, s-a făcut târziu.

Peter, mai ai nevoie de ceva?

— Nu. Restul e o formalitate. Copila și cu mine o s-o scoatem la capăt.

Peter zâmbi, Courtney își întoarse privirea și se apropie și m-ai mult de Grady, mâna ei se întinse absentă spre ceafa lui și se jucă cu buclele moi. Simțea nevoia să se apropie de el, să-l simtă lângă ea. Grady îi luă liniștit mâna și-o ținu în mâna lui.

— Nu-i așa, Courtney? insistă Peter. O s-o scoatem la capăt?

— Am scos-o la capăt și cu altele mai rele, răspunse ea sec și se uită în altă parte.

Peter râse.

— Amabilă până la capăt, așa-i Doamna Ames. Se uită cu un gest afectat la ceas și apoi își puse jos paharul și se ridică. Nick are dreptate, e târziu. Primul lucru pe care-l învață un adunător de fonduri e să nu abuzeze niciodată de ospitalitatea cuiva. Numai așa e invitat și a doua oară. Mă conduce cineva la ușă, sau să plec pe furiș, plin de rușine și regrete? Întrebă el zâmbind.

— Plecăm și noi cu tine, spuse repede Nick. Mașina e jos, te lăsăm unde vrei.

— Mulțumesc, spuse Peter și se îndreptă spre ușă.

Grady se ridică de jos și o trase pe Courtney lângă el. O privi o clipă, schițând un zâmbet, apoi o luă pe după umeri și se apropiară împreună de ceilalți.

— Masa a fost excelentă. Compania la fel. Mulțumesc, spuse Peter.

— Și... și nouă ne-a făcut plăcere, spuse Courtney.

— Da. Ei bine, Courtney Ames, păstrăm legătura. Pentru formulare. O să ne facem timp și pentru noi, da. Noapte bună, Grady, spuse el, și întinse mâna.

Grady i-o strânse și apoi se întoarse spre Nick.

— Ne vedem mâine.

— O să vin puțin mai târziu, am o vizită de făcut. Tessa se uită la Courtney.

— Îmi pare rău că te las cu toate astea pe cap.

— E-n regulă, mă ajută Grady.

— Sigur că te ajută, spuse Peter Joshua. Hai să mergem, copii... repede, înainte să ne transformăm în dovleci.

Își flutură mâna peste umăr și o porni în jos pe scări. Nick și Tessa îl urmăriră cu privirea, apoi se uitară la Grady.

— Pe mâine, spuse Nick, apoi o luă pe Tessa de braț și-l urmară pe Peter.

Grady închise ușa și se rezemă de ea, răsuflând

adânc.

— Cristoase, credeam că nu se mai termină seara asta.

Timpul chiar că trece repede când te simți bine.

— Cel puțin am căpătat banii.

— Puțin îmi pasă lui de bani. Voia să ne vadă.

— Știu asta, am văzut-o, spuse Courtney. Singura întrebare serioasă pe care-a pus-o a fost despre rata extinderii prevăzute pe șase luni.

— Aluzie la basmul *Cenușăresei*, în care la miezul nopții vraja dispare și totul revine la trista realitate.

— O pisică recunoaște un șoarece și un șoarece recunoaște o pisică.

— Nu începe să fii subtil, Grady. Ajunge cât e el.

— Asta nu-i subtil, nu-i deloc subtil.

Courtney înălță privirea și se uită la el, iar cuvintele pe care voia să le spună i se opriră în gât.

— Cred că... mă duc să fac o baie, spuse ea.

— Mă apuc de vase, spuse el, apoi o luă de umeri și se uită la ea cercetător. Dar are un fel de farmec, nu? în ciuda a tot, are totuși un farmec.

— E... e... Grady, nu știu, n-am mai întâlnit pe nimeni ca el.

— Spune-o, Courtney, spune-o. Crezi că e fermecător. Simți nevoia să întinzi mâna și să-l lovești tare peste față, dar n-o faci, pentru că în ciuda a tot are ceva fermecător în el. E adevărat, Courtney, nu-i așa? insistă Grady, încordat, aproape strigând.

— Eu... cred că da. În felul lui. Grady, puțin îmi pasă dacă-i fermecător. E ciudat. Nu vreau să mai discutăm despre el, te rog.

Grady o mângâie pe păr și apoi oftă, un sunet abia auzit în tăcerea camerei.

— Bine, nici măcar nu știu de ce te-am întrebat. Du-te la baie și eu mă ocup de bucătărie.

Ea făcu câțiva pași și apoi se întoarse.

— Vrei să dai drumul la aerul condiționat? E așa de cald aici.

— Nu e cald. Ești tu încinsă, spuse Grady și se întoarse.

O auzi intrând în dormitor și închizând ușa. Răma se* pe loc un timp și apoi încet, cu pași greoi, se duse la biroul din colț, trase sertarul de jos și scoase manuscrisul pe care Courtney îl pusese acolo. Îl deschise și văzu din nou biletul, se forță din nou să-l citească. „Asta-i ce-ar trebui să scriem, împreună, într-un loc deosebit, unde n-a mai fost nimeni până acum. Peter Joshua”. Rămase uitându-se lung la bilet, cu o față albă, fără expresie, simțind durerea, până ce nu mai putu să suporte vederea lui. Închise încet manuscrisul și-l puse la loc în sertar. Se îndepărtă de birou, fără să vadă nimic.

— Omule, spuse el într-o șoaptă înăbușită, omule, nu-mi face asta. Nu face asta.

Se duse la canapea și se lăsă încet pe ea, cu fața în mâini.

— Nu face asta, spuse el o dată, și-ncă o dată și apoi mereu, până ce pierdu șirul cuvintelor.

Tessa măsură în lung și-n lat livingul alb-albastru. Era o cameră lungă și îngustă, plină cu mobila fostului ei apartament și ea se mișca cu pașii unui somnambul.

Nick stătea într-un fotoliu mare, albastru și o privea, clătinând din cap.

— Acum nu mai avem ce face, ascultă-mă.

— Cum am putut să fiu atât de proastă? spuse furioasă Tessa.

— Nu-i vina ta. Dar nu-mi place cum stau lucrurile, atât pot să-ți spun.

— Nu-i vina mea? Atunci a cui e? Sigur că-i vina mea! Ar fi trebuit să știu... ar fi trebuit s-o las să se ocupe de hârtii și eu să mă duc să discut cu oamenii.

— Tessa, spuse Nick. Încercând s-o calmeze, Courtney e o femeie în toată firea, nu poți pretinde să controlezi tot ce face ea. Și pe urmă, cum puteai să anticipezi un asemenea Peter Joshua?

— Fir-ar să fie, ar fi trebuit să aflu. Știam în ce stare de spirit era ea. Știam ce simțea. Știam mai bine chiar

decât știa ea. E vulnerabilă. Mai ales la cineva ca Peter Joshua, nu înțelegi?

— Nu, nu înțeleg. Și el nu-mi place. E întotdeauna la un pas de grosolanie și jignire. E brutal. E capricios. E prea sigur pe el. E...

— Oh, Nick, așteaptă Tessa și se așează pe un scaun alb. N-ai cum să-l înțelegi... un bărbat nu poate. Există în el ceva foarte... *atrăgător pentru o femeie*. Și eu am văzut asta. Pentru o femeie derutată, o femeie care trece printr-un moment greu, el e... deosebit de atrăgător. Sunt sigură că n-are niciun prieten și sunt sigură că fascinează foarte ușor femeile. Nu înțelegi? Ei, de ce-ai înțelege? Nici ea nu înțelege încă. Grady însă da. La cinci minute după ce l-a cunoscut pe Peter Joshua a înțeles exact ce vrea omul ăsta. Și a văzut-o pe Courtney, încordată și derutată. Auzi, *formulare*! Oricum, să-l ia dracu'! *Formulare*! spuse ea și se întinse după o țigară.

Nick se ridică și se apropie de Tessa.



Clinica Corlin

— Acum nu mai e nimic de făcut, spuse el liniștit.

— Oh, știu, știu asta. Courtney și Grady... stau acolo ca Soarele și Luna, ca și cum lumea ar fi fost creată pentru sufletele lor. Frumoși și nepăsători, pentru că atât știu să fie. N-au știut să ocrotească ce au și acum or să plătească pentru asta.

— N-ar fi bine să renunțăm la cererea pentru donație? Ar fi o lovitură pentru Clinică, dar aș face-o dacă aș fi foarte sigur că ajută.

— Nu, e deja inutil acum. Nu are nevoie de donație ca să se apropie de el și el știe asta. E fascinată de el și de scrisul lui. Înțeleg ce face, e un tip abil. Îi oferă o imagine a ceea ce este ea. Propria ei imagine e în acest moment deteriorată, e dezaxată... el a simțit asta sau a înțeles-o și o folosește. Evaluează ce crede ea că are nevoie și asta îi oferă.

Nick își coborî privirea spre soția sa și se uită lung la

ea.

— Aș vrea să te liniștești, nu-mi place să te văd așa necăjită.

— Mă simt atât de vinovată. Doi copii frumoși și răsfățați și eu le aduc „Omul negru”.

Nick scutură din cap.

— Exact de-așa ceva mă temeam. Să se întâmple ceva cu Courtney în momentul în care Grady e preocupat de puștiul ăla Carlino. Barajul se va rupe. Va trebui să-l țin acum în frâu pe Grady... va trebui să-l pândesc ca un uliu... și *sper* să fiu lângă el când o să aibă nevoie să fiu lângă el. Am văzut mulți medici buni ratați din cauză problemelor personale. Iar Grady e un candidat ideal.

— Și biata Courtney, spuse încet Tessa pe când își desfăcea părul care i se revărsa pe umeri.

— Courtney! spuse Nick cu iritare în glas.

— Nu e numai vina ei. Nu poți s-o învinuiești numai pe ea.

— Cine spune că nu pot? Nu-mi place ce-i face lui Grady.

— Nu...

— Vreau să spun, cât de importantă este ea pentru el. Cum îl afectează.

— Oamenii care se iubesc au afecțiune unul pentru celălalt, așa știu eu.

Nick se uită la Tessa și zâmbi, îi luă o șuviță de păr și o răsuci pe un deget.

— Da, știu. Nu vorbeam de noi. Ce voiam să spun... uneori afecțiunea asta nu e bună.

— E prea complicat, Nick! Totul e prea complicat.

Nick se duse la una din ferestre și se uită la ghivecele cu flori ale Tessei, la bobocii mici care în curând urmau să înflorească. Ridică apoi privirea spre fereastră și dădu deoparte storul de bambus.

— E vară, spuse el. În ianuarie, la petrecerea de inaugurare a Clinicii, credeam că acum vom fi cu toții liniștiți. La vară. La vară, credeam că cele mai multe probleme vor dispărea. Ei bine, e vară. Și Dumnezeu să ne

ajute!

13

Luni o ploaie mărunță, fină ca o pâclă, căzu peste oraș. Clădirile înalte dispărură în ceață, circulația se blocă și oamenii se vor bucura când ziua va lua sfârșit...

Clovis intră repede pe ușa Clinicii și se scutură, nerăbdător să scape de apa din păr și de pe haine.

— Cre' că am nevoie de un prosop, îi strigă lui Jean, care veni spre el cu un teanc de prosoape de hârtie. Clovis își șterse fața și gâtul și apoi îndesă hârtiile ude în buzunar. Cowboy e sus? întrebă el.

— E încă jos cu răbdării. Vrei să vorbești cu el? zâmbi ea.

— Zi-i doar că am o jucărie pentru T.K. Pentru colivia lui, spuse el, și scoase din buzunar un obiect mic, albastru, din plastic. Când sare pă el clopoțelu' sună.

— Îi spun.

— Bine, spuse Clovis și se îndreptă spre scări.

La capătul scărilor fu oprit de Frankie care cobora de le etajul întâi.

— Cum merge, Clove?

— Numele meu e Clovis, știi asta.

— Și numele păsării tale e T.K., nu?

— Și ce?

— Și nimic. Lu Grady îi place pasărea, nu? L-am văzut dându-i niște rahat de Seminte.

— De un să știu io ce-i place lu' Cowboy? spuse Clovis și voi să-și continue drumul, dar Frankie înșfăcă umărul slab al băiatului și-l trase înapoi.

— Nu ești prea pretenos, Clove. P-aci toată lumea tre' să fie prieteni.

— Nu-s prietenu' tău. Poate că l-ai păcălit pe Cowboy, da' nu și pe mine. De ce toate astea? Cowboy zice stai, tu stai, Cowboy zice râzi, tu râzi, Cowboy zice sări, tu sări... Te porți mai bine ca pasărea mea. Rahat, pe cine păcălești?

— Taci din gură, cioroiule. Cine te crezi, așa dintr-odată? Nu ești decât un doroi. Nu-ți deschide gura ta de

cioroi.la mine, spuse Frankie și ochii lui se îngustară în două linii negre, urâte.

Clovis se uită la el o clipă, cu o față lipsită de expresie, apoi îl lovi puternic cu piciorul în gleznă. Frankie strigă și se repezi spre el. Mâna lui era la câțiva centimetri de fața băiatului, când brusc se opri și mâna îi rămase nemișcată în aer. Privi în jur, peste umăr și apoi se îndepărtă... Scurpă spre Clovis, dar Clovis sări repede într-o parte și urcă în fugă câteva trepte.

— E clar că nu ești bun, strigă el de pe scări. Puțin îmi pasă cum l-ai fraierit pe Cowboy.

— Cioroi ticălos! spuse Frankie în șoaptă când cobora scările. O s-o încasezi și tu, cioroi împuțit!

— Ce? Cu mine vorbești? întrebă Jim când Frankie ajunse jos.

Frankie ridică privirea și văzu ochii cafenii ai lui Jim uitându-se fix la el.

— Vorbeam cu mine, spuse el repede și se îndepărtă, bucuros de fiecare pas care îl îndepărta de uriaș. Se opri o clipă, fulgerat de un gând, apoi strecură pe furiș o privire peste umăr către Jim, înainte de a-și continua drumul. „Tre’ să văd ce-i cu Jim”, murmură el. „Tre’ să văd”, își spuse el pe când se opri lângă recepție. Unde-i Mal... Grady? o întrebă pe Jean.

— Cu un pacient.

— Stă mult?

— Nu știu. E ceva important? Frankie scutură din cap.

— Nu. Am terminat aici, voiam să-ntreb dacă mai vrea să fac ceva înainte s-o șterg acasă.

— Sunt sigură că Nu, Frankie. Oricum ai stat mai mult decât trebuia.

— Da, în regulă. Atunci dă-i lista asta, spuse el și-i întinse o bucată mototolită de hârtie.

Jean aruncă o privire pe ea și apoi o puse deasupra unui teanc de hârtii aflate într-o cutie pe care scria MALORY.

— Salut.

— Noapte bună, pe mâine, strigă Jean pe când Frankie se îndrepta spre ușa cu capul între umeri, și ieșea din Clinică.

Afară, Frankie se opri pe trepte și-și aprinse o țigară cu mâinile făcute căuș. Trase adânc din ea și apoi își continuă drumul, privind tot timpul cercetător în jur. Își lăsă în jos capul să se ferească de ploaie și-și băgă o mână în buzunar. Trecu pe lângă patru clădiri vechi, cafenii, înainte de a ajunge acasă. Împinse ușa cu putere și începu să urce scările murdare, placate cu dale, plimbându-și mâna pe balustrada de metal ruginită. La etajul al treilea făcu un pas mare peste locul unde vomase cineva și apoi trase un șut unei cutii de Pepsi goale, trimitând-o în capătul culoarului. Se întoarse și băgă cheia în ușa apartamentului familiei Carlino. Împinse ușa și înjură când văzu că lanțul de siguranță era pus.

— Hei, deschide! Hei, deschide odată!

— Vin, vin, spuse Marie.

Trase lanțul și deschise ușa fratelui ei.

— Ce ești așa speriată? rânji batjocoritor Frankie. Ți-e frică să nu vină vreun cioroi să-ți facă felu'?

Roșeața urcă în obrajii lui Marie și ea - și strânse mai bine capotul. Frankie rămase pe loc, uitându-se la rotunjimea sânelui sub pânza ieftină. Marie îi văzu privirea și se întoarse.

— Chiar trebuie să te porți așa, Frankie? Iisuse, sunt sora ta, nu poți să te porți frumos?

— Rahat, îi aruncă el și făcu câțiva pași până la bucătărie, deschise frigiderul și scoase o cutie de bere.

Unde-i mama?

— S-a dus la bingo.

— Bingo. Cineva ar trebui s-o binguiască pe ea. A lăsat ceva de mâncare?

— A spus să-ți dau doi dolari. A spus că poți să-ți iei niște chinezării de la automat.

— Și dacă nu vreau?

— Atunci poți să iei ceva de la Ciappa's.

— Da, pun pariu că *ție* ți-a dat mâncare. Pun pariu că

jigodia aia ți-a pregătit o masă bună înainte să plece.

— Eu am fost acasă, tu nu fuși... n-ai fost. Și nu-i spune așa mamei.

— Oh, iartă-mă, iartă-mă. Am uitat că-i Sfânta Fecioară, spuse repezit Frankie și mai scoase o bere din frigider.

Luă cele două cutii și se duse cu ele în living, o cameră lungă și îngustă și se aruncă pe canapea, apoi își întinse piciorul și apăsă cu vârful ghetei pe butonul *pornit* al televizorului.

Marie se așează la o masă aflată în colțul camerei, palidă și încordată și încercă să se concentreze asupra cărții din fața ei. Frankie își bău berea și nu-i dădu nicio atenție, uitându-se un timp la ecranul televizorului, apoi rotindu-și absent privirea prin cameră. Gândurile lui erau undeva departe și el nu văzu nimic din camera atât de cunoscută, nici draperiile de un verde metalic de la ferestre, nici linoleumul tocit de pe podea, nici mobila masivă, demodată, nici crucifixul de pe perete. Gândurile lui rătăciră un timp, apoi în cele din urmă privirea i se luminează și-și întoarse din nou ochii spre televizor. Privi programul, cu o expresie plictisită, apoi strânse cutia de bere în pumn și aruncă cu ea în Marie. Cutia o lovi în umăr și căzu pe podea.

— Te-am mai rugat, nu mai face asta. Mă sperie.

— Mă sperie, mă sperie, mă sperie. Cum de ești întotdeauna așa speriată? De ce să fii speriată? O ai pe mama care se uită peste umărul tău ca un înger păzitor. Chiar te trimite la școala aia scrobită.

— Nu e scrobită. E doar ca să fiu secretară.

— Da, și ce secretară o să mai fi. O să-l lași pe șefu' tău să se joace cu țâțele tale când îți zice scrisorile.

— Nu vorbi așa, Frankie, te rog. Te-am mai rugat.

— N-ai țâțe prea rele pentru o slăbănoagă ca tine. Hai, ia arată-mi țâțele.

— Termină! țipă Marie și sări de pe scaun.

Făcu repede câțiva pași dar Frankie fu mai iute; o prinse de umăr și o răsuci spre el.

— Ți-am spus să termini, Frankie, spuse ea, și încercă să scape din strânsoarea lui.

— Și io am zis să-ți văd țâțele, spuse el brutal și-i desfăcu rochia.

Ea se zbătu, dar el îi trase cu putere o palmă peste față și ea se clătină și se lovi de perete. El o ținu de braț, cu privirea fixată pe sânii ei; cu mâna cealaltă îi trase furoul în jos.

— Da, îți umplu gura, spuse el. Și sfârcuri faine. Ce-ai zice să-mi umple mâna? rânji el și-i cuprinse un sân cu mâna.

— Termină, termină -, *termină*, strigă Marie, plin gând acum cu suspine, îngrozitor de palidă. *Te reg, termină!*

— Ce-i? Nu-ți place să se joace un tip cu țâțele tale? Hai, Marie... hai, hai, hai, repetă el mereu, mereu, până ce în cele din urmă îi dădu drumul.

Ea tâșni de lângă el și strigătele ei răsunară puternic pe când fugea din încăpere, dar Frankie nu-i mai dădu nicio atenție. Se aruncă pe canapea și-și trase fermoarul la jeanși.

— Frankie a zis să-ți dau asta, spuse Jean întinzându-i hârtia lui Grady.

El se uită la ea și zâmbi.

— E ideea lui să luăm niște jocuri pentru subsol. A făcut o listă cu ele.

— Jocuri?

— Da. Puștii de-aici văd mereu la televizor reclame pentru jocuri noi, dar nimeni nu și le poate permite. Frankie crede că dac-am avea mai multe aici ar veni mai mulți puști seara.

— Cum adică jocuri? Ca Monopoly"? Fuștii *ăștia*?

— Nu, nu „Monopoly”, spuse el, și se uită pe listă. „Popice” și „Trei cercuri” și „Fotbal”. E o idee bună, ce zici?

— Cred că da. Apropo, a făcut curat în magazia de

la subsol. Și a sterilizat din nou toate eprubetele. Faci o treabă, grozavă cu el.

— Încep să cred că, până la urmă fac parte din cartier, spuse liniștit Grady. În fiecare dimineață Frankie vine în birou și stăm de vorbă. E uluitor cât de bine reacționează, spuse el, și se uită din nou la listă. Asta-i tot?

— Și astea, spuse ea, și îi întinse un teanc mare de hârtii. Și Clovis mi-a zis să-ți spun că a adus o jucărie pentru T.K.

Grady zâmbi și se îndepărtă, urcând fără grabă scările către camera medicilor. La etajul întâi se întâlnește cu Brian și-și continuă drumul împreună.

— Nu l-ai văzut pe Nick? întrebă Grady.

— Tocmai mi-a preluat un pacient.

— Da?

— Familia Ganter. Îi știi.

— Nu, nu-mi aduc aminte de niciun Ganter.

— Eu m-am ocupat de fată. Cincisprezece ani, însărcinată, necăsătorită. Are un frate de unsprezece ani. Băiatul a fost o mare surpriză pentru mine, spuse liniștit Brian.

— De ce?

— Simptome ciudate. Ficatul ușor mărit, greață de dimineață, dureri de cap, pierderea echilibrului, vânătăi pe mâini și pe picioare despre care nu-și aduce aminte cum le-a căpătat... N-am găsit nimic de care să mă agăț, m-am făcut să mă pun din nou cu burta pe carte, spuse Brian pe când urcau ultimele scări. Apoi într-o seară am înțeles că era băutura, asta trebuia să fie.

— Băutura? Adică puștiul...

— Puștiul e alcoolic. Nu mi-am dat seama pentru că niciodată nu bea înainte să vină aici. Analizele sângelui îi ieșeau bine. Și nu m-am gândit la asta pentru că are unsprezece ani.

Intrară în birou și Grady se așează la masa lui.

— E rău?

— Funcția ficatului a început deja să scadă, dar nu într-atât încât să nu mai putem face nimic. Dacă renunță

să mai bea vin ca și cum ar fi sifon, spuse Brian și-și întoarse privirea spre fereastră. M-am gândit și mă mai gândesc încă, să încep un fel de campanie de scrisori despre industria băuturilor. Fac vinuri care au gust de sifon, ca puștii să le poată bea. Și ei le beau. Sunt dulci, sunt ieftine și le plac grozav. Alcoolismul juvenil crește iar cei care lucrează în industria asta își scot profitul pe seama lor. Nu-i corect. Puștiul ăsta bea gunoiul ăla de mai bine de un an.

— Și ce face Nick?

— L-am spus bănuielile mele. A intrat val-vârtej în cabinet, l-a privit pe puști așa cum numai el știa s-o facă, l-a ridicat, i-a tras o săpuneală zdravănă și l-a dus pe sus la Municipal. Am înțeles că au o clinică nouă pentru alcoolismul juvenil. Cred că Nick se va ocupa de-acum înainte de băiat. Tipul e uimitor, zău că da. În mai puțin de zece minute l-a făcut pe Bill să-l roage să-l ajute. Băiatul ăla chiar că m-a îngrozit; e cel mai tânăr bețiv pe care l-am văzut pe-aici.

— Cum fac rost de băutură? Știu despre acte false, dar la unsprezece ani tot ca de unsprezece arăți.

— Fac rost, asta-i tot. Billy a recunoscut în fața lui Nick că o mulțime de puști iau băutură cu ei la școală și beau toată ziua. Problema drogurilor s-a mai rezolvat și alcoolul vine să-i ia locul, spuse Brian și apoi tăcu. După câteva clipe se uită la Grady. Am văzut anunțul la avizier. Asta înseamnă că putem da cu toții sugestii pentru repartizarea fondurilor?

— Despre ce vorbești?

— Noua donație. De la Joint Charities. Anunțul spune că se acceptă sugestii pentru zece la sută din suma pe primul an.

Grady tăcu. Se uită pe birou căutându-și țigările. Găsi un pachet mototolit, scoase una și și-o aprinse încet.

— Cred că asta înseamnă.

— E o veste bună. Courtney trebuie să fie mândră de ea.

— Cred că da.

— Grady, eu ar trebui să fiu cel apatic, nu tu.

— Ce? Oh, da. Da, sigur că e o veste bună. Sigur. Poate o să reușim să ne facem programul pentru tabăra din vara viitoare.

Asta ar fi și sugestia mea, spuse Brian și se uită cu atenție la Grady. E ceva în neregulă?

— În neregulă? Nu, nimic. Mă gândeam căta hârțogăraie trebuie făcută pentru donația asta. Courtney... Courtney se ocupă de ea. Ar trebui deja să se apuce.

— Grozav. Asta te ușurează pe tine.

Jiii

— Într-adevăr mă ușurează, spuse Grady și trase din țigară. Deși nimeni nu m-a întrebat nimic, adăugă el încet, ca o șoptă.

Se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași spre o măsuță rotundă pe care se afla colivia. Se aplecă și se uită înăuntru.

— Bună, T.K., bună, păsărico. Poți să spui T.K?

Grady vorbi liniștit păsării, apoi deschise ușița coliviei și-l scoase pe T.K. Îl luă în palmă și pasărea bătu dintr-o aripă, dar cealaltă rămase nemișcată, pe lângă corpul ei micuț.

— N-o să mai zboare niciodată, nu? întrebă Grady, mângâind-o pe pene.

— Aripa n-o să se vindece cum trebuie, nu, spuse Brian.

— Bietul T.K., murmură Grady. Biata pasăre.

— Acum are o casă bună. Clovis îl iubește, tu faci tot timpul mare caz de el, Nick îl răsfăță cu semințe de susan. O să-i fie bine.

Grady îl mai mângâie puțin pe T.K. Și apoi îl băgă la loc în colivie.

— Pare însingurat, spuse el. Brian schiță un zâmbet.

— Cum poate să pară o pasăre însingurată?

— La fel ca și un om, răspunse scurt și sec Grady și se întoarse la masa lui.

Își scoase haina albă, o puse în sacul pentru spălătorie și apoi luă pachetul de țigări de pe masă și-l

îndesă în buzunarul pantalonilor. Se uită la Brian.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu tăios.

— E-n regulă.

— Nu, nu e, dar asta e, câteodată. Ei bine, cred c-o să plec acasă.

— Salut-o pe Courtney din *partea mea*.

— Așa o să fac. Dacă nu s-a apucat încă de hârtoagele ei, spuse Grady.

— Courtney! Courtney! strigă Grady din ușa apartamentului lor.

— Aici. Sunt aici.

— Unde?

— Lângă calorifer.

Grady puse pachetele pe masa de lângă ușa și traversă camera către fereastră. O văzu pe Courtney pe podea, cu capul băgat în spatele caloriferului. Grady zâmbi deodată și simți un fel de ușurare, simți cum proasta dispoziție îi dispare.

— Ce naiba faci? întrebă el.

* - E acolo un gândac enorm, *cumplit*.

— Cum a ajuns acolo?

— Ei bine, zbura pe aici, *amenințându-mă*, așa că am luat Raid-ul și am avut o mică luptă sol-aer, spuse ea, și se uită mai atentă la spațiul dintre calorifer și perete. Poc, poc, l-am nimerit, numai că a căzut în spatele caloriferului.

— Spray contra insectelor.

— Și care-i problema? rânji Grady.

— Nu știu dacă a murit. Nu vreau să se strecoare afară și să mă atace din nou. E un *gândac cumplit*, Grady.

— Ieși de-acolo, mă uit eu, spuse Grady și se așează în locul ei pe podea. Se uită în spatele caloriferului și apoi întinse acolo mâna. L-am prins, spuse el, și se ridică, cu pumnul strâns.

— Aruncă-l, se strâmbă Courtney.

Grady desfăcu pumnul și apropie insecta de ea. Courtney țipă și fugi.

— Nu, râse ea. Aruncă-l.

— Nu, l-ai omorât, acum o să-ți vezi victima în plină

lumină. Ar exista mult mai puține crime dacă oamenii și-ar vedea victimele în plină lumină.

— Nu, Grady, râse din nou Courtney și alergă spre bucătărie.

Grady se uită la gândac, izbucni în hohote de râs și o urmă în bucătărie. O prinse într-un colț, între perete și frigider și întinse mâna către ea.

— Nu, nu, nu vreau să mă uit. Poți să stai acolo toată noaptea și tot n-o să mă uit. Și-o să-mi țin răsuflarea, Grady, și-o să mă învinețesc, ai să vezi, chicoti ea.

— Uită-te la el. Nu-i decât o fărâmă, prostuțo! râse el. Hai, uită-te la el sau ți-l pun pe bluză.

247

Barbara Harrison

— Nu, nu. Bine, mă uit, spuse ea, și deschise ochii. Ei bine, spuse ea după o clipă, părea cumplit. Toate picioarele astea păreau enorme când zbura. Și zbura exact către mine.

— Un mic păianjen de vară. O prostuță, asta ești. Părea mare pentru că i-ai văzut umbră.

— Bine, sunt o prostuță. Recunosc că sunt o prostuță. Acum vrei să-l arunci? râse ea.

Grady se duse la chiuveță, scoase dopul de la scurgere, aruncă insecta acolo și dădu drumul la apă. Se spălă pe mâini și se întoarse spre Courtney.

— Înmormântare în mare.

— Foarte demn, spuse ea, și zâmbi. Și nu-i nevoie să fii așa de mulțumit de tine. Știi că nu pot să sufăr gândacii.

— Prostuo, spuse el, și o sărută. Bună, Courtney, da, am avut o zi bună. Nu, nu sunt obosit. Da, mi-ar plăcea să beau ceva.

Ea-l îmbrățișă și-l sărută ușor.

— Te crezi așa grozav, spuse ea deschizând frigiderul ca să scoată o tăviță cu cuburi de gheață. Dacă ești așa grozav, cum de nu ești Robert Redford?

— Vorbește tu așa și nu-ți mai prind niciun păianjen. Înmormântează-ți singură păianjenii dacă asta crezi, rânji el.

— Ai câștigat. Dă-l încolo de Robert Redford.

— Mulțumesc.

Intrară în living și Courtney se duse la bufet și puse cuburile într-un vas. Îi turnă lui Grady un pahar, i-l duse și se așeză și ea pe canapea.

— Ce-s alea? întrebă ea uitându-se la pachetele de pe masă.

— Jocuri.

— Jocuri? O*»

— Jocuri pentru Clinică. De toate felurile. Vrei să jucăm?

— Sigur, o să-ți arăt că nu sunt prostuță. S-ar putea să fiu prostuță când e vorba de gândaci, dar o să te ruinez la - se plecă peste spătarul canapelei ca să se uite la cutii - la Trei cercuri.

— S-a făcut, spuse el, și se ridică. Luă o înghițitură zdravănă din pahar și se duse la masă. Vrei să-l facem mai interesant?

— În regulă, pe ce jucăm?

— Aăăă, cine pierde spală și lustruiește mașina săptămâna asta.

— Nu-ți arunca ruloul de cauciuc, spuse ea venind lângă el la masă, pentru că o să ai nevoie de el.

— Daaa? Ei bine, vedem noi. Să știi că joci cu un profesionist.

Grady zâmbi și duse cutia mare cu jocul la masa de sufragerie și-i scoase repede capacul. Se uită la instrucțiuni, dădu din cap de câteva ori și în câteva minute jocul era aranjat pe tablă, gata de începere.

Courtney citi și ea instrucțiunile și se apropie de masă. Aruncă prima și rată. Continuă Grady. Jucară, râzând și enervându-se și făcând gălăgie timp de aproape o oră.

— N-ai decât una avans, spuse Courtney. Tot te mai pot întrece.

— Nicio șansă. Ți-am spus, joci cu un profesionist.

— Dă-te la o parte, profesionistule și uită-te cum te dau gata.

Courtney ridică mâna și se pregătea să arunce mingea, când telefonul începu să sune.

— Fir-ar să fie.

— Acum chiar c-ai încurcat-o, spuse Grady. O.să răspunzi la telefon și-o să-ți pierzi avântul.

— Numai gura-i de tine, zâmbi ea.

Răspunse la telefon din living, cu ochii la Grady.

— Alo... oh, da, bună... păi... da, așa e... nu, e-n regulă... oh?... oh, s-a făcut... da, da, da, e foarte bine, o să... ne vedem atunci, la revedere.

Când se întoarse la joc avea o privire preocupată și nervoasă. Grady nu spuse nimic. Nu trebuia să o întrebe cine a sunat, căci știa din expresia feței ei că fusese Peter Joshua. Văzuse aceeași privire ori de câte ori se vorbea de el - o privire puțin încordată, puțin vagă și puțin tulburată.

Courtney își relua locul la masă și din nou ridică mâna și dădu drumul mingii. Nu nimeri, dar nu păru să observe.

— În regulă, spuse ea o clipă mai târziu, pot să împrumut ruloul tău de cauciuc?

— Cred că am jucat destul pentru seara asta.

— Și eu cred, spuse Courtney și se ridică de la masă. Se duse la bufet, își turnă niște vin și sorbi din el în tăcere. După ce bău jumătate din pahar se întoarse către Grady. Nu vrei să știi cine era la telefon?

— Dacă vrei să-mi spui, îmi spui.

— Grozav. E telefonul tău, cred că te-ar interesa.

— E și telefonul tău, răspunse el calm.

— Telefonul *tău*, telefonul *meu*, de ce dracu' nu-i telefonul *nostru*?

— Te legi de cuvinte.

— În regulă. Mă leg de cuvinte. Pur și simplu nu înțeleg de ce nu te interesează cine mă sună.

Grady se uită lung la Courtney. Știa că buna dispoziție le dispăruse, veselie și râsul care erau atât de plăcute.

— N-am spus că nu mă interesează. Nu vreau să crezi că te spionez, atât.

— Că mă *spionezi*? Minunat, Grady, minunat. După atâția ani te simți de parcă m-ai spiona. Un alt cuvânt e „a împărți”, dar noi nu folosim cuvântul ăsta. Nu, noi folosim cuvântul „a spiona”.

— De ce vrei să ne certăm? întrebă el încet.

Courtney se uită la el repede, apoi își întoarse privirea.

— Asta fac, nu?

— Așa se pare.

— Iartă-mă.

— Nu vreau să-ți ceri iertare, Courtney, nu mie.

Ea își trecu mâna prin părul blond și apoi se apropie de canapea și se așază lângă el.

— Sunt caraghioasă. Sunt convinsă de asta. Ne distrăm așa de bine și pe urmă...

Lăsa gândul să plutească în aer, între ei.

— Și pe urmă a sunat telefonul, spuse Grady.

— Era Peter Joshua. Nu știu de ce, dar mă face să mă simt nervoasă.

Grady o cuprinse cu brațul și-i trase capul pe umărul lui.

— Sunt aici, nu uita asta, Courtney. (251 y

— Știu, spuse ea, și se întinse să-l sărute pe obraz. Poate c-o să scap de asta... să fiu caraghioasă. Grady nu răspunse și Courtney tăcu un timp, apoi îi zâmbi cald. Știi, așa fi putut să nimeresc lovitura aia. Dar n-am vrut să fac pe grozava.

— Pe dracu’.

— Zău.

— Oricum trebuie să speli mașina, zâmbi Grady. Dar dacă te porți frumos, poate te ajut.

— O să mă port frumos. O să fiu foarte, foarte cuminte, râse ea.

Tonul ei redeveni normal și privirea confuză dispăru, dar Grady tot nu se putea destinde. În curând vor fi din nou ca înainte, în curând vor râde iar, se vor tachina și se vor simți bine, știa asta. Dar mai știa că, așa cum toate vor fi precum fuseseră, tot așa acesta era începutul unei

perioade când lucrurile nu vor mai fi la fel. Și atunci simți ceva surd, persistent și amenințător, în adâncul ființei sale. Simți durerea.

GeD

14

Marti fu o zi lungă, cenușie.

Ploaia se opri, dar încă nu apăruse soarele...

Courtney sună la apartamentul 911 - 12 și așteaptă, cu privirea ațintită în jos. Într-o mână avea un carnet mare de notițe, iar în cealaltă o poșetă mică de lac negru, lanțul ei auriu atingând în mers pantalonii de culoare cafenie. Nu știa dacă venise prea devreme sau dacă întârziase, căci își uitase ceasul acasă și se gândi că asta era ceva simbolic pentru felul în care se scursese până atunci ziua - confuz, distrat și stânjenitor. Își dori din toată inima să nu se afle în fața acestei uși și totuși dorea la fel de mult să fie acolo și nehotărârea o tulbură. Carnetul îi alunecă din mână și pe când se apleca să-l ridice ușa se deschise.

— Courtney Ames, bună!

— Bună Peter, spuse ea, și intră repede în apartament. Courtney alege un fotoliu mic, auriu și moale și se așază cu ochii la Peter. Era îmbrăcat în gri închis pantalonii, puloverul pe gât, ciorapii din picioarele descălțate, toate aceleași culoare tristă. Tonurile întunecate scoteau în evidență firele argintii din păr și subliniau subțirimea trupului și a feței; părea mai slab decât își amintea ea. Arăta obosit, palid și epuizat, deși ochii lui spălăciți erau strălucitori. Ținea în mâna dreaptă un pahar înalt, fără picior, pe jumătate plin cu whisky. Peter ridică paharul spre ea.

— Vrei vin, sau niște băutură adevărată?

— Nu vreau nimic. Zău, nimic.

— Ai venit pregătită să fii nesociabilă, spuse el, și se apropie de ea.

Se așază pe canapea, în fața ei și rămase cu ochii la ea.

— Ce faci? Întrebă ea în cele din urmă, vrei să mă enervezi? Nu te înțeleg... am senzația că joci un joc al

nervilor.

— Știi, ăsta e un paradox. Un joc *al nervilor*. Definiția jocului e sport sau distracție, amuzament. Nervii sunt nervi, nici sport, nici distracție, nici amuzament.

— O să țin minte asta.

— Ar trebui. Adeseori faci mici greșeli ca asta în ceea ce scrii. Nu vrem să se întâmple asta în cartea noastră.

— Peter... poate că ai observat deja, mă faci să mă simt nervoasă. Mă faci să mă simt... nepregătită într-un fel. Tessa a spus că te joci cu oamenii, că te distrezi pe seama lor. Dacă asta faci cu mine, aș vrea să termini.

J

GEL

Clinicsa (norlin

Peter bău din pahar, apoi îi zâmbi obosit.

— Singurătatea, tu nu înțelegi ce-i asta. Iar Doafnna Clinică, poate că ea înțelege prea bine.

— Nu știu ce vrei să spui. De la început n-am înțeles, spuse ea exasperată.

— Deschide-ți ochii și mintea. Ar trebui să înțelegi, ar trebui să știi. Sunt singur. Și tu ești singură, dar nu vezi asta din cauză că ochii îți sunt legați.

— Prostii.

— Nu e o legătură de ochi obișnuită. Nu e pânză, nu e folie de aluminiu, nici hârtie cerată, nici plastic. Este unică pentru tine și se numește Grady.

— Aș vrea să discutăm despre Clinică, spuse brusc Courtney. De-asta sunt aici.

Peter se aplecă în față și se uită atent la ea.

— De ce ești așa sensibilă când e vorbă de Grady?

— De ce te legi mereu de Grady? De ce nu-ți place? Toată lumea îl place pe Grady.

— Ce noroc pe Grady, spuse el calm. Asta-i ceva ce n-o să-mi scrie niciodată pe cruce; toată lumea *nu-l* place pe Peter Joshua, după cum vezi.

— Tu nu-i lași să te placă. Tu-i faci în mod deliberat pe oameni să se simtă prost.

— Oare? Da, probabil că-i fac. Dacă nu-i pot

determina să mă iubească, bănuiesc că pot să-i fac să se simtă prost. Nu se poate să fie indiferenți, asta-i tot.

Courtney clătină din cap.

— Te rog, putem să ne întoarcem la problema Clinicii?

(3 sfi)

— Problema Clinicii?

— Chiar sunt formulare de completat, sau ai inventat asta? Întrebă ea nerăbdătoare.

— Formulare? Da, Courtney Ames, sunt formulare. Chiar am nevoie de tine pentru ele? Și da, și nu.

— Atunci de ce sunt aici? Despre ce e vorba?

— Vreau să te cunosc, cred că e important. N-ai pomenit *nimic* de *scenariul* meu și asta e de asemenea important.

Courtney își lăasă privirea în jos, apoi o ridică din nou spre Peter.

— E frumos, dar asta o știi.

— Oare?

— Da.

— Ei bine, ai dreptate. O știu. Și vreau s-o știi și tu... pentru că asta suntem noi. Ceea ce vom face împreună. Poate nu asta, dar va fi ceva. Cartea ta, scenariul meu și în final ceva care ne aparține. E atât de greu de înțeles asta?

— Da, e greu. 7 u ești greu de înțeles.

Peter se duse la tava cu băuturi. Își umplu din nou paharul și se întoarse la canapea.

— Te-ai simți mai bine dacă ne-am ocupa puțin de Clinică, nu? Mai puțin vinovată? În regulă, cum vrei tu, altfel mi se taie capul. Îi dădu un teanc de pagini bătute la mașină și un stilou. Semnează tinde vezi un „X” mare roșu, spuse el.

— Ar trebui mai întâi să le citesc.

— Courtney Ames, Courtney Ames... Eu îți dau bani, nu tu mie. Tu nu poți fi înșelată, spuse el, și apoi

— C-2 se)



shapetype32 linewidth8890 Clinica Gorlin rîse. Nu e un contract de vasalitate, sunt doar niște formulare care înregistrează nevoile Clinicii Gorlin și deci cererea Clinicii Gorlin pentru o donație de 100.000 de dolari. În bancnote mici, nemarcate, zâmbi el.

— Acum vezi ce vreau să spun, mă zăpăcești și pe urmă spun tâmpenii.

— Îmi place ideea asta, să te zăpăcesc. Zăpăcirea e primuj pas spre înfrângere, și intenționez să te înfrâng, spuse el privind-o calm, deși ea se uita tăios la el.

— Cum adică? întrebă ea.

— Să scrii. Ca să scrii, Courtney Ames, trebuie să fii mult mai înfrîntă decât ești. Mai ales ca să scrii ce vei scrie.

— Nu, mulțumesc, cred că o să trec la astea, spuse ea și-și coborî privirea spre hârtii. Le semnă pe rând, cu scrisul ei mare, neglijent. Când ajunse la ultima, se uită din nou la toate, apoi i le întinse lui Peter.

— O copie a fiecărui formular va fi trimisă de la Washington Clinicii. Pentru dosarele voastre, aveți dosare? Oricum, doctorii cei buni vor primi copii, spuse el.

— Asta-i tot?

— Nu, nu chiar. Mai sunt trei formulare lungi. Esențialul, ca să zic așa. Principalele noastre formulare.

— Atunci mi le poți da?

— Biroul meu le va trimite. O să le am mâine, poimâine.

— Deci de fapt n-aveai deloc nevoie de mine azi? V
liljill

J

Întrebă Courtney, deși nu era sigură ce răspuns ar fi mulțumit-o.

— Ba aveam. Am. De tine, nu de un director sau administrator din mahalaua aia.

— Iar, iar faci asta. Courtney se încruntă. Devii de neînțeleș.

— Cât de stupid ar suna dacă ți-aș spune că am nevoie să fii prietena mea? Foarte stupid, dar cam asta e.

Știu că vei fi, ți-am citit poveștile, știu cum gândești, spuse el blând și zâmbi. Sunt singur. Nu fizic ci în sufletul meu, unde e important, sunt complet singur. Nu există altă persoană care să-mi tulbure gândurile și care să mă facă să mă simt bine. Și nici eu nu vreau pe nimeni. Dar te vreau pe tine, Courtney Ames. Nu vreau să-mi petrec restul vieții adunând bani pentru cauzele bune, pentru cauzele proaste, orice fel de cauze, pentru că nu mai am cauze. Le-au luat. Au venit într-o noapte și le-au furat. Una câte una. M-am trezit pe când zburau pe fereastră și m-am gândit că n-or să ajungă prea departe, dar au ajuns. Au zburat și-au zburat, până ce nu le-am mai putut zări. Și-au dispărut toate cauzele mele. Uite-așa. Peter pocni din degete. Mai târziu oamenii mi-au spus: prostule, ar fi trebuit să le ții în seiful hotelului, unde ar fi fost apărate de hoți și de foc și de invazia lăcustelor.


— Dumnezeu, clătină din cap Courtney, ești ceva...!

— Nu, nu sunt, nu încă, și asta-i problema. Pentru că pot fi.

Ceea ce scriu mă poate face ceva.

— N-ai nevoie de mine pentru asta. Dacă aș scrie


Clinica Corlin

 eu așa cum scrii tu n-aș avea nevoie de ajutorul nimănui, pur și simplu aș face-o... pentru că e ceva frumos. Poate să ajungă ceva minunat. Peter, eu scriu povestioare, povestioare drăguțe. Din când în când scriu un rând care e foarte bun, de care sunt mulțumită... o frază. Dar în general scriu doar povestioare, povestioare drăguțe care întâmplător se vând. Nu jucăm în aceeași divizie, tu și cu mine.

— Nu-ți pasă de ceea ce scrii? întrebă el, brusc cu o nouă ferveare în voce...

— Sigur că-mi pasă. Când am început... oh, Doamne, când am început voiam să fiu Fitzgerald. N-am fost.

— Eu sunt Faulkner. „Poate că au avut dreptate să pună dragoste în cărți. Poate că nu putea trăi în altă

parte". Înțeleg asta, spuse Peter liniștit.

— N-ai nevoie de mine. Știi tot ce înseamnă cuvântul, trăirea deosebită și le lași să zacă undeva într-un sertar.

Așa-zișii scriitori se agită fluturându-și cărțile pentru a atrage atenția, pe când cineva care poate cu adevărat să scrie, tu, își lasă paginile necitite, necunoscute.

— Să iau notițe la cursul ăsta, sau se mai face o recapitulare la sfârșitul trimestrului?

— M-ai întrebat și iată răspunsul meu.

— În răspunsul tău nu există compasiune, Courtney

— Francis Scott Fitzgerald (1896 - 1940), scriitor american, reprezentant de seamă al „generației pierdute”, grupare a scriitorilor americani care au trăit la Paris în jurul anilor 1920 (Hemingway, Dos Passos). Autor al unor romane psihologice, printre care *Marele Gatsby* și *Blândețea nopții*.

I. „În i. C. F» i Ji" y

— 3... Vv /v., /

Ut). Îl» / (îovF «k SECT*

Ames, unde-i compasiunea ta? Nu pot s-o fac singur, nu înțelegi? N-am putut niciodată s-o fac singur... Singur, tot ce pot fi e Peter Joshua, și am atâta nevoie de mai mult. Trebuie să mă ajuți.

— Nu pot.

— Ești atât de ocupată?

— Sunt suficient de ocupată, spuse ea privind spre fereastră. Scrisul meu, munca pentru Clinică, Grady.

— Ce-i atât de fantastic cu Grady? Ea îl privi aspru.

— Nu mai fi atât de fals când e vorba de el.

— „Dar nu sunt fals, cel puțin nu acum, spuse el repede. Mă tot gândesc la asta din ziua când ne-am cunoscut. De ce Grady? Ce are Grady Malory atât de extraordinar? De atâta timp, voi doi... Mă intrigă astfel de relații. Vreau să le înțeleg. Nu sunt fals, Courtney, vreau să înțeleg.

— Unii oameni se potrivesc, e singura explicație pe care o am.

— Și continuă să se potrivească?

- Da, cred că da.
- În vecii vecilor, amin?

— Cred că da, răspunse ea sec. Grady și cu mine nu ne-am făcut niciodată planuri de viitor. Eu... e mult timp, da, spuse ea, și deodată păru foarte liniștită iar gândurile îi zburară în trecut. Aveam apartamentul meu înainte, după terminarea școlii. Era un locșor mic dar grozav... L-am aranjat cât de bine am putut, am cumpărat tot felul de băuturi, brânzeturi străine, coniacuri fine... Eram pregătită să-i primesc pe toți's (260 - j").

oamenii aceia minunați ce urmau să vină. Și unii au venit. Tineri avocați străluciți și oameni de afaceri și editori și actori și agenți publicitari. Producători de filme. Au fost o mulțime de petreceri și am avut diverse relații, spuse ea liniștită, dar am început să observ ceva... întotdeauna mă întorceam la Grady. Singurul lucru care dura era Grady. Dacă simțeam lipsa cuiva era lipsa lui Grady, dacă aveam nevoie de cineva, de Grady aveam nevoie. Dacă plângeam, pe el îl sunam, dacă râdeam, tot pe el îl sunam. În cele din urmă am înțeles că Grady era singurul care conta... la dracu' cu tinerii străluciți ai New York-ului, Grady Malory era cel căruia-i telefonam la patru dimineața.

— Și ai trăit cu el și ai fost iubirea lui. Ați devenit un cadru de film, o fată și un băiat care aleargă prin parc într-o zi însorită. Râsete. Baloane. Un câmp de margarete. Peter tăcu o clipă și apoi continuă. Ați devenit o reclamă de șampon.

Courtney simți cum i se urcă sângele în obraji.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu știu de ce m-am obosit să-ți spun toate astea! Trebuia să știu că în gura ta ceva decent devine trivial. Lucrurile pot să fie simple și totuși să însemne ceva. Grady a fost sentimentul meu de siguranță de nu mai știu când. Atunci când e cu mine mă simt în siguranță. Avem ceva ce tu nu poți înțelege.

— Ești sigură?

— Sunt. Și dincolo de toate, e cea mai desăvârșită persoană pe care-am cunoscut-o vreodată.

— Chiar așa?

— Chiar așa, spuse ea tare. E atât de... competent. Poate să construiască orice, să gătească orice, să repare, să cultive sau să fotografieze orice. Joacă tenis minunat, călărește, manevrează un vas ca un adevărat lup de mare. Nu există subiect pe care să nu-l poată discuta dacă are chef să o facă. Și, cel mai important, e cel mai bun om de pe pământ.

— Altceva?

— Știe fiecare cuvânt pe care l-a scris A.J. Liebling.

Peter râse, deși ochii lui erau de gheață, iar culoarea lor palidă își pierduse strălucirea în umbrele după-amiezii.

— Și tu ai nevoie de el?

— Da, spuse Courtney și se ridică.

Se duse alene către fereastră și privi în jos, spre panglica din ce în ce mai lată de oameni adunată în jurul fântânii din mijlocul pieței. Se uită la ei un timp, apoi își mută privirea spre stânga, la șirul de birje, la caii triști și obosiți care-și mișcau capetele în gălețile cu mâncare. Ea și Grady se plimbaseră odată cu birja. Courtney zâmbi, amintindu-și cum luaseră hăturile din mâna vizitiului și mânaseră calul spre Harlem, până ce la jumătatea drumului îi oprise un polițist, pe când vizitiul dormea liniștit în spate.

— Și el are nevoie de tine? ajunsse până la ea

— Abbott Joseph Liebling (1904 - 1963), ziarist (a lucrat mulți ani la *New Yorker*), corespondent de război și scriitor satiric.

vocea lui Peter Joshua.

— Da, are, spuse ea încet, cu gândul tot la acea seară cu mulți ani în urmă".

— Atunci de ce nu v-ați căsătorit? De ce n-ați pecetluit înțelegerea?

— Oh, Grady nu se va însura niciodată. N-o să-și permită niciodată să se apropie atât de mult de... Courtney se opri, auzindu-și cuvintele, speriată de adevărul lor. Să se apropie atât de mult de o altă persoană. Îi e teamă să nu sufere, încheie ea și vocea îi era înghețată.

Se apucă de pervaz și strânse cât putu de tare, pentru că brusc se simți amețită, confuză; recunoscând adevărul despre Grady recunoscuse adevărul despre ea: avea nevoie acum de implicarea lui și acesta era singurul lucru pe care el nu i-l putea oferi.

— Ce... ce contează de fapt asta? întrebă ea. Căsătorie?

N-ar putea face ca ceea ce avem acum să fie... *mai puțin*.

— Protestezi prea mult. Ai protestat prea mult toată după-amiaza. Grady face asta, Grady face ailaltă. Grady joacă tenis, Grady gătește, Grady și A.J. Liebling. Ți-ai da și sufletul să poți spune. „Grady mă iubește, are nevoie de mine, mă vrea, mi-a dat inelul ăsta ca o dovadă a afecțiunii sale”. Dar nu poți spune așa ceva, Courtney Ames, nu-i așa? Nu există dovadă... și de fapt simți că ar supraviețui foarte bine și fără tine. Are oare nevoie de tine? Nu ești deloc sigură. Cât de diferită ar fi viața lui dacă n-ai fi cu el?

Oare cât de diferită? întrebă fără milă Peter.

Courtney strânse mai tare pervazul. Știa că trebuia să plece, trebuia să iasă din camera asta, să fie departe de Peter Joshua înainte să-i audă prea bine cuvintele. Dar nu se putea mișca; se simțea prinsă într-o capcană, imobilizată acolo și brusc simți că mâinile îi tremurau.

— Tu... tu nu știi nimic despre asta, reuși ea să spună.

— Ba știu. Am citit ce-ai scris. Am citit însingurarea, pustietatea. De ce ești pustie, Courtney Ames? Pentru Grady, pentru că ce ai nu mai ajunge? Nu e suficient, dar tu știi că asta-i tot. Asta-i tot ce poți avea de la Grady Malory.

Courtney își smulse mâinile de pe pervaz și se uită furioasă la el, cu mușchii feței încordați.

— Cum de îndrăznești? Să nu mai aud un cuvânt!

El o privi o clipă în tăcere și apoi se ridică încet de pe canapea și se apropie de ea.

— El nu are nevoie de tine în viața lui. Are munca lui. Tu ce ai? O muncă ce nu te satisface, o relație care nu-ți

ajunge. Eu o să am nevoie de tine Courtney. Noi vom însemna ceva. Și eu o să am nevoie de tine.

— Ești nebun, dacă n-am știut-o până acum, o știu acum.

Poți să fii atât de crud doar ca să mă implici în *scrisul* tău?

— Avem șansa să facem ceva important împreună. Noi...

— *Noi* ne-am văzut exact de trei ori. Și eu deja fac J26

ceva important, mulțumesc. Se întoarce și se uită calmă la el. Și acum cred că-i timpul să plec.

— Am fost rău. Am fost rău din nou, spuse el, și o apucă de braț.

Ea se smulse din încleștarea lui și se dădu înapoi.

— Te rog, termină.

— Am fost rău, recunosc. Nu fi supărată pe mine... nu vezi, nu pot să suport să fii supărată pe mine.

— Trebuie să plec acum, Peter, spuse ea abia auzit. Se duse la fotoliul pe care stătuse, își luă geanta și-i puse lanțul pe umăr. Luă și carnetul de notițe și apoi se uită la Peter. Îmi pare rău pentru... tot. Nu știu ce să înțeleg, zău nu știu.

— Trebuie să te mai văd.

Courtney nu răspunse. Se îndreptă tăcută spre ușă și apoi se întoarce și-l privi.

— De ce te chinui singur? De ce trebuie să mă chinui și pe mine? De ce? întrebă ea tristă. Trebuie să plec, spuse ea absentă și ieși.

Drumul pe coridor, coborârea cu liftul, ieșirea din hotel în stradă, pașii către colțul străzii și apoi un taxi - în tot acest timp ea nu auzi nimic, nu văzu nimic, nu simți decât loviturile de ciocan din tâmpile. Furia îi deveni tristețe mohorâtă, goală, ca și cum i s-ar fi luat totul. Gândurile i se învârteau în minte și trecură câteva clipe până ce ameteala îi dispăru. Nu știa de ce deodată, azi, tot ce știa despre Grady îi dădea senzația unei palme în plină față, de ce se simțea doborâtă de o durere ciudată care

venea brusc, de nicăieri: durerea de a recunoaște că acum avea nevoie de la Grady de mai mult decât îi putea el oferi.

265 *y*

Deschise ușa apartamentului lor, își turnă un pahar de vin, și-l bău cu înghițituri mari, grăbite. Când, se întrebă ea, când a început să aibă nevoie de mai mult? A fost o anumită zi, o anumită oră, un anumit anotimp? Și cum de văzuse Peter Joshua acea nevoie?

Courtney se duse neliniștită spre cămin, își puse un braț pe consolă și-și roti privirea în jur. Era gol apartamentul lor și ea simți că urăște liniștea. Începu să măsoare camera în lung și-n lat, apoi se cufundă obosită în balansoar și se legănă absentă, pe când se gândea la ultimele câteva luni, lunile când își dăduse seama că nu e fericită, nu total. Devenea mai clar acum și fața ei se întuneca pe măsură ce-și ordona gândurile. N-avea rost, își spuse ea, să pretindă că lucrurile se vor rezolva de la sine și că va fi bine, căci nevoia ei era prea mare. Avea nevoie de o apropiere pe care Grady nu o putea oferi, n-o putea împărți cu ea; avea nevoie de implicare căci acum în cel de-al treizeci și unulea an al vieții ei, simțea zădărnicie, știa că ce era între ei nu ajungea.

Telefonul sună, dar Courtney nu răspunse. Continuă să se legene, continuă să învârtă în minte gândurile pe care le refuzase atâta timp. Rămase așa multă vreme, până cd" afară cerul deveni cenușiu întunecat, până ce umbrele din cameră deveniră prelungi.

— Ce-o să facem, Grady? întrebă ea cu voce tare. Ce-o să facem dacă tu n-o să vrei să înțelegi?

266 *y*

15

Vineri fu răcoare. Nori mari, jalnici, spânzurau pe cerul palid...

Nick Gorlin intră în clinică cu brațele încărcate de pachete mari, voluminoase. Aruncă o privire prin holul de la parter, acum luminat foarte slab și se îndreptă spre lift. Auzind o ușă închizându-se cu zgomot, se întoarse și-l văzu pe Grady venind spre el.

— M-am gândit eu că s-ar putea să mai fi aici când l-am văzut pe domnul Benke afară. De data asta ce are? zâmbi cu indulgență Nick.

— Ne-am ocupat atât de bine luna trecută de problema cardiacă, încât se pare că am trecut la cancer. Grady clătină din cap. Mă întreb cum își petrecea timpul înainte să existe Clinica asta.

— Ei bine, tu îl încurajezi, știi doar.

— E destul de inofensiv. Bătrânul e singur. Și eu o să fiu într-o bună zi un bătrân singur și sper că cineva o să mă răsfete.

Ușa liftului se deschise și cei doi intrară în el. Nick îi zâmbi lui Grady.

— E sănătos, nu?

— N-are nimic. A auzit de John Woods și de cancerul *lui*.

Domnul Benke tușește din când în când, așa că a hotărât... ei, știi cum e el.

— Tușește?

— La naiba, Nick, un om de vârsta lui care fumează trei pachete de țigări pe zi trebuie să aibă ceva. Ascultă-mă pe mine, tot ce face, face prost. Mănâncă ce nu trebuie, bea prea mult, fumează prea mult și Dumnezeu știe ce altceva mai face și e perfect sănătos. Încep să cred că sănătatea e o problemă de atitudine. La dracu' cu tot ce ne învață la facultate, dacă un om are o atitudine bună o să trăiască până la o sută de ani, spuse Grady pe când ajungeau la etajul patru.

Străbătura coridorul, intrară în camera medicilor, Nick dădu drumul pachetelor din brațe pe masa lui, iar Grady se duse spre filtrul de cafea.

— Uită-te la domnul Benke, continuă el. Ar trebui să fie deja mort și iată-l, zâmbind cu gura până la urechi. Ori de câte ori apare tot ce văd e rânjetul ăla grozav, fără dinți. Își duse ceașca de cafea la birou. Ce ai acolo? întrebă el, uitându-se la pachetele lui Nick.

— Haine de canotaj.

— Haine de *canotaj*? zâmbi Grady. Asta-i culmea!

Nick desfăcu hârtia și începu să scoată lucrurile din



cutii. Ridică un bleizer albastru de doc pentru ca Grady să-l vadă mai bine.

— Și am luat și pantaloni albi și un tricou marinăresc care, așa cum zicea vânzătorul, are dungi, bretone. Nu râde, vreau să fiu pregătit dacă Jason Cabot invită pe barcă două sau trei sute din prietenii săi apropiați să-l cunoască pe ginerele său.

— De fapt, cât de mare e barca?

— Ar putea fi feribotul pentru Staten Island, dacă ar avea chef.

Grady râse.

— Nick, o să-i faci praf. Deci te-ai hotărât pentru septembrie.

— Da. Dar la Klein s-au pus în vânzare niște solduri, așa că m-am hotărât să cumpăr acum.

— Distincție, asta ai, distincție, zâmbi Grady. Numai un tip de mare clasă ar purta soldurile de la Klein pe feribotul pentru Staten Island al lui Jason Cabot.

— E cam târziu ca să mai fiu sofisticat. Astea sunt foarte bune, ce zici? întrebă Nick uitându-se la cutii.

— Tu și Tessa distrați-vă. La dracu' cu toți ceilalți, spuse Grady pe un ton foarte sec.

Nick se uită la el atent.

— Ai avut o zi proastă?

— Nu, a fost bună. Courtney a zis... să-ți spun că ultimul formular de la Joint Charities a plecat azi la Washington.

— A luat ceva timp, nu? întrebă liniștit Nick. Grady ridică din umeri.

— N-am prea văzut-o în ultimele zile.

— Mă bucur că s-a terminat.

Grady tăcu o clipă. Îți aprinse o țigară și privi undeva în depărtare.

— N-aș prea zice că s-a terminat, spuse el încet. Vreau să spun, partea cu formularele s-a terminat, dar... se pare că domnul Peter Joshua are de gând să mai stea în

New York încă vreo săptămână.

Nick se așeză la biroul său.

— Când ai auzit asta?

— Azi. Când a telefonat Courtney. A spus-o foarte clar... ceva în genul „Oh, Peter s-ar putea să mai rămână vreo săptămână. S-ar putea să scriem ceva împreună”.

— Iisuse Cristoase!

— Da, spuse Grady, privind fix înainte. Drăguț, nu?

— Ce să scrie?

— Se pare că domnul Peter Joshua e scriitor. Se pare că are un *scenariu*. Se pare că ideea e să transforme *scenariul* într-un roman. Grady făcu o pauză, apoi continuă. Se pare că ceea ce scrie ea nu-i bun, sau nu-i destul de bun, sau ar putea fi mai bun. Courtney mi-a explicat asta foarte clar. După ea, proiectul ăsta ar putea să-i ofere posibilitatea de... a evolua.

— Ce ai de gând să faci?

— Să fac? Grady se uită la Nick. N-am nimic de făcut. N-am niciun drept să mă amestec în ce vrea ea să facă. Dacă vrea să... *evolueze*, cred că ea hotărăște, îți spun asta doar ca să n-o auzi de la Tessa și să alergi la mine cu sfaturi. Adevărul e că de fapt nici nu vreau să discut despre asta.

— Grady, tu...

— Nu! Hai să ne înțelegem de-acum. Dacă n-o facem, va fi greu să lucrăm împreună.

— Spune, răspunse calm Nick.

— Știm amândoi că în ultimul timp Courtney a fost... foarte nervoasă. Am văzut amândoi... ei bine, am văzut cum a fost când Joshua a venit la masă. Și acum chestia asta cu scrisul. Bun, a început, asta e și de-acum înainte nu vreau să mai vorbesc *deloc* despre toate astea. Nici măcar pe ocolite. Acum nu pot să suport nicio împunsătură. Pur și simplu nu pot. Cred că ceea ce-ți cer este, te rog, să fii îngăduitor cu mine, spuse el încet, uitându-se la Nick. Nu știu ce-o să se întâmple. Știu doar că-i trimite bilețele dulci și-i vorbește despre... proiectul ăsta cu scrisul... și că toată situația mi-a scăpat din mână.

— Nu ți-a scăpat din mână. Probabil că toată atitudinea asta a ta de „mi-a scăpat din mână” e cea care a iritat-o pe Courtney de la început.

— Courtney e o persoană liberă. N-o ține nimic, dacă nu vrea să fie ținută.

— Exact asta și vrea. Cât de prost poți să fii? Ea *vrea* ceva care s-o țină.

— Vezi-ți de treburile tale, Nick. De-ale mele mă ocup singur.

— Tu faci parte din treburile mele.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sunt prietenul tău. Și mai vreau să spun că există o Clinică pentru care îmi fac probleme.

— Crezi că o să trec prin momente grele, că o să c'achez?

Ei bine, poate că așa va fi, dar o s-o fac în timpul meu liber.

— Nu există așa ceva. Ce te afectează acasă te va afecta și aici.

— Sunt medic, se răsti la el Grady. Înainte de orice altceva, sunt medic. Nimic nu va stânjeni asta. Ăsta-i singurul lucru adevărat pe care-l am și *nu vreau să-l pierd*, spuse el aspru și-și întoarse privirea. Poate că acasă sunt un nimic, dar când vin aici... pentru prima oară în viață încep să simt că sunt cineva. Și știi de ce? Pentru că ajut un puști să o ia pe drumul cel bun. *Eu*. Eu fac asta. Nici tu și nici Brian și nici altcineva. *Eu* singur, fără niciun ajutor de la tăticu' Lucas. N-am de gând să renunț la asta, Nick, așa că nu-ți mai face atâtea griji pentru Clinica ta, o să fiu bine. Trebuie să fiu.

— Tu nu lași pe nimeni să se apropie de tine, spuse liniștit Nick. Probabil că nici pe Courtney n-o lași, așa că un tip ca Joshua, care o încurajează, pare brusc atrăgător.

— Sunt așa cum sunt, n-am spus niciodată că-mi place.

N-am spus niciodată că trebuie să-ți placă ție.

Nick ridică brusc capul.

— Credeam că suntem prieteni.

— Și eu credeam asta, spuse încet Grady. Așa că hai să nu ne mai certăm. Se întinse după un pachet de țigări. Nick rămase privind-l lung pe Grady și apoi amândoi ridicară capul când auziră soneria de noapte de jos. Avem un mușteriu, spuse Grady și se ridică.

Nick se sculă și el de la birou și amândoi se îndreptară spre ușă și ieșiră în hol. Coborâră repede scările, cu fețele încordate și în mod ciudat nehotărâți.

— Nu uita, dacă începi să mă hărțuiești, s-ar putea să mă împingi peste marginea prăpastiei, spuse Grady pe când ajungeau la parter.

Nick îi aruncă repede o privire, dar nu spuse nimic și-și roti ochii în jur, în holul pustiu. Deodată auziră un zgomoț în camera de urgențe și se îndreptară într-acolo și intrară repede.

Nick fu primul care-l văzu pe omul aflat în încăpere și-l recunoscuse imediat; trecuse un an, poate doi, de când îl văzuse ultima oară pe Steven Kadik; timpul scurs de-atunci nu fusese prea blând cu el. Mai gras cu șase sau opt kilograme, părul lui odinioară blond și des era acum spălăcit și mai rar, fața era ridată și mai bătrână decât cei treizeci și cinci de ani ai lui. Privirea îi era aspră și buzele lui aveau ceva nou, o cruzime obosită. Nick îl văzu pe Grady repezindu-se către el și îl urmă, apoi observă pata roșie, întunecată, ce se mărea încet pe jacheta cafenie.

— Nick, dă-l afară. Steven Kadik făcu un semn cu capul spre Grady. Efortul de a vorbi îl făcu să se strâmbe de durere și-și încleștă umărul cu mâna. Nick clătină din cap către Grady, dar Grady nu se mișcă.

— Hai, du-te, te chem eu peste un minut, spuse Nick și Grady, după ce ezită o clipă, ieși.

— Bună, Steven, spuse liniștit Nick.

Se uită la pata umedă, roșu închis, și apoi se

273 **y** întoarse spre dulapul din spatele lui și scoase un foarfece chirurgical. Tăie pânza jachetei și se aplecă deasupra răni.

— Nick, asta rămâne între noi, da?

Nick se duse la chiuvetă și-și săpuni mâinile o dată,

apoi a doua oară, lăsând apa fierbinte să curgă peste ele până ce se înroșiră. Se întinse spre un raft și luă un pachet sigilat, îl rupse și își puse mânușile subțiri, sterile. Se întoarse la Steven.

— Cum? spuse el

— Nick, te-am rugat, asta rămâne între noi, da?

— Depinde, Steven, știi doar. Vorbim pe urmă, după ce rezolvăm asta. O să am nevoie de ajutor, o să am nevoie de doctorul Malory.

— Tipu' care era cu tine?

— Da.

— Pot să am încredere în el?

— Da.

Steven Kadik se uită la umărul care sângera și apoi ridică privirea spre Nick. Dădu din cap și Nick întoarse capul spre ușă.

— Grady, strigă el și în câteva secunde Grady fu lângă el.

Se uită la rană și deschise în tăcere ușa dulapului și scoase o seringă și o soluție transparentă, șterse brațul rănit cu alcool, apoi introduse acul, ținându-l pe când lichidul pătrundea în venă. Aruncă acul într-un coș și înfășură manșonul tensiometrului în jurul celuiilalt braț, pe când Nick pipăia carnea sfâșiată.

— E adâncă, îi spuse el lui Grady.

— Tensiune sistolică treisprezece.

— Bun, dădu din cap Nick. Vino aici cu niște pansamente, spuse el, și Grady umplu o tavă cu câteva pachete deampoane de vată și pansamente sterile. Puse lângă ele o sticlă de alcool și apoi se duse să se spele pe mâini.

— O să doară, spuse Nick în timp ce tampona rana cu un pansament muiat în alcool. Steven tresări de durere, apoi înjură și picături de sudoare îi apăroră pe frunte și deasupra buzelor subțiri. Îmi pare rău, spuse Nick. Trebuie s-o curățăm. Probabil va trebui s-o cos.

— Da, Nick, spuse Steven cu răsuflarea tăiată, fă ce trebuie să faci.

— Adu lumina aia încoace, îi strigă Nick lui Grady și Grady apropie o lampă și îndreptă cercul puternic de lumină asupra zonei rănite.

Nick se ocupă de rană vreo cinci minute, curățind carnea sfâșiată, pe când Steven înjura și Grady stătea alături, gata să-l ajute, cu mânușile sterile în mână, lângă o tăviță cu instrumentar chirurgical. Nick aruncă ultimul pansament plin de sânge în coș și făcu câțiva pași în spate, uitându-se aspru la Steven.

— Trebuie să o coasem, Steven. O să-ți dăm ceva, dar tot o să doară al dracului.

— Bine, bine, fă-o.

Nick făcu un semn cu capul spre Grady și Grady pregăti altă seringă și din nou îi făcu o injecție lui Steven. Aruncă acul și-i puse stetoscopul pe piept.

— În jur de optzeci, îi spuse lui Nick.

— Bun, așteptăm câteva minute să-și facă efectul, spuse Nick și se uită la instrumentarul de pe tavă.

— Întinde-te și așază-te cât de comod poți, îi spuse el lui Steven. Trebuie să încerci să stai nemișcat... De data asta ai avut noroc, Steven, n-a fost nimic tăiat, e doar o rană urâtă. Dacă mai intra cuțitul doi centimetri îți tăia un nerv.

— Așa-i, Nick, sunt un tip norocos. Întotdeauna am fost un tip norocos, spuse el. Cu amărăciune și o imensă tristețe apăru în ochii lui Nick.

Steven Kadik, își spuse Nick. Steven cel de mult? Primul jucător la bătaie din vechea noastră echipă? Pentru o clipă îl revăzu pe băiatul de atunci, înalt, blond și puternic, plimbându-se plin de el pe străzile din Lower East Side, într-o jachetă pe spatele căreia era scris „New York Giants11, jucând câțch ca și idolul său, Willis Mays, un nou jucător de baseball în echipa sa favorită. Steven, puștiul care stătea în spatele lui la școală, care a stat lângă el în metrou în prima zi a primului an la colegiu. Fața lui Nick era tristă și liniștită și-și întoarse privirea la cel care odinioară fusese cel mai bun prieten al său și care nu-i mai fusese deloc prieten atâția ani. Nick plecase mai departe,

dar Steven rămase pe străzi până când, în cele din urmă, străzile l-au câștigat, până când cei doi n-au mai avut nimic să-și spună. El nu-l cunoștea pe acest Steven tănuitor de lucruri furate, care de la nouăsprezece ani tot intrase și ieșise din închisoare. Nick scutură din cap, căci lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Se uită la Grady și-și dădu seama că Grady îl privise, căci în ochi i se citea compasiunea. Nick îl privi o clipă lung, w apoi se întoarse către Steven.

— Cum te simți, Steven? întrebă el cu o voce îngrijorată.

Te simți deja puțin amețit?

— Da, ca după o băută bună.

— În regulă, încep acum. Țin-te bine, spuse Nick și răsuflă adânc. Apoi dădu din cap către Grady. Pensă, spuse el, și Grady trânti pensa în mâna întinsă a lui Nick.

Tessa mai notă ceva în dosarul ei și apoi îl închise cu zgomot.

— Asta-i tot pentru seara asta.

— Cred că stăm bine, spuse Courtney și se întinse.

— Totul e achitat. Capitalul nostru se mărește. N-avem nimic de plătit pentru următoarele patru luni, zâmbi Tessa.

— Și cu banii ăștia care vin...

— Mie personal îmi pare foarte rău că m-am gândit

„La Joint Charities, spuse încet Tessa. Ne-am fi putut lipsi de ei.

— Faptu-i consumat.

— Da, faptu-i consumat, spuse Tessa și se așeză mai bine pe canapea. Se uită absentă prin cameră, simțind mai degrabă decât văzând prezență lui Grady în fiecare mobilă aleasă cu grijă, în tablouri, în nenumăratele cărți. Aș vrea să te gândești mai bine la ce faci.

V

— Tot ce fac e să recuperez o parte din mine, care de un timp se pierduse. Am... am trândăvit, ca să zic așa și acum, că am înțeles asta, am...

— Ai de gând să dai totul peste cap.

— Nu-i adevărat. E atât de rău să te implici în ceva

care să îți dea puțin sens? Ceva de care să-mi pese?

— Povestea asta cu *cartea* scrisă împreună cu Peter o să te ajute?

— Da, cred că da. Scenariul lui va deveni o carte minunată și el efectiv *are nevoie* de mine ca să lucrez la ea. E foarte plăcut să te implici în ceva știind că e nevoie de tine, că nimeni altcineva n-ar putea să facă asta. Și cred că va ieși bine. Peter și cu mine am început-o cam prost, dar azi la prânz am discutat totul. Cred... cred că va ieși bine.

— Și Grady? Și Grady crede că va ieși bine? Întrebă liniștită Tessa.

— Asta n-are nicio legătură cu Grady. Sau cu altcineva. Ascultă, munca mea pentru Clinică îmi ia o zi pe săptămână, scrisul meu îmi ia câteva ore pe zi... Restul timpului pot să-l petrec cum vreau și n-am nimic de făcut. De ce nu proiectul ăsta cu Peter? Vreau să spun, s-ar gândi Grady de două ori înainte de a începe un proiect nou la Clinică? Nu, e munca lui și ar face-o. Ei bine, asta e munca mea, sau va fi.

— Cele două situații sunt puțin diferite, spuse cu nerăbdare în glas Tessa. Courtney, munca-i muncă și distracția e distracție.

— *Distracție?* Aici nu e vorba de distracție. Eu nu caut o legătură sentimentală. Vreau ceva mult mai solid decât asta... ceva în care să mă implic. Courtney se ridică de pe scaun, se duse la fereastră și se așeză. Toată viața în New York, ducând o viață de newyorkeză... și iubind-o, dar nu mai am douăzeci și doi de ani, oricum n-o mai iubesc atât de mult. Vreau... să fiu o persoană serioasă, poți să înțelegi asta? Vreau o oarecare stabilitate. Ceva pe care să mă bazez. În acest apartament nu e nimic pe care să mă pot baza. Nici Grady, nici munca mea. Am de gând să încerc cu această carte, Tessa, am nevoie să încerc cu această carte.

— Și Peter?

— E mijlocul.

— Vrea o legătură sentimentală?

— Nu știu, nu-mi pasă. Îl iubesc pe Grady, asta nu s-a schimbat. Dar, fir-ar să fie, am nevoie de mai mult decât Grady.

— Peter se folosește de tine ca să înfrunte ceea ce nu poate înfrunta singur. A lucrat vreo doi ani la scenariul ăla, ai spus și e tot neterminat. E clar că mai degrabă vorbește decât face, visează decât face, doar că acum te are pe tine să faci ce ar trebui să facă el. N-o să scape asta, n-o să-ți dea niciodată drumul.

— Dramatizezi! O mulțime de scriitori colaborează, nu și ceva neobișnuit. El are calități pe care eu nu le am și invers. Eu am disciplina care îi lipsește lui. Tessa, spuse ea cu încăpățănare, poate că asta e *singura* modalitate de a păstra ceea ce Grady și cu mine avem. Trebuie să vezi totul din punctul meu de vedere. Vreau ceva... plenitudine. Nu pot să am așa ceva cu Grady, dar poate că o să găsesc suficientă în muncă și atunci n-o să-mi mai pese că n-o avem noi doi. Iadul. A fost un iad în ultimii cinci ani. Am rezistat patru ani și jumătate, acum nu mai pot. Deci ce e de făcut? Să continui așa, din ce în ce mai iritată, până mă distrug sau ajung să-l urăsc pe Grady? Nu, am de gând să mă arunc în ceva pentru care e nevoie de mine, care să-mi ocupe timpul. N-o să am vreme să mă gândesc.

— Ai înțeles toate astea când erai cu Peter?

— Cred că da. Care-i diferența?

— E imensă. Oricum, nici măcar nu-i practic. Bănuiesc că Peter Joshua va trebui să se întoarcă la Washington, la slujba lui bine plătită, într-o bună zi, curând. Washington-ul nu e departe, dar nu-i nici la colțul străzii. Cum o să lucrați împreună?

— Eu... aș putea să mă duc și eu la un moment dat la Washington pentru câteva zile. Am vorbit despre asta. Aș sta la hotel, continuă ea repede, și am lucra împreună seara.

— Să te duci la Washington, repetă pe un ton dezgustat Tessa și să-l lași pe Grady?

— Doar câteva zile, la un moment dat. Doar până ce îmi intru în mână.

— E o greșeală, totul e o greșeală.

Courtney tăcu o vreme, în timp ce ochii ei urmăreau lumina ce se reflecta pe podeaua strălucitoare, bine lustruită. Se jucă alene cu o șuviță de păr blond, apoi se uită la Tessa.

— Observ că Grady n-a spus că e o greșeală, spuse ea foarte liniștită. Observ că n-a spus „Nu face asta”... n-a spus „nu vreau să faci asta”... n-a spus „nu te mai întâlnești cu Peter Joshua”. Tessa, spuse ea mușcându-și buzele, n-a spus un cuvânt, nici măcar unul. Tot ce trebuia să-mi spună era „nu”. Fără discursuri, doar un cuvânt, „nu”. Să declare că e de partea noastră.

— Te folosești de Peter împotriva lui Grady? Asta faci?

— Nu, cel puțin nu conștient. Dar aș renunța la tot dacă Grady și-ar asuma responsabilitatea pentru noi ca să spună

„Nu te implica”. Courtney se ridică de la fereastră și se lăsă pe fotoliul din fața Tessei. Dar el n-o s-o facă. Nici măcar acum. Și eu ce trebuie să fac, Tessa? Spune-mi, ce?

Tessa oftă și-și desfăcu mâinile într-un gest de neputință. Biata Courtney, își spuse ea, care strigă „iubește-mă, iubește-mă”, implorându-l pe Grady. Bietul Grady, își spuse ea, căci refuza să audă.

Steven Kadik stătea pe masa de consultație cu umărul rezemat de perna adusă în grabă de Grady. Sorbea în tăcere din cafea, pe când Nick și Grady stăteau lângă el, pe scaun, la fel de tăcuți. Ochii lui Steven rătăciră prin încăpere, oprindu-se din când în când asupra vreunui instrument medical ciudat, uitându-se cu curiozitate la dulapul plin cu obiecte

Căsi)

strălucitoare de metal și fiole umplute cu lichide colorate.

După un timp își așază ceașca în poală și se uită la Nick.

— E frumos aranjat aici, Nick.

— De ce a durat atât până să vii să vezi? Nu trebuia

să aștepți până să ai nevoie de un doctor. Speram să fii aici în prima zi.

— Voiam s-o fac dar... știi cum e, Nick. Oamenii au treabă.

— Cu ce te mai ocupi, Steven? întrebă liniștit Nick. Steven deschise gura să vorbească, apoi se opri și privirea îi fugi la Grady și se întoarse rușinată la Nick. Grady se ridică și-i zâmbi lui Nick.

— Cred că mă duc sus, nu mai ai nevoie de mine aici.

— De ce nu te duci acasă? S-a făcut târziu.

— Nu, mai stau puțin pe-aici. Tessa și Courtney sunt acolo, lucrează la bugetul Clinicii. Le dau o șansă să-l termine fără să le întrerup eu, spuse el, se întoarse și ieși.

Nick îl urmări cu privirea, apoi se uită la Steven.

— Trebuie să știu cum s-a întâmplat, spuse el arătând cu capul spre rana bandajată.

— Jucam cărți... miza a crescut mult. La nervi, știi cum e. Era și Rodrigo acolo, știi cum sunt portoricanii ăștia. Am zis câteva vorbe mai tari și în clipa următoare cuțitu-i fulgeră, scaunele cad pe podea și tipii se dau deoparte. M-a nimerit în umăr, asta-i tot. A fugit mâncând pământul când a văzut ce a făcut. Nick, problema e... ei bine, fir-ar să fie, amândoi.

Rodrigo și cu mine... suntem amândoi eliberați condiționat. N-a fost nimic serios, am umflat o mașină pe care n-o folosea nimeni. Rodrigo, nu știu ce-a făcut, cred că a spart un magazin de băuturi. Oricum, suntem amândoi sub supraveghere, nici n-ar trebui să fim împreună și el n-ar trebui să umble cu cuțit. Dacă mă duceam la Bellevue, ar fi venit copoi cu întrebările lor și în clipa următoare eram din nou la pârnaie... Și Rodrigo, nu-i place ca cineva să ciripească despre el. Dacă zic ceva, ar trebui să mă uit tot timpul în spate peste umăr. Nick continuă să privească în ceașca sa de cafea și Steven continuă. N-o să chemi copoi, Nick, nu-i așa? M-am gândit... adică, atunci demult, n-ai fost niciodată un turnător.

— Steven, e adevărat? Ce mi-ai spus?

— Pe mormântu' bătrânului, Nick. Îți jur. Doar eu am fost rănit. Și nici eu nu sunt chiar rănit. Totul s-a terminat cu bine.

— N-ai lovit și tu? Ai. Mai folosit și înainte o armă, așa am auzit.

— De când am ieșit am pus-o la păstrare. Mai bine așa. Dacă un copoi vrea să mă scuture puțin, nu vreau să-i dau motiv să mă scuture bine. Cum ți-am zis, am ieșit doar de puțin timp, câteva luni. Am treburi de rezolvat, nu mă grăbesc să mă întorc... Nick? Fără copoi, da?

— Pe cuvântul tău că asta-i tot ce-a fost?

— Ți-am zis, pe mormântu' bătrânului.

Nick îl privi în ochi pe Steven apoi dădu o dată din cap.

— În regulă, fără copoi.

— Și tipu' celălalt?

— E-n regulă.

— Mulțumesc, Nick, știam eu că nu te-ai schimbat. Unii oameni de pe-aici zic că te-ai schimbat, eu știam că nu, spuse el și-și ridică ceașca. Cred însă că tu te gândești că eu m-am schimbat.

— Ce s-a întâmplat, Steven? Cum de... cum de-au ajuns lucrurile așa?

— Ei, cine știe? Uneori mă gândesc și eu la asta. M-am gândit mult la asta când am auzit că ai deschis Clinica. Am venit odată aici, n-am intrat, am stat doar afară și m-am uitat la ea. Clinica Gorlin... pe placa aia strălucitoare... am fost mândru de tine, Nick zău. Da, m-am gândit cum acum o mie de ani noi am fost prieteni. Steven se opri brusc, căci amândoi auziră acel „am fost” și se întristară. Apoi continuă, întotdeauna ai vrut să fi doctor. Mi-am adus atunci aminte de femeia aia – doamna Finnegan a fost? – în ziua când șobolanul ăla i-a sfârtecat beregata și ea a murit acolo, sângerând până a murit. Mi-am adus aminte cum ai vorbit tu despre asta, cum ai îngenuncheat lângă ea, încercând să astupi rana. Ai plâns când mi-ai vorbit despre asta. N-am uitat niciodată, pentru că a fost singura dată când te-am văzut plângând... Cred că din ziua aia te-ai

hotărât să te faci doctor. Ai avut... un fel de scop. Eu? Ce-am vrut eu să fiu?

— Ai vrut să fii jucător de baseball.

— Vorbe de puști. Mays, am vrut să fiu Willie Mays, dar astea n-au fost decât vorbe de puști. N-am avut de gând să ajung ce-am ajuns, nu știu, pur și simplu așa s-a întâmplat. M-am înhăitat cu niște tipi care știau cum să scoată repede lovele. A ajuns un fel de obicei. Înainte să-mi dau seama, intrasem până în gât în chestia asta. Ei, ce dracu', n-a fost o viață îngrozitoare, sunt oameni care-au dus-o mai greu decât mine. Și n-am omorât pe nimeni, n-am umblat niciodată cu droguri. Am făcut rău câtorva oameni, dar n-am omorât niciodată, niciodată nu i-am împins spre drog și asta-i *bine*. Cum am zis, putea fi și mai rău... Dar tu, mă bucur că ai reușit, Nick. Simt, ei bine, simt că poate chiar și eu am o contribuție la asta. Când toți puștii râdeau de tine și spuneau că n-o să reușești niciodată, eu eram cel care-ți spuneam

„Dă-i înainte, poți s-o faci” Așa că poate aici am făcut ceva bun.

— Steven, nu trebuie să continui așa, o să ai din ce în ce mai multe necazuri. Ești încă tânăr.

— Nu, am treizeci și cinci de ani și pentru felul meu de viață asta nu înseamnă așa tânăr. N-am crezut niciodată că o să trăiesc până la adânci bătrâneți, ți-aduci aminte că așa spuneam? Nick... stăm amândoi aici, ne gândim cum a fost și a fost destul de bine. Ne-am distrat și n-o să uit niciodată asta. Cum a fost. Dar cum am zis, asta a fost acum o mie de ani. Am făcut de-atunci câteva lucruri... ei, dac-ai știi, nu ți-ar place prea mult. Și asta-i viața mea. Nu ne mai întoarcem acum înapoi. Nu mă revolt. E rău, cred, că am ajuns unde am ajuns... dar unul din noi a reușit, Nick. Asta, la baseball, înseamnă cinci sute marcate.

Steven se dădu jos cu grijă de pe masă. Ar trebui s-o iau din loc. Vreau să-ți mulțumesc că ai avut grijă de mine în seara asta. Zău.

Steven întinse mâna. Nick i-o strânse cu putere. Se ridică și-l privi pe Steven în ochi.

— O să... o să te doară puțin la noapte. Vrei niște calmante?

— Am niște whisky canadian care omoară durerea. O face de niște ani buni.

— Vreau să mă uit la brațul ăla peste câteva zile.

— O să fie în regulă. Astea sunt fire resorbabile, nu? Ca alea pe care le-a avut Johnny Murphy când a fost împușcat.

— Da... dar vreau să... Steven, vreau să păstrăm legătura, fir-ar să fie. Sunt însurat acum, aș vrea să-mi cunoști soția.

— Da? Ești însurat acum? E grozav, Nick. Și eu am fost însurat, Nick, până ce a luat-o pe băut... mi-a terminat tot canadianu'. Mult noroc, Nick.

— Aș vrea s-o cunoști.

Steven zâmbi și pentru o clipă Nick văzu zâmbetul larg, deschis, din urmă cu douăzeci și cinci de ani.

— Nu, Nick, acum avem vieți diferite. Mă bucur că te-am văzut, chiar că mă bucur. Da' e mai bine să ne aducem aminte de toate așa cum au fost, nu cum sunt... Cinci sute marcate, Nick. Nu uita.

Steven se îndreaptă spre ușă. Nick rămase pe loc, vrând să spună ceva, dar neștiind ce; știa că nu existau cuvinte care să schimbe lucrurile, dar vremurile de demult, nu putea să le uite.

— Hei, Steven! Te mai uiți la Giants? Steven se opri în ușă și se întoarse.

— Nu. Când s-au mutat la Frisco mi s-au cam rupt de la inimă. Dar Willie... l-am urmărit întotdeauna pe Willie. Era tipu' care-mi plăcea. Nick... ți-aduci aminte cum le spuneam

„Jints”? Da, zâmbi Steven și clătină din cap, știi, nu era așa de rău să fii puști pe vremea aia. Adu-ți aminte de peluzele de la Terenurile de polo și Willie...

Steven se opri brusc și pentru o clipă se uită cu ardoare la

Nick, ca și cum Nick ar fi avut ceva ce el încerca, să găsească. Apoi în clipa următoare, Steven Kadik nu mai

era acolo și Nick auzi ușa de la intrarea Clinicii trântindu-se. Nick se uită la podea și lovi cu piciorul în ea, cu mâinile înfundate în buzunare. Când ridică din nou privirea, Grady stătea în fața lui.

— Am așteptat pe hol până l-am văzut plecând.

Nick nu spuse nimic și Grady mai făcu un pas. Înainte.

— Ce-ai zice să bem ceva?

— Să bem ceva? repetă nedeslușit Nick.

— De ce nu? Precis că n-avem prea multă treabă în seara asta. Și pe urmă, Strugis vine cam într-un sfert de oră. Când sosește el putem să mergem la *Hagen's*.

Nick ieși din camera de urgențe și se îndreptă spre scări.

Grady îl urmă.

— Ce zici? Întrebă Grady.

— *Hagen's*? Vechea bombă a Municipalului?

— Era și bomba Bellevue-ului. Acolo mi-am petrejit T cut tinerețea, spuse Grady, încercând să pară vesel. Nick se rezemă de balustradă și se uită la Grady.

— Tinerețe. Și pe urmă o să ne întoarcem și o să vedem că am ajuns la treizeci și cinci de ani... patruzeci, patruzeci și cinci, spuse el, și se așază pe o treaptă.

— Da, știu, spuse Grady și se lăsă jos lângă Nick pe scară.

— Țsta nu-i un răspuns, „da, știu”.

— Ce-ai vrea să spun?

Nick tăcu o clipă, apoi răspunse.

— Un pahar e o idee bună. Nu vreau s-o văd pe Tessa cât sunt în starea asta.

— Ai de gând să-i spui despre...? întrebă Grady, făcând un semn cu capul spre ușa.

— Steven? Nu, nu cred. Tessa se străduiește din răspuțeri să înțeleagă tot ce mă frământă și de obicei reușește... dar cum ar putea să înțeleagă totul despre Steven? Mă simt atât de bătrân. Și atât de trist.

— Nimic nu durează. Întotdeauna am știut asta.

Nick se întoarse și se uită la Grady, dar nu avu

puterea să-i răspundă. Se simțea sleit, așa cum nu se mai simțise niciodată. Se lăsă pe spate, rezemându-se de trepte și își întinse picioarele în față.

Timpul se scurse în tăcere, cinci minute, zece, cincisprezece și totul era liniștit, telefonul nu sună, pacienții nu apărură la ușă și niciun cuvânt nu fu spus între cei doi, căci fiecare era cufundat în propriile sale gânduri. Brusc, Nick tresări, căci se auzi un zgomot la ușă și Strugis năvăli înăuntru.

— (288 y

Cliniea (norlin

— Doar trei minute am întârziat, doar trei minute, spuse el dând larg din mâini către ceasul din perete.

Nick și Grady se uitară la el fără niciun comentariu și apoi se ridicară.

— Nu uita să-l hrănești pe T.K. Înainte să-i pui husa pe colivie, îi spuse Grady.

— Bine.

— Domnul Martínez o să vină după ce iese din schimbul de noapte. Pastilele lui sunt pe biroul meu, nu uita să i le dai, spuse Nick.

— Bine.

— Gata? îl întrebă Grady pe Nick.

— Da, hai.

Se îndreptară spre ușă fără să-i mai spună nimic lui Strugis, care îi privi nedumerit pe când ieșeau.

— Noapte bună, strigă el în cele din urmă, dar ușa se închisese deja.

Nick și Grady merseră spre colțul străzii, oprindu-se de câteva ori să salute cei câțiva bătrâni care stăteau afară pe scăunele pliante vechi. Cotiră apoi spre nord și după un timp zăriră un taxi gol care pleca din East Village și-i făcură semn, iar Grady îi dădu șoferului adresa. În drum spre centru tristețea li se adânci, deveni mai profundă și mai întunecată, până când amândoi simțiră că întreaga lume fusese într-adevăr nedreaptă cu ei. Nu existară zâmbete și nici cuvinte, căci amândoi își simțeau propria tristețe și se cufundau în ea fără să se împotrivescă.

— Aici e, murmură în cele din urmă șoferul, și Grady se scotoci în buzunar și îi plăti. Ieșiră din taxi și intrară la *Hagen's*, de treizeci și unu de ani un loc de întâlnire pentru tinerii medici de la Municipal și Bellevue. Pe toți îi văzuse Hagen, toți internii, sute, mii, din toată țara, din toată lumea, toți se întorceau la Hagen mai devreme sau mai târziu, de obicei în momente de deprimare.

Nick își croi drum prin mulțimea de tineri și tinere în haide albe. Era întuneric înăuntru, nu se deslușea aproape nimic, dar Nick reuși să vadă că cele opt canapele din imitație de piele erau ocupate, așa că găsi locuri la barul cel lung. În fundul încăperii un tonomat cânta tare, la televizorul de deasupra barului era un meci de baseball, dar Nick nu le băgă în seamă și strigă încercând să se facă auzit de Hagen în toată zarva aceea.

— Nick Gorlin, nu? întrebă John Hagen după ce-l privi cu atenție, cu ochii mijiți.

— Așa e. Un scotch cu apă.

— Imediat, spuse Hagen și se uită la Grady. Și doctorul Malory. Măi, măi.

— Bună Hagen. Jack Daniel's cu sifon.

— Vrei ceva de mâncare? îl întrebă Grady pe Nick pe când Hagen le pregătea băuturile.

— Nu... blestemații de hamburgeri, murmură Nick, căci era adevărat că dimineța, la prânz și seara Hagen nu servea decât același fel de mâncare, hamburgeri cu cartofi prăjiți.

— Poftim, spuse Hagen și le puse în față paharele. Îi privi pe când sorbeau din ele și apoi îi zâmbi lui Grady.

— Mets se descurcă de minune, spuse el, cu un zâmbet radios. Tot pe primul loc.

— Se spune că Dumnezeu e un fan Mets, spuse Grady pe un ton neutru.

— Ce altceva ar putea El îi? întrebă Hagen prietenos. Ascultă, îi spuse el lui Nick, e aici unul din vechii tăi băieți de la Municipal.

— Ce? strigă Nick.

— Un prieten de-al tău. Acolo, strigă și Hagen,

arătând spre capătul barului.

Nick se ridică de pe scaunul său și se aplecă peste bar, mijind ochii în lumina slabă.

— E Brian, îi spuse el lui Grady. Zi-i să vină încoace, îi strigă el lui Hagen.

Hagen se duse la Brian Morgan, făcându-i semne în direcția lui Nick și Grady. Brian ridică privirea și apoi se sculă de pe scaunul lui și-și făcu loc cu coatele printre tinerii din jur, ducându-și cu grijă paharul sus, deasupra capului.

— Ce faci aici? întrebă Grady când Brian se așeză lângă ei.

— Tocmai mi-am dus iubita acasă.

— Așa devreme? De-abia a trecut de zece. N-a ieșit nimic, nu? spuse Nick.

— NA-SOL.

— Mda, spuse Nick. Nu știi... acum trebuia s-o ducem cu toții grozav. Anul *trecut* pe vremea asta spuneam că anul *ăsta* totul o să fie a-ntâia. Și acum uită-te la noi... uită-te. Jalnic, asta-i. Își scutură părul creț. Jalnic.

Și atunci se puseră pe băut și în curând toți trei erau pulbere, iar fețele lor se destinseră puțin, deși rămaseră foarte întunecate. Necazurile pe care le aveau păreau acum iremediabile și fiecare din ei hotărî ca metodic, în mod deliberat, să se îmbete foarte tare.

— NA-SOL, spuse Brian.

— Jalnic, spuse Grady.

— Ei bine, sunt deprimat, spuse Nick.

— Și eu.

— Mă doare în *el cum*.

— Zi-le-o.

— Daaa, zi-le-o.

— Bărbați și femei, spuse Grady și ridică sus paharul, adresându-se celor din jur, voi bărbați, femei... tre' să zic ceva... e important... mă doare în *el cum*. Nu uitați.

— Da, zi-le-o bine. Afurisiții de interni nu sunt niciodată atenți, spuse Nick, clătinându-se ușor pe scaun.

— Ș-ai.

— Mă doare.

— În *el cum*. ș-ai ș-ai. Zi-le-o bine.

— Unde-ar putea să fie? o întrebă Courtney pe Tessa.
Nu sunt de găsit, și e trecut de miezul nopții.

Tessa se îndepărtă puțin de fereastră și se uită la Courtney.

— Încep să fiu și eu îngrijorată.

— 292 *y*

— N-ar trebui să sunăm din nou la Clinică?

— Nu sunt acolo. Doctorul Strugis ne-ar fi sunat. Și nici nu pot întârzia atât de mult la o vizită la un bolnav.

— Doamne, Tessa, poate a fost un accident. În cartierul ăla, poate...

— Termină. *Asta* am fi aflat-o. Toată lumea îi cunoaște în cartier și la spitale.

— Grady sună întotdeauna, spuse îngrijorată Courtney.

Niciodată nu se întâmplă să nu sune.

— Poate s-au oprit să mănânce ceva.

— Grady sună întotdeauna, stăruie Courtney.

Tessa își aprinse o țigară și se întoarse la fereastră.

— Poate a fost o urgență și n-au avut timp să sune.

— Grady *sună întotdeauna*, aproape țipă Courtney și Tessa văzu liniile adânci, de încordare, de la colțul ochilor ei.

— Vino, hai să ne așezăm. E mai rău să stai să te uiți pe fereastră.

— Nu vreau să mă așez, vreau să-l aștept pe Grady.

— Poți să-l aștepți stând jos, spuse ferm Tessa și o apucă de braț. Courtney, stăpânește-te, te ambalezi singură, simt în vocea ta isteria.

— Nu știu de ce ești așa de calmă, nici Nick nu e de găsit. Fața Tessei se încordă și ea își scutură nerăbdătoare părul.

Turnă niște coniac într-un pahar și i-l duse lui Courtney.

— Bea asta, îi ordonă ea, dar Courtney rămase doar privind fix paharul învârtindu-l în mână până ce o parte din

lichid se vărsă pe fusta ei lungă, alb-gălbuie.

— Fir-ar să fie.

— Aduc ceva de șters, spuse repede Tessa, dar când se întoarse spre bucătărie auziră amândouă un zgomot puternic, ca o izbitură, în ușă. Zgomotul deveni și mai puternic și apoi auziră râsete și o cheie care se chinuia, fără să reușească, să nimerească broasca.

Courtney se ridică și se duse la ușă. O crăpă puțin și apoi respiră adânc și o deschise larg. În fața ei stăteau Grady, Nick și Brian, înlănțuiți, sprijinindu-se unul de altul și clătinându-se. Intrară înăuntru cu pași împiedicați, rânjind cu gura până la urechi, proteste, și cele două femei schimbă priviri nedumerite. Tessa rămase cu gura căscată la vederea lor, iar Courtney râse, râse din toată inima ușurată.

— Sunt pulbere, toți trei, râse ea din nou.

— O apreciere corectă, zâmbi Tessa.

Bărbații se uitară la ele, apoi își continuă drumul prin cameră. Reușiră să ajungă la canapea și apoi se prăbușiră pe ea; căderea li se păru atât de caraghioasă, încât începură să râdă până le dădură lacrimile.

— Niște cafea, poate? o întrebă Courtney pe Tessa, dar Tessa scutură din cap.

— N-au nevoie de cafea, se simt mult prea bine așa.

— Nu tre'... tre' să vorbiți despre noi de parc n-am fi aci... suntem aci... și dac noi vă vedem, atunci și voi ne vedeți, spuse Grady, împungându-și pieptul cu degetul mare.

— Sta-i ab... ab... absolut cor-rect, spuse Nick, și Brian dădu din cap aprobator.

— Ce ne treb'e... ce ne treb'e, ne treb'e ceva de băut, spuse el.

— Nu cred, spuse Tessa ascunzându-și zâmbetul.

— Nuuu? De ce nu? Nick se clătină ușor dintr-o parte în alta. Vechiul meu preten, prietenu' meu Bri... Brian, zice cor-rect. Ne treb'e ceva de băut. Sigur, ne treb'e ceva de băut.

Grady îl mângâie pe Nick pe umăr.

— Spun-le, zise el și se uită la Courtney. Știi, suntem me... me... suntem doctori. Noi știm ce-i bun... pentru noi. Tu ce știi? Se întoarse către Nick. Ele ce știu? Ele nu știu nimic. Ele cred că suntem beți... sta-i tot ce știu, și Grady începu să râdă, urmat de Nick și Brian și toți trei se loviră cu pumnii în spate.

— Ei bine, precis nu suntem beți, spuse după un timp Nick.

— Precis nu. Po să merg pe o... linie dreaptă oricând, spuse Grady și se chinui să se ridice de pe canapea. Făcu trei pași și se clătină. Mai făcu un pas, apoi întinse mâinile în față și se apucă de consola căminului. Ați văz't? le zâmbi el. A fost o linie dreaptă... cea mai linie dreaptă.

— Ș-ai... are dreptate, spuse Nick și sughiță. Bravo lui, adăugă el și bătu din palme.

Grady începu și el să aplaude, dar mișcarea îl făcu să-și piardă echilibrul și o porni clătinându-se către canapea. Căzu peste Nick, împingându-l peste brațul canapelei.

Courtney și Tessa stăteau în picioare cu mâinile în solduri, uitându-se una la cealaltă gânditoare.

— Ce zici? întrebă Courtney.

— Cred că e ora de culcare. Băieți, e timpul să facem nani, nu sunteți obosiți?

— Dormim aici... toți trei o să dormim aici... fiindcă... fiindcă asta-i ce-o să facem, sta-i ce-am hotărât... fiindcă, știi, noi am fost interni. Noi toți, spuse Grady și-și roti degetul în aer. Am fost odat interni, spuse el și-i făcu cu ochiul lui Courtney. N-ai știut asta, nu? D-asta o să dormim aici... să sărbătorim că odat... am avut... douăscinci de ani afurișiți. Aveam halate albe lungi, adăugă el, fără să se adreseze cuiva în mod special.

— E cazul să trecem la forță, spuse Tessa și plecă de lângă Courtney, se duse la canapea și se aplecă deasupra lui Nick. E timpul să mergem acasă, Nick. Nu vrei să mergi acasă cu mine?

— Nu vreau să merg acasă... 's prea bătrân să merg acas.

— Ş-ai... suntem prea bătrâni... al dracului de bătrâni, adăugă Grady. O să stăm aici... fiindcă... fiindcă aici e tinereţe... acasă-ntotdeauna e bătrâneţe. Bătrâneţe, bătrâneţe, bătrâneţe, spuse el, şi repetă cuvântul la nesfârşit, până ce ajunse să-l cânte, într-o melodie uşoară, tânguitoare.

— Nick, acasă e tinereţe şi acasă la Brian e tot tinereţe, spuse Tessa pe un ton vesel. N-am avut timp să vă spunem, dar am aranjat asta noi.

— Da? Aţi făcut voi asta? Nick îi zâmbi soţiei sale şi o mângâie pe mână. Aţi făcut voi asta pen noi? Bri? Ai auzit? Tessa a aranjat-o... a aranjat totul.

— Eşti o persoană de treabă, Tessa... o persoană de treabă, spuse Brian şi vocea lui sună ca şi cum ar fi vrut să plângă. Nimeni nu mi-a mai aranjat asta vreodată.

Courtney îi spuse repede lui Grady.

— Vino, hai să-i ajutăm pe Nick şi Brian până la uşă. Vor să plece acasă, spuse ea trăgându-l de braţ.

— Da. Şi... petrecerea noastră?

— Puteţi să faceţi petrecerea altă dată, spuse Courtney.

— Crezi? Mă... mâine? Rahat, crezi că suntem beţi. Bri?

Vrei să pleci acasă?

— Tessa mi-a aranjat-o... e... o persoană extraordinară.

— Bine, bine, toţi vreţi să mă părăsiţi. Toată lumea vrea să mă părăsească. Nu ştiu de ce. Încerc să fiu o persoană de treabă, chiar că încerc, ştii? Da' toată lumea pleacă... pa, Grady... toată lumea îl părăseşte pe Grady.

Faţa lui Courtney se crispă.

— Nu contează, stai acolo, îi spuse ea.

Se duse apoi la Brian şi îl apucă de braţe şi îl trase până ce-l puse pe picioare. Lângă ea, Tessa reuşi să-l ridice pe Nick şi amândouă îi conduseră pe bărbaţi la uşă.

— Cum îi ducem jos? întrebă Courtney.

— Mă descurc eu. Maşina e în faţa intrării, mă descurc eu.

Stai cu Grady.

— Ești sigură?

Tessa întinse mâna și deschise ușa. Courtney îi dădu drumul încet lui Brian, care se lăsă cu toată greutatea pe Nick și Tessa se duse în spatele lor și-i apucă strâns de cămăși.

— În regulă, luați-o încet, câte-o treaptă odată, spuse Tessa și-i împinse către scări. Coborâra două trepte și apoi Nick se întoarse și se uită în spate.

— A fost o... petrecere... foarte drăguță. Mulțumesc foarte mult... pentru foarte... drăguță petrecere.

— Noroc, strigă Courtney și închise ușa.

Se duse la fereastră și rămase uitându-se până ce o văzu pe Tessa urcându-i pe cei doi în mașină. Apoi făcu stânga-mprejur întorcându-se spre Grady, dar Grady era în drum spre dormitor și peste câteva clipe auzi apa în baie și apoi îl auzi pe Grady vomând. Courtney se așeză pe canapea și rămase privind fix înainte.

Ru

În



16

Veni dimineața de sâmbătă. Prea însorită, prea caldă, prea liniștită...

(Sady ieși din dormitor ducând cu grijă în mână o sticlută cu aspirine. Puse sticluta pe masa din sufragerie, lângă celelalte remedii: o carafă cu suc de portocale, o sticlă cu apă gazoasă, două cești de cafea amară fierbinte, două pahare de whisky. Băgă două aspirine în gură și le înghiți cu suc de portocale, apoi continuă cu un pahar mare de apă gazoasă, dat peste cap cu sete; o gură de cafea, o sorbitură din whisky și apoi din nou suc de portocale. Termină un pahar mare de suc și tocmai își turna altul, când Courtney ieși din dormitor și veni către el, cu rochia lungă de casă unduindu-se în jurul ei.

— Bună dimineața, bună dimineața. Nu-i o dimineață frumoasă? Nu-i o dimineață minunată, simpatcă? Ce dimineață minunată, ciripi ea.

— Nu! Grady rânji și ridică o mână în aer. Nu! Termină!

— Și ce minunat strălucește soarele! Ai văzut minunata, simpatica strălucire a soarelui? râse ea. Grady gemu. Ce-ai zice de micul dejun?

Grady se strâmbă și se scutură.

— Poți să spui asta unui om care stă să moară?

Courtney clătină din cap către el, amuzată și arătă cu degetul spre obiectele de pe masă.

— Și azi e prima zi din ce-ți mai rămâne din viață. Bietul de tine, râse ea.

— Da, așa-i. Hai, continuă. Descarcă-te.

— Bietul Grady. Courtney zâmbi și se apropie de el. Trecu în spatele scaunului și-i cuprinse gâtul cu brațele și-i puse bărbia pe capul lui. E chiar așa de rău?

Grady mai bău niște suc și se strâmbă.

— Doamne, oh, Doamne, ce durere în *el capo*. Și *el stomaco*. Mai ales în *el stomaco*. Doamne, mă simt de parcă cineva ar fi bătut stepul pe mine. Până și coastele mă dor.

— Chiar că ai băut ceva!

— Ceva? Am băut un întreg East Side de Jack Daniel's. Nu m-aș mira ca azi să fie o lipsă totală de Jack Daniel's. N-am mai lăsat *nimic*, pentru *nimeni*, spuse el, și turnă restul de whisky în ceștile de cafea. Amestecă cu degetul în ele și apoi sorbi din prima ceașcă.

— La ce-i bună aia?

— Courtney, nu există decât un singur remediu contra băuturii, și ăsta-i băutura. Ți-o spune un doctor.

— Nu crezi că ar trebui să mănânci ceva?

— Să mănânc? Nu cred că o să pot mânca până în decembrie, spuse el, și mai bău puțină cafea.

Courtney se îndreaptă de spate, ocoli masa și se așează în fața lui.

— Nu te-am mai văzut niciodată beat până acum, Grady.

De ce aseară? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Nick și cu mine am avut

chef să bem ceva și ne-am dus la Hagen. Am dat de Brian acolo... la naiba, nu știu. Toți trei ne-am apucat să bem, asta-i tot. Într-un fel, a fost amuzant... ce-mi aduc aminte, și nu-mi aduc aminte de prea mult. Am fost groaznici aseară?

Courtney zâmbi.

— Ați fost caraghioși, sau ați fost jalnici, depinde cum privești.

— Nu-mi cere să privesc nimic, încă mai văd dublu.

— Nick și Brian erau și ei destul de ciupiți.

— Nu mai rău ca mine, ei au băut o sută de Cutty, dar eu am băut o sută de Jack Daniel's, spuse Grady și-și goli ceașca. Termină tot ce mâi era în carafa cu suc de portocale, apoi se uită la ceas și spuse: Trebuie să plec.

— În halul în care ești?

— La naiba, sunt treaz. Dacă nu mor, o să fiu în regulă, spuse el, și se ridică de pe scaun. Se duse în bucătărie și se întoarse câteva clipe mai târziu cu o sticlă mare de apă gazoasă și o pungă de hârtie. O să iau asta cu mine. Gâtul meu se simte ca Deșertul Sahara.

Courtney se ridică și-l luă de mână.

— Și totuși vreau să știu de ce atâta băutură, spuse ea liniștită.

Grady se uită la ea lung câteva clipe, apoi lăasă în jos capul.

— Eram prost dispus, asta-i tot. Toată lumea e obișnuită cu dispozițiile lui Grady, până și Dumnezeu știe asta.

— Ar trebui să discutăm despre asta.

— Tu întotdeauna vrei să *discuți* despre toate. Ca și cum ar fi ceva de spus. Oamenii fac întotdeauna ce vor să facă. Eu, tu, toată lumea. Crezi că niște cuvinte pot schimba asta?

— Cred că sunt importante cuvintele, mai ales între noi.

Avem nevoie de ele, nu vezi câtă nevoie avem de ele?

— O să întârzii.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Nu am răspunsuri, Couttney, niciunul. Nu mă pricep la răspunsuri. Oamenii au dreptul... să facă exact ce vor să facă. Și nimeni n-are voie să se amestece și să intervină.

— Doar atât ai de gând să spui despre asta?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba da, Grady, înțelegi. Încerc să-mi dau seama ce trebuie să fac cu viața mea, ce să adaug, ce să scad. Brusc tu te îmbeți. Dar stai aici și-mi spui că nu înțelegi ce vreau să spun. Înțelegi foarte bine.

— E viața ta, Courtney, nu pot să-ți spun eu cum să trăiești. Nu pot să-ți spun să trăiești într-un, anume fel, spuse el foarte liniștit.

Clinica (florlin

Courtney se întoarce cu spatele la el și el îi văzu brusca lăsare a umerilor.

— Aș vrea să o putem considera viața *noastră*, spuse ea încet. Dar noi întotdeauna trebuie să separăm pronumele. Mă întreb câți oameni sunt distruși de separarea pronumelor.

— Courtney... spuse el și se apropie de ea. O luă în brațe și o ținu strâns lipită de el. Courtney, fac tot ce pot, spuse el cu o voce joasă, încordată.

— Știu. Știu, spuse ea, și nu mai adăugă nimic, dar când Grady plecă simți lacrimi în ochi.

Grady ajunsese la Clinică exact în momentul în care ambulanța pleca, sirena ei spărgând liniștea de sâmbătă. Rămase uitându-se după ea până ce dispăru în depărtare și apoi privi absent în susul și-n josul străzii. Nu erau decât câțiva oameni pe afară; doi puști de vreo treisprezece – paisprezece ani dădură din cap către el, în pragul unei uși, cu privirea apatică a drogaților; o bătrână îmbrăcată în negru ieșea dintr-o clădire cu o sacoșă ruptă în mână; un negru, cu o șapcă de baseball răsucită spre ceafă stătea pe un scaun de lemn cojit în fața unui bloc; o pisică scurma într-o grămadă de gunoi împrăștiat lângă bordură. Doi tineri stăteau pe o scară de incendiu ruginită, la trei etaje deasupra străzii, și din aparatele lor de radio se auzea

puternic muzică rock, contrastând strident cu melodiile lente și muzica spaniolă alertă care se revărsau din sutele de ferestre deschise. În teribila căldură a zilei Grady putea auzi zgomotele apartamentelor sărăcăcioase din jurul lui; auzi țevile stricate și vocile răgușite care se certau, sunetele desenelor animate de sâmbătă dimineața de la televizor și zgomotul de metal al tigăilor trântite pe mașinile de gătit vechi și sparte. Soarele strălucea, strălucea cu cruzime și Grady simți că îl dor ochii, cu atât mai mult cu cât în acel soare puternic mizeria și zădărnicia cartierului nu puteau fi ascunse. Intră repede în clinică, bucuros să fie în răcoarea aerului condiționat, bucuros să fie în albul curat și simplu.

— 'neața, Grady, spuse Jim care aranja niște hârtii pe biroul de la recepție.

— Bună. Cum e?

— Brian e foarte ocupat, dar altfel e destulă liniște pe aici.

— Am văzut o ambulanță.

— O femeie s-a prăbușit după ce a făcut trei pași în clinică.

Supradoză.

Grady dădu din cap.

— Mă duc sus în birou. Când îmi vine primul pacient?
Jim se uită pe o listă lungă scrisă de mână.

— Peste jumătate de oră. Drew Martin. Hei, ia unul din ăștia, sunt delicioși, spuse el arătând spre o tavă cu biscuiți mari, pătrați.

Grady se uită suspicios la ei și simți că i se face greață.

— Nu, mulțumesc. Ce sunt?

— Domnul Benke i-a adus. A venit să-și facă o rețetă și i-a lăsat și pe ăștia. El i-a făcut. Biscuiți dulci ucraineni, asta a spus că sunt.

Grady zâmbi.

— Drăguț din partea lui, dar mă lipsesc. Stomacului meu i-a trebuit o lună să-și revină după varza cu carne tocată pe care a adus-o dată trecută.

— Cum vrei, dar sunt delicioși, spuse Jim și un biscuit întreg dispăru în gura lui.

Grady îi făcu un semn cu mâna și se îndreptă spre lift. Intră în el și apăsă pe butonul 4, fluierând nerăbdător în timpul scurtului drum până sus. Când ușa se deschise, ieși repede din lift și se îndreptă cu pași mari spre camera medicilor, de-abia observându-i pe Strugis care stătea în laborator făcând niște analize și pe infirmierul care ieșea din oficiu cu două suluri imense de prosoape de hârtie.

Grady îl văzu pe Nick deja așezat la biroul lui și rânji proteste.

— Pun pariu că șeful nostru cel neînfricat nu se simte prea neînfricat în dimineața asta.

Nick ridică privirea și zâmbi.

— Cel mai rău a fost când am făcut un duș. Zgomotul apei aproape că mi-a despicat capul în două, râse el.

— Știu ce vrei să spui. Chiar că am făcut-o iată, spuse Grady și scoase sticla de apă gazoasă din pungă. Vrei și tu?

Nick clătină din cap și arătă spre o cană mare plină cu apă și cuburi de gheață. Grady se duse la filtrul de cafea și-și turnă o ceașcă. Se întoarse cu ea la biroul său și o puse pe el, apoi luă sticla cu apă minerală și-i răsuci dopul.

Își umplu un pahar și-l dădu peste cap.

— Te simți la fel de groaznic ca și mine? îl întrebă el pe.

Nick.

— Mai rău. Tessa nu mi-a vorbit decât de mâncare. Am crezut că mor.

— Asta-i răzbunarea femeilor. Ce face Brian?

— Îl compătimeesc. În dimineața asta trebuie să se lupte cu o duzină de copii care se agită și urlă tot timpul. M-am oferit să-l ajut, zâmbi Nick, dar a spus că asta-i pedeapsa lui și o s-o înfrunte bărbătește.

Grady râse.

— NA-SOL, spuse el. Brian poate fi tare caraghios... Am pierdut ceva în dimineața asta?

— Nimic. Cu excepția primului etaj, e o dimineață moartă, dar după-masă toată lumea e ocupată până peste cap cu programările. Apropo, s-ar putea să trebuiască să te ocupi și de câțiva pacienți de-ai mei. Tocmai am vorbit cu John Woods, i-am spus că mă duc să-l văd azi.

— Cum se simte?

— Rău, în ceea ce privește durerea. Încep momentele grele. Dar s-a hotărât să vină la spital abia la sfârșit... doar când e absolut necesar. E o hotărâre pe care am de gând să i-o respect.

— L-ar fi mult mai bine într-un spital, Nick.

— Vrea să folosească ce i-a mai rămas din viață. Vrea să se mai bucure de ce mai poate. Problema va fi durerea. Am de gând să comand un stoc de morfină.

Clinica Gorlin

O să i-o fac eu și o să-l învăț cum să se descurce I singur în caz de nevoie. Sigur, o să vină la Clinică în fiecare zi, dar o să aibă acasă o doză de morfină...

Pentru noapte, dacă are nevoie.

Fața lui Grady se întunecă la gândul acelui om J blând și de treabă, distrus de cancer. I

— Cât îi mai dau?

— Municipalul zice că trei luni și asta cu mult optimism. Mai degrabă două, iar în ultima va fi probabil nevoie de spitalizare.

— Ce porcărie, ce porcărie afurisită.

Nick se lăsa pe spate în scaunul lui și se uită lung la Grady.

— Ai privit vreodată pe cineva cum moare încet?

— Am lucrat în salonul muribunzilor de la Bellevue într-un stagiu. Oameni în agonie, agățându-se de viață... îndurând iadul pe pământ. Legați de aparate, țipând de durere. Dar dura mult până venea moartea, totul era atât de nemilos. Atunci am înțeles ceea ce legea nu înțelege, că oamenii au dreptul să moară.

— Nu prea am avut de-a face cu cancerul la - Municipal.

Am un sentiment ciudat în legătură cu el.

Cred că e așa pentru că e vorba de John. E un tip tare de treabă.

— Ei bine, el are biserica lui și asta cel puțin e ceva. I

Am văzut oameni credincioși care au trecut prin multe și n-au suferit atât cât ar fi putut să sufere. Bănuiesc că

John crede că de fapt acum Domnul îl cheamă la El.

— Da, a spus ceva în genul ăsta.

— Am văzut mulți ca el în Texas. Baptiști, mai ales **j** **i** negri baptiști. Uluitor.

Nick luă o gură de apă rece.

— Sunt de acord cu dreptul de a muri. Mă rog lui Dumnezeu ca John să nu fie ținut în viață de aparate. Doar ca să sufere. Doar ca să îndure, spuse el. Înainte aparatele existau ca să fie de folos pacienților, acum începe să fie invers.

Nick se întoarse la hârtiile sale și ochii lui negri scrutară în grabă fiecare pagină. După un timp puse stiloul jos și se ridică în picioare, frecându-și mușchii de la ceafă.

— Crezi că termini repede raportul A.M.A?

— Câteva zile mi-ajung. De ce?

— Am de gând să discut schița ta de raport cu întregul personal. Vreau ca fiecare să adauge orice idee îi vine. Acum, că mai putem răsufla vreau să încerc să-i implic pe toți în tot mai multe proiecte pentru Clinică. Trebuie să aibă tot timpul sentimentul implicării.

— Da, sigur, spuse Grady.

Își trecu o mână peste ochi și înghiți niște cafea. Se răsuci în scaun și se uită spre colivia lui T.K. Zâmbi ușor și trase un sertar al biroului, scotoci în el până găsi un biscuit mic și rotund. Se ridică și se apropie de colivie.

— Salut, pasăre. Nu te-am uitat, T.K., spuse Grady fărâmițând biscuitul în colivie.

— Grady, ți-am spus să nu lași nimic aici peste noapte.

— Nu-i decât un biscuit.

— Nu contează, asta-i o clădire veche, nu vreau să apară mici lighioane. Fără mâncare aici peste noapte.

— În regulă, nu...

Brusc difuzorul răsună în birou.

— Dr. Malory la unu, dr. Malory la unu, se auzi vocea lui Jim și Grady se uită la aparatul din perete.

Se duse la dulap și-și scoase o jachetă albă curată și o îmbracă peste puloverul lui cafeniu subțire, pe gât.

— Vorbim mai târziu, spuse el, și ieși.

Coborî scările la parter. Îl recunosc pe Drew Martin - marele și greoiul Drew Martin, chipeș cu părul lui castaniu închis, cu pistrui mărunți și dinți mari, foarte albi.

— Mă bucur să te văd, Drew. Intră acolo, spuse Grady și Drew zâmbi, un zâmbet larg, luminos, dar într-un fel și timid. Grady îi luă din mână fișa și îl urmă în cabinet. Cum te simți?

— Nu pot să scap de durerile astea de cap.

— Așază-te acolo sus, spuse Grady arătând din cap către masă.

Drew urcă pe masă și Grady își apropie lampa. Se uită în ochii tânărului și apoi făcu un pas în spate.

— Ce dracu-i asta, Drew?

— Ce e ce?

— Ochii tăi, despre asta vorbesc. Ce dracu' iei? întrebă el răstit.

Drew își întoarse privirea.

— Nimic.

— Nu-mi spune că nimic. Vii aici cu ochii împăienjeniți și sticloși și vrei să cred asta? Ce iei?

— Am luat și noi puțină cocpină azi-dimineață. Nimic special, nu...

— Noi? Vrei să spui că Ellen Train se ocupă și ea cu așa ceva? Ce dracu' se-ntâmplă cu voi? Sunteți amândoi prea deștepți ca să faceți asemenea prostii. N-aveți nevoie de ea, spuse Grady furios. De cât timp faceți asta?

— Nu suntem... toxicomani, sau cum vrei să-i spui. Doar prizăm din când în când puțină cocaină... fumăm puțin hașiș, nu-i mare lucru.

Grady se îndepărtă câțiva pași și se așeză pe birou. Își încrucișă brațele la piept și se uită sever la Drew.

— Cocaina e mare lucru.

— N-o facem des, Grady. Haide, am crezut că aici voi trăiți și lăsați și oamenii să trăiască.

— Oh, sigur, trăiește și lasă și pe alții să trăiască. Nu avem prea multe de spus unui biet hipi care e hipi de când era puști. Nu avem prea multe de spus nici unui puști care e atras în lumea de aici a drogurilor de către prietenii lui, de mama, tatăl sau fratele lui. Dar avem al dracului de multe de spus cuiva ca tine sau ca Ellen. Nu vorbesc de hașiș, vorbesc de cocaină. Idioți. Cât de idioți puteți fi. Știți voi ce face porcăria aia la cap? La sistemul nervos? La ficat, la sistemul sangvin? Tu și Ellen sunteți tineri și deștepți și educați și n-aveți nicio scuză. Dar credeți că-i joacă, nu? Puțină coca, puțin vin, dați drumul la muzică și hop în pat! Nu poți ști dinainte ziua în care o să te trezești dimineața și o să descoperi că organismul tău *are*

St*

nevoie de droguri. Nu cere, *are nevoie*. *Pur și simplu se întâmplă*. Și o să faci ochii mari și-o să spui „Oh, doar ne distram! 11. Cap sec ce ești, te transfer azi la Nick Gorlin.

Drew nu spuse nimic, rămase doar cu privirea în jos. Apoi ridică încet capul și-l privi pe Grady.

— Am trecut de douăzeci și unu de ani. Și Ellen la fel.

— Ce tip isteț, trecut de douăzeci și unu de ani. N-am de gând să-ți mai spun nimic. O să se ocupe Nick de tine. A mai făcut-o și înainte. Și să nu crezi că poți pur și simplu să nu mai vii la Clinică și să uiți totul. O să se țină scai după tine. Îi plac teribil tipii care-și fac singuri rău.

— Bine, bine, nu trebuie să-mi vorbești ca tata. Am mai auzit discursuri de genul ăsta-i

— Nu le-ai auzit suficient de bine, răspunse Grady sec. Cât despre durerile alea de cap, cred că de fapt ai probleme cu ochii. Toate analizele tale au fost bune, spuse el, uitându-se în fișă. Vino aici luni seara la doctorul Jones, el e oculistul nostru. Când vrei, între șapte și nouă. Și fixează-ți o oră la Nick, pentru marți. O să-i dau eu fișele voastre.

— Nu e chiar nevoie.

— Eu cred că e. El se descurcă mai bine decât mine cu capetele seci. Și, Drew să fii aici luni și marți, sau venim să-ți batem la ușă. Grady rânji. Și poate aducem și poliția, deșteptule.

Drew Martin zâmbi.

— O să fiu aici. Vreau să aud și următoarea predică.

— Nick e expert. Acum întinde-o de-aici, trebuie să consult oamenii cu adevărat bolnavi.

Drew se dădu jos de pe masă și se îndreptă spre ușă. O deschise și apoi se opri.

— Ellen mi-a zis să te întreb dacă vii cu prietena ta la expoziția noastră. O să fie peste două săptămâni.

Fața lui Grady se crispă brusc și simți cum îi zvâcnesc din nou tâmplele. Privirea îi deveni calmă.

— Trimite-mi o invitație. Eu... nu știu ce-o să se întâmple în două săptămâni.

— Dar o să încerci?

Grady se lăsă obosit pe scaun și-și întoarse privirea.

— O să încerc, spuse el foarte încet.

— Am zis că tre' să mă duc la slujbă, mamă. N-am timp, spuse Frankie Carlino, cu buzele strânse de furie.

— Tre' să cobori ca să te duci la slujbă, po să duci gunoiu'.

— Ți-am zis că nu duc niciun gunoi. Du-ți singură gunoiu'. Sau pune-o pe Marie să-l ducă. Nu face nimic decât citește afurisitele alea de cărți.

— Ți-am zis să nu te legi de Marie și ți-am zis să duci gunoiul, spuse doamna Carlino, întinzându-i o pungă maron cu gunoi.

— Vrei să duc gunoiu'? Bine, o să duc gunoiu.



Clinica Corlin



spuse el și îi smulse furios punga din mână. Alergă în sufragerie și înainte ca ea să-l poată opri o aruncă pe fereastră deschisă. Na. Am dus gunoiu'. Mulțumită acu' Anna Carlino cea grozavă?

Mâna ei tășni și-l lovi peste față, atât de puternic

încât o pată mare roșie îi apăru imediat pe obraz.

Frankie își pipăi fața și apoi ridică mâna și o pocni cu toată puterea, repede, înainte ca ea să poată înălța un braț să se ferească. Femeia strigă și Frankie rămase pe loc, zâmbind.

— Ți-am mai zis, nu pune mâna pe mine.

— Pui de cățea, pui de cățea, asta ești, ți-pă ea.

Gura lui plină și moale se deschise într-un zâmbet larg.

— Lo-s pui, tu ești cățeaua, spuse el calm și ea se repezi la el și-l înșfăcă de păr și-l trase, până ce el se desprinsă violent, cu o lovitură puternică de picior și ea se dădu înapoi clătînându-se, gata să-și piardă echilibrul și să cadă.

Marie Carlino se năpusti în încăpere, albă la față, și alergă la mama ei.

— Mamă, mamă, te rog, ai pățit ceva? Te-a lovit?

— Să vă ia dracu' pe amândouă, spuse cu ură Frankie și se întoarse să plece.

— Frankie, spuse plângând cu suspine Marie, de ce trebuie să fii așa de nemernic cu mama? De ce trebuie

— Gura! urlă Frankie. Gura, înainte să ți-o închid io. Auzi, nemernic cu mama. Un căcat de mamă. Mama care m-a urât toată viața ei... și tu, mica preferată a să...



mamei, ca să se poată muta din cartier, să uite că a avut vreodat un fiu. Amândouă sunteți un căcat. Toți... sunt niște căcați. O să am io grijă de toți căcații, stai să vezi, strigă el. Toți ăia de mi-a stat în cale, s-a uitat de sus la mine, m-a *ajutat*, așa-i zice ei. O să am io grijă de voi toți. De căcatu' de maică-mea, și căcatu' de soru-mea și căcatu' de Malory. O să vedeți voi, o să vă traglo un picior în cur, ți-pă la ele și ieși zgomotos din încăpere, trântind ușa cu violență în urma lui.

Marie își șterse lacrimile și se aplecă din nou spre maică-sa.

— Mamă, ai pățit ceva?

— Lepădătura aia de copil. Treb ia să-l înec când era

mic.

— Mamă, te-am rugat, te-am implorat, nu te certa cu Frankie. Te cerți cu Frankie și el... înnebunește. Uneori cred... uneori cred că ar putea... omori pe cineva.

— Lepădătura aia de copil. Treb ia să-l înec, treb ia să-l înec.

W

— Boală venerică, Petey, despre asta e vorba, îi spuse calm Brian băiatului așezat lângă biroul lui.

— Da, da' ce-i aia?

— Gonoree.

Băiatul dădu din umeri și se uită nedumerit la Brian.

— Blenoragie.

— Oh, am înțeles, am sculament, nu? sr

— Ce? întrebă Brian, și surprinderea i se citi în privire.

— Așa-i zic cioroii. Îi zic sculament. N-am auzit niciodată să-i zică altfel.

Brian lăsă ochii în jos spre fișa băiatului și apoi își întoarse capul, ascunzându-și zâmbetul care-i apăruse pe buze.

— Ei bine, o să începem chiar acum s-o tratăm. Urcă-te pe...

— Atenție, cod unu. Atenție, cod unu, se auzi imperios din difuzor și Grady se ridică în picioare.

— Petey, rămâi aici. Mă întorc cât pot de repede, nu pleca, spuse el, și ieși repede din cabinet. Se opri în coridor și strigă pacienților care așteptau. Vă rog, toată lumea stă liniștită, acolo unde e. Rămâneți pe locurile voastre, mă întorc în câteva minute.

Se repezi pe scări către parter. Văzu imediat ce însemnase

„Cod unu”. În fața lui, în jurul lui, erau o mulțime de puști plini de sânge, și sângele șiroia pe fețele lor, pe brațe și umeri, din pielea crestată adânc. Surorile și infirmierii Clinicii foloseau procedura de urgență pe care o mai aplicaseră doar o dată până atunci - echipamentul medical, bandajele și medicamentele se aduceau în

cabinetele de la parter; ceilalți pacienți erau conduși la etaj; băieții răniți care sângerau erau ajutați să se așeze pe șirurile de scaune și mese aduse în grabă pe coridor și în camera de urgențe.

Brian fu primul doctor care ajunsese jos și se repezi la Jim.

— O luptă între bande în Parcul Tompkins. Până acum am numărat douăzeci de puști, probabil că mai vin. Polițiștii trebuie să apară și ei. Țin un fir liber cu Municipalul și Bellevue pentru ambulanțe.

Brian dădu din cap și se îndreptă repede spre primul dintre băieții bătuti și amețiți de durere, pe când alți medici ai Clinicii începeau să apară. Nick se opri în mijlocul coridorului și preluă comanda.

— Bun, spuse el tare, dar calm, separăm cazurile pentru ambulanță de restul. Primele în camera de urgențe. Restul în cabinete. Grady, preiei cabinetul unu, Hank, numărul doi, Brian, rămâi cu mine, Strugis, cabinetul trei. Haideti, spuse el, și cu Brian alături o porni de-a lungul șirului de răniți, urmați de șase infirmieri gata să-i ajute pe cei în stare gravă până în camera de urgențe.

— Țsta la urgențe, spuse răstit Nick, ăsta în cabinetul unu.

— Țsta în cabinetul trei, spuse Brian din celălalt capăt al șirului.

— Patru ambulanțe, Jim, strigă Nick. S-ar putea să avem nevoie și de una de rezervă.

— Nick, strigă Brian, ăsta are nevoie de un chirurg. Acum.

— Am nevoie de sânge aici, acum.

— Hai, hai, mișcă.

— Spune Municipalului să fie pregătit pentru urgențe.

Și așa continuă toată dimineața. Doctorii și surorile îngrijiră douăzeci și patru de băieți, niciunul peste șaisprezece ani, niciunul mai mic de treisprezece. Se ocupară de tăieturi și contuzii, fracturi și rupturi, vene tăiate și fălci fisurate și o făcură cu o înrâncenare

neobișnuită pentru Clinica Gorlin. Se ocupară de ei și lor înșile li se făcu rău, căci douăzeci și patru de băieți, nu mai mari de șaisprezece ani, nici mai mici de treisprezece, se bătuseră cu lanțuri și pietre, cu cuțite și sticle cu gâtul spart, cu sticle umplute cu ciment și capace de lăzi de gunoi, iar unul din ei era deja mort.

Când ultimul băiat plecă, când ultima ambulanță și mașinile poliției și mașinile ziariștilor dispărură, Nick și Grady se așezară în camera de urgențe împreună cu sergentul Mendez. Erau obosiți, toți trei; băură cafea și nu-și vorbiră prea mult.

— Grozav, spuse sergentul Mendez după un timp.

— În plină dimineață? spuse Nick. Asta nu s-a mai întâmplat până acum.

Sergentul Mendez trase un fum din țigară.

— Brigada de delincvență juvenilă se ocupă acum de asta. Se pare că o bandă își muta armele, o să-mi scuzi expresia, în alt loc, și o bandă rivală i-a surprins. Niște scumpi, chiar niște scumpi. Câțiva scumpi încep să dea alarma și alți câțiva scumpi li se alătură și apoi toți scumpii încep să-și dea în cap. Și știi ce-mi place în chestia asta? Nimenn-a chemat poliția. Știi cine-a chemat poliția? Jim de la Clinica asta a chemat poliția. Când primii scumpi au început să se prăbușească pe ușă. Așa că atunci punem lucrurile cap la cap și ne urnim fundurile în Scuarul Tompkins... unde nimeni nu cheamă poliția. Scumpul care-a mierlit-o? S-a sufocat.

CUE)

Barbara flarriâon N

ceva la trahee. Tipii de la Bellevue mi-au spus că dacă primea imediat îngrijiri ar fi... la ce dracu' ar mai fi folosit? E o lume tare scumpă.


— Și e vară, spuse Nick.

— Asta îi pune capac, dădu din cap Mendez. A venit vara.

Lungă și fierbinte.

*

Vară îți New York, o sută de milioane de culori și sunete, mirosuri și imagini. Vor veni turiști, japonezi și. Francezi și germani, americani de peste tot. Sus, de pe Empire State Building, copii din California, veseli, robuști și roșii în obraji, vor privi orașul prin telescoape. Copiii orașului se vor bălăci în bazinele orașului, trupuri cafenii și negre, galbene și albe. Un balon umplut cu heliu se va desprinde deasupra cuștii maimuțelor din Central Park. Pe strada 57 oamenii își vor face bagajele pentru Southampton și metrourele vor străbate orașul îndreptându-se către plaja Orchard. Undeva un negustor va înnebuni și-și va îndrepta arma înspre clienții săi, în altă parte vor fi puse niște bombe într-o bancă și undeva va fi o explozie. Vor exista cupluri, căci doi este numărul ideal, al verii, cupluri selecte. Cupluri din West Side. Vor fi sirene, claxoane și șiruri greoaie de mașini; vor fi bătai și jafuri și polițiștii vor transpira și privirea lor va fi încordată și vor un vara. Vor fi zile de naștere și aniversări și înmormântări și botezuri și divorțuri. Oamenii vor râde și vor plânge, vor face dragoste și vor pleca. Va fi foarte cald în oraș.


Barbara tlarrison

Căldura de pe străzi a sfârșitului de august nu pătrundea în clinică, unde ferestrele erau închise și jaluzelele trase și exista aerul condiționat. Nick și Grady stăteau în picioare în depozitul de medicamente în fața unui dulap deschis, înalt până în tavan, amândoi cu liste în mână.

— Doamne, am făcut comanda la timp, nu mai avem aproape nimic, spuse Grady.

Nick își plimbă privirea pe rafturi și dădu din cap aprobator.

— Dăm mai mult decât ne așteptam. Mult mai multe somnifere și tranchilizante. Nu știu ce să mai fac, spuse el, și se așază obosit pe singurul scaun din încăperea îngustă. Asta nu-i o clinică de psihiatrie, Grady, dar după cum

împărțim medicamentele parcă asta ar fi.

— Uită-te la fișe, tot ce am prescris era necesar.

— Da, dar unele din ele încep să devină o obișnuință. Cred că ar trebui să căutăm un fel de sistem de psihoterapie. Nu putem să împărțim la nesfârșit sedative. Mii și mii de pastile.

— Ne ocupăm de sute de oameni pe săptămână, se adună. Și uită-te la câteva cazuri. Doamna Royo? Era cu nervii într-un asemenea hal încât n-ar fi putut să ajungă nici *măcar* până la colțul străzii. Acum, datorită chemoterapiei, este din nou în stare să aibă grijă de ai ei... ba mai mult, și-a luat chiar și o slujbă la Woolworth, pe Strada 14. Asta-i diferența între a funcționa și a nu funcționa. Așa sunt majoritatea **v w** cazurilor pe care le avem. Inspectorul a trecut pe aici și nici n-a clipit, s-a uitat doar la fișe și a spus că totu-i în regulă.

— Tot am de gând să găsesc un sistem de psihoterapie.

— Bine, dar între timp trebuie să comandăm toate cantitățile necesare. Pentru că facem comanda numai la trei luni o dată, zâmbi Grady, nu ne putem permite să rămânem fără.

— Știi că facem economie când comandăm cantități mari.

— Da, dar ce priveliște! Toate stupefiantele astea care ne vin. Am putea fi un braț al Mafiei.

Nick se ridică și se duse la dulap, îl închise trântind ușa și îl încuie cu o cheie pe care o scoase din buzunar.

— Ai trecut pe lista ta și morfina lui John Woods? întrebă Grady.

— Da, am trecut tot. O dau azi și o să le primim... stai să văd, azi e în optsprezece, livrarea o să fie pe treizeci și unu.

— Bine.

În laboratorul de alături, Frankie Carlino dădu din cap; avusese multă răbdare în săptămânile petrecute la Clinică și știa că era răsplătit - acum avea informația pe care o așteptase și zâmbi în sinea lui. Venise timpul să-și

împlinească pianul. Frankie îi auzi pe cei doi ieșind din depozit și se apropie repede de etuvă și băgă în aburi o tavă cu eprubete. Rămase acolo, ținându-le în mână, cu spatele la ușă, cu umerii aplecați, într-un gest care spera să pară concentrare. Grady și Nick îl văzură aplecat peste eprubete și se îndreptară fără să se oprească către camera medicilor.

Înăuntru, Grady puse lista lui pe biroul lui Nick și-și turnă o ceașcă de cafea.

— Când ai de gând să mă feliciți pentru Frankie? rânji el.

Când ai de gând să te dai bătut?

— Când o să fiu convins.

— Nu ești încă? Nu s-a auzit nimic urât despre el pe străzi. Nu a supărat pe nimeni, n-a mai jefuit, nici măcar n-a mai umblat așa de mult cu banda lui.

— Asta nu i-a făcut pe ceilalți să renunțe. Au dat o spargere la prăvălia bătrânei doamne Jacoby acum două seri. Nu numai că i-au luat tot, dar i-au distrus și magazinul.

— Am auzit. Dar Frankie n-a fost cu ei.

— Și asta mi se pare foarte ciudat. Pentru că Frankie e șeful lor, el organizează totul. E ceva în neregulă.

— Ce trebuie să faci puștiul ca să te convingă că s-a schimbat?

— Nu știu, răspunse calm Nick. Apropo, are **d** tunsoare nostimă. Ai vreo legătură cu asta?

— L-am dat douăzeci de dolari și l-am trimis în centru. La naiba, merită o gratificație din când în când. Și apoi, am vrut să-l mai împlânzesc puțin.

— De ce?

Grady ezită o clipă, apoi se uită în ochii lui Nick.

— Am făcut rost de programa pentru Școala pregătitoare.

— Grady, ai înnebunit!

— E mai deștept decât toți ceilalți-puști de pe aici, Nick, chiar tu ai spus-o.

— De-asta și e periculos.

— E mai deștept decât ceilalți, dar a avut o educație jalnică. Dacă... dacă l-ar interesa, dacă l-ar interesa cu adevărat, nu m-ar deranja să-i finanțez o parte din educație. N-ar costa chiar atât de mult, e o investiție în viața unui om.

Nick scutură din cap.

— Ce vrei tu de fapt?

— Vreau să ajut un puști care a răspuns la ajutor.

Nick tăcu, uitându-se lung la Grady, cântărindu-l cu privirea.

— Nu cred, spuse el în cele din urmă. Cred că e vorba de tihe. Uneori... uneori cred că... că îl recreezi pe Frankie, bucățică cu bucățică și când va fi gata o să-l arăți tuturor ca să vadă lumea ce-ai făurit tu.

Ochii lui Grady fulgerară.

— Mulțumesc pentru încredere, spuse el rece.

— Eu *am* încredere în tine. *Tu* ești cel care nu are încredere în tine. Cred că asta-i povestea cu Frankie Carlino. El dovedește ceva ce tu simți nevoia să dovedești despre tine însuși.

— N-ai să renunți niciodată să-mi scormonești mintea, nu?

— Încrederea ta ar trebui să se bazeze pe ceva real, cum e faptul că ești un doctor al naibii de bun. Pentru numele lui Dumnezeu, Frankie a rămas repetent la școala profesională și deodată tu te gândești la școala pregătitoare... Te agăți de un fir prea subțire.

Grady se ridică.

— Trebuie să cobor.

— Tessa și cu mine mergem diseară la un film și o pizza la Rocky Lee. Ce-ar fi să vii și tu cu Courtney? N-am mai văzut-o de mult.

— Nimeni n-a văzut-o. Se ascunde cu Tessa sau se ascunde cu mașina ei de scris ca să lucreze la chestia aia a lui Joshua, spuse ljniștit Grady.

— Atunci ar avea nd*Eie de o ieșire într-o seară. Ce zici?

— Nu, mulțumesc. De fapt, chiar ieșim. Mergem la

serbare. Pe Bulevardul B.

— Pe căldura asta?

— E ultima seară. Lui Courtney îi plac chestiile astea pe stradă. Oricum, acolo mergem, spuse el, și se întinse către telefon. Formă numărul de acasă și așteaptă. În cele din urmă închise, încruntat. Asta, dacă n-a fugit cu tânărul Hemingway, spuse el sec și ieși din birou.

Courtney stătea așezată în încăperea din fund de la

P. J. Clarke's, bătând nervoasă cu degetele pe un teanc de pagini dactilografiate puse pe rfâasa din fața ei. Se destinse puțin când îl văzu pe Peter Joshua venind repede spre ea.

J

— Iartă-mă, spuse el așezându-se. Avionul a avut întârziere.

— Unde-ți sunt bagajele?

— În Washington. Asta-i partea a doua, trebuie să mă întorc imediat după prânz. O să încerc să prind cursa de trei.

— Să te întorci? Ai spus că o să poți să rămâi câteva zile aici.

— Am crezut că o să pot. Apoi una din eminențele cenușii a stabilit o ședință pentru după-masa asta și a programat întâlniri pentru tot restul săptămânii și o parte din săptămâna viitoare. Și, ca să fie totul perfect, trebuie să rămân acolo un timp.

Courtney își întoarse capul iritate.

— Am lucrat serios la proiectul ăsta și trebuie să-l revedem împreună. E puțin diferit de *scenariu*, spuse ea privindu-l și nu pot să-l contimbi fără tine.

— Suntem gata să începem să-l scriem.

— *Eu* sunt gata să încep să i-l scriu, tu ești gata să urci din nou într-un avion.

— Ce-a spus agentul tău literar?

— E un proiect solid, putem să începem să-l scriem. Dar dacă ai de gând să tot pleci, atunci...

— Stai puțin, îi zâmbi el, o să comand ceva de băut și o să te las să fii îmbufnată cât vrei.

— Nu glumesc. Fac o mulțimii de schimbări în program ca să pot lucra la asta. În felul meu am început să mă bazez pe el, Peter.

El îi făcu semn unui chelner șidădu comanda, apoi se întoarse către ea.

j5T)

— Am o slujbă pentru că trebuie să am o slujbă. Am multe obligații, Courtney Ames. Pune la socoteală câteva foste neveste, mai adaugă câțiva copii, o umbră de mamă bătrână și bolnavă și iată-mă plin de probleme. Tu și cu Grady în reclama voastră pentru șampon nu înțelegeți nimic despre astfel de necesități minore precum banii. Iar tu, copilule, nu cunoști tentațiile!

— Adică?

— Să fug, draga mea, fără să-mi pese de nimic, cu o blondă în brațe. Undeva către o plajă. Iar acqlo să scriu toată ziua, să aud cum se sparg valurile noaptea. Iluzia a o mie de bărbați disperați, a Fiecărui Bărbat. Latura cealaltă a acestei iluzii e mâhnirea, pentru că o mulțime de oameni îmi spun că trebuie plătită chiria.

Chelnerul, mare, roșu la față, cu un șorț alb la brâu, le aduse băutura și apoi plecă. Peter luă repede paharul și bău cu înghițituri mari.

— Vezi acum care-i situația? întrebă el după o clipă.

— Da, îmi pare rău, n-am vrut să par egoistă. Dar ce se întâmplă cu cartea noastră?

Peter se uită la ea gânditor, apoi spuse.

— E timpul să zbori din cuib, păsăruică. E timpul să vii la Washington. Nu poți s-o mai amâni, pentru că eu nu mai pot sta aici, cel puțin un timp. Trebuie să fiu la Washington ca să pot plăti chiria tuturor, iar tu trebuie să fii la Washington ca să putem scrie cartea. Poți să stai la mine, am...

— Nu, spuse ea repede.

— Cum spuneam, poți să stai la un hotel, au suficiente locuri. Peter zâmbi. O să lucrăm seara. În timpul zilei poți să începi lucrul la paginile următoare.

Courtney sorbi din vin și tăcu. Peter o privi atent un

timp, apoi își întoarse privirea și se uită prin încăpere. Văzu tinerele manechine cu șoldurile lor înguste, cu încheieturi delicate și oase fine, oameni de televiziune, cu părul grizonant, în hainele lor moderne, cu părul lung și vise de tinerețe spulberate. Simți că e aidoma lor, știu că și ei vedeau aceleași lucruri ca și el când se uitau în oglindă – fețe zâmbitoare, fețe deștepte; fețe foarte triste și obosite dacă cineva le-ar privi vreodată cu adevărat.

— Nu sunt foarte sigură, o auzi el pe Courtney și se întoarse către ea.

— Sigură de ce, de Washington? Ei bine, nimeni nu e vreodată sigur de Washington.

— Ți-am spus că Grady s-a îmbătat acum vreo două săptămâni.

— Eu m-am îmbătat aseară. Și ce legătură are asta cu Washington?

— Grady nu se îmbată.

— Și totuși a făcut-o. Iar tu îți faci probleme că din cauza ta. Courtney Ames împingându-l pe bunul Grady spre băutură.

— Termină.

Ochii lui Peter se îngustară ușor și părură și mai spălăciți în ciudata penumbră a restaurantului.

— Vei avea un răgaz. Trebuie să fac câteva călătorii scurte... Georgia, Carolina de Nord. O să mă întorc definitiv în Washington în septembrie, pe întâi

CID

sau doi. Asta îți lasă două săptămâni ca să-i legi rănile lui Grady, dacă asta-i place.

— Pur și simplu nu pot să... să fug. N-am mai făcut-o până acum.

— Courtney Ames, Courtney Ames, am stabilit deja asta. Dacă bunul Grady nu-i de acord...

— Dacă Grady nu-i de acord n-o să știu niciodată, spuse ea sec. Nu despre asta e vorba.

— Atunci despre ce?

Ea mai sorbi din vin și se uită la paginile dactilografiate. 1

— Eu... n-aș putea să stau... prea mult.
— O lună va fi ca un an pentru noi, căci sufletele noastre sunt curate.
— Nu, nu o lună, nu odată.
— Atunci trei săptămâni.
— Poate, spuse ea, apoi făcu o pauză, poate ar fi posibil două săptămâni.
— Hai să fim îngăduitori, spuse el cu convingere, să fim îngăduitori în toate.

W

Courtney și Grady coborâra din taxi la intersecția dintre Strada 13 și Bulevardul B, în capătul extrem al Serbării Sfintei Phillipa. Serbarea era mai mică decât cea închinată lui San Genaro, pe jumătate cât ea, dar era la fel de aglomerată, de zgomotoasă și stridentă. Se puteau vedea ghirlande înalte de lumini strălucitoare, roșii și verzi, albastre și albe, galbene și purpurii, înșirate pe stâlpi. Străzile pe care se desfășura serbarea erau închise circulației și în locul mașinilor, a lăzilor de gunoi și a gunoaielor aruncate pe jos se aflau standuri colorate care ofereau mâncare și tot felul de jocuri, călușei și statui ale sfinților. Oamenii mișunau peste tot, îngrămădiți în jurul standurilor, cântând sau fredonând cântecele italienești care se revărsau din difuzoare.

Mână în mână, Courtney și Grady se plimbară prin mulțime, fără ca nimeni să le dea atenție, căci în această seară fețele negre și albe, cafenii și galbene se amestecau și împărtășeau aceeași bucurie copilărească. Nu exista nicăieri ostilitate; italience bătrâne, îmbrăcate în negru, beau lapte de nucă de cocos la standurile portoricane, negri cu părul creț și des stăteau la coadă la standurile sicilienilor ca să cumpere sandviciuri cu cârnați groși, bărbați și femei tinere cu păr lung și mărgelile cu bluze țărănești și sandale cumpărau fructe I itch r la standurile chinezești, persoane simandicoase din Gramercy Park și Turtle Bay mâncau costițe și măruntaie de porc și-și ștergeau mâinile pe rochiile subțiri de la Ruffin și pantalonii de la Cardin, toată lumea se dădea în călușei

cei mici, arunca bănuți și azvârlea cu mingea în sticle de lapte sau se ducea să-și afle viitorul de la o femeie oacheșă din Bronx. Courtney și Grady

— Fructul comestibil al unui pom chinezesc cu diametrul de aprox. 2, 5 cm și a cărui pulpă, după uscare, devine neagră, tare și dulce.

hoinăriră peste tot și se simțiră fericiți., Grady trase cu pușca la roata norocului și la al șaptelea sfert de dolar numărul lui câștigă și el își alege un ursuleț panda, alb cu negru. Courtney cumpără un balon în formă de elefant și i-l dădu unei fetițe îmbrăcate într-o rochiță murdară; cumpără o păpușă pe băț – numai pene și bănuți de argint și mărgele pentru Tessa și un baston negru de bambus strălucitor pentru Nick; și amândoi mâncară și mâncară și mâncară: *cannelonr* cu smântână groasă și zahăr pudră, pizza, aripioare crocante de pui, vată de zahțăr, toate împărțite între ei și un cârnat imens, bucăți de cârnat unsuros și aromat, cu ceapă și ardei iuți. Se plimbară ore în șir, oprindu-se ici și colo, zâmbind oamenilor care le răspundeau cu un zâmbet, punând o hârtie de zece dolari într-un coș pe care-l ținea bărbatul care păzea statuia Sfintei Phillipa, o bancnotă de zece dolari pe care el o adăugă grămezii de bancnote fixate în ace pe statuie. Era foarte cald și dacă n-ar fi fost o serbare mirosurile i-ar fi înăbușit, dar era serbare și când în cele din urmă văzură tot ce era de văzut și gustară tot ce era de mâncat și încercară toate jocurile, se îndepărtară cu zâmbete la fel de strălucitoare ca și luminile din jurul lor.

— Sper că acasă avem mult bicarbonat, râse Grady. Courtney își trecu păpușa pe băț și bastonul în cealaltă mână și-l luă de braț pe Grady.

— Rulou de aluat umplut cu cremă.

— M-am pregătit pentru seara asta, am cumpărat Brohno și Alka-Seltzer. Și două sferturi de apă gazoasă pentru setea cea mare de la patru dimineața.

— Ce m-aș face fără tine, întrebă zâmbind Grady, dar apoi, auzindu-și cuvintele, zâmbetul îi dispăru.

Courtney ridică privirea spre el și îi văzu expresia

schimbată și se întrebă cum îi va putea spune că în curând avea să plece fără el.

Grady găsi un taxi pe Bulevardul Unu și deschise portiera, lăsând-o pe ea să urce prima. Courtney se lipi de el și-și puse capul pe umărul lui.

— Când eram acolo n-am simțit căldura, dar Doamne, ce cald e, spuse ea.

Grady tăcu și-și plimbă un deget pe mâna ei.

— Când pleci? întrebă el încet.

— Când plec?

— Când am ajuns azi acasă... nu pot să-ți explic de ce, dar am simțit că vei pleca. Pleci, nu?

Courtney își simți brusc tâmpilele zvâcnind și inima îi bătu mai tare. Se întinse peste Grady și lăsă în jos geamul.

— Prima săptămână din septembrie, asta dacă plec.

Grady, de ce știi tu întotdeauna tot ce se va întâmpla?

— Asta-i curând.

— Nu trebuie neapărat să fie prima săptămână din septembrie, nu trebuie deloc. Am ales-o pentru că m-am gândit că dacă... dacă o fac, aș putea să o fac...

— Pastile efervescente cu efect sedativ și revigorant.

Da.

— De fapt, nu trebuie neapărat, spuse ea neliniștită.

Grady întoarse capul și se uită pe fereastră.

Mergeau pe Bulevardul Unu, treceau de stopuri în viteză și totul se succeda estompat, în contururi neclare: Stuyvesant Town, Peter. Cooper Projects, Bellevue, Sediul ONU, magazine, blocuri de locuințe și restaurante. Trecură pe lângă lungul șir de baruri pentru celibatari, oameni tineri și mai puțin tineri, râzând, părând că se distrează foarte bine, deși privirile lor rătăceau în jur, căutând. „Ce trist”, își spuse Grady, și apoi, „rahat, ce trist e totul”.

— Grady, îi scutură brațul Courtney, mă simt de parcă aș fi forțată să plec pentru că... lipsește ce vă din noi. Grady îi luă mâna dar nu spuse nimic. Courtney oftă. Te rog, hai să vorbim măcar o dată despre asta.

— Nu pot să schimb nimic în noi.

— Putem fi mai mult. Grady... *poți să-mi spui să nu*

plec, spuse ea atât de tare încât șoferul, în spatele geamului de plastic despărțitor, antiglonț, se întoarse și o privi.

— Nu, spuse după un timp Grady, nu pot. N

În

Erau din nou pe acoperișul blocului lui Frankie, trei băieți cu pieptul gol, în jeanși și teniși. Stăteau înșirați, unul lângă altul, rezemați de peretele murdar de cărămidă, cu picioarele întinse în față. O țigară atârna

În colțul gurii lui Frankie; în mâini ținea o sticlă de doi litri de vin franțuzesc, plină pe trei sferturi. Era târziu, trecut de două dimineața și străzile sub ei erau pustii.

Din când în când se auzea sunetul unui televizor cu sonorul dat brusc prea tare în loc să fie închis, sau zgomotul unui obiect care cade, scăpat pe jos, sau zumzetul unor voci ridicate, apoi înăbușite, sau plânsul unui copil; atât. Mașinile nu mai treceau și numai câteva lumini erau aprinse în jur. Erau singuri.

— Io mă retrag, spuse Joe.

— În regulă, retrage-te, spuse nerăbdător Frankie.

Lăsă mâna în jos și ridică de lângă el o pungă mică de plastic. În pungă era un pumn de pastile, capsule roșii, galbene și albastre. Cât pui jos pentru astea? îl întrebă pe Charlie.

— Roșiile cincizeci de cenți. Altele un dolar.

— Un dolar, cincizeci de cenți. *Fiecare*. Știți câte din astea o să vină la Clinică? Mii și mii. L-am auzit azi pe Gorlin. Plus alte chestii. Plus morfină. Umflăm totul, îl vindem lui Big Skeeter de pe Strada 10, scoatem...

Poate cînșpe mii pentru noi. Prețu' străzii, asta tre' să aflăm. Cât valorează totu' pentru Big Skeeter de pe

Strada 10. Valorează o groază... poate nu atât de mult cât am scoate dac-am vinde noi rahaturile astea, da'

asa nu iese cu bumbăceală și ne alegem cu bani buni. Charlie, ești cu noi sau nu?

— Ei, omule, îs de-acord să umflăm rahaturile alea, da' de ce, tre' să tăiem pasărea? N-am nimic contra să-l tăiem pe Malory... da' de ce pe T.K? Nu știu. Ce-ai cu

pasărea aia de vrei s-o crestezi?

J

— FSG

— Treaba mea. Asta-i afacerea mea, creierii meu, învârteala mea. O facem cum zic io. Luăm poate zece bătrâne de la Big Skeeter, asta-i cinci de căciulă. Bani de uşcheală, da' nu mă uşchesc nicăieri pân' ce nu le-o trag la toţi ticăloşii care mi-a tras-o. Malory, vreau să-l văz că *plânge*, omule. Că plânge ca un plod. Ce-o să simtă el când vede că am crestat-o pe afurisita aia de orătanie? Omule, o să căpieze. Cap de pasăre şi gât de pasăre şi inimă de pasăre şi aripi de pasăre... o s-o tai ca un măcelar. Şi lăsăm bucăţele pe masa lu' Malory... întinse. Ochii lui Frankie străluceau de plăcere. O să împrăştiem atâta pasăre pe-acolo, că Malory n-o să mă uite câte zile-o avea. Dac-o avea.

Charţie se uită pieziş la Frankie şi se rezemă din nou de zidul acoperişului.

— De ce nu-l tăiem doar pe Malory?

— Nu m-ai auzit, Charlie? Am zis că vreau să-l văz pe Malory că plânge. Vreau să vază ce crede pe bune Frankie Carlino despre el. Acu' mă auzi? Pricepi acu' ce vreau?

— Omule, n-am mai tăiat o pasăre pân' acu'. Nu-mi pasă să tai oameni... omule, oamenii oricum e ticăloşi, da' nicio pasăre nu mi-a făcut nimic pân' acu'.

— O pasăre e ținută-n casă, nu? Ca un câine sau o pisică, nu? Toată lumea are grijă de ele, le dă mâncare bună, le iubeşte, le îngrijeşte... tot ăia pe care-i doare-n cur. De tine şi de mine. Am văz i-o, ştiu. Maică-mea a avut odat o pisică... îi dădea de toate blestematului ăla de animal... Pe mine mă scuipa-n faţă. Aşa e, Charlie, oamenii e buni cu animalele şi ticăloşi cu ai lor. N-avem nevoie de animale de casă.

— Nu ştiu, răspunse nefericit Charlie.

— Vrei să scoţi cinci bătrâne? De un să scoată un cioroi cinci bătrâne? De nicăieri, omule, asta-i, fără planu' meu. Vrei să intri, atunci faci ce-ţi zic io; dacă nu, du-te dracu'. Poate că trebuia să aleg alt tip, nu-un cioroi.

Charlie se uită urât la Frankie, apoi își strânse genunchii la piept și-și ascunse capul. Culoarea pielii îl deranja, întotdeauna îl deranjase și oricât de mult îl durea să i se spună „negrotei” și „cioroi” și „baragladină”¹¹, știa că nu se putea aștepta la altceva.

— În regulă, omule, merg. Da’ cum facem toate astea? Ne proțăpim cururile înăuntru, sau cum?

— Aleg io noaptea, asta mai am de făcut. Și aleg io ora, sta-i important. Tre’ să fie o oră când Malory e-n Clinică de unu’ singur... când ticălosu’ ăla de Jim e plecat... când toți ăilalți doctori e plecați. Ș-apoi, spuse Frankie și zâmbi, tre’ să facem o diversiune. Tre’ să se-ntâmples ceva să-l scoată pe Malory din Clinică... s-avem timp să intrăm, să umflăm rahaturile alea și să tăiem pasărea. Și p-ormă, când se-ntoarce Malory... rahaturile nu mai e pe rafturi și bătrânul T.K. E tocană de papagal.

Palmele lui Charlie erau ude acum dar și le șterse frecându-le apăsând de jeanși. Își aprinse o țigară și se întinse către punga de plastic. Luă o capsulă roșie și două galbene și le înghiți cu vin.

— Care-i diversiunea?

Frankie râse tare și-i trase un pumn în coaste băiatului de lângă el.

— Omule, ăsta-i tot hazu’. Asta-i pentru coarda de maică-mea și scârboasa ei de Marie.

— Da? Cum? Întrebă Joe.

— Te interesează așa, deodată? rânji batjocoritor Frankie.

Credeam c-ai ieșit.

— Am ieșit.

— Atunci gura.

— Hai, Frankie, spuse Charlie, cum?

— Îi știi pe Draci? De pe Bulevardul D? Întrebă el și Charlie dădu din cap. Știi că le place-ntotdeauna să se distreze. În ziua-n care mergem dau de știre. În ziua aia toată lumea știe că o poate avea pe soru-mea. În seara aia se duce la școală ca de-obicei, da’ n-o să fie ca de-obicei, că Dracii o s-o aștepte afară. Omule, când termină cu ea...

P'ormă tu suni la Clinică și zici, „Ajutor, ajutor, o fată moare-n stradă!1. Așa că barosanu' de Malory aude și pleacă-n fugă... și, Frankie își întinse în față mâinile, noi ne mișcăm. Tu și cu mine, Charlie, tu și cu mine intrăm în clinică.

Charlie fluieră și scutură din cap.

— Omule, te gândești la toate.

— Am mâncat rahat două luni așteptând noaptea-n care să ne mișcăm, sigur că m-am gândit la toate. Maică-mea și Marie... omule, vreau să le văz fețele când s-o termina. Maică-mea o să-nnebunească, sau o lovește damblaua. Și vreau să văz fața lu' Malory. N-o să mă uite ei câte zile o mai avea. Și-ntre timp io-s în altă parte și halesc lovelele. Poate Florida, poate California. Am auzit că-n California un tip poa' s-o ducă mișto.

Charlie îi aruncă o privire scurtă lui Joe, dând din cap, căci deja pastilele și vinul începeau să-și facă efectul, și apoi se uită la Frankie. Își iovi palma umedă de genunchi și spuse:

— În regulă, omule,'s cu tine. Cum ajungem la rahaturile alea? E-ncuiate, nu?

— Îs două chei. Gorlin ține una-n buzunar. Barosanu' de Malory o ține p-a lui în birou. E pe bune! Totu' o să meargă strună.

— Și dacă nu? Și dacă barosanu' de Malory se-ntoarce 'nainte să terminăm?

Frankie se uită la Charlie și zâmbi, un zâmbet urât și rău, ciudat de bătrânesc. Își netezi părul negru și apoi își întinse brațele. Într-o mână ținea cuțitul său cu arc, cu lama ascunsă. Se auzi un zgomot sec și lama țâșni afară, scânteind în lumina palidă a lunii. Frankie își apropie lama de țigară și o tăie în două cu o singură mișcare rapidă și zâmbi din nou.

— Omule, spuse Charlie, ești MARE. w

18

Un val de căldură coborî peste oraș și rămase acolo, iar termometrele urcară la 35°. Mașini se stricară, iar oamenii se prăbușiră; nu mai aveau putere...

— Onda dracu-i Jean? întrebă neliniștit Grady.

— Nu știu nimic de ea, ridică din umeri Jim. Pot să te ajut eu?

— A insistat aseară să ia acasă niște foi de observație. Să le pună în ordine, așa a zis. Și-acum am nevoie de foile mele.

— Caut duplicatele, nu durează mult. Pe care le vrei?

— Fir-ar să fie, mai bine adu-mi-le pe toate cu A și cu G... și R-ul.

— În regulă, într-un minut le ai, spuse Jim și-și ridică trupul masiv de la birou.

Jim era lângă scări când auzi vocea tânguitoare de la ușă și se întoarse. Grady alergă la ușă. Era Jean, mai albă decât pereții din jur, palidă de moarte, cu privirea împăienjenită.

— Am văzut, am văzut, am văzut, spuse ea buimacă.

— Jean?... Jean! strigă el și o scutură.

— Am văzut, am văzut, am văzut, continuă ea să repete.

— Cheamă-l pe Nick, se răsti Grady la Jim și apoi o duse pe Jean în camera de urgențe. O așeză cu grijă pe un scaun și se aplecă deasupra ei, încercând să-i ia pulsul. Ce-ai văzut? Spune-mi, o întrebă el liniștit.

— Am văzut, am văzut, strigă ea, repetând cuvintele ca o litanie.

Grady se uită la ochii ei cu lampa lui de buzunar, cu fruntea încruntată de îngrijorare.

— Șoc, murmură ca pentru sine. Se lăsă pe vine, cuprinse fața Jeanei cu mâinile și o apropie de fața lui.

— Jean, Jean, ascultă-mă, spuse el, și atunci Nick năvăli în cameră.

Nick îl dădu repede deoparte pe Grady și o privi cu atenție pe Jean, cu chipul întunecat pe când o asculta repetând aceleași cuvinte. Făcu un pas înapoi, ridică mâna și-i trase cu putere o palmă. Ea clipi și se uită la Nick, ca și cum n-ar fi știut cine e el, apoi se prăbuși în scaun și începu să plângă.

— Ce e, Jean? Ce s-a întâmplat?

— L-am văzut murind... chiar în fața mea... la... la niciun metru... domnul Benke... am văzut... chiar în fața mea... am văzut...

— Domnul Benke? A murit domnul Benke? I s-a întâmplat ceva? ia-o încet, Jean, respiră adânc și spune-mi.

— Mergeam pe stradă... aici, veneam aici. Eram... la... la un pas de blocul domnului Benke și deodată... deodată domnul Benke a ieșit... a ieșit alergând. Avea... o pușcă, spuse ea, și Nick și Grady schimbară priviri îngrijorate. Avea o pușcă, continuă Jean și a-nceput... să tragă... în oricine... trăgea în oameni. Era... un bărbat, chiar în fața mea, glonțul... a căzut și sângera la cap... și apoi... m-am uitat în jur și alt bărbat era căzut pe stradă, sângerând, mai tare. Eu... eu... spuse ea și se opri. Părea leșinată și Grady se aplecă spre ea cu o sticlută și i-o plimbă pe sub nas. După un timp Jean ridică privirea. N-ai auzit... sirenele? întrebă ea și din nou începu să plângă. Cineva a chemat... poliția... și deodată erau acolo... și l-au luat pe domnul Benke și... apoi au venit ambulanțele... și, și oamenii din stradă erau... *morți*. Erau *morți*, Nick, au acoperit trupurile cu... cearșafuri. N-ai auzit? N-ai auzit sirenele? întrebă ea cu disperare în glas și Nick își spuse, „da, le-am auzit, dar auzim tot timpul sirene, nu le mai dăm atenție”.

— Am auzit, Jean, dar nu ne-am gândit, n-am știut ce era, spuse el cu blândețe.

Și el era uluit. *Domnul Benke*? Nu poate fi domnul *Benke*. Se întoarce și se duse la dulap. Scoase o capsulă mică și apoi se apropie de chiuveță, umplu o ceașcă cu apă și udă câteva prosoape de hârtie. Îi aduse pastila Jeanei și o privi înghițind-o, apoi îi șterse

— (340 *y* fața cu prosoapele reci.

— Știi ce s-a întâmplat? întrebă el ușor. Vreau să spun, a zis ceva domnul Benke?

— El... i-a zis polițistului... l-am auzit. A zis că a ieșit din bloc și... un puști, un drogat, zicea el, l-a forțat să intre înapoi în bloc și i-a luat banii. A... a zis că era... a patra oară în două luni când un drogat îi ia toți banii. Zicea... că

nu mai putea suporta. Că s-a întors în apartamentul lui și... și-a luat pușca. Zicea că... că nu-i pasă, nimeni n-o să-i mai ia banii. Zicea că e un om bătrân... că nu e frumos să i se ia banii.

Jean își puse mâinile pe față și începu să plângă cu suspine. Nick o mângâie cu blândețe pe păr, cu ochii la Grady.

— Domnul Benke? Nu pot să cred.

— O pușcă?

— Toată lumea are pe aici o armă, spuse Nick. Cred că în cele din urmă n-a mai rezistat.

Grady își trecu mâna peste față, își frecă ochii, apoi se apropie de Jean.

— Ajută-mă, spuse Nick, hai s-o așezăm pe masă.

Și amândoi o luară în brațe și o puseră pe masa de consultație. Ridicără părțile laterale ale mesei și apoi se dădură în spate.

— O injecție poate? sugeră Grady.

— Mai degrabă nu. Aș prefera să se calmeze singură.

— Poate c-ar trebui s-o duc acasă.

— Locuiește singură, îi e mai bine aici, până se mai liniștește. Jim, strigă Nick pe coridor. Vino cu un infirmier aici... Grady, o lăsăm să se odihnească aici, infirmierul o să stea cu ea. Mă așteaptă un etaj întreg de pacienți, spuse el privindu-și ceasul. O să-l sun pe Mendez să aflu ce s-a întâmplat.

— Aș vrea să-l ajut pe domnul Benke dacă pot.

— Trebuie să fi fost nebun, spuse cu oboseală în glas Nick. Ce-ar fi să-l suni pe avocatul ăla... cel care ne face din când în când donații. Află procedura și restul, spuse el, și apoi se întoarse către ușă. Oh, Frankie, vreau să stai aici cu Jean. A avut un șoc groaznic, trebuie să se odihnească. Dacă are nevoie de ceva, dacă vrea ceva, cheamă-l pe Grady, e în capătul holului.

— Sigur, Nick. Ce s-a întâmplat?

— Doi oameni au fost... omorâți, așa se pare, chiar în fața ei. Cel puțin asta cred că s-a întâmplat.

Frankie păru sincer afectat; clătină din cap.

— Groaznice lucruri se petrec pe-acr nu? Sigur, sigur că am grijă de ea. O să stau cu ea.

— Mulțumesc, spuse Nick.

Dădu din cap către Grady și amândoi ieșiră din cameră. În prag Nick se opri și privi înapoi. Îl văzu pe Frankie ștergând fața palidă a lui Jean cu prosoape umede, întinzând cearșaful de sub ea și, mulțumit, se întoarce la pacienții săi. Frankie așteaptă până ce Nick și Grady dispărură, apoi aruncă prosoapele de hârtie într-un colț al încăperii și se lăsă pe un scaun, întinzându-și picioarele în față.

— Groaznice lucruri se petrec pe-aci, nu? Își spuse el și râse.

Courtney se opri din bătutul la mașină și ridică privirea către ușă. Ciocănitul se auzi din nou și ea se ridică de la masă, încruntată și traversă camera către ușă.

— Cine e? întrebă ea.

— Eu. Mama.

— Mama? spuse uimită Courtney. Ce n-ai...? Deschise ușa, zâmbi și se întinse s-o îmbrățișeze pe femeia care stătea în prag. Ce surpriză. Nu știam că vii azi în oraș. S-a întâmplat ceva la Cape?

— Nu, totu-i minunat, spuse Joanna Ames și intră în apartament. Tatăl tău a vrut să vadă ce mai e cu casa și eu am hotărât că nu mi-ar strica să fac niște cumpărături. Am venit azi-dimineață, cu avionul, spuse ea, și se așeză. Ți-am telefonat toată ziua, dar a sunat mereu ocupat.

Courtney se uită la telefon, cu receptorul așezat deoparte pe birou.

— L-am ridicat. Am lucrat toată ziua.

— Mi-am ales foarte prost momentul să vin, nu? N-o să stau prea mult.

— Vreau să stai. Nu mă așteptam să te mai văd până la toamnă.

— Ei, suntem din mai la Cape, am început să ne simțim cam singuri departe de oraș. Rămânem aici la noapte și ne întoarcem acolo mâine. Sigur nu știam cât de cald e aici. E îngrozitor.

Gâl)



— Așa e de o săptămână. Ce-ai zice de niște ceai cu gheață?

— Nu, nu te deranja. Eu și tatăl tău tocmai am terminat un prânz foarte lung, spuse ea, și se uită cu atenție la fiica ei. Joanna Ames era o femeie atrăgătoare, plină de farmec, abia trecută de cincizeci de ani. Subțire, destul de înaltă, ochii ei de un albastru palid scrutau totul. Arăți îngrozitor de obosită, spuse ea.

— Nu dorm prea bine.

— De ce?

Courtney se așeză în balansoar și privi undeva departe.

— Avem probleme chiar aici, în River City, încercă ea să zâmbească.

— Pot să te ajut?

— Nimeni nu poate.

— Nu fi patetică, spuse Joanna Ames pe un ton vesel, dar nu-i plăcea paloarea fiicei sale și nici felul în care degetele ei se mișcau nervoase în poală. E ceva cu Grady? întrebă ea după câteva clipe.

— Și cu Grady și cu mine, spuse Courtney.

Tăcu, cântărindu-și cuvintele, dar apoi toate cuvintele izbucniră, gândurile, temerile, îndoielile pe care nu le mărturisise nimănui până atunci începură să se reverse din ea. Îi spuse mamei sale despre Peter Joshua și despre carte; îi spuse despre Grady și despre cât de singură și inutilă se simțea. Joanna Ames ascultă totul în liniște și expresia feței nu i se schimbă; doar privirea trecu repede din surpriză în îngrijorare.

— Și asta-i povestea, spuse Joanna când Courtney se opri.

— Asta-i. Jalnica mea povestioară. Sunt ca un copil care se smiorcăie, nu?

— Ești o fetiță nefericită. Și ai ținut toate astea în tine și asta nu face niciodată bine. Ultima ta scrisoare era atât de veselă, nici prin cap nu mi-a trecut că...

— Știu cât de mult ți-neți la Grady, tu și tata.
— E-adevărat, dar tu ești fiica noastră.
— Oricum, ar fi sunat destul de ciudat într-o scrisoare. Grady nu mă lasă să mă apropiu de sufletul lui... cum ar fi sunat asta?

Joanna se lăsă pe spate pe canapea și spuse liniștită.

— Toată lumea vrea să părăsească pe cineva la un moment dat. Oamenii simt nevoia să plece ca să afle mai multe despre ei înșiși, sau cel puțin așa cred ei.

— Tu nu l-ai părăsit niciodată pe tata.

— Ceea ce nu înseamnă că nu m-am gândit s-o fac, sau că el nu s-a gândit. E altceva totuși când există și un copil. E altceva chiar când există căsătoria. Și apoi era altceva pe vremea mea, timpurile erau altfel.

Oamenii nu se grăbeau întotdeauna să-și satisfacă toate capriciile.

— Asta crezi că fac eu, că e un capriciu? Sună îngrozitor.

Sună rece.

— În nicio împrejurare nu e ușor să pleci. Să-l părăsești pe Grady... ei bine, asta pare un lucru foarte greu de făcut. E un băiat atât de drăguț.

J

— Poate că asta-i problema. *Băiat*. E hotărât să trăiască precum un băiat, în timp ce eu am nevoie să fim bărbat și femeie. Nu mai vreau să mă joc, vreau ca băiețelul și fetița să crească.

— Și dacă băiețelul nu poate? Întrebă Joanna și se aplecă în față. Courtney, tatăl tău și cu mine ți-am dat întotdeauna multă libertate, ai fost independentă. Ai fost un copil deștept și știam că nu puteam greși noi în locul tău, nu puteam crește noi în locul tău, trebuia să faci toate astea singură. Când tu și Grady ați hotărât să locuiți împreună am știut că, după un timp, a locui doar împreună n-o să fie de ajuns pentru niciunul din voi. Sunteți amândoi foarte sensibili, sunteți oameni cărora le pasă. Nu v-am privit de sus și nu v-am ținut

Predici și nici nu ne-am întristat, pentru că știam că tu și Grady o s-o rezolvați în felul vostru.

— Există pe aici un „dar”.

— Poate însă că acum e timpul ca un părinte să vă spună câte ceva. Eu am mai mult de treizeci de ani de căsnicie, față de cei cinci de când ești cu Grady și am învățat câteva lucruri. Unul ar fi că doi oameni foarte rar înțeleg cealalt același timp. Tu tocmai ai simțit toate lucrurile astea pe care le simți și ești nerăbdătoare, vrei ca Grady să înțeleagă în același timp cu tine. Draga mea, trebuie să ții seama de Grady, de temerile lui. Timp și înțelegere, e nevoie de amândouă. Poate dacă...

— Poate. Poate câștig la loterie, poate candidez pentru

Congres, poate-l întâlnesc pe Marjoe și-mi propune să ieșim împreună, spuse Courtney obosită.

Totu-i posibil, dar. Total improbabil, mamă. Am nevoie ca ceva să se întâmple *acum*. Nu mai am timp, nu mai pot să stau în casa asta atâta timp cât lucrurile sunt așa cum sunt și Grady nici măcar nu vrea să discute despre asta. Nu spune decât că face tot ce poate și tot ce poate el nu e suficient.

— Știi, oamenii nu cresc dintr-odată. Ei cresc în etape și au nevoie de ajutor.

— Nu pot. Am încercat.

Joanna se lăsa din nou pe spate.

— Bine. Atunci hai să zicem că te duci la Washington pentru câteva săptămâni; poate că ar trebui s-o faci. Dar de ce eziți atât dacă asta-i ce vrei?

Courtney își privi mama, apoi își întoarse repede privirea.

— Eu... simt... simt că dacă plec... de fapt nu va fi doar pentru câteva săptămâni. Va fi ruptura.

— Și nu vrei asta?

— Îl iubesc pe Grady, îl iubesc din tot sufletul. Dar e clar că nu e suficient cât să renunț la lucrurile de care am nevoie. Dacă Grady și cu mine nu putem fi ceea ce vreau eu să fim, atunci trebuie să plăc și să fiu altcineva. E clar

că nu-l iubesc suficient.

Joanna Ames zâmbi ușor.

— Sau nu-ți dai tu acum seama cât.

Courtney vru să răspundă când auzi ceva la radio care-i atrase atenția. Se ridică din balansoar și se apropie de radio, aplecându-se ca să audă mai bine. Auzi doar sfârșitul unui buletin de știri, ceva despre crime în Strada 5 în Lower East Side și se duse

fff;

repede la telefon. Ridică receptorul și formă numărul Clinicii.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Joanna.

Nu știu. Cu doctorul Malory vă rog, spuse ea. Grady, tocmai am auzit știrile, ce?... E îngrozitor, tu ai pățit ceva?... Grady, mi-e frică, nu vreau să te știu acolo... Nu, nu, nu sunt isterică, nu vreau să fii acolo. Vino acasă, te rog. Te rog, vreau să te văd... dar... Grady, vreau să vii acasă... nu mai târziu, *acum*... Grady, eu... Bine, bine, dacă așa trebuie să fie, atunci înseamnă că așa *trebuie să fie!* spuse ea și trânti telefonul.

Rămase un timp aplecată peste birou, cu capul în jos, apoi își reveni și se duse la bufet. Își turnă un pahar de vin și-l bău repede, apoi se întoarse către mama sa.

— Asta-i culmea, asta chiar că-i culmea.

— Ce e? Courtney... spuse Joanna și se apropie de fiica sa, căci văzuse că tremura toată. Courtney, ce s-a întâmplat?

— Au fost omorâți oameni acolo azi... la zece pași de Clinică. *Omorâți*. N-am vrut decât ca Grady să vină acasă, spuse ea, și începu să plângă. Atât. Dar nici măcar asta nu poate să facă. Clinica aia blestemată, dacă tu crezi că n-a fost și ea o problemă... Zi și noapte, mereu îngrijorată, gândindu-mă dacă Grady nu a pățit ceva acolo.

— Courtney, stai jos, spuse Joanna, ducând-o spre canapea. Grady avea dreptate, începi să fii isterică.

— E-n regulă, își trase nasul Courtney. M-am liniștit acum. Doar că... se simte mai legat de afurisita aia de Clinică decât de mine. Clinica, Clinica, Clinica, uneori îmi

vine să vărs. Și doar să încerci să spui ceva de ea și-ți ține cuvântarea numărul 112... copiii care mor de foame, minoritățile oprimate, gunoiul din stradă... de fapt *al cui* e gunoiul ăla blestemat? Oamenii nu Vin de la mile depărtare doar ca să-și arunce gunoiul peste copiii care mor de foame.

Joanna zâmbi ușor și scoase o batistă din buzunar.

— Poftim.

— Mulțumesc, spuse Courtney și-și suflă nasul, își șterse ochii și apoi respiră adânc.

— De fapt, nu crezi asta, nu? întrebă Joanna.

— Nu, nu cred, spuse tristă Courtney. Dar uneori sunt atât de furioasă pe el... în ce pot să dau? în clinică. Și totuși sunt îngrijorată, spuse ea, acum calmă. Vreau să spun, toată povestea asta cu Clinica a fost o problemă. Oricum, m-am hotărât, plec. La naiba cu toate, plec.

— La Washington și la Peter Joshua? Courtney ridică mâinile în aer.

— *Carpe diem*.

— Chiar trebuie s-o faci *acum*? Așa cum ești acum orice v-ar fi despărțit. De ce nu te mai gândești puțin la asta?

— N-am puterea s-o fac. Pur și simplu n-am puterea. Și nu mai vreau să discutăm despre asta, sunt hotărâtă, așa că hai să schimbăm subiectul. Ce face tata?

— Sunt convinsă că se plimbă prin oraș, zâmbi

— („349 *y*

Joanna. Spera ca tu și Grady să luați masa cu noi. A adus o grămadă de porumb cules azi-dimineață. Și roșii. Și creveți și scoici proaspete, prinse azi-dimineață, după spusele lui John Homarul, care ni le-a vândut. Dar evident habar n-aveam ce se petrece aici.

— O să venim.

— Da?

— Acum, că am luat o hotărâre, n-am de gând să mă bag într-un colț și să mai plâng. O să fie o nouă Courtney, ce zici de asta? Courtney înfruntă viața, spuse ea, și se duse la bufet să-și mai toarne niște vin.

Joanna clătină tristă din cap.

— Uitasem cât de confuz e să fii tânăr, spuse ea încet, ca pentru sine.

— Să le fie rușine tinerilor!

— Trece repede.

— Pentru mine nu-i prea repede. Joanna râse.

— Vino și așază-te și liniștește-te și hai să vorbim calm.

Se poate?

Courtney se așeză pe canapea lângă mama ei.

— În regulă, dar nu despre chestia asta. Urăsc toată chestia asta. Pur și simplu o urăsc.

N
19

r

Sâmbăta era frumoasă și răcoroasă, un semn timpuriu al toamnei care nu va dura mult...

Nick era așezat la masa lungă de metal din subsolul Clinicii. Jean stătea în fața lui. Era nervoasă, așa cum fusese mereu din ziua crimelor lui Benke, cum li se spunea acum și își ferea privirea de ochii lui Nick.

— Poți să mă faci să mă răzgândesc, Nick. Vreau să mă faci să mă răzgândesc.

Nick clătină din cap și o privi foarte grav.

— N-aș vrea să fac asta. Vreau ca oamenii să fie fericiți aici. Vreau să se simtă bine. Tu nu ești nici fericită, nici nu te simți bine. Nu *mai* ești. Nu-i de mirare, ce-ai văzut tu ar fi afectat pe oricine.

— Îmi plăcea mult aici, Nick. Îmi plăcea ce făceam, îmi plăceau oamenii. Pentru prima dată am simțit că fac ceva care merită osteneala. La spitalele la care am

GHD



Barbara tiarrison



lucrat... ei bine, știi cum e, eram doar una din cele cinci sute de surori care făceau ceea ce ar fi făcut oricare alte cinci sute de surori. Aici era altceva, tu ai făcut să fie

altceva. Mă duceam acasă și simțeam că am făcut ceva util, că am avut și eu o contribuție. Nu știu de unde ți-ai căpătat reputația de dur cu surorile... Mi-a plăcut să lucrez cu tine.

— Ești o soră bună, n-am avut niciodată înțelegere pentru cele proaste. Tu ești cu adevărat bună și de aceea m-am gândit mult până să discut cu tine. Îmi pare rău să te pierd, dar prefer să te pierd decât să stai tot timpul privind peste umăr cu teamă. Știu că aș putea să-ți schimb hotărârea, dar oricum n-o să te mai simți niciodată bine aici. Eu țin la oamenii mei, Jean, vreau să fie mulțumiți. Sunt de acord cu tine, cred că ar trebui să pleci. Și nu trebuie să faci cerere oficială, poți să pleci de azi.

— Nu, n-aș vrea să te las descoperit.

O să mă descurc, m-am descurcat eu în situații mai grele. Frica îi face pe oameni vulnerabili și nu vreau o femeie tânără, vulnerabilă și singură pe străzile astea. Le-am spus tuturor surorilor că pot să plece dacă vor.

— Eu sunt singura lașă.

— Ești singura care a *văzut*. Capul sus, zâmbi Nick, ridicându-i bărbia. Am vești bune pentru tine. Am vorbit la telefon... am aranjat să fii soră-șefă la secția de urgențe de la Municipal, dacă vrei.

— Dacă vreau? Nick, zâmbi Jean, asta o să fie într-un fel ca și cum aș lucra aici. Mi-ar plăcea foarte mult.

— Bun. La legătura cu Sam Matthews, o să aranjeze el totul.

— Nick, eu... începu Jean, când Grady apărură lângă ea.

— Deranjez? întrebă el.

— Nu, stai jos, spuse Nick. Poți să pleci, Jean, vorbim mai târziu.

Ea se ridică.

— Eu... mulțumesc pentru înțelegere, spuse ea, și ieși repede.

— Ce se întâmplă? întrebă Grady.

— O pierdem pe Jean.

— Era clar, spuse Grady, chinuit de o adâncă tristețe

apăsătoare.

Apoi, cei doi tăcură și se ocupară de farfuriile din fața lor, în timp ce în jur se mișcau infirmierii și surorile, intrând și ieșind din încăpere, făcându-și sandviciuri și luându-le sus cu ei, căci nu țineau deloc să fie în compania vreunuia dintre cei doi doctori. Nick și Grady fuseseră tăioși în ultimele zile, încruntați și arțăgoși și deși era ceva neobișnuit pentru ei, oamenii înțelegeau. Nu fuseseră niște zile ușoare; fusese șocul cu domnul Benke și apoi acele ceasuri îngrozitoare și confuze când încercaseră să-l ajute, dar se încurcaseră în labirintul de chichițe juridice și fuseseră obligați să se retragă. Apoi murmurele din cartier despre domnul Benke, lumea murmură că era pacient al Clinicii și de ce doctorii nu-i descoperiseră boala psihică. Mai fusese soția unuia din oamenii omorâți, care înnebunită de durere, aruncase cu o sticlă în

— (353 y fereastra Clinicii și le strigase tot felul de cuvinte grele, și trebuiseră să cheme poliția. Și, evident, fusese Jean, discuțiile despre plecarea ei. Personalul înțelegea că doctorii erau' prost dispuși și totuși simțeau că sursa iritării lor nu erau numai evenimentele din ultimele zile, mai ales pentru Grady. Dar orice ar fi fost, hotărâseră să nu se bage. Pe cât puteau stăteau deoparte, încercau să rezolve singuri problemele, discutau numai despre Clinică. Nick era conștient de toate astea dar tăcea; dacă Grady era sau nu conștient, oricum nu arăta nimic.

Cei doi erau preocupați, ursuzi, obosiți, când Brian pătrunse în încăpere. Se opri să-și toarne o ceașcă de cafea și apoi se apropiu de ei.

— Bună.

— Bună Brian, spuse Nick.

— M-am gândit că ar trebui să știți... Clovis a venit la control și am observat că-i ziua lui.

— Azi? întrebă Grady și în vocea lui se simți un oarecare interes.

— Azi.

Nick văzu umbra unui zâmbet pe fața lui Grady și se hotărî să profite.

— Ce-ar fi să organizezi ceva pentru Clovis?
— Ce? Întrebă Grady. O petrecere?
— De ce nu? Avem vreo douăzeci de dolari în fondul pentru diverse cheltuieli și eu aș mai pune bucuros încă zece.

— Zece de la mine, spuse Brian.

— Ce zici, Grady? stăruie Nick.

— Ei bine, da, de ce nu? Am putea să o facem aici jos, să-i invităm prietenii... care sunt prietenii lui, Brian?

— Nu cred că are vreunul. E un lup singuratic. T.K. E singurul prieten de care știu eu.

— Ei, sigur, o să-l aducem pe T.K. Aici. La naiba, chiar n-are prieteni?

— Nu l-am văzut niciodată cu cineva. Nu umblă cu nimeni.

— Atunci o să fie doar personalul. O să luăm niște pălării de hârtie, alte chestii de felul ăsta, niște înghețată. O prăjitură. Și cadouri... Oare ce i-ar place?

Brian se uită calm la Grady și genele lui lungi și aurii lăsau o umbră pe obrajii palizi.

— Orice, nu are nimic.

— O să aibă, când termin eu cu cumpăratul, spuse Grady și se ridică. Jucării. Am de gând să iau tot raionul de jucării. Ați văzut vreodată un texan la cumpărături? Întrebă el și brusc zâmbi, primul zâmbet adevărat după atâtea zile. Doamne, doar arată cu degetul și-o tot ține așa. Nick, pot să lipsesc puțin?

Nick zâmbi și dădu din cap.

— Du-te, o să trimit un infirmier să cumpere mâncarea și decorațiile, tu îngrijește-te de partea mai scumpă. Ce programări ai?

— Patru pacienți, din câte știu.

— Mă ocup eu de ei.

— Unde-i acum Clovis? Întrebă Grady.

— Sus, se joacă cu T.K.

— Bun, o să fie ocupat acolo vreo două-trei ore.

Când pleacă, îl aducem aici și facem petrecerea.

— Hei, zâmbi Nick, pleacă dacă vrei să pleci. Ai o

oră, nu mai mult.

Grady se scotoci în buzunare și scoase un pumn de bancnote mototolite. Le numără, apoi înjură și-și scoase cu gesturi nerăbdătoare portofelul, și se uită în el.

— Bine că am cărți de credit, spuse el. Își scoase jacheta albă și i-o dădu lui Nick. Ai grijă de ea, te rog, am niște însemnări în buzunar, spuse el, și ieși repede.

— Exact ce-a prescris doctorul, spuse Nick după ce Grady ieși.

— Așa m-am gândit și eu.

— Drăguț din partea ta să observi.

— Coincidență. Știu că Grady ar vrea să se apropie mai mult de băiat, și ziua de naștere a lui Clovis mi s-a părut a fi o ocazie bună.

— Pentru Grady a picat la țanc. Are nevoie de ceva să-l scoată din starea asta, sau ai observat și tu? zâmbi Nick.

— Da, am observat. Părea teribil de deprimat. Crimele lui

Benke au fost îngrozitoare, dar se pare că e mai mult decât atât.

— Mă uimești.

— De ce?

— Te învârți pe aici de parcă ai fi cu gândurile în altă parte, nu pari să... să vezi nimic. Pe nimeni. Și totuși observi totul, observi tot atât cât văd și eu, ceea ce înseamnă foarte mult.

Brian sorbi din cafea și-i aruncă o privire lui Nick.

— Oamenii care nu se pricep să vorbească devin buni ascultători. Oamenii care nu sunt implicați observă cât de implicați sunt ceilalți.

— E atât de simplu totul?

— Cred că da.

— Ești o lighioană ciudată, doctore Morgan, zâmbi cald Nick și fiecare lighioană își are momentul ei de glorie.

— Atunci, o să aștept.

Nick se uită la ceas și apoi se ridică.

— Ar fi mai bine s-o pornesc, dacă trebuie să ne

ocupăm și de o clinică și de o petrecere. Ne vedem mai târziu, spuse Nick și se depărtă cu pași mari spre ușă. Și, Brian, mulțumesc.

— Cu plăcere, spuse el.

Ca toate petrecerile pentru copii, nici petrecerea lui Clovis nu fu deosebit de reușită. Invitatul de onoare nu păru foarte interesat, nu mănca nici prăjitură și nici înghețată, bău doar în silă un pahar de coca cola, spunând „rahat, nu” când Jim îi propuse să joace o partidă de „Prinde coada măgărușului” - unul din jocurile cumpărate de un infirmier într-un moment de entuziasm. Erau și o mulțime de cadouri, căci Grady se dezlănțuise brusc în raionul de jucării de la Macy's. Jocurile pe care le văzuse în reclamele de la televizor, toate seturilese năpusti asupra lor nerăbdător, atât de nerăbdător încât nu-i trebui mult timp ca să recunoască că o făcea cel puțin tot atât de mult pentru el însuși cât și pentru Clovis, pentru că simțea nevoia s-o facă, simțea nevoia să facă ceva, indiferent ce. Clovis deschise ascultător toate aceste pachete, uitându-se atent la conținutul lor, fără să reacționeze însă la ele, nici măcar la unul. Numai când ajunse la ultimul pachet zâmbi și Grady și ceilalți înțelesesă că puștiul era încântat. Era un aparat de fotografiat, un Polaroid, cu o mulțime de filme și după ce i se explică cum funcționează, se apucă imediat să facă fotografii, iar subiectul preferat era T.K. Topăind în colivia lui. Clovis puse o nouă rolă în aparat și ridică din nou dispozitivul de vizare la ochi, când Grady îl bătu pe umăr.

— Hai să facem o poză, tu cu mine și T.K.

— Nu mai am mult film, Cowboy.

— Ai acolo o hârtie de douăzeci de dolari, suficientă ca să mai ai filme un timp. Putem să folosim toate rolele de aici. Hai, Nick o să ne facă poze. O să facă două, una pentru tine, una pentru mine.

— De ce vrei o poză cu mine? Știi cum arăt.

— Aș vrea s-o am acasă. T.K. Și prietenul lui T.K.

— Păi... pentru doamna ta? Grady își simți brusc gâtul uscat.

— Pentru doamna mea.

— În regulă atunci. Dacă-i pentru doamna ta, spuse Clovis.

Grady se instalează lângă colivia lui T.K. Îl trase pe puști mai aproape și-i puse o mână pe umăr, dar shapetype32 linewidth6350 copilul se scutură.

— Nu tre' să mă atingi, Cowboy, spuse el răstit și Nick clătină din cap către el.

— Știi, petrecerea asta a fost ideea doctorului Malory. N-o să mori dacă renunți să te mai cerți cu el.

— Ca un plod de cioroi? bombăni Clovis.

— Clovis! spuse aspru Nick. Ajunge. S-a purtat vreodată urât cu» tine doctorul Malory? Răspunde-mi, ceru imperios Nick. S-a purtat urât?

— Nick, încercă Grady să intervină, dar Nick ridică o mână făcându-i semn să tacă.

— Răspunde-mi, Clovis. S-a purtat urât?

— Nu, spuse băiatul privindu-l pe Nick în ochii furioși.»

— Atunci încetează. Nu căuta tot timpul cearta cu lumânarea, nu poți să te lupți tot timpul cu toată lumea.

— Ți s-a zis vreodată „Cap de oaie”, doctore Gorlin? Ai fost vreodată scuipat pen' că ești cioroi?

Întrebă Clovis, brusc crispat din cauza furiei care urca în el.

Ura, atât cât putea să cuprindă trupul lui mic, explodează și Nick rămase nemișcat, cu privirea rănită, ca și cum ar fi primit o palmă peste obraz. Nu știuse că un trup atât de mic și de tânăr putea să strângă atâta ură. Hank Mitchell, care se afla lângă ei, păli brusc, iar gura lui Brian se deschise ușor de uimire. Grady, cu colțurile gurii lăsate în jos de tristețe, întinse instinctiv mâna spre copil și de data aceasta copilul rămaș nemișcat, lăsându-se ținut de Grady, care îl umăra, încercând ca prin apăsarea palmei să-i spună băiatului că răul care i se făcuse va fi îndreptat; cum, nu știa.

Lumea din jurul lor se îndepărtă, știind că scena luase sfârșit, știind că petrecerea luase sfârșit, simțind cu

toții o senzație ciudată în stomac. Plecară, îndepărtându-se spre etaj; Grady, Nick, Brian și Hank rămaseră cu Clovis.

— Bun, acu' hai să facem pozele. Acu' pricepeți ce vreau să zic, spuse Clovis cu o voce limpede, hotărâtă.

Nick se grăbi să le facă. Încă una și aceasta fu ultima fotografie. În următoarele minute se învârtiră prin încăpere, adunând cadourile și băgându-le în două pungi mari. Grady își mai roti o dată privirea prin cameră, să vadă dacă n-a uitat nimic, gpoi mulțumit, îi dădu pungile lui Clovis.

— Astea-s toate.

— Ce faceți cu prăjiturile și restu'?

— Nimic, le vrei tu? Le împachetăm și...

— Nu le vreau io. E-un om în blocu' meu. Poate le vrea el. Nu mănâncă niciodat nimic decât fulgi de porumb, cartofi și conserve de pește. N-are bani. Poate le vrea el. Le-mpachetez io.

Doctorii se priviră, mai încruntați acum decât înainte și apoi Nick se uită la Clovis.

— Întotdeauna avem mâncare în frigider. Poți să iei ce vrei pentru omul ăla, spuse el blând.

— Io nu fur niciodată, doctore Gorlin, spuse Clovis pe un ton sentențios.

— Ai permisiunea mea, asta nu înseamnă că furi.

— Atunci o să iau niște carne d-acolo. Văz că ai niște cârnați, o să-i iau pe ăștia și niște șuncă. Cu permisiunea ta.

— La ce vrei. La tot, spuse Nick cu o voce obosită. În fiecare zi. Ai permisiunea mea să iei ce vrei, spuse el, și se întoarse către grupul de medici. Hank, încearcă să afli cine e omul ăsta, tu știi blocul ăla mai bine decât noi. Poate că putem... își frecă ochii. Hai să mergem.

— Mă ocup io d-asta, spuse Clovis. Poate că nu-i o idee prea bună să iau în fiecă zi. Dacă-ncepi să hrănești un om, a doua zi ai o stradă întreagă de hrănit. Nimenea n-are bani.

Era prea mult pentru toți acei tineri, tot ce auziseră și Nick văzu asta; îl apucă pe Grady de braț și apoi îl

împinse pe Hank către ușa și dădu din cap către Brian.

— Haideți, avem treabă.

— Dumnezeu! spuse Hank și pe față i se citea o imensă tristețe.

— Hai să mergem, spuse decis Nick.

— Hei, Cowboy! strigă Clovis.

— Da?

— Vreau să iei tu aparatu' și să-l ții pentru mine. Uite. Îl iau acas și imediat maică-mea-l amanetează. E o ticăloasă, spuse el, și i-l întinse lui Grady, care îl luă, se întoarse și ieși fără să spună nimic, urmat de ceilalți doctori.

Grady așteaptă până ce ajunseră la biroul de la recepție, apoi, frecându-și fruntea cu palma, spuse:

— Poți să-nnebunești cu toate astea. Ce dracu' se întâmplă? Copiii sunt scuipați, bătrânii trăiesc cu nenorociții ăia de fulgi de porumb...

— Plecați, le spuse Nick lui Brian și Hank, care era încă foarte palid. Ei rămaseră nemișcați, uitându-se la Grady, până ce Nick arătă cu degetul spre scări. Plecați, ordonă el și ei ieșiră.

— O să-nnebunesc, Nick, zău. A fost prea mult. Nu mai pot.

— Calmează-te, asta...

— Să mă calmez?

— Am zis să te calmezi și vorbesc serios, spuse aspru Nick. Îl târî pe Grady în camera de urgențe și-l împinse pe un scaun. Răspunsul e ca toată lumea să facă ce poate. Noi încercăm. Nu e suficient, dar încercăm.

— Cât trebuie să îndure oamenii ăștia? Cât trebuie să îndure cineva? spuse el liniștit și-și lăsă capul pe masa de consultație.

Nick îl privi câteva clipe în tăcere, apoi se rezemă de masă.

— Acolo afară e urât, Grady, spuse el blând. De aceea există această Clinică. Spune-i adăpost, spune-i opțiune, dar de aceea suntem noi aici. O să avem grijă de bătrânul lui Clovis, dar există o mie, zece mii de oameni ca el

despre care n-o să aflăm niciodată. Putem să renunțăm la tot și să spunem „nu, e prea mult pentru mine”. Sau putem face ceea ce facem. Ce crezi, ar trebui să întoarcem spatele la tot?

— N-am vrut să spun asta, știi că n-am vrut să spun asta... toată blestemata astă de lume se prăbușește în jurul meu, Nick.

— Courtney?

— Pare să se-ntâmplesc atât de brusc și totuși am știut întotdeauna că o să ajung aici.

Nick îl privi ciudat.

— Întotdeauna?

— Oamenii mă părăsesc întotdeauna, e doar o chestiune de timp.

— E ridicol.

— E-adevărat.

— De ce să...

— De ce? De ce, de ce, de ce, de ce, de ce. Pentru că așa sunt eu, pentru că nu sunt Lucas Malory. Și-am învățat asta de când eram mic, spuse el, și se ridică. Nick îl privi. E prea mult... câteodată este pur și simplu prea mult.

— Grady, trebuie să te controlezi, dacă o mai duci așa o să ai probleme.

— O să ai tu grijă, Nick, să nu mă prăbușesc. O să-l iei pe Humpty Dumpty* și o să ai grijă să rămână întreg... așa cum ai făcut și până acum cu toți Humpty Dumpty.

— Ar trebui să mă ajuți și tu puțin.

— M-am scăpat din mână. Jim băgă capul pe ușă.

— Eroul unei povestioare pentru copii, un om care se prăbușește de pe un zid și care, în ciuda eforturilor tuturor, nu poate deveni din nou întreg.

— Nick, te cheamă la trei. Grady, te-așteaptă un pacient.

— E ultimul pe ziua de azi?

— Da.

— Slavă Domnului, oftă el și ieși din încăpere fără să-i mai spună nimic lui Nick. Trecu pe lângă Jim și merse de-a lungul coridorului până în primul cabinet. Se așeză pe un

scaun și puse aparatul de fotografiat pe birou. Mai ținea în mână fotografia și brusc simți nevoia să plângă, să plângă pentru Clovis, pentru toți Clovis-ii din lume; pentru toți bătrânii care trăiau doar cu fulgi de porumb; și pentru Courtney, pentru doamna lui.

der

20

Era a cincea seară din septembrie și noaptea era palidă, de culoarea unui vis vechi, de mult uitat...

Courtney stătea în picioare lângă fereastră, privind cum trece vara. Niciodată nu-i plăcuse septembrie, cu instabilitatea lui, cu toanele lui; iar acest septembrie cu atât mai puțin îi plăcea. În această lună pleca, în această seară și în timp ce o parte a sufletului ei cerea încredere în ceea ce făcea, o altă parte, cea mai mare parte, nu simțea decât o tristețe deșartă. Fără lacrimi, fără cuvinte, iar durerea nu era puternică și totuși era cea mai mare tristețe pe care o simțise vreodată, căci acum Courtney deschidea o ușă care o ducea departe de Grady și chiar acum, când stătea acolo, gata de plecare, lupta împotriva acestui gând. Departe de Grady? După atâția ani? Nu era posibil.

— Courtney, strigă Tessa. Va trebui să iau toate dosarele astea cu mine. N-am timp acum să le sortez... Courtney?

— Da, da, te-am auzit.

— Bun atunci, ar trebui să plecăm dacă... dacă plecăm, spuse Tessa și luă dosarele în brațe.

Grady stătuse tăcut în balansoar lângă foc și acum se ridică și se apropie de Tessa.

— Ești foarte drăguță că... că o conduci la La Guardia*, spuse el liniștit.

— Mai avem niște probleme de rezolvat pentru Clinică, o să le putem discuta în mașină, spuse ea, și apoi se uită în altă parte, căci nu putea suporta privirea lui Grady.

— Courtney? strigă ea din nou. E târziu.

— Vin, spuse Courtney.

Plecă de la fereastră și se apropie de ei. Lângă ușă era o valiză mare, iar lângă ea mașina ei de scris portabilă. Pe mașină se afla o geantă diplomat îngustă de piele, plină ochi cu manuscrisul și carnetele de notițe. Courtney se uită la bagaje, apoi își întoarse încet privirea către Grady. Acum, își spuse ea, acum, Grady, spune ceva, fă ceva ca să nu plec. Te rog, *te rog*, acum.

— Cred că e timpul să plec, îi spuse ea. El dădu din cap.

— Ai suficienți bani?

— Am încasat un cec.

— Și eu. Uite, ia asta, spuse el și-i dădu un teanc de

— Unul din cele trei aeroporturi internaționale ale New York-ului, aflat la 8 mile nord-est de oraș.

bancnote pe care le scoase din buzunar.

— N-am nevoie. Am...

TAȘ vrea să-i iei. N-are rost să rămâi fără bani.

— Ei, interveni Tessa, te aștept în mașină.

— Nu, e-n regulă, spuse încet Grady. O să duc astea jos și se îndreptă spre bagaje.

Courtney îl apucă de braț și clătină din cap.

— Ne descurcăm noi, spuse ea.

Se aplecă și luă valiza mare, iar geanta și-o băgă " Sub braț.

— Ei bine... Grady? întrebă ea, iar tonul vocii ei îl cutremură până în adâncul sufletului.

Vru să întindă mâna, să o ia în brațe, să o țină acolo, dar nu putu; nu îndrăzni. O sărută pe frunte și o mângâie pe păr, apoi se dădu înapoi. Se uitară lung unul la celălalt și fiecare văzu durerea celuilalt, nevoia unuia de celălalt; văzură ceva și mai grav - impasul în care se aflau.

Courtney lăsă capul în jos și se aplecă să-și ia și mașina de scris. O clipă mai târziu ieșise din cameră.

Tessa se uită la Grady și fața ei deveni imobilă. Îi văzu privirea și își spuse că dacă era adevărat, așa cum spunea poetul, că în lumea asta inima trebuie ori să se frângă, ori să se împietrească, atunci inima lui Grady cu siguranță se va frânge.

— O să te sun, îi spuse ea. Luă restul de lucruri ale lui Courtney și ieși din apartament. Când ajunse în capul scărilor se întoarse. Vii mâine seară la noi la masă? întrebă ea, dar ușa se închisese deja.

Grady se rezemă de ușa închisă și rămase mult timp acolo.

— Doamna a plecat. A... spuse el și apoi lacrimile apărură. Lacrimi mari, șiroaie de lacrimi îi udară fața și el le lăsă să curgă. O singură dată mai plânsese așa, când avea paisprezece ani și nu uitase, nu uitase nicio clipă în toți anii care au urmat. Atunci plânsese ca și acum și în cele din urmă lacrimile se opriseră singure, lăsând după ele... lăsând ce? se întrebă el. Lăsând un om speriat, un om neîncrezător. Se îndepărtă încet de ușa. Își turnă ceva de băut. Încet, foarte încet, se apropie de canapea și se așează. Courtney, murmură el, oh, Courtney.

21

Marti fu cald și înăbușitor. O ploaie grea, întunecată, cădea peste oraș...

A

Într-un fel sau altul timpul trecu pentru Grady. În prima noapte după plecarea lui Courtney băuse până când prima geană de lumină apăruse pe cer; ciudat de treaz, cu o durere puternică în stomac, făcuse un duș și plecase la Clinică. În a doua noapte se plimbase pe străzi ore în șir și, ajuns în cele din urmă acasă, se uitase la filmele de la televizor; era trecut de cinci când se întinse în pat, ca să doarmă chinuit. În a treia noapte îl adusesse pe T.K. Acasă, vorbind tot timpul cu pasărea, pe când televizorul mergea și făcând nenumărate drumuri între canapea și bufetul cu băuturi; în acea noapte dormise cinci ore adânc, fără vise, somn de om beat, iar a doua zi dusesse pasărea înapoi, fără a-și mai aminti nimic din tot ceea ce-i spusese micii creaturi necuvântătoare.

J

În a patra noapte Grady era acasă, întins pe canapea, cu un pahar în mână, înconjurat de zgomot și multă

lumină. Televizorul era deschis, la fel și radioul și magnetofonul, unde cânta Paul Simon; toate luminile din cameră erau aprinse, ca și cele din dormitor, bucătărie și baie. Minteia lui rățăcea departe, foarte departe și, din cauza gândurilor și a zgomotului, nu auzi ciocăniturile din ușă până când acestea nu deveniră bubuituri. Își întoarse puțin capul dar nu se mișcă. O nouă serie de lovituri se auzi, apoi o a treia și în cele din urmă se rostogoli de pe canapea și se duse la ușă.**

În prag stătea Tessa Gorlin, cu un pachet voluminos în mână.

— Din stradă am auzit care-i apartamentul tău. N-ai vecini? zâmbi ea ușor.

Grady ridică din umeri.

— Toți trăim și-i lăsăm pe ceilalți să trăiască.

„— Pot să intru?

— Oh, sigur. Te rog, spuse el, și se dădu deoparte.

Tessa intră și se duse direct în bucătărie. Se întoarse imediat și se uită în jur. Ezită o clipă, apoi începu să se învâртеască prin cameră, stingând patru dintre lămpi. Închise radioul și apoi se îndreptă spre televizor.

— Ce faci, Tessa? întrebă Grady și se lăsă pe canapea.

Ea închise televizorul și se așeză într-un fotoliu în fața lui.

— Așa-i mai bine, ne putem auzi.

El vorbi fără să se uite la ea.

— Cui datorez această onoare? Te-a trimis Nick să vezi ce fac?

— Nick nu știe că sunt aici. În loc să mă duc la Noua Școală* în seara asta, m-am hotărât să trec pe la tine.

— Noua Școală? spuse el și-i aruncă o privire.

— Studiez Anglia secolului XVIII. Întotdeauna m-a pasionat istoria.

— Ciudat. Câte nu știi despre oameni. De-asta ești așa de fericită mereu? întrebă el, privind fix în tavan. Pentru că-ți umpli timpul când Nick nu e acasă cu... hobby-uri?

— Nu sunt hobby; un, doar lucruri care-mi plac. Merg la câteva cursuri, mă ocup de florile din jardiniere, lucrez pentru Clinică, sunt în câteva comitete. Mă ocup și anul ăsta de spectacolul de binefacere pentru Spitalul Municipal. Astea sunt lucruri care-mi plac. Știi, oamenii mai au încă viața lor și după ce se căsătoresc.

— Nu, nu știu.

— Știi că Nick e foarte îngrijorat pentru tine? Întrebă ea liniștită.

Sprâncenele blonde ale lui Grady se ridicară pentru o fracțiune de secundă.

— Și eu sunt foarte îngrijorat pentru mine. Bei ceva? Sticlele sunt acolo.

— Nu, mulțumesc, spuse Tessa și se uită cu atenție la Grady. Văzu că Nick nu exagerase. Grady părea să

— Echivalentul aproximativ al Universității Populare.

Qti) - fi îmbătrânit în cele câteva zile din urmă. Fața îi era trasă și sub ochi avea cearcăne adânci, întunecate. Pielea lui palidă era albă ca varul și ochii lui aveau acea privire goală, care nu vede nimic, pe care o observi câteodată la bătrâni. Tessa se lăsă pe spate. Bei tu și pentru ceilalți, nu?

Grady zâmbi ușor, o tristă imitație a adevăratului zâmbet pe care îl știa ea...

— La dracu', nu-s decât un băiat din Texas care-și potolește setea. Și-o face cu puțin whisky, spuse el târăgănat. Mai luă o înghițitură din pahar și apoi se șterse la gură. O privi. Ce te-aduce aici de fapt?

— Voiam să te văd. Voiam să văd ce mai faci.

— Uite ce mai face Grady.

— Am adus niște cotlete și spanac. Ți-e foame?

— Nu.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Tessa, las-o baltă.

— Când?

— Nu demult. Un ou fiert tare.

Tessa își țuguie buzele, și se aplecă în față.

— Nu-i o idee prea bună să stai singur. Te scufunzi

în...

— Autocompătimire? Spune-o, e adevărul. Dar nu știu ce să fac, asta-i buba.

— De ce nu pleci acasă un timp?

— În Texas? Nu, mulțumesc.

— De ce nu inviți pe cineva aici? Am auzit despre frații tăi, de ce nu-i inviți să-ți facă o vizită? Să le arăți orașul.

— Toate clădirile înalte? Grady zâmbi ușor. Poate când vine toamna, dar nu cred că i-aș aduce aici. Garth fuge întotdeauna în Europa, sau în Chile la schi... iar Logan, bătrânul Logan blajin și simpatic, iubește pământul, iubește

Texas-ul. N-o să plece niciodată de-acolo. Toți aniiăștia am încercat să-l conving să vină aici, dar n-a mers. Grady se cufundă în gânduri. Mi-aduc aminte... Mi-aduc aminte că odată... începu să râdă. În anul când Logan a terminat facultatea... tatăl meu i-a spus lui Logan. „Ei bine, fiule, cred că ți-ar place să călătorești, să vezi o parte din lume” și Logan recunoscă că i-ar place asta grozav. Așa că tata – spuse Grady și începu să râdă mai tare – tata zice. „Ei bine, ce-ai zice de Europa?” Și Logan zice „Ei bine, tată, nu cred”... Așa că tata zice „Ei bine, ce-ai zice de Orient?” Și Logan zice

„Ei bine, nu, tată, nu cred”. Apoi tata începe să capete o expresie de „hai băiete, vorbește” și încearcă din nou. „Ei bine, fiule, ce-ai zice de Australia? America de Sud? O croazieră în insulele grecești? Caraibe? Hawaii? Indiile de Vest?” Tata începe să fie disperat și își ridică mâinile în aer și zice „Ei bine, fiule, atunci Canada. Poate ți-ar place să vizitezi Canada”. Și Logan se uită la el și zice „Ei bine, tată, eu mă gândeam să mă duc până la San Antonio*”. Doamne, spuse Grady, râzând acum în hohote, tata s-a înroșit, a scrâșnit din dinți și și-a încleștat pumnii. În cele din urmă a zis. „Bine, fiule, dacă asta vrei”. Și a ieșit cu pași lungi din

— Cel mai frumos și pitoresc oraș al Texas-ului. J3 ti) cameră, descurajat. Asta-i Logan, încheie Grady și-și

șterse ochii umezi, cu răsul gâlgâindu-i încă în gât.

Tessa râse, dar îngrijorarea nu-i dispăruse.

— Îl ștergem de pe listă pe Logan.

— Îl ștergem, aprobă Grady.

Se întinse către masă după sticlă și-și mai turnă niște whisky în pahar. Luă o înghițitură zdravănă, apoi puse paharul jos și rămase privind fix înainte.

— Grady, o să fie totul bine?

Grady nu răspunse imediat și apoi se uită la ea...

— Nu știu. Nu cred că se mai întoarce. Poate doar să-și ia lucrurile, atât. Ce-o să mă fac? Nu știu.

— De ce-ai lăsat-o să plece?

— Am *lăsat-o* să plece? N-am niciun afurisit de drept să n-o *las* să plece. A vrut să plece și a plecat. Am știut întotdeauna că asta se va întâmpla. Întrebarea era doar când. Am primit răspunsul la întrebare.

— De unde ai știut?

— Am știut și gata. Am știut că... oare cum se spune? destine?... am știut că destinele noastre nu erau alături unul de celălalt. Trebuia să fim doar prieteni, restul a fost forțat.

Cuta de pe fruntea Tessei se adânci. Își dădu deoparte cu gesturi grăbite, părul de pe umeri. Era încă udă de la ploaie, ar fi vrut un prosop și niște ceai fierbinte, dar nu voia să-l lase acum, singur pe Grady, nici măcar o clipă.

— Tot ce voia ea era să-i spui să nu plece. Tot ce voia ea era să știe că-ți pasă. Nu înțelegi? Întrebă Tessa.

GzD

— Sigur că înțeleg. Și sigur că-mi pasă. Da, vezi tu... totul a fost greșit. Singurul mod pe care-l puteam accepta era... liber, pentru ea vreau să spun. Nu voiam să o am într-un fel care s-o țină aici... pentru că în cele din urmă oricum n-o puteam ține aici. Oricum pleca. Am știut asta când a început să fie agitată. Știam că voia mai mult decât îi puteam eu da. Sau trebuia să-i dau. Pentru că oricum n-ar fi mers în cele din urmă. Cât timp a vrut să stea aici, a fost grozav. În momentul în care a început să se gândească

la plecare, a venit timpul să plece. Să o opresc acum și s-o pierd mai târziu? N-am putut accepta asta.

— De ce s-o pierzi mai târziu? Ce vrei să spui?

— Eu nu sunt ca tatăl meu, spuse brusc Grady și întinse mâna după pahar, îl goli și apoi mai turnă niște whisky în el, în timp ce Tessa îl privea total nedumerită.

— Ce legătură are tatăl tău cu toate astea?

— Tessa, tu nu înțelegi, nimeni nu înțelege. Am aflat... Doamne, aveam paisprezece ani și am aflat tot ce trebuia să știu.

— Orice ar fi ceea ce ai aflat... discută despre asta, pentru numele lui Dumnezeu. Discută. Discută cu Nick, vrea să te ajute.

— Nick e un om foarte puternic, așa cum și tatăl meu e un om foarte puternic. E greu... să discuți cu oamenii puternici, ei văd lucrurile diferit. Eu stau întotdeauna în defensivă.

Tessa nu spuse nimic. Se ridică și luă un pahar de pe bufet.

Puse câteva cuburi de gheață în el și adăugă un deget de whisky. Luă o înghițitură și se strâmbă, apoi întinse mâna spre carafa cu apă și umplu paharul pe trei sferturi.

— De-atunci nu m-am mai păcălit, spuse Grady și ceea ce n-am de gând să fac e să le ofer ceea ce așteaptă... un eșec spectaculos. Căci asta ar fi cu ea, un eșec spectaculos. În final.

— *De ce?* Ești homo, asta vrei să spui? Grady zâmbi încet.

— Nu, nu sunt homo. La naiba, asta ar fi foarte simplu; așa, e foarte complicat. Și asta de mult timp... * timp în care mi-l s-a spus că sunt un nimic. Întotdeauna mi-am iubit familia. Ce spuneau ei, ce credeau ei era lege pentru mine, Biblia. Nu voiam decât să mă fac mare și să fiu ca Lucas, să fac fericită o femeie, așa cum el a făcut-o pe mama fericită. Să fiu bărbatul care reușește în toate... afaceri, prieteni, dragoste. Jocuri de cărți. N-am ajuns ca Lucas, bărbatul pe care nicio femeie nu l-ar părăsi. Nici

măcar umbra tatălui meu nu eram. „Ar fi bine să nu te îndrăgostești niciodată, fiule, îmi spunea mama mea, căci orice femeie cu un dram de minte te va părăsi imediat. N-ai forță, îți lipsesc prea multe, îmi spunea ea, ești ca bunicul tău, Cyrus”. Grady se uită din nou în tavan. Toată lumea știa de bătrânul Cyrus, era un fel de batjocură a tuturor”. Se spunea că nu există femeie de la noi și până-n Mexic care să stea cu el mai mult de-o noapte și n-ar fi stat nici atât măcar dacă nu erau banii lui. Glasul sângelui e puternic, așa am auzit și mi s-a spus că am sângele lui Cyrus Malory.

„Jilf) ...”

Tessa, aplecată în față ca să audă mai bine fiecare cuvânt înăbușit al lui Grady, scutură din cap, încercând să se limpezească, încercând să înțeleagă ce spunea Grady.

— Nu pot să cred asta, spuseră în cele din urmă, liniștită. Nimic din tot ce aud. Spbi că în toți anii ăștia te-ai considerat un nimic din cauza unor cuvinte pe care ți le-a spus mama ta? Din cauza cuiva numit Cyrus?

— Când ți se repetă mereu ceva, mult timp, începi să crezi și tu. Când ți se spune mereu că nu ești bun pentru nimeni și că toată lumea o să înțeleagă asta – totu-i pierdut, băiete! – începi să crezi. Îți spui, „la naiba, n-au dreptate, eu știu ce sunt și sunt mai bun decât spun ei”, dar n-o crezi. Grady mai bău din whisky... Nu în adâncul sufletului. Apoi întâlnești pe cineva, cineva la care ții mai mult decât orice pe lume și, Doamne, intri în panică. Ți-e frică să iubești, dar oricum asta se întâmplă și tu iubești și atunci ești într-adevăr chinuit. Așteptând, așteptând doar ca într-o zi ea să se trezească dimineața și să-ți spună că pleacă și atunci știi că ticăloșii ăia au avut tot timpul dreptate. Oh, spuse Grady, ea a stat mai mult de-o noapte, a stat cinci ani. Dar a plecat. Așa cum am știut întotdeauna că va pleca.

— A plecat pentru că tu *ai făcut-o să plece*.

— Nu, spuse liniștit Grady, a plecat pentru că era inevitabil.


— Dacă nu te-aș fi auzit cu urechile mele spunând

toate astea... Și de ce a spus mama ta asta? Ce-avea împotriva ta?

— Ah, e o poveste întreagă. Când aveam vreo paispe ani a venit o nouă profesoară în oraș. O tânără drăguță... și, știi, tare de treabă. A fost dragoste la prima vedere. O umbră de zâmbet apăru pe fața lui Grady. Aș fi făcut chiar și o crimă pentru ea... așa sunt pasiunile la paispe ani. Oricum, într-o zi m-am întors la ranch... mai devreme decât de obicei, nimeni nu se aștepta să vin atunci. Am intrat în biroul tatii, mă gândeam că poate călărim puțin împreună înainte de masă. Nu trebuie să-ți mai spun ce-am găsit acolo... mai precis, pe cine. Profesoara *mea* și tatăl *meu*, chiar acolo, pe canapeaua mare de piele. Cred că am încremenit. Și m-am simțit jignit. Tatăl meu, căsătorit cu mama mea și drăguța *mea* profesoară. Am fugit. Am fugit și m-am ascuns și mai târziu mama m-a căutat... m-a găsit plângând. Nu mai știu de ce, poate că a fost supărarea, dezamăgirea, dar i-am spus totul. Voiam să știu de ce se întâmpla asta. Ei bine, mi-a tras două palme, atât de tare încât am amețit. Și a țipat la mine... Și știi de ce a țipat la mine? Pentru că-l vorbeam de rău pe Lucas Malory, omul pe care tot Texas-ul îl iubea, iar ea mai mult decât toți... iar eu, eu eram un puști care nu merita nici măcar să-i lingă cizmele.

— S-a simțit jignită. Grady dădu din cap.

— Mai târziu, mult mai târziu am înțeles asta. Rațional, dar niciodată cu sufletul. Din ziua aceea nu mi-a mai dat pace, că nu sunt bun de nimic, că niciodată

 Clinica Corlin nimeni nu mă va iubi prea mult... nu așa cum era iubit Lucas Malory. Grady tăcu o clipă, apoi continuă. A murit cam un an mai târziu. Știa că o să moară, avea suficient timp să discute cu mine, să-mi spună că-i pare rău pentru toate vorbele alea... dar n-a făcut-o. Ultima dată când am văzut-o, tot ce mi-a spus a fost „Mi-e milă de tine, băiete”.

Tessa se lăsă pe spate, cu fața imobilă. Nu spuse nimic, și Grady continuă.

— Cam la un an după aceea, tata s-a căsătorit din nou. S-a căsătorit cu femeia care fusese cea mai bună prietenă a mamei. Ea știa exact ce simțise mama... și a continuat să facă exact ceea ce făcuse și ea. Când am început să mă întâlnesc cu fete și să le aduc acasă, la ranch, ea era mereu acolo, aducându-mi aminte că singurul motiv pentru care fetele se întâlneau cu mine era pentru că eram băiatul lui Lucas. Grady oftă. Crezi tu că după un timp nu începi să fii cu adevărat convins? Doamne, după un timp e chiar aerul pe care-l respiri. Așa că... nu mai riști, nu riști să fii descoperit, să fii rănit... cauți să fii pe placul oamenilor... Nu e întâmplător, nu e un har că sunt mai îndemânatic decât zece oameni la un loc. Vrei niște rafturi? Sigur, o să ți le fac eu, pentru că poate așa o să mă plăci. Vrei o masă cu douăsprezece feluri franțuzești? Sigur, o să ți-o pregătesc eu. Vrei televizorul reparat, mașina reglată, florile de primăvară sădite, scaunul de trestie refăcut, instalația de aer condiționat montată? Sigur, o fac bucuros, poate așa o să mă plăci. Am *învățat* să fac lucruri pentru că era singurul mod pe care-l cunoșteam ca să mulțumesc lumea.

— Grady...

— Și medicina, spuse el, uitând acum de prezența Tessei, am descoperit medicina la sfârșitul celui al paisprezecelea an... și m-am repezit la ea pentru că fiind doctor aș căpăta o identitate. Oamenii ar avea *nevoie* de mine. N-aș fi un nimic pentru ei... Apoi am întâlnit o fată numită Courtney și aveam șaptesprezece ani și primul lucru pe care mi l-am spus a fost

„Cât o să dureze până o să mă părăsească? 11 și „te rog, Doamne, nu mă lăsa să mă implic pentru că nu pot suporta durerea, n-o mai pot suporta”11.

— Și tatăl tău unde era în tot acest timp?

Grady zâmbi și privirea lui fixă deveni luminoasă.

— Lucas a încercat să ajute... A fost cel mai fericit om din lume când a aflat că Courtney locuia... Aici. S-a gândit că ea o să-mi dea încredere în mine. Dar niciodată n-am crezut nici măcar, o clipă că ea o să... că o să stea cu mine.

De câte ori mă minunam, o auzeam pe mama, o auzeam pe mama mea vitregă. Așa că niciodată n-am cerut nimic, n-am îndrăznit s-o fac, mai ales cu Courtney. Nici măcar să pregătească masa, nimic. Orice făcea sau nu făcea era pentru că așa voia ea, asta a fost regula mea. Pentru atâta timp cât putea dura, cât era posibil să dureze. Grady privi în jos către podea. N-o puteam opri acum ca s-o pierd mai târziu. N-o puteam face. Asta simt eu în adâncul sufletului meu, spuse el, și oboseala din vocea lui era imensă. Știu că n-ar trebui să simt asta, totuși o simt.

Va fi întotdeauna în mine. Spaima. Tu nu cunoști spaima, spuse el, și apoi, pe neașteptate, ridică paharul în sus și-l aruncă cu putere spre șemineu, unde se sparse cu zgomot.

Tessa se ridică repede și se așează pe canapea lângă Grady.

— Courtney știe toate astea? Sau măcar o parte din ele? Grady clătină din cap și se sculă în picioare.

— N-are rost să știe. N-are rost să-i spui și se uită stăruitor la Tessa.

— N-o să-i spun, dacă nu vrei.

Grady se apropie de foc, îngenunche și adună cioburile într-un fâraș mic de aramă.

— Cel puțin există Frankie Carlino, spuse el, și se ridică. Mă uit la el cum devine mai bun pe zi ce trece și mai simt totuși o fărâmbă de încredere în mine. Nu multă, dar e ceva. Cât timp continuă să progreseze, simt că mai am totuși puțină identitate.

Grady se aplecă deasupra consolei căminului și Tessa se apropie de el. Îi luă mâna și îl privi. E

— Ești un om deosebit, Grady. Nu, tu ești un suflet milos.

Tessa zâmbi.

— Sufletul ăsta milos are niște cotlete în frigiderul tău.

Hai, vino în bucătărie și eu o să...

— Mă ocup eu, spuse Grady, îndreptându-se către bucătărie. Cum îți place friptura?

Barbara tlarrison

Umbrele erau adânci și întunecate în alee și Frankielarlino se mișca vesel printre ele.



— Da, omule, mergem joi, îi spuse el lui Charlie. Au primit azi rahaturile alea... Joi, Malory stă târziu. Singur singurel, rânji el. Și mi-am pregătit prietenu'", adăugă el și jama ascutită, strălucitoare, fulgeră. Joi noapte, lovi el palma lui Charlie și le-o tragem noi la ticăloși. Ticăloșii, ticăloșii, cântă el în noaptea pustie, le-o tragem noi la toți.

De-abia trecuse de zece în Washington, dar orașul deja devenise tăcut. Străzile erau întunecate, circulația se rărise și restaurantele se pregăteau să închidă; totul era calm. Nu era un loc unde noaptea se trăia intens și imensa liniște o făcu pe Courtney să se gândească cu tristețe la New York, la Grădy. Zilele nu fuseseră prea rele, dar nopțile... începuse să înțeleagă cât de groaznice puteau fi nopțile.

Courtney purta o fustă alb-gălbuie și o bluză de un bleu palid; părul îi era strâns la spate cu o panglică albastră. Stătea în camera ei de hotel, într-un spațiu despărțit de pat printr-o grindă lată: în capătul celălalt al încăperii, cu capul aplecat deasupra biroului, cu degetele lovind alene clapele mașinii de scris, stătea Peter Joshua. Ea se uită fix la ceafa lui, apoi își



Clinica Corlin

Întoarse repede privirea. Nu voia să-l vadă, nu voia să se gândească la el, nici măcar la munca lor. Începea să se simtă obosită, obosită de băutura lui, de ciudatele și fragilele lui cuvinte, de discursuri și nuanțe, obosită de cartea lor, chiar dacă știa că e cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată. Ascultă țacănitul regulat al mașinii de scris, până ce simți că-i vine să țipe; nu voia să știe ce scria, ce modificări făcea, știa doar că voia ca el să se oprească, să plece, *s-o lase singură*.

Courtney ajunsese la Washington și se îndreptase singură *către* hotelul ei și către o noapte agitată. Plânsese mult în acea primă noapte, de o sută de ori se apropiase de telefon și tot de o sută de ori plecase de lângă el; dormise puțin și fusese recunoscătoare zorilor când apărură. A doua zi își pusese drdine în gânduri și în material, se apucase de lucru și lucrase neîntrerupt până ce veni și Peter Joshua. Apoi lucraseră împreună și lucraseră bine împreună, ideile și personajele și sentimentele țâșnind între ei și apoi pe hârtie. Peter plecase, fără tragere de inimă și ea se răsucise în pat până când, în cele din urmă, renunțase și înghițise câteva somnifere. În dimineața următoare se trezise foarte agitată, ca și cum fiecare fibră a trupului ei era întinsă la maximum; băuse foarte mult vin la prânz și apoi din nou seara, când ea și Peter luaseră împreună masa și se apucaseră de lucru.

Într-un fel sau altul cele douăzeci și patru de ore trecură. A treia zi fu numai de muncă, nu ieși deloc din hotel și în acea seară fu tăioasă cu Peter; după ce el plecă făcu s-Q iiarriion o baie fierbinte și se învârti prin cameră și nu dormi delociti din Thomas Meguane până ce afară se făcu lumină.

Și azi, a patra zi, se sculase devreme, închinase o mașină decapotabilă și se duse în Virginia. În pantaloni bej și un pulover vechi, cu părul fluturând în vânt, cu picioarele goale pe pedale, se învârtise pe drumurile și străzile necunoscute, oprindu-se să se uite la o fermă cochetă sau la o veche casă de oraș, elegantă. Îi plăcuse totul; agitația îi dispăruse, simțea doar o amețeală care-i dădea o senzație ciudată în piept. Se întorsese la hotel și se schimbase. Luase masa la Sans Souci și sperase că va apărea vreun senator, fu fericită să recunoască un membru din Missouri al Congresului. Rătăci prin Georgetown*, hoinărind alene până ce descoperi un magazin micuț și delicat de antichități. Acolo văzu un vechi suport de toc din cositor, pe care-l cumpără pentru Peter. Văzu tjn înger mic și frumos din Renaștere și-l cumpără pentru Grady și apoi dispoziția i se schimbă. Se întoarse repede la hotel

gândindu-se că nimic nu mai conta dacă tot mai voia să cumpere îngerii din Renaștere pentru Grady. Sună la Clinică; doctorul Malory era într-o ședință, voia să lase un mesaj? Nu. Își sună părinții, dar asta nu o ajută foarte mult. Formă numărul unei vechi prietene care locuia în Washington, dar închise imediat. Tessa nu era acasă

— Cel mai select cartier rezidențial al Washington-ului și nucleul vieții de noapte a orașului.

și apoi plânse când se gândi că nu mai exista nimeni la care ar fi putut suna. Și-apoi începu să lucreze din nou, forțând cuvintele să iasă, forțându-și degetele să aștearnă cuvintele pe hârtie. Și apoi Peter Joshua sosi, cu o sticlă de whisky într-o mână, cu un teanc de notem cealaltă.

Iar acum era trecut cu puțin peste zece în Washington și Courtney se gândea cu tristețe la New York, la Grady. Se jucă puțin cu îngerașul și apoi îl puse jos. Se uită lung la telefon și apoi își întoarse privirea.

— Ce? întrebă ea absentă.

— Nu vrei să vezi asta? întrebă Peter și ea auzi confuz cuvintele. Am făcut câteva schimbări în scena în care Aleda se întâlnește cu Johnny Tom.

— Johnny Tom? murmură Courtney și apoi se uită la Peter. Nu. Nu vreau s-o văd.

— Ți-o citesc eu.

— Nu, spuse ea repede și apoi zâmbi văzând entuziasmul din ochii lui. Nu acum. Poate mâine. Nu vreau să fac asta acum.

Peter își încrucișă picioarele sale lungi, foarte lungi și se aplecă peste spătarul scaunului.

— Ce vrea Doamna Umbrelor să facă? Poate e un priveghi interesant în oraș. Te-aș putea tenta cu un priveghi interesant în oraș? Sau ce-ai zice de o plimbare în pas vior prin salonul canceroșilor muribunzi?

Tonul lui era calm, aproape nepăsător, dar ea îi simți furia și se uită la el, cerându-și iertare din privire.

— Iartă-mă, nu voiam să fiu deprimantă.



— Și de ce ești? Facem ceea ce voiam să facem și iese bine. Lese bine, Courtney și suntem noi, tu și cu mine, înfruntând împreună totul.

Ea tăcu o clipă și apoi clătină din cap.

— Nu merge, Peter. Nu merge.

— Nu e vorba de carte, e vorba de altceva. Vrei să spui că nu ești fericită.

— Vreau să spun că nu sunt fericită. Peter sorbi din whisky.

— Nu te străduiești suficient.

— Nu vreau să mă străduiesc, vreau pur și simplu să fiu.

— E o perioadă de adaptare, Courtney, nu un caz neprevăzut.

Courtney zâmbi ușor și se întinse să ia din mâna lui paginile bătute la mașină.

— Ai dreptate. Nu e un caz neprevăzut.

— La fel ca restul lumii, te vei adapta, spuse Peter și-și goli paharul; întinse mâna după sticlă și Courtney se ridică în picioare.

— Dar așa vrea să pleci acum.

Peter se uită repede la ea și din nou ochii lui aveau o strălucire rece.

— Nu fi politicoasă de dragul meu.


— Iartă-mă, dar vreau să pleci. Acum. O să citesc paginile astea mai târziu. Sau mâine.

Peter se ridică.

— De ce nu-ți aduci lucrurile la mine și să terminăm odată cu tot venitul și plecatul ăsta?

— Nu. Aici stau și aici o să lucrăm.


Clinica Corlin


El o apucă de bărbie și-i înălță capul spre el.

— Crezi că o să te arunc în patul meu și o să-ți violez feciori. A?

— Nu fi grosolan, spuse ea, și se îndepărtă de el.

— Răpirea Fecioriei lui Courtney. Cred că o să scriu o

nuvelă și o s-o intitulez...

— Du-te acasă, Peter. Ne vedem mâine.

— Vinovăția. Mama noastră a tuturor. Zâmbi larg și se îndreptă spre ușă. În numele nostru al tuturor Armăsarilor aş vrea să-ți mulțumesc pentru...

— Du-te *acasă*, Peter, spuse ea, și apoi auzi ușa închizându-se.

Courtney puse hârtiile pe birou și se așeză, cu bărbia cuprinsă în palmă. Va deveni mai ușor, își spuse ea; n-o să găsească mereu îngerași din Renaștere pe care să-i cumpere pentru Grady, va învăța să nu-i pese când va vedea un bărbat și o femeie zâmbindu-și. Va deveni mai ușor. Se ridică, ezitând, uitându-se din nou la telefon.

— Nu trebuie decât să suni, îi spuse ea.

Rămase în picioare, uitându-se la el, ca și cum urma să sune doar pentru că voia ea. Nu se auzi nimic și ea se îndepărtă.

Nu mai contează, Grady. Nu mai contează, spuseră tare.

Un timp se plimbă prin cameră. Apoi luă cu o mișcare nerăbdătoare paginile proaspăt bătute, la mașină și se duse cu ele spre pat. Se întinse în el și răsfiră paginile în fața ei, clipind mărunț, încercând să se concentreze. Degeaba; nu-i păsa de Aleda și

V

j

Johnny Tom, nu în acea clipă.

Courtney se răsuci în pat și deschise televizorul dându-i sonorul tare. Se uită absentă la el vreun sfert de oră, apoi renunță, se răsuci în cealaltă parte a patului și se întinse să ia un roman de Louis Auchincloss. Începu să citească și la fiecare câteva secunde își ridica capul să se uite la telefon. După un timp se sculă și acoperi telefonul cu două prosoape mari. Începu să râdă, apoi plânse.

Mai târziu, mult mai târziu, în pat, înfășurată strâns în pătură, simți oboseala și, destinsă în cele din urmă, adormi adânc.

— Louis Stanton Auchincloss (1917), avocat, nuvelist,

romancier american, autor, printre altele, a romanelor, *The indifferent Children* (Copiii indiferenți), *Venus în Sparta*, *Pursuit of the Prodigai* (în căutarea celor risipitori).

22

Ritmul orașului crescuse pe măsură ce toamna se apropia; medicii erau ocupați...

(Srady ieși dintr-unul din cabinete și străbătu repede coridorul. Mergea cu capul aplecat, cercetând atent un buletin de analiză de la laborator și nu-l văzu pe Nick, care venea din partea cealaltă, la fel de preocupat. Se ciocniră.

— Iartă-mă, spuse Grady, Tocmai veneam după tine.

— Arăți groaznic. De câte ori trebuie să-ți spun să pleci acasă?

— Uită-te la femeia de la trei, spuse Grady și-i întinse lui Nick buletinul de analize. Analizele și ce-am simțit în stomacul ei îmi spun că are nevoie de spitalizare.

— În regulă, spuse Nick, îndepărtându-se grăbit, dar nu vreau să te mai văd aici când termin. Du-te acasă.

Grady se apropie de recepție.

— Cine urmează?

(38 y

— Doamna Nadez așteaptă în cabinetul unu. Vrea să vorbească cu tine. Hei, te simți bine?

— Rosa Nadez? Tony e soțul ei?

— Da.

— E pacienta lui Nick.

— A întrebat de tine.

— Bine, în regglă, dă-mi... începu el și Jim îi întinse fișa ei. Grady o luă, se uită repede peste ea și intră în cabinet.

Rosa Nadez avea un bandaj curat pe obraz, o tăietură mică în colțul gurii și o privire tristă, neliniștită. Se juca nervoasă cu o batistă de hârtie, răsucind-o în mâini, trăgând de ea și bucățelele mici de hârtie îi cădeau în poală.

Grady răsuflă adânc și-și ridică privirea spre tavan, nevrând să se uite la femeie; știa, fără să mai întrebe, că Tony o bătuse din nou și nu mai voia să audă nimic despre

asta. Nu avea niciun chef să-i asculte necazurile, nu voia să o ia iarăși de la capăt. Oftă și se așează la birou și-i deschise fișa. Ea își puse o mână șovăitoare pe mâna lui, și-l opri, cu o privire rugătoare.

Grady văzu că ea voia să vorbească și ascultă. Timp de douăzeci de minute într-o engleză chinuită, care accentua propriul ei chin, propria ei tensiune, o ascultă cu grijă, fără să spună nimic și fața lui era îngrozitor de palidă în lumina rece. Era puternic afectat de cuvintele ei, de durerea și teama ei și trebui să se stăpânească, se forță să-și controleze sentimentele. Când se simți în stare să vorbească, se aplecă spre ea. Vorbi încet, cu blândețe, mângâind-o pe mână și străduindu-se să zâmbească. În cele din urmă îi scrise o rețetă și i-o dădu. Ea se uită lung la rețetă, apoi din nou la el. El dădu din cap liniștitor și-i mai spuse câteva cuvinte, după care ea se ridică și el îi deschise ușa. O privi ieșind din încăpere, apoi făcu un pas pe coridor și se opri când se simți cuprins de un val de amețeală. Era alb ca varul și inima îi bătea repede; întinse un braț și se rezemă de perete.

Jim, văzându-l de la recepție, ridică telefonul și apăsă cu putele pe un buton. Vorbi repede în receptor, dădu din cap, apoi 9? e repezi la Grady. Îl ajută să se întoarcă în cabinet și când îl simți poticnindu-se, îl ridică dintr-o mișcare plină de forță pe masa de consultație. Grady încercă să vorbească, dar Jim nu-i dădu nicio atenție; îi luă pulsul, apoi tensiunea.

Nick intră repede.

— Mă ocup eu de el. Cheamă o ambulanță de la Municipal pentru femeia de la trei. Vorbește cu doctorul Cord și spune-i că o să-l sun cât de curând pentru ea. Spune-i să pregătească sala de operații - sânge și celelalte... Ce tensiune are?

— Paisprezece cu opt. Pulsul e peste o sută...

— În regulă, du-te. Vino înapoi după ce termini, spuse Nick și se întoarse către Grady. Tu ești ca cizmarul care umblă cu cizmele sparte. Umflă din nou manșonul tensiometrului și se uită cu atenție la ac. Își puse

stetoscopul pe pieptul lui Grady și clătină din cap. Se uită în ochii lui cu lampa, desfăcându-i

— Iiibipleoapele. Apoi răsuflă adânc și făcu un pas înapoi. Cum te simți?

— Am amețit deodată. Stomacul meu a fost ciudat azi-dimineață, poate am un virus.

— Da, virusul „somn-nu, mâncare-nu, prea multă-băutură”. Ai auzit de el?

— Am auzit.

— Bun. Acum ascultă cum o să te scăpăm de el. Băgăm în tine vitamine, îți dăm niște sedative ușoare și te aruncăm în pat. Te trezim ca să mânânci-și pe urmă înapoi la somn. Și nu vrem să auzim niciun protest.

— Poate am un virus.

— O gaură în cap, asta ai. Un doctor care se poartă cu propriul lui corp atât de urât. Zece - doisprezece ani de practică medicală și n-ai destulă minte pentru tine. Ce-ar trebui să fac eu acum cu tine? Te-aș putea interna în spital, știi? Aș putea s-o fac chiar acum. Asta vrei?

— Nu, fără spitale, fac ce spui tu. Mă duc acasă și mă odihnesc. O să stau în pat azi și la noapte.

— Și mâine.

— Te rog, Nick, dacă mi-e mai bine prefer să fiu aici. Dacă stau singur în apartamentul ăla mă apucă deprimarea. Atunci îmi torn niște whisky. Te rog.

— Poate că ai dreptate. O să vedem cum te simți mâine.

Dar nu pleci de-acasă până nu te văd eu. De-acord?

— De-acord.

— Îți aducem diseară niște mâncare ca lumea și o să mânânci.

— Bine.

Grady era obosit și puțin speriat; nu vru să mai discute. Jim intră atunci în cabinet și Nick îi ceru un B₁₂ și fier și douăzeci de miligrame de valium. Jim ieși și Grady se întoarse către Nick.

— Acum pot să mă ridic?

— Așteaptă până-ți fac injecțiile.

Grady își șterse fruntea și-și dădu deoparte părul de pe față.

— Doamna Nadez a fost aici. A spus că îi era rușine să vină la tine, așa că am primit-o eu.

— Care-i problema? Tony?

— Într-un fel... am notat totul în fișa el. E sigură că-i însărcinată și vrea un chiuretaj. Așa cum e Tony, îi e frică să nu...

Lasă asta acum. Ne ocupăm noi de tot.

— Am trimis-o la doctorul Meyers.

— La Bellevue? Grady dădu din cap.

— Acum e șeful secției de obstetrică-ginecologie.

— Grady, nu vrei să vii să stai la noi?

— Nu, nu vreau decât să dorm, indiferent unde sunt. Atâta timp cât mâine pot să mă întorc la lucru.

Jim intră și îi întinse lui Nick două seringi și două pastile. Grady se frecă la ochi, simțind cum fiecare fărâma a trupului său e cuprinsă de o imensă oboseală; era atât de istovit încât nici nu simți acul.



W

Clovis stătea la ușa camerei medicilor, așteptând ca Nick să-și ridice privirea de pe hârtiile pe care le citea. Își târși picioarele, apoi lovi cu piciorul peretele. Zgomotul acesta îi atrase atenția lui Nick.

— Clovis, de ce stai acolo afară? Vino înăuntru dacă vrei să-mi spui ceva.

— Am auzit că-i bolnav Cowboy, spuse el, și intră în birou.

— Da, puțin.

— Ce are?

Nick ridică privirea din hârtiile sale și se uită curios la copil.

— Ce-ți pasă?

— Te-ntreb ce are Cowboy.

— Și eu vreau să știu de ce-ți pasă. Felul în care te porți cu el... Nu credeam că-ți pasă dacă e bolhav. Credeam că o să te bucuri.

— N-am zis niciodat că tre' să fie bolnav Cowboy. Te-ntreb pe șleau, ce-are? V

Nick clătină din cap și-i zâmbi băiatului.

— Măcar dă-te bătut și recunoaște că-ți place doctorul Malory. Știi, nu e împotriva legilor să arăți că ai sentimente. Nick oftă. *Cowboy* e obosit, atât. O să doarmă bine la noapte și mâine o să se simtă grozav. Clovis... chiar îți pasă?

— Te-ntreb, nu?

— Da... da, m-ai întrebat. E... spuse el și se opri

— C 394);

el.

văzându-l pe Frankie venind de-a lungul coridorului. Clovis se întoarce și-l văzu pe Frarrkie și se uită furios la

— Uite-l pe barosan, spuse Clovis, privindu-l cu dispreț pe celălalt.

Frankie se uită la el, apoi își întoarce capul și-l privi fix pe Nick. Se vedea că e agitat.

— Tocmai mi-au zis de Grady. E grav? Cât timp o să lipsească?

Nick se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucișă brațele la piept.

— Fan clubul Malory, spuse el, uitându-se de la Clovis la Frankie. O să fie bine, are nevoie doar de un somn bun.

— Doar în noaptea asta? Vreau să spun, se întoarce mâine?

— Probabil.

— Nu e sigur? insistă Frankie.

Nick râse de stăruința băiatului, dar Clovis îl prM suspicios.

— Da' ce-ți pasă de mâine?

— Nick? întreabă din nou Frankie, fără să-i dea atenție lui Clovis.

— Probabil sigur, spuse Nick. Acum, dacă nu vă supărați voi doi, am treabă. Ce ziceți de asta?

— Adică zice să ne ușchim, îi spuse Clovis lui Frankie și amândoi făcură un pas spre ușă.

Frankie întoarce din nou capul spre Nick.

— Ești sigur că nu-i grav?

— Sunt sigur. Și-acum, așa cum a zis Clovis, ușchiți-vă, zâmbi Nick și le făcu semn să iasă din încăpere.

Se îndreptară spre lift. Clovis nu-și lua ochii de la Frankie. În mintea lui prindea contur o întrebare, dar nu era prea sigur care era această întrebare; era sigur de propria lui neliniște, sigur că întrebarea avea o legătură cu băiatul de lângă el.

— Ei, spuse el pe când intrau în lift, da' ce tot voiai să știi de Cowboy? Ce-ți pasă-n care zi se-ntoarce? Te porți mai ciudat ca de-obicei, Domnule Frankie Carlino.

— Vezi-ți de treaba ta, cioroiule, am problemele mele, i-o tăie Frankie și într-adevăr, ochii lui se întunecaseră, preocupați.

— Daaa? Ce probleme ai tu? Orice clocești tu, nu-i nimica bun, po! să-ți zic io asta.

Mâna lui Frankie țâșni spre băiat, dar chiar în acea clipă ușa se deschise și văzu un infirmier care aștepta să intre în lift. Frankie dădu din cap către infirmier și se îndepărtă repede, uitând de băiatul care rămase privind lung după el și fața lui mică era plină de suspiciune.

J96

Chnica 3 orlin

23

Era a unsprezecea seară de septembrie; era oi.

O felie de lună spânzura în cer, ici și colo o stea diamantină clipea. Seara era încă de vară, o vară pe care - câțiva dintre ei

— Și-o vor aminti până la adânci bătrâneți, când pentru ei nu vor mai exista veri...

Nick se întoarce la Clinică de la Spitalul Municipal la ora șapte. Se duse direct în camera medicilor, să se întâlnească cu Grady și Brian și să discute câteva probleme înainte să plece acasă - una din rarele lui nopți libere. Era bine dispus, căci în după-amiaza aceea se gândise că în ciuda problemelor pe care le avuseseră și pe care încă le mai aveau, Clinica mergea bine. Făceau ceea ce doriseră de la început să facă, erau utili cartierului. Cu

timpul, își spuse el, vom fi acceptați pe deplin ca prieteni, ca aliați, dar deocamdată își croiau drumul, însemnând totuși ceva. Chiar în acea dimineață primise un telefon din

Philadelphia, de la niște oameni care voiau să înființeze o Clinică Gorlin. „O să ne ajutați și o să ne pregătiți doctorii pentru acest gen de clinică de cartier?” întrebaseră ei. „Da”, răspunsese el, și chiar asta și intenționa, „vă ajut bucuros”. O scrisoare foarte lungă venise din partea unei asociații de cartier din Cleveland – citiseră despre Clinică și voiau detalii. Cecul de la Joint Charities era în siguranță în contul Clinicii și, cel mai surprinzător lucru, conducerea comitetului de întrunire al A.M.A. Îl programase pe Nick să prezinte raportul asupra Clinicii. Nick vedea acum toate închegându-se, căpătând forma pe care o visase el atâția ani, visul nu mai era acum o fantezie înflăcărată de pasiune, era un adevăr concret, palpabil.

Nick își permise un zâmbet larg pe când intra în birou.

— Am vești bune, spuse el, și se uită la Grady. Dar înainte de asta... Cum te simți?

— Mai bine, Nick. Somnul mi-a ajutat.

— Ești încă palid, ești sigur că vrei să faci de gardă la noapte?

— Vreau. Brian a spus că rămâne și el, ca să-mi țină de urât.

— Care-s veștile bune? întrebă Brian.

— A.M.A., spuse încet Nick, bucurându-se de fiecare cuvânt, a fost de acord să ne lase să ne prezentăm raportul în întrunire. E programat, e pe ordinea de zi. *Am reușit*, spuse el, și râse.

Grady zâmbi fericit și chiar și Brian păru mulțumit.

Se ridicară amândoi, se apropiară de Nick și-și strânseseră mâinile.

— Când? întrebă Grady.

— Marțea viitoare, după-masă. E a doua zi a întrunirii, cea-mai bună zi.

— O să-i faci praf, spuse Grady... Suntem cu toții de

acord că asta-i forma finală a raportului? Întrebă el scotocind printre hârtiile de pe biroul lui până găsi un exemplar.

— Da. Putem s-o dăm la bățut și multiplicat. Și vă spun eu, n-o să ne strice reputația faptul că am căpătat donația de la Joint... spuse Nick și apoi se opri, regretând că deschisese gura.

— Joint Charities, spuse Grady pe un ton rece, tăios. Poți s-o *spui*, pentru numele lui Dumnezeu. X

Nick își întoarse privirea, apoi se apropie de biroul său și se așază pe el.

— În regulă, Joint Charities. N-o să ne strice. Ne dă o legitimitate de care avem nevoie pentru căpoșii ăia.

— Cred că raportul va fi valoros pentru propriile sale merite. Secțiunea despre medicina preventivă trebuie să-i impresioneze. Reducerea problemelor spitalului, reducerea ajutoarelor sociale, asta o să înțeleagă, spuse Brian și ochii lui cenușii erau gânditori.

— Totu-i aici, spuse Grady. Dolari și cenți, argumente pro și contra. Poți să le vorbești despre asta și să vorbești despre planuri de viitor. Cum ai de gând să sărbătorești?

— Îmi petrec seara cu nevasta. De data asta, toată seara.

Ce lux!

— Atunci hai, pleacă, timpul zboară, zâmbi Grady. Nick se uită la el.

— Ești sigur că ți-e bine?

— Grozav. Grozav, grozav, grozav. Du-te acasă. Nick își întoarse privirea către Brian.

— Ai grijă de puști, spuse el pe un ton vesel și nepăsător, dar Brian văzu îngrijorarea din ochii lui și dădu din cap. Nick se îndreptă spre ușă. Petrecere plăcută.

— Nu-ți face tu probleme pentru noi, spuse Grady. O să ne distrăm de minune, nu-i așa, Brian?

Nick le făcu cu mâna peste umăr și ieși.

V

Pe când Nick părăsea Clinica, Tessa Gorlin, la douăzeci de cvartale depărtare, băga în cuptor drobul și

verifica dacă sticla cu vin alb e în frigider; Courtney Ames, în Washington, măsura în lung. Și-n lat camera ei de hotel; Marie Carlino, pe Strada 5, ieșea de sub duș și începea să se îmbrace pentru școală, ultima oră de curs din programul de vară; Anna Carlino. Pleca la un joc de bingo; Frankie Carlino, cu Charlie lângă el, îl suna pentru ultima oară pe șeful Diavolilor; Clovis Williams o lăsa pe mama lui la televizor, își arunca pe umăr jacheta și ieșea în Bulevardul B; iar Grady și Brian coborau la subsol, unde urmau să stea până ce un eventual pacient ar fi sunat la soneria de noapte.

Străzile erau cufundate în umbră, un păienjeniș - mohorât de întuneric întinzând degete lungi și subțiri pe trotuarele murdare. Lumina lunii dansa în fire subțiri pe rarele mașini, pe lăzile de gunoi, pe gunoiul de lângă bordură, pe clădirile cafenii din Lower East Side. Era prea întuneric ca să se vadă gândacii, șoarecii, șobolanii, pisicile care fugăreau șobolanii; prea întuneric pentru a distinge mai mult decât siluetele celor doi sau trei drogați care stăteau în pragul caselor deja amețiți; prea întuneric pentru a observa bătrânul care rătăcea scotocind printre gunoaie, umplându-și sacoșa; prea întuneric, pentru că becurile fuseseră sparte de o mână de puști cu pietre cu trei săptămâni în urmă și municipalitatea nu le înlocuise încă.

Era unsprezece noaptea și Marie Carlino urcă scările metroului și păși în acel întuneric, obosită, prea obosită ca să-l vadă, să-l simtă sau să-i pese de el. Nu era decât o altă noapte, o altă noapte nefericită, în care singurul lucru bun era că se terminaseră cursurile care de două ori pe săptămână, întreaga vară, îi confirmaseră că nu o să fie niciodată o secretară foarte bună, poate că nimic foarte bun. Dar mama se baza pe ea și va trebui să încerce. Pentru mama. Deși nu voia - Doamne, cât nu voia. Se gândi la Jimmy care era funcționar, Jimmy al ei... numai că nu mai era Jimmy al ei. Nu mai era deloc, pentru că așa a spus mama. N-o mai căuta, nu mai venea pe la ea;

4 oi **y** dispăruse și ea se întreabă dacă va mai găsi

vreodată un băiat pentru care să simtă ceea ce simțea pentru Jimmy. Fiorul acela ciudat, ca atunci când el îi atingea ceafa.

Acestea erau gândurile ei pe când se apropia însingurată, obosită, frustrată, tristă, de capătul străzii. Era obișnuită cu cartierul, îl știa bine, căci era singurul pe care-l cunoștea, dar aceasta era o porțiune a străzii pe care întotdeauna o străbătea cu o strângere de inimă, căci la capătul ei pe dreapta, era o alee mică, întunecată și ea trecu pe lângă ea așa cum trecea mereu, cât de departe putea de intrarea ei. Făcu acei cinci pași repede, grăbită să se îndepărteze de gura ei încetoșată, iar la al șaselea pas se destinse și-și încetini mersul. Abia la al șaptelea, simți mâna pe braț, brutală, posesivă, și țipă. Țipă o dată, dar gura îi fu acoperită de o mână și fu răsucită cu o mișcare violentă. Apoi îi văzu și groaza îi apărui în ochi. Erau cinci; cei cinci și cel care o ținea o târâra înapoi, în alee, în întuneric, în suferință, în durerea dezgustătoare.

Doar un fir de lumină străpunse întunericul, dar fu suficient pentru ea ca să vadă. Și văzu totul, chipurile rele", buhăite de băătură, fețe tinere atât de deformate de răutate încât păreau bătrâne; văzu frânghia pe care-o ținea un băiat în mână și lanțul greu din mâna altuia; văzu vergeaua lungă și ciudată de metal și văzu cutia mare de chibrituri. Le văzu ochii și asta fu cel mai rău, căci atunci știu ce urma să i se întâmple și-și dori să moară, se rugă să moară, pe când fiecare bucățică a trupului ei tremura, convulsionat și încerca să se elibereze.

Mai întâi o bătură. O bătură cu sălbăticie, metodic, până când excitația lor ajunsese la maximum și atunci îi sfâșiară hainele care îi mai rămăseseră pe trupul chinuit, țipând pe când aruncau pâza ruptă în noaptea răcoroasă. Îi făcură bietului ei trup tânăr lucruri de nespus; și noaptea fu foarte lungă.

W

Frankie ieși din umbra clădirilor aflate pe strada din care pornea aleea. Dădu din cap către Charlie.

— Acu' poți să suni la Clinică. Mergem acu'.

Charlie se uită din nou în direcția aleii și apoi se întoarce către Frankie.

— Omule, nu-mi place asta. Nu-mi place deloc.

— Găsim acu' o cabină, omule. Tu suni.

— Avem deja o grămadă de necazuri. Da, ne-am băgat în rahat. Diavolii ăia, ei...

— Hai, omule, n-ai de ales acum. Ești băgat.

Charlie îl urmă pe Frankie în josul străzii, către colț.

Acolo se uită neliniștit în toate părțile pe când Frankie deschidea cu piciorul ușa cabinei telefonice.

— Ei, omule, nu știu ce să zic... Nu știu, spuse el cu o voce ascuțită de frică.

Ce se întâmpla era mai mult decât se așteptase și acum, pentru prima dată, se simțea șocat. O să fugă, își spuse el, în clipa în care o să poată o să fugă.

— Sună, spuse Frankie întinzându-i o bucată de hârtie cu numărul de telefon al Clinicii. Sună! spuse el cu răutate. Cioroiule! adăugă încet.

— Bine, bine, omule.

Charlie intră în cabină și formă numărul Clinicii Gorlin. N

În

— Cine e la te... întrebă Grady dar auzi telefonul închizându-se.

Ridică din umeri și puse receptorul la loc în furca telefonului fixat în peretele încăperii de la subsol.

— Cineva spune că o fată zace pe alea din Strada 3. Ar trebui să-mi iau geanta.

— De ce nu chemi o salvare? întrebă Brian.

— Nu. Pun pariu că e vorba de o supradoză și singurul motiv pentru care oamenii ne sună e că știu că - noi sunăm la spitale doar dacă e absolut necesar, spuse Grady îndreptându-se spre scări.

— Stai puțin. Mă duc eu, geanta mea e chiar aici.

— Sigur?

— Da, spuse Brian, aruncând o privire în geantă. Nu te deranjează dacă rămâi singur? întrebă el de la scări.

* - Nu. Mă întreb totuși ce s-a întâmplat cu puștii...

E ciudat, ca și cum cineva ar fi pus un afiș „Stați deoparte”11.

— Pe curând, spuse Brian. Și ieși repede.

Clinica Cnorlin pranzie și Charlie, venind din direcția opusă, văzură silueta unui bărbat cu geantă de medic în mână, dispărând după colț. Frankie îi zâmbi lui Charlie.

— Vezi? Ț-am zis io c-o să țină. Barosanu' de Malory a-ntins-o... ai luat tot?

— Am luat lanterna și pungile de plastic, cum mi-ai zis.

— O pornim acu' omule, spuse Frankie, pe când ajunseră la doi pași de intrarea în clinică.

Văzură o lumină la subsol, dar nu era ceva neobișnuit și-și continuară drumul, deschizând foarte încet ușa, pășind tăcut, în pantofii lor-cp talpă de cauciuc. Frankie intră primul, se duse imediat la recepție și tăie cu cuțitul firul telefonic cu Orașul. Se îndepărtă, apoi se întoarse și făcu o creștătură adâncă pe suprafața biroului.

— Hei, omule, hai s-o facem dacă e s-o facem, șopti Charlie.

— O facem, spuse Frankie și se strecură către scări. Ajunseră la a treia treaptă când lanterna alunecă din mâinile transpirate ale lui Charlie și căzu cu zgomot pe dalele scărilor. Frankie o ridică grăbit și se uită furios la Charlie.



— Cioroi căcăcios, mârâi el pe când urcară mai departe, călăuziți de lumina lanternei.

La subsol, Grady ridică privirea și se apropie de scări. Era sigur că auzise ceva, dar era un sunet pe care nu-l putea identifica. Încruntat, urcă la parter. Se uită spre ușa de la intrare, gândindu-se că s-ar putea să fie un pacient care nu găsește soneria de noapte; apoi nu mai auzi nimic și înălță din umeri. O porni înapoi spre subsol, când auzi alt zgomot. Nu era puternic, dar în liniștea din Clinică se auzi distinct; era ca ceva care se izbește de altceva și Grady se uită spre scări. Tot încruntat, o porni în

sus pe scări. Ajunse la primul etaj, și nu văzu nimic, al doilea și al treilea, apoi auzi alf zgomot, ca o râcâitură. Grady ajunse la etajul patru și se opri, nemișcat, când zări băieții la ușa depozitului de medicamente. Când văzu lanterna, își dădu seama ce voiau.

Făcu câțiva pași iuți către scări, dar nu suficient de iuți, căci băieții îl auziseră și Charlie se repezi după el, sărindu-i în spate. Grady se clătină, încercă să-i repeadă un cot în coaste și apoi, recăpătându-și echilibrul, reuși să se elibereze. Îl izbi pe Charlie de perete și-i trase cu putere un pumn în falcă; băiatul alunecă și se prăbuși pe podea. Grady se răsuci, răsuflând din greu și apoi îl văzu pe Frankie Carlino. Deschise gura și rămase privind-l uluit, căci îl văzu pe Frankie Carlino repezindu-se la el; văzu toată ura, ura de moarte.

Cei doi se pândiră, evitând loviturile, mișcându-se prudent, pe când fiecare căuta să-și surprindă

Adversarul. Grady lansă o lovitură, dar Frankie se răsuci și apoi se auzi un zgomot scurt și sec și o lamă subțire, foarte ascuțită, fulgeră înspăimântător.

În

Clovis, era neliniștit; de două zile era neliniștit pentru ceva ce nu-și putea lămuri. În seara asta simțise cea mai mare îngrijorare. Ceva era în neregulă și el o simțea, o simțea cu toată istețimea, impulsul și instinctul copiilor străzii. Era ceva legat de Clinică, de Cowboy, știa asta și gândul îl rodea, îl chinuia, făcându-l să bată străzile întunecate ore în șir, aducându-l acum în acest loc - la copertina mare, dărăpănată, aflată pe partea cealaltă a străzii, în fața Clinicii Gorlin. Era acolo de cinci minute, ascultând, privind cu atenție, trăgând întruna din țigările pe care le furase din geanta mamei sale. Fața lui de copil era încruntată de concentrare, pe când încerca să înțeleagă ce nu era în regulă. Ochii i se îngustaseră, gânditori și era gata să se întoarcă și să pișce, când văzu lumina - o lumină pâlpâitoare care se plimba pe etajul patru, cufundat în întuneric. „Etaju' lu' Cowboy”, își spuse el și știa că era noaptea în care Cowboy era de gardă.

Ezită, dar numai o clipă, căci acum era sigur că ceva se întâmpla. „Doctoru’ Gorlin”, spuse el cu voce tare”, tre’ să dau de doctoru’ Gorlin”. Dar nu știa cum, ori unde și traversă în fugă strada. La patru pași de Clinică își aminti și se strecură repede până la geamul de la subsol și aprinse un chibrit ca să poată citi ce scria mărunț pe un petic roșu de hârtie. Era un număr de telefon, un număr pentru cazuri de urgență. Numărul figura ca aparținând administratorului, dar Clovis știa mai bineștia că administratorul Clinicii stătuse doar o săptămână și nu mai fusese înlocuit cu nimeni, deci numărul trebuia să fie al lui Nick Gorlin. Clovis se scotoci în buzunare și scoase o bucată de cretă verde și copie repede numărul pe cutia de chibrituri. Apoi o luă la fugă până la prima cabină telefonică și se năpusti înăuntru. Sări și reuși să bage moneda. Nu ajunse la cadran să formeze numărul, dar reuși un „O” și operatoarea îi făcu legătura. Un țârâit, două, iar la al treilea i se răspunse.

— Alo, spuse Tessa.

— Trei să vorbesc cu doctoru’ Gorlin.

— A ieșit să ia un ziar, pot eu... cine e?

— E Clovis. De la Clinică. Unde po să-l găsesc?

— Se întoarce în câteva minute, a ieșit doar să ia un ziar.

Ce s-a întâmplat?

— Ș-aqu, io ce să fac, doamnă? spuse furios Clovis și sări să întrerupă legătura. Găsi o altă monedă, dar rămase cu ea în mână, privind-o lung. „Ar trebui să chem caralii”, își spuse el, strâmbându-se de silă. „Rahat, Clovis Williams îi cheamă pe caralii... ce caraghios. Nu Clovis Williams”, murmură el, dar privi înapoi, în direcția Clinicii și clătină din cap. Sări din nou și, chinuindu-se, reuși să formeze 911. Spuse poliției să vină, să vină repede și apoi lăsă receptorul să atârne pe când el o luă la fugă înapoi spre. Clinică. Nu pierdu

Clinica Corlin timpul și urcă scările, câte trei trepte odată, până la etajul patru.

W

Nick intră în apartament și aruncă ziarul pe canapea.

— Tessa? strigă el.

Tessa ieși repede din dormitor și Nick văzu că se schimbase în pantaloni și o bluză.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva numit Clovis a sunat. Părea foarte agitat. Am sunat la Clinică să văd dacă s-a întâmplat ceva și nu s-a făcut legătura... ca și cum telefonul ar fi întrerupt.

— Întrerupt?... E ciudat, l-ai cerut operatoarei să verifice?

— Da, la fel a fost și la ea.

Ochii lui Nick se întunecară; pe față începu să i se citească îngrijorarea. R

— Ai sunat la poliție?

— Nu, am...

— Sună, spuse Nick îndreptându-se grăbit spre ușă. Mă duc acolo.

Tessa o porni spre dormitor.

— Bine, dar vin cu tine.

— Grăbește-te. Mă duc să caut un taxi.

Podeaua era plină de sânge și câțiva stropi ajunse

(40)

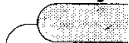
seră și pe perete.

— Un scaun fusese rupt în bucăți și peste tot erau cioburi de sticlă. Clovis rămase uitându-se atent, cântărind expert situația în minte, căci știa că va avea o singură șansă. Grady și Frankie se rostogoleau pe podea, Grady lovind cu picioarele și dând frenetic din mâini, încercând să-l țină pe Frankie la distanță, pe când Frankie izbea cu cuțitul. Umărul lui Grady sângera, hainele îi erau sfâșiate, fața tăiată; respira greu, ca și cum nu mai avea aer, când Frankie se ridică deasupra lui. În acel moment un alt băiat, un băiat negru pe care Clovis nu-l cunoștea, se sculă nesigur de jos. Băgă mâna în buzunar și apoi se auzi un pocnet sec; Frankie îl apucase pe Grady iar celălalt băiat, Charlie, se aplecase deasupra lui, cu cuțitul la câțiva centimetri de spatele lui Grady.

Clovis scoase ceva din buzunar și țâșni, trupul lui mic îl prinse pe Charlie din spate și îl trase înapoi în lama cuțitului pe care-l ținea strâns în pumnul lui mic. Charlie gemu și se îndepărtă de Grady, cu ochii holbați, paralizat de uimire. Totul se opri: Frankie rămase nemișcat cu cuțitul în aer; Grady privea încremenit; trupul lui Charlie era imobil. Clovis se aplecă, își trase cuțitul din spatele lui Charlie și-l șterse de sânge pe jeanșii săi. Copilul se uită la Frankie, dar în acest moment fața lui Frankie se schimbă într-un roșu aprins, urât și el făcu un salt înainte. Grady tipă și sunetul răsună îngrozitor în noapte.

¥

Nick și Tessa ajunseră într-o stradă plină de (41Q) - 1



ambulante, cu mașini albe și albastre de poliție, cu lumini roșii, intermitente, strălucitoare. Toate ferestrele din jur erau deschise, la fiecare pervaz erau îngrămădite capete. Polițiști, zeci de polițiști formau un cerc în jurul intrării în clinică, ținând la distanță oamenii care se îngrămădeau să vadă procesiunea de halate albe. Nick și Tessa își croiră drum. Prin mulțime, spuseră polițiștilor cine erau și o luară la fugă spre Clinică.

— Rămâi aici, îi spuse Nick Tessei. Până văd ce se întâmplă.

— Nick...

— *Te rog*, spuse el, și ea dădu din cap.

Nick tocmai se pregătea se între în clinică când fu scoasă o targă, cu un trup acoperit cu un cearșaf. Nick îi opri pe brancardieri și ridică cearșaful. Era un băiat pe care nu-l cunoștea, era Charley și el acoperi la loc trupul și-i lăsă pe brancardieri să plece.

O a doua targă se apropie și Nick îl văzu pe Frankie Carlino, cu o tăietură pe față, adâncă și lungă, abia acoperită de bandajul improvizat în grantă. Nick îl privi lung pe băiat și pentru prima oară în viață simți ură. Îi făcu semn cu mâna brancardierului să treacă și intră în clinică, fără să audă țipătul puternic al sirenelor pe când cele două ambulante se îndepărtau. Nick trecu pe lângă doi polițiști și pătrunse în holul de la parter. Văzu un băiat mic, negru, pe care un polițist tocmai îl scotea din camera de urgențe.

— Clovis! Nick îngenunche lângă el. Ești bine? Unde sunt Grady și Brian? strigă el, dar atunci, cu coada ochiului, îl zări pe Brian. Ești bine, Clovis?

— O să fiu în regulă, spuse copilul.

Clovis fu luat afară și Nick se repezi în camera de urgențe.

Îl văzu pe Brian aplecat peste un scaun în care stătea prăbușit Grady. Grady era alb ca varul, iar bandajele de la umăr și de pe piept erau îmbibate cu sânge. Nick rămase încremenit și Brian se întoarse și el îngrozitor de palid.

— Refuză o targă, spuse Brian cu o voce joasă, tensionată.

Trebuie să-l ducem la spital.

Grady se chinui să se ridice în picioare.

— Nick?... eu... eu... am...

Grady nu mai rezistă și se prăbuși pe podea.

— Grady?... Grady!... Ajutați-mă; *ajutați-mă*, pentru numele lui Dumnezeu, strigă Nick către brancardierii din jur. Ușor, cu blândețe, îl ridicară pe Grady și-l duseră în ambulanță.

X.

Courtney parcă mașina decapotabilă cafenie în fața unei case mici albe din Georgetown. Coborî și verifică numărul casei cu cel de pe bucata de hârtie din mâna ei. Dădu din cap și apoi se întinse în mașină după câteva plicuri gălbui voluminoase. Traversă strada îngustă și bătu în ușă cu ciocănașul de alamă. O clipă. Mai târziu Peter Joshua deschise ușa.

— Cred că ar fi trebuit să telefonez, spuse ea. El deschise ușa mai larg.

— Intră, spuse el, și zâmbi. În toată perioada asta am folosit tot felul de manevre ca să te aduc aici și tu vii de bunăvoie. Oamenii sunt niște animale fascinante. Vrei niște vin?

— Nu, mulțumesc. Am picat prost?

— Courtney Ames, eu sunt între femei, între animale, între vizite ale copiilor. Sunt singur-singurel în drăguța mea casă.

Courtney se uită în jur și nu fu surprinsă de ce vedea. Era o casă elegantă, la fel de elegantă pe cât era Peter de elegant. Canapelele erau acoperite cu o stofă fină, de lână, fotoliile cu piele întunecată; pe pereți erau două superbe tablouri impresioniste, iar lângă canapele măsuțe Chippendale. Șemineul superb era foarte vechi, iar podeaua de lemn strălucea în jurul marginilor unui uluitor covor persan. Courtney zâmbi puțin trist, pentru că vedea dincolo de frumusețea casei; simțea pustietatea casei, ca și cum pereții ei pali nu, auziseră niciodată râsete sau cuvinte blânde, nu văzuseră niciodată tandrețe sau tihnă.

Se așază într-un fotoliu și se uită la el.

— E frumos.

— Doar lucruri adunate laolaltă. Oricum, nu ne vād trăind aici. Vād o casă mare, de sticlă, pe o plajă. Liniște și lucruri bune. Să ne scriem cărțile pe când privim oceanul. Noaptea, un foc, cu Bach în surdină, să-l citim pe Keats”.

— Stil de mobilier original din Anglia sfârșitului de secol 18, caracterizat prin linii grațioase și adeseori ornamentație rococo în exces.

**** JohKeats (1795 - 1821)**, poet englez, unul dintre marii romantici, precursor al prerafaeliților, autor al unei opere originale, însuflețită de idealul frumuseții clasice grecești.

— Nu vorbi așa, spuse ea blând.

Scoase un pachet dintr-unul din plicuri și i-l întinse. El se uită lung la el înainte de a-l deschide.

— E un dar?

— Da, spuse ea, și brusc fața lui deveni blândă și puțin tristă. Ce s-a întâmplat? întrebă Courtney. Nu-ți place?

— Îmi place foarte mult. Pentru că e frumos. Și pentru că tu mi l-ai dat. Nimeni... spuse el și-și întoarse privirea. Bărbații de patruzeci și doi de ani sunt foarte proști, Courtney Ames.

— Când l-am cumpărat n-am știut... dar e un cadou de rămas bun.

— Rămas bun? Unde pleci?

— Acasă.

— Nu înțeleg. Asta e casa ta. Casa ta e acolo unde putem fi împreună și putem scrie și putem descoperi o parte din ceea ce suntem. Am încercat din greu să găsesc o cale către tine, Courtney. Te-am lăsat în pace, nu te-am grăbit, pentru că știam că vei vedea adevărul din noi... Noi suntem un răspuns. O făgăduință.

Ea clătină din cap.

414

— Grady este casa mea. El e făgăduința mea. A trebuit să vin până aici la Washington ca să înțeleg asta. E un lucru minunat ceea ce am scris noi doi, Peter... dar nu pot să mă mint. Este munca ta. Orice meseriaș ți-ar lua cuvintele frumoase, tragedia ta frumoasă și le-ar transforma într-o carte. Dacă nu găsești pe cineva care s-o facă, dacă n-o faci chiar tu, atunci ești un prost... Dar eu plec acasă.

— La New York.

— La New York.

— Încă mai ai probleme la New York, copilașule.

Courtney zâmbi.

— Știi, copilașule. Dar acum pot să le înfrunt, înțeleg mai multe... decât înainte. Oamenii nu cresc dintr-odată. Cresc în etape și au nevoie de ajutor. Cineva mi-a spus asta... atunci n-am înțeles.

— Poți să lași munca noastră? Întrebă el rece.

— Am încercat, Peter, zău că am încercat. Dar mă duc acolo unde mi-e locul. Uneori oamenii trebuie să rătăcească mult până ce-și află drumul spre casă. Știu că înțelegi, asta, într-un fel despre asta scrii tu. Personajele tale nu-și găsesc niciodată drumul, asta-i tristețea lor... Poate că tristețea mea va dispărea, sau cea mai mare parte a ei. Courtney zâmbi ușor. Sper să-ți termini cartea. O să cumpăr o sută de exemplare și o să te aplaud. O să fiu mândră de tine... Dar plec. O să-mi fie puțin dor de tine, spuse ea blând. O să-mi fac griji pentru tine... Peter cel atât de trist, atât de chinuit. O să mă gândesc la tine... la ce-ai scris, la ce-ai renunțat să mai scrii... ce lucruri bune ți s-au întâmplat, ce lucruri rele...

— Înapoi la povestioarele tale fără viață, la viața ta mărunță, fără viață.

— Nu-i atât de rău. Nu-i deloc atât de rău, răspunse ea încet. Ai totul aici, spuse ea, și puse plicurile pe măsuta acoperită cu ardezie. E o notiță înăuntru. Explică totul mai bine decât am făcut-o eu. Courtney se ridică, zâmbindu-i aproape cu dragoste lui Peter.

Scrie-ți cartea. Lasă toată durerea să se scurgă din tine.

— O să te întorci, Courtney Ames. Dacă nu pentru alt motiv, atunci pentru că ultima cursă pentru New York a plecat de mult.

— Am închiriat o mașină. Se apropie de el și-l sărută ușor. N-o să mă întorc, spuse ea, și se îndreptă spre ușă. Acolo se opri și se întoarce. Îmi pare rău, Peter... mai rău decât o pot spune cuvintele, dacă ți-am spulberat visul.

El se uită la ea lung și apoi îi întoarce spatele. Cu greu i se putură auzi cuvintele.

— Puteam fi ceva frumos. Dar ești lașă. O să cred

întotdeauna asta, pentru că trebuie s-o cred. Vezi tu, eul se revoltă... apoi se retrage iar în noi ca să ne putem continua strădania.

shapetype32 linewidth8890: «n.

24

*Primele ore ale dimineții de vineri fură cenușii și friguroase. Va veni ploaia, picături aspre și reci. Și totuși era o nouă zi și ei erau liberi să o folosească după dorință. Vara lor se terminase, dar încă mai. * aveau celelalte anotimpuri...*

Ora ora cinci și câteva minute dimineța și Nick se îndrepta de-a lungul coridorului de la Spitalul Municipal spre cabinetul lui Sam Matthews. Nick făcuse un duș și-și schimbase hainele, băuse niște cafea și se odihnise puțin, dar fața lui mai era încă marcată de oboseală. Nick își recăpătase calmul, dar era un calm ciudat, o liniște adâncă, acel fel de liniște care venea după o serie lungă de incidente amețitoare.

Nick ciocăni ușor la ușa biroului șefului personalului de la Spitalul Municipal și intră. Îl găsi pe Sam Matthews obosit, cu un aer grav, așezat la masa sa. Nick se instalează pe canapeaua veche, îmbrăcată în

GID

pielea sintetică crăpată și se uită spre fereastra aflată în celălalt capăt al încăperii. Îl văzu pe Brian, stând în profil și fu surprins, căci chiar și din acel unghi putu să vadă că avea ochii umflați și injectați și că nu-și schimbase hainele din seara trecută.

— Ai fost ici toată noaptea? întrebă Nick. Brian dădu din cap și Nick își întoarse privirea spre Sam. Dă-i drumul Sam.

Sam se uită la cele câteva fișe de pe biroul lui și începu să citească.

— Bărbat, minor, Charles Eugene Jefferson, decedat la internate. Bărbat, minor, Francis John Carlino, comotie ușoară, contuzii, tăieturi faciale - operație efectuată. Reținut în infirmieria. Închisorii prin mandat al Departamentului de poliție al New York-ului. Femeie,

adultă, Anna Maria Carlino, sub sedative puternice în secția de psihiatrie. Sam se uită la Nick. Cei de la poliție au zis că au găsit-o în stradă cu un cuțit de bucătărie în mână, căutându-i pe băieții care... și Sam își coborî din nou privirea spre fișe. Femeie, minoră, Marie Anne Carlino, patru ore timp operator, a primit trei litri de sânge, perfuzie continuă. Hemoragie și contuzii interne, stern rupt, osul malar stâng fracturat, ficat afectat, contuzii pe întregul corp, arsuri de gradul III pe sânul drept. Sam ridică din nou privirea. Au... i-au ars litera D pe piept... E catatonică, nu răspunde la stimuli auditivi și vizuali, mare rigiditate musculară. O să... o s-o ținem aici cât de mult putem, apoi va trebui transferată într-un spital de psihiatrie. Neurologul consideră că e irecuperabilă datorită...

— Nu! strigă Brian.

— Ce-i? întrebă Nick uitându-se uimit la el.

— Nu renunța, spuse Brian cu vocea încărcată de emoție.

Există o șansă, întotdeauna există o șansă pentru...

— Neurologul a spus... începu Sam Matthews, dar cu o privire Nick îl făcu să tacă.

— Brian, spuse el cu blândețe, tu ai găsi-o pe Marie. Ai văzut în ce stare era.

— Eu am găsit-o. A... a fost atât de îngrozitor, spuse Brian și-și apăsă palma peste ochi. E atât de tânără... întinsă acolo, atât de tânără, atâta durere, atât sânge. Nick, *te rog*, nu-ilăsa să o considere pierdută, *fă-i* să-i mai dea o șansă. Dacă o să fie internată în ospiciu o să fie închisă într-o cameră pentru tot restul vieții ei. Nick fu din nou șocat de emoția din glasul lui Brian. Putem să ne ocupăm de ea dacă-i aici. O să mă ocup eu de ea în timpul meu liber... îi știu pe câțiva din neurologi și pe câțiva din secția de psihiatrie. O să-i conving să se ocupe de ea. *Te rog*, Nick, lasă-mă să fac asta.

— Nick tăcu o clipă, apoi îl apucă pe Brian de braț.

— Stai jos, spuse el încet. O să discutăm despre asta...

— Nu, o să discutăm despre asta acum. N-o putem scoate de aici pur și simplu, *eu* nu pot face asta.

— Se va face totul pentru ea, ai cuvântul meu. O să rămână aici cele șaiszeci de zile regulamentare și dacă nici atunci nu se vede niciun progres... o să am grijă să mai rămână. Îți promit.

Barham tlarrison

— Nick, interveni Sam Matthews, faci promisiuni pentru spitalul *meu*.

— O să facem asta, spuse calm Nick, așa cum spun *eu*.

Sam se uită la el; din nou și-l aminti ca student, intern și rezident; își aduse aminte de fermitatea lui de nezdruccinat, de ochii care scânteiau întunecat.

— N-am spus nimic, bombăni Sam, deși era mândru de Nick, mândru de tăria lui chiar în fața durerii.

Nick nu-i dădu nicio atenție lui Sam. Îl privi pe Brian și-l văzu destinzându-se puțin și apoi îl întreabă pe Sam...

— Și Grady?

— Nicio schimbare de la ultimul tău telefon. L-am rugat pe doctorul Glass să-l examineze și a confirmat că nu va fi vorba de o invaliditate a umărului. Cuțitul a pătruns în partea stângă dar nu a atins nervul. Are treizeci și șapte de fire, dar în afară de durere, o să fie bine. Degetul arătător stâng e rupt și are opt răni mici pe piept, superficiale însă. Am redus umflătura de la ochiul stâng. Una peste alta, arăta mult mai rău decât era de fapt. N-a pierdut mult sânge, n-are leziuni interne sau fracturi majore. A fost amețit, evident, dar nu s-a pus problema unui șoc. A dormit câteva ore și cu puțin timp în urmă și-a luat micul dejun. O să fie bine.

— Slavă Domnului. Ați primit un copil pe nume Clovis Williams?

— A fost la Bellevue, spuse Brian. A fost trimis


Clinica Gorlin


acasă acum câteva ore. N-are nimic. Nick-se uită din

nou la Sam.

— Poate că Grady ar trebui să stea aici câteva zile.

— Nu se poate, spuse repede Sam. N-avem locuri, nu se poate. Suntem ticsiți. Și apoi, se simte bine.

Dacă era alt pacient, deja ar fi fost externat. Nick, ai terminat cu poliția? Ai câteva clipe libere?

Nick se uită la Brian și apoi la Sam.

— Ce-o să faci acum? Ce-o să se întâmple? Întrebă el serios, și în voce i se auzi îngrijorarea.

— Mă duc la o ședință a personalului, ca să văd cine rămâne. Curăț Clinica. Angajez paznici care să stea acolo douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Clinica *rămâne*. Oamenii care au nevoie de ajutor îl vor primi... ticăloșii care vor luptă vor avea

Luptă. *Noi rămânem*.

Sam zâmbi ușor; în ochii lui mândria crescuse.

— Așa mă gândeam și eu. Nick se uită la Sam.

— Am făcut și eu greșeli. Greșeli mari, greșeli de înțelegere. Am avut încredere și de aceea nu am fost prevăzător. Am crezut că știu tot ce era de știut despre cartierul meu... cartierul *meu*. Problema e că el nu mai e cartierul nimănui. El aparține acum urii și nimeni nu poate controla ura. Frankie Carlino... eu de fapt nu voia droguri cu adevărat. Simțea pur și simplu nevoia să iasă în stradă și să mutileze, să rănească. Pentru că urăște. El ți-ar sfâșia inima din *răzbunare*... răzbunare pentru ceea ce i-a sfâșiat *lui* inima. Cei de

— Da.



la Asistența socială or să vină la tribunal și-o să susțină că e iresponsabil... știu asta... sau că e cel puțin redus mintal, dar o să vă spun ceva, dacă puștiul ăsta e nebun, a fost făcut nebun. De ură, spuse cu patimă în glas Nick, ridicând vocea. Într-un an, Frankie o să se întoarcă din nou pe străzi și ura lui va fi mai mare ca niciodată... și nimeni nu va putea face vreodată ceva pentru el. Inima lui a fost demult distrusă, sufletul lui. A fost otrăvit. Frankie și toți

Frankie vor fi dușmanul nostru și nu avem ce face. Dar o să rămân... pentru că pentru fiecare Frankie există un Clovis... un copil care ar fi putut deveni o parte a nebuniei și urii, dar n-o s-o mai facă pentru că iată, noi suntem acolo... și îi arătăm că ura nu este singurul - mod în care se poate trăi.

Ochii lui Nick scânteiau, iar Sam și Brian îl priveau vrăjiți. Inimile lor băteau cu putere pe când ascultau suvoiul de cuvinte. Pentru prima oară Brian înțelese de ce venise să lucreze la Clinică, de ce va rămâne acolo. Sam își spuse: „Cu astfel de cuvinte sunt trimiși bărbații în războaie”.

Nick își flutură mâinile puternice în aer.

— Acum șase luni Clovis ar fi fost alături de

Frankie, jefuind și omorând. În noaptea trecută el și-a riscat viața pentru Grady. Aș îndura o mie de Frankie ca să ajung la câțiva Clovis. Fir-ar al dracului, atunci de ce mai suntem medici? Întrebă el, dar cei doi tot nu-și găseau cuvintele. Vocea lui Nick deveni foarte blândă. De ce? Întrebă el și se întoarse, ștergându-și repede ochii.

J

— Fiii

Sam se ridică foarte încet și ocoli biroul. Se apropie de cei doi medici și-și puse tăcut mâinile pe umerii lor.

Nick rămase nemișcat și tăcut, apoi spuse doar atât:

— Mulțumesc... După care se întoarse către Brian. E-n regulă acum?

— Da.

— Hai să mergem să-l luăm pe Grady.

Cei doi ieșiră din Birou. Străbătură repede coridorul îndreptându-se către camera medicilor unde aștepta Grady. Nick răsuflă adânc înainte de a deschide ușa căci nu știa în ce stare de spirit era Grady. Era pregătit pentru orice altceva decât ceea ce văzu: Grady, pieptănat, arătând bine dispus, cu privirea limpede și vioaie, stând drept pe un scaun.

— 'neața, spuse Nick pe când Brian închidea ușa în spatele lor.

Grady ridică privirea.

— Al* sunat-o pe Courtney?

— Nu, spuse Nick. Tessa și cu mine am hotărât că asta-i treaba ta.

— Bun. Ce face Clovis?

— N-a fost rănit, spune Sam. Cei de la poliție mi-au zis că o să-i ia un interogatoriu, dar e doar o formalitate. Clovis e un erou. L-a salvat pe Cowboy.

Brian, trase două scaune dintr-un colț al camerei și le împinse către locul unde stătea Grady? Nick se trânti greoi pe unul și Brian se rezemă pe brațul celui alt scaun.

— Văd că o iei foarte ușor, spuse Nick, prudent.

— La început n-am luat-o.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

Grady își întoarse privirea, apoi se uită din nou la Nick...

— La început, când m-am dus sus și am înțeles ce, se întâmplă... m-a durut. M-a durut mai mult decât bătaia, mai mult decât cuțitul lui Frankie. M-am gândit cât de prost fusesem. Și apoi, când am realizat că o să mor... în acele momente de adăvărată... *teroare*... Zâmbi ușor. Toate vechile mele temeri și nesiguranțe mi-au revenit în minte. Toate. Și tot ce am făcut sau nu am făcut din cauza lor. Am văzut atunci totul... pe mine, despuiat de tot, singur cu diavoli care mă stăpâniseră în toți acești ani. Într-un fel... am știut că dacă Frankie nu mă omoară, dacă reușesc să ies din asta întreg... am știut că o să supraviețuiesc... și am știut că nu trebuia să fiu un supraom, ci doar eu însumi. Totul mi s-a limpezit în minte. Apoi, zâmbi Grady, m-am aruncat și m-am luptat cu Frankie pe viață și pe moarte. Apoi a venit Clovis. Nu-mi mai aduc aminte de nimic după aceea, dar când m-am trezit azi-dimineață, toți strigoi vechi dispăruseră. M-am dus la rezidenți să mă rad și să... Grady începu să râdă, m-am uitat în oglindă și în clipa următoare îi spuneam feței mele din oglindă „Ticălosule, până la urmă o să reușești”, *Multe* chicoteli, *multe* priviri ciudate din partea rezidenților, încheie Grady, continuând să râdă.

Nick și Brian își zâmbiră și Brian fu sigur că și ultima umbră de încordare dispăruse de pe fața lui Nick.

— Când ne întoarcem la muncă? întrebă simplu Grady. Nick zâmbi.

— Nu vrei puțin timp ca să-ți revii?

— Mă simt în formă. Mă simt în cea mai grozavă formă din viața mea, spuse calm Grady. Hai să plecăm de aici.

Nick se ridică și ceilalți doi se sculară și ei. Se îndreptară cu toții spre ușă și apoi, de-a lungul coridorului, către liftul destinat medicilor.

— Veștile despre Marie nu sunt deloc bune, nu? întrebă Grady după ce intrară în lift.

— Sunt proaste, spuse Nick, aruncându-i repede o privire lui Brian.

— O s-o ajutăm. Cu toții, spuse Brian, cu aceeași îndârjire în voce.

Grady se uită surprins la Nick, dar Nici privea fix în podea.

— Ar trebui să termin cu toate veștile proaste, spuse el. John Woods a murit azi în zori. Cei de la Bellevue m-au sunat când eram în plină agitație. A murit în somn.

Cei trei coborâră din lift și ieșiră pe ușile duble în stradă.

Grady se uită în jur, la cerul cenușiu liniștit și apoi la Nick.

— O să-i facem o înmormântare frumoasă. Zicea că întotdeauna i-a plăcut muzica.

Ajunseră la colț și se uitară unul la altul.

— Voi doi duceți-vă să vă culcați, spuse Nick. Eu am o sedință la Clinică și pe urmă mă duc și eu puțin acasă. Diseară sunt din nou la Clinică.

— O să fiu și eu acolo.

— Nu, dacă vii mâine e bine. Vreau să fim cu toții odihniți pentru A.M.A.

Grady se uită la Nick.

— Le spunem despre noaptea trecută?

— Da. Să știe și părțile bune și cele rele. Să știe că

încă mai avem de învățat.

Tăcură o clipă, apoi Brian se îndepărtă câțiva pași. Se opri și îi privi fix pe Nick și Grady.

— Pe curând, spuse el, și plecă.

Nick se uită lung după el, apoi se întoarse către Grady.

— Și tu? Ce faci cu Courtney? Grady zâmbi plin de încredere.

— Vedem noi. N

Tessa stătea așezată pe jos, în apartamentul din Irving Place, înconjurată de ziere pe care se aflau unelte de grădinărit, pământ și trei plante mici. Ridică privirea curioasă când auzi o cheie răsucindu-se în broască. Zâmbi când Nick intră.

— E foarte devreme, te-așteptam abia peste câteva ore, spuse ea apropiindu-se de el.

El o strânse în brațe și o sărută ușor.

— Hank s-a oferit să lucreze diseară.

426

— Bun, atunci te am doar pentru mine. Îl luă de mână
J

și îl conduse spre canapea. Se așezară foarte aproape unul de celălalt. Arăți teribil de mulțumit și foarte obosit, spuse ea mângâindu-l pe față.

— Sunt mulțumit. Știi ce s-a întâmplat la Clinică în după-masa asta? A apărut cel puțin jumătate din cartier. O femeie a adus o prăjitură, câțiva puști niște, sucuri, alți câțiva oameni un afiș mare pe care scria „Clinica Gorlin. Da!”. Cartierul a organizat o petrecere. Pentru *noi*. Nick râse. Clovis era și el acolo cu aparatul lui de fotografiat și a făcut zeci de poze. Și apoi o fetiță

a citit o poezie pe care-a scris-o despre noi. A fost incredibil. În cele din urmă i-am sunat pe Brian și Grady să vină și ei să vadă ce se petrece. Nici acum nu-mi vine să cred.

— Deci merge. În Ciuda tuturor problemelor, merge.

— Da, merge. Stăteam acolo și mă uitam și... toți anii ăia în care am încercat să-mi împlinesc un vis... am văzut

că era adevărat, că se realizase. Nick o luă de umeri pe Tessa. Și am știut că te aveam pe tine cu care să-l împart, asta era lucrul cel mai important.

— Te iubesc, spuse ea, și îi zâmbi. De ce nu m-ai invitat la petrecere?

— Am spus că *jumătate* din cartier a venit. Cealaltă jumătate încă ne mai pândește, gata să arunce în noi cu pietre întotdeauna va fi așa... niciodată n-o să existe siguranță, nu totafă.

— Știu astă, știu asta de mult, spuse liniștită Tessa. N-o să-ți cer să renunți, n-o să-ți cer niciodată să renunți.

Nick se uită la ea și un zâmbet ușor îi tremură în colțul gurii.

— Știai că asta voiam să aud de la tine. Tu știi întotdeauna ce vreau.

— Eu te iubesc întotdeauna.

Trecură câteva clipe și Tessa se cuibări mai aproape de Nick.

— Ce face Grady? întrebă ea.

— Nemaipomenit, râse Nick, l-am mai adus lui Clovis o pasăre ca să-i țină de urât lui T.K. Când am plecat, Grady și Clovis tocmai aveau o discuție serioasă despre îngrijirea păsărilor. Clovis Spunea că i-ar place să aibă și niște canari.

— Crezi că Grady o s-o sune pe Courtney? Nick luă fața Tessei în mâini.

— Hei, am pierdut atâta vreme discutând despre ceilalți. Hai să pierdem niște timp și pentru noi. Doar pentru noi. Diseară cel puțin, nu mai există altcineva, doar noi. Ce zici de asta?

Ochii albaștri, atât de albaștri, ai Tessei erau foarte blânzi.

— Mi-ar plăcea.

— Și mie.

Grady urcă încet treptele către apartamentul său. Îl durea fiecare fibră a trupului și era foarte obosit, dar bine dispus; fredona ușor un cântec pe când băgă cheia în broască. Luminile erau aprinse în apartament și el fu

surprins. Se răsuci și rămase nemișcat.

— Courtney, șopti el.

Ea se întoarse, cu o privire timidă și neliniștită, dar văzu vânătăile de pe fața lui și-și duse speriată mâna la gură.

— Grady, ce s-a întâmplat?

— A fost... ăăă, un mic necaz la Clinică. Sunt bine, n-am pățit nimic, adăugă el repede:

— Ești sigur? Chiar ești bine? Ești sigur?

— Sunt sigur.

— Dar ce...

— Altă dată, o să-ți povestesc altă dată.

— Ești sigur că ești bine?

— Da, zâmbi el.

Courtney tăcu apoi, copleșită de sfială, căci nu știa ce să spună, cum să înceapă:

— Ar fi trebuit să sun.

— Ar fi trebuit s-o faci, da, spuse el pe un ton neutru. Courtney își întoarse privirea.

— Nu mă ajuți prea mult, ai putea cel puțin...

Dar el o luă în brațe și o strânse cu blândețe lângă el, râzând ușor cu fața îngropată în părul ei mătăsos.

— Hai, stai jos, spuse el, și o conduse la canapea, surprins. Să simtă că amândurora le tremurau ușor mâinile. Îi dădu deoparte părul de pe față și-i zâmbi. Când ai sosit?

— Acum vreo oră. Am venit cu mașina. Eu... trebuia să mă mai gândesc, așa că nu m-am grăbit, m-am oprit în Delaware... își coborî privirile în poală. Am ajuns acum vreo oră.

— Și Peter?

— Oh, nu, el a rămas în Washington. Asta-i... cartea, lucrul s-a terminat. Am renunțat. Nu mai puteam suporta să mai rămân acolo nici măcar un minut în plus, Grady, totul a fost o greșală.

— Și Peter?

— Nu știi ce să-ți spun. Courtney rămase cu privirea ațintită în față. El e altfel decât noi doi, există în el ceva

tragic... e ca cineva care trăiește undeva sus, în umbra lunii. El cunoaște toate colțurile întunecate, Grady. Courtney se uită la el și privirea ei era gravă. Nu era locul meu acolo, m-am întors aici pentru că aici îmi e locul.

Grady se lăsă pe spate, continuând s-o țină de mână.

— A fost mult întuneric aici. Mult, Courtney... Știi care-i cel mai greu lucru? Este să-ți iei un angajament, să faci o promisiune unei alte ființe umane. Este groaznic... pentru că atunci când ajungem la vârsta la care putem să facem o promisiune suntem deja răniți. Noi trăim din temerile noastre, la fel de mult ca și din toate celelalte. Sau unii dintre noi trăiesc așa. Lucruri pe care nu le-am făcut din cauza temerilor mele... lucruri pe care le-am făcut. Grady privi în altă parte. Eu am adus necazuri Clinicii, sau cel puțin indirect. Pentru că trebuia să reușesc cu Frankie Carlino. De ce? Pentru că am crezut că în el mă văd pe mine însumi... când eram de vârsta lui. Am crezut că văd aceeași nesiguranță, aceeași singurătate, aceeași frică. Și pentru că el era cea mai mare provocare pentru Clinică și eu *trebuia* să răspund provocării și să înving... Câștigând, dovedindu-mi că pot, reprezenta singurul mod în care puteam căpăta o identitate. Și în tot acest timp îndepărtându-mă de tine, *ascunzându-mă*... pentru că nu îndrăzneam să risc un eșec, în orice caz, nu cu tine. Așa trăiam... din

V (430):



Clinica (norlin



Temerile mele. Grady se uită calm la ea. Dar aceasta nu înseamnă să trăiești, e doar o... supraviețuire. Grady zâmbi ușor. Asta am descoperit-o azi-noapte. Fără să vreau. Lucrurile mi-au apărut limpezi. Ceea ce încerc să-ți spun e că voiam să te sun... să te rog să vii acasă... să-ți spun că în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, avem totuși o șansă.

Courtney simți o adâncă ușurare și o liniște blândă, învăluitoare.

— Sunt atâtea de spus, atâtea.

— E timp; spuse ușor Grady. Nu putem spune totul într-o noapte sau o săptămână... dar o s-o spunem, Courtney, e timp. Grady se ridică, s. E duse la fereastră și se uită afară. Frunzele au început să-și schimbe culoarea, e un nou anotimp. Poate și pentru noi. Courtney veni lângă el la fereastră și-l luă de mână. Grady râse brusc. O să ții minte că obiceiurile adânc înrădăcinate... atitudini obișnuite nu dispar atât de ușor? O să ai răbdare cu Puștiul?

Courtney râse și ea.

— Puștiule, cred că ce-a fost greu a trecut.

Un nou anotimp coboară peste oraș - e un timp al noilor începuturi, al încercărilor, al înțelegerii

E o șansă; ține-o strâns în mână, arunc-o în sus, sus de tot, răsuțește-o ca pe un titirez de aur, păstrează-o cu grijă. E o șansă...

Sfârșit

Tensiunea sălii de operații... Violența explozivă a străzii...

Bărbați și femei purtați de pasiuni pe care nu le pot controla...

— Dr. Nick Gorlin**

Doctor tânăr și dinamic, bărbat chipeș, a renunțat la postul de medic-șef la Spitalul Municipal pentru a crea în cartierul în care s-a născut o Clinică „a tuturor**” - iar acum se află în fața unei încercări mai mari chiar decât un caz medical serios; viața - mai mult decât medicina - îl pune în fața unor încercări de excepție.

Tessa Cabot Gorlin

Era o imagine a ceea ce ar fi trebuit să fie soția unui medic...

Dar în spatele frumuseții ei calme se ascundeau conflicte care amenințau să distrugă totul, nu numai căsătoria ei.

Frankie Carlino

Copil al străzii, șeful unei bande de golani el trebuie să fie dovada faptului că această Clinică poate „reabilita**”

delincvenții juvenili...

Până când s-a hotărât să transforme Clinica într-o bază de operațiuni pentru banda sa...

**** Dr. Grady Malory****

Era obsedat de dorința de a dovedi că e un medic foarte bun – chiar dacă obsesia lui l-ar fi putut aduce la un pas de moarte...

Sau ar fi putut pune capăt relației sale cu femeia iubită...

Courtney Ames

Frumoasă și strălucitoare, a trebuit să aleagă între nehotărâtul ei iubit dr. Grady Malory și dragostea unui om care ar fi putut satisface multe din dorințele sale.